

Ф. ПОЛ УИЛСЪН

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

ПАЗИТЕЛЯТ НА МЕЧА

Ф. ПОЛ УИЛСЪН КРЕПОСТТА

Превод: Юлиян Стойнов

chitanka.info

Пролетта на 1941 г. Проходът Дину, Румъния. Войната пълзи на изток. В изоставен от векове планински замък нацистите се натъкват на Зло, по-ужасяващо дори от самите тях. Смразяваща е всяка сутрин, защото с нея идва и поредният труп... страхът извира от недрата на древната земя, където след вековен сън се е пробудило нещо жадуващо за кръв, но боящо се от светлината.

Един-единствен човек (или бог?) може да спре ръката на смъртта. За Глекен, посланик на далечното минало, настъпва съдбовният час.

Но злото не спира дотук. Минават години и идва денят на...

ПРОЛОГ

Варшава, Полша
Понеделник, 28 април 1941
08.15

Преди година и половина, на вратата сигурно е фигурирало съвсем друго име, заедно с поста и названието на съответното министерство в полското правителство. Но Полша вече не принадлежеше на поляците и името беше замазано доста грубо и безкомпромисно с черна боя. Ерик Кемпфер спря за миг пред вратата и се помъчи да си припомни това изтрито от историята име. Не че много го беше грижа. По-скоро за да си упражни паметта. Петното боя бе покрито с махагонова табелка, но краищата му се подаваха отстрани. Отгоре пишеше:

SS-Оберфюрер В. Хозбах
RSHA — Отдел Раси и Презаселване
Варшавски район

Ерик мислено се приготви за срещата. Какво ли ще иска Хозбах от него? И защо го вика толкова рано сутринта? Ядосваше се, че си позволява да се безпокои за подобни неща, но никой в SS независимо от поста си, пък бил той и бързо растящ в кариерата офицер като него, не би могъл да подтисне чувството на тревога, когато му съобщят, че трябва да се яви пред своя началник „незабавно“.

Кемпфер пое за последен път с пълни гърди, прикри тревогата си и бутна тежката врата. Ефрейторът, който едновременно изпълняваше ролята на секретар на генерал Хозбах го зърна и застана мирно. Беше нов и очевидно не познаваше Кемпфер. И нищо чудно, като се има пред вид, че последната година почти неотлъчно бе пребивавал в Аушвиц.

— Щурбанфюрер Кемпфер — произнесе Ерик за да улесни секретаря. Младият войник се завъртя на токове и изчезна във вътрешния кабинет. Върна се почти веднага.

— Оберфюрер Хозбах ще ви приеме незабавно, хер майор.

Кемпфер го подмина и прекрачи прага на кабинета. Завари Хозбах приседнал на крайчеца на бюрото.

— А, Ерик! Добро утро! — посрещна го необичайно радостно Хозбах. — Кафе?

— Благодаря не, Вилхелм. — Всъщност, допреди миг не би отказал, но изненадващата усмивка на Хозбах го караше да се чувства нащрек. Празният му стомах се беше свил на възел.

— Добре тогава. Но все пак би могъл да си свалиш шлифера и да се настаниш удобно.

Според календара беше април, но във Варшава бе все още доста студено. Кемпфер беше облечен в неизменния дълъг есесовски шлифер. Свали го, окачи го на закачалката, и постави шапката отгоре, давайки възможност на Хозбах да поразсъждава за различията между двамата. Самият Хозбах бе около петдесетгодишен, нисък, набит и плешив. Кемпфер бе близо с десет години по-млад, с мускулесто тяло и русолява, по момчешки гъста коса. И освен това, Ерик Кемпфер бе поел пътя нагоре.

— Между другото, поздравления за повишението и за новото назначение. Мястото в Плойеци е доста тлъста мръвка.

— Да — кимна Кемпфер като се мъчеше да изглежда невъзмутим. — Надявам се, че ще имам възможността да заслужа оказаното ми в Берлин доверие.

— Сигурен съм, че ще имаш.

Кемпфер добре знаеше, че доброжеланията на Хозбах бяха почти толкова чистосърдечни, колкото обещанията за презаселване, които той самият даваше на евреите. Мило и драго би дал генералът за да получи това назначение. Както и всеки друг от управлението на SS. Пред коменданта на най-големия концентрационен лагер в Румъния щяха да се разкрият прекрасни възможности както за повишение, така и за лично облагодетелстване. В неуморната надпревара за постове, което кипеше в бюрократичната йерархия изградена от Химлер, където едното ти око непрестанно е вперео в гърба на човека над теб, а

другото бди назад за атака към собствения ти гръб, такива неща като доброжелателство и искреност просто не съществуват.

В последвалата неловка тишина Кемпфер плъзна поглед по стената и едва не прихна като забеляза петната груборазмазана боя, под които доскоро стената е била украсена с полски лозунги — спомен от предишния обитател. Хозбах очевидно нямаше намерение да пребоядисва кабинета си. Типично за чиновник, който държи да подчертае, че е прекалено зает с работа, за да се занимава с подобни маловажни дреболии. Замисълът му бе съвсем прозрачен. Кемпфер не се нуждаеше от подобен театър, за да показва колко е заангажиран. Всяка негова съзнателна мисъл бе насочена към възможността да израства в SS.

Ерик се загледа с престолено внимание в мащабната карта на Полша на стената, където с карфици бяха отбелязани по-големите струпвания на нерасово население. Изминалата година беше доста натоварена за управлението на Хозбах, именно от тук се извършваше цялата работа по изпращането на полските евреи в „центъра за презаселване“, който се намираше недалеч от железопътния възел Аушвиц. Кемпфер замечтано си представи неговия собствен кабинет в Плойещи, с картата на Румъния на стената и кърфичките, отбелязващи подобни подозрителни райони. Плойещи... не, нямаше никакво съмнение — ведрото настроение на Хозбах не предвещаваше нищо добро. Някъде нещо бе тръгнало не както трябва и без съмнение, Хозбах щеше да използва тази възможност за да превърне в ад последните дни, в които Ерик се намираше под негово командване.

— С какво всъщност мога да ви бъда полезен? — запита изгубил търпение Кемпфер.

— Не точно на мен самия, а по-скоро на Върховното командване. Имаме малък проблем за решаване в Румъния. По-скоро някакво дребно недоразумение.

— Така ли?

— Да. Едно наше подразделение, разположено в Алпите северно от Плойещи е понесло известни загуби — изглежда вследствие на местни партизански действия — и командирът на подразделението е поискал да бъде сменен от поста.

— Но този въпрос е от компетентията на армията — в гласът на майор Кемпфер се долови недоволство. — Какво общо има това с SS?

— Има, има — Хозбах се пресегна зад гърба си и придърпа някакъв документ. — Това се получи в управлението на обергрупенфюрер Хайдрих. От Върховното командване. Струва ми се, че задачата е тъкмо за теб.

— Защо?

— Офицерът, за когото става дума е капитан Клаус Вьорман. Ако си спомняш именно ти ми обърна внимание върху него, преди около година, във връзка с отказа му да влезе в Партията.

За пръв път от началото на разговора Кемпфер почувства известно облекчение.

— И понеже и без това заминавам за Румъния, решихте да ми стоварите тази задача.

— Правилно. Твоят опит от работата в Аушвиц ще ти помогне не само да организираш лагера, но и да се справиш с партизаните. Уверен съм, че в най-кратко време ще решиш този малък проблем.

— Мога ли да хвърля едно око на документа?

— Естествено.

Кемпфер пое тънкия лист и плъзна поглед по текста. После го прочете по-внимателно.

— Съобщението беше ли зашифровано?

— Да. На мен също ми се видя доста странно формулирано и накарах да проверят два пъти правилното дешифриране. Всичко е точно.

Кемпфер прочете отново странното съобщение:

Моля за незабавно преназначаване на нов пост.

Нещо избива хората ми.

Доста объркващо послание. Познаваше Вьорман лично, още от времето на Великата война и винаги го бе смятал за човек твърд и непреклонен. И ето че сега, в тази нова война, като офицер от армията, Вьорман упорито отказваше да влезе в редиците на Партията, независимо от упражнявания натиск. И още нещо — Вьорман беше последният човек, който би помолил за преназначение, след като веднъж е заел една позиция, независимо дали тя е стратегическа, или не. Изглежда нещо наистина не беше в ред там.

Но това, което най-много озадачаваше Кемпфер беше подборът на думите. Вьорман беше човек интелигентен и прецизен. Той знаеше добре, че съобщението му ще премине през няколко инстанции, докато

стигне Върховното командване и очевидно, се опитваше да каже нещо между редовете.

Но какво? Думата „избива“ предполагаше човешка намеса. Защо тогава я предхождаше това неразбираемо „нещо“? Какво е то — животно, отрова, природно бедствие — всичко това може да погубва, но не и да избива.

— Смятам, излишно е да ти напомням, — продължаваше Хозбах, — че Румъния се явява съюзническа държава, а не окупирана територия. С други думи, трябва да се пипа много внимателно.

— И за миг не съм си помислял другояче.

Това означаваше, че с Вьорман също трябваше да се пипа много внимателно. Кемпфер имаше стари сметки за уреждане с него.

Хозбах се помъчи да се усмихне, но разкривената му маска приличаше по-скоро на откровена насмешка.

— Всички ние, от RSHA^[1], включително и генерал Хайдрих, ще следим с огромен интерес действията ти по решаването на този въпрос... преди да поемеш комендантския пост в Плойеци.

Кемпфер не пропусна поставеното ударение върху думата „преди“ и предшестващата я многозначителна пауза. Хозбах явно бе решил да превърне тази приятна разходка из Алпите в изпитание с огън. Кемпфер трябваше да заеме поста в Плойеци след седмица. Но ако не успее да се справи с поставената задача както подобава, нищо чудно някой някъде да сметне, че не е най-подходящият човек за комендант на лагера. А едва ли щяха да липсват други ентузиазирани кандидати.

Завладян от внезапна тревога, той се надигна и побърза да навлече шлифера.

— Не виждам какво може да ми попречи. Тръгвам веднага. Ще взема две подразделения есесовци. Ако ми бъде осигурен въздушен транспорт, бих могъл да пристигна на място още тази вечер.

— Чудесно! — Хозбах се изправи и отвърна на поздрава. — Смятам, че две подразделения ще са напълно достатъчни за да изтребиш партизаните — Ерик пристъпи към вратата.

— Повече от достатъчни, уверен съм.

Но щурбанфюрерът от SS Кемпфер не чу прощалната реплика на своя началник. Други думи кънтяха в главата му.

Нещо избива хората ми.

Проходът Дину, Румъния

28 април, 1941

13.22

Капитан Клаус Вьорман се наведе към южния прозорец на неговата стая и изплю бялата течност в пространството навън.

Козе мляко — каква гадост! Може би става за сирене, но не и за пиене.

Докато гледаше как белезникавите капки изчезват в бездната под него, Вьорман се замечта за глътка хубава немска бира. Единственото, което желаше повече от бирата бе да напусне час по-скоро това пъклено място.

Но не можеше. Поне засега. Той изправи рамене в типично прусашки маниер. Малко по-висок от среден ръст, с едро, някога мускулесто тяло, което сега постепенно се отпускаше в тлъстини. Косата му, тъмнокестенява, бе ниско остригана, кафявите му очи бяха леко раздалечени, носят — прегърбен след едно сбиване в младежките години, а устните му бяха плътни, готови да се разтворят в усмивка, стига да се намереше повод. Сивкавата му куртка бе разкопчана почти до долу, позволявайки на наскоро оформилото се шкембенце да надниква отвътре. Клаус го потупа с ръка. Май прекаляваше с наденичките. Винаги ставаше така, когато го спохождаха ядове. Започваше да яде все повече, а с това трупаше и килограми.

Погледът на Вьорман неусетно се спря върху румънското селце, разположено от другата страна на клисурата. Окъпано в светлината на следобедното слънце, потънало в спокойна тишина, то приличаше на видение от друг свят. Клаус обърна гръб на прозореца и закрачи из стаята с каменни стени, в които бяха вградени множество кръстове ковани от мед и никел. По-точно четиридесет и девет кръста само в тази стая. Десетки пъти ги беше броил през последните три дни. Клаус подмина триножника, на който бе закрепена една почти завършена картина, заобиколи набързо пригоденото за целта бюро и застана до отсрещния прозорец, който гледаше към вътрешния двор на крепостта.

Долу под него се виждаха войниците от подразделението, събрани на групички, едни разговаряха тихо, а други бяха потънали в

мълчание. Но всички избягваха сенчестите ъгли на двора. Наближаваше поредната нощ. Идеше ред на поредната жертва.

Един от войниците се бе свил до стената и трескаво дялкаше нещо. Вьорман присви очи — в ръцете на войника бавно се оформяше доста грубоват кръст. Сякаш и без това нямаше достатъчно кръстове наоколо.

Страх цареше сред хората му. Дори той беше изплашен. Какъв невероятен поврат, само за седмица. Клаус си спомни деня, когато прекрачиха прага на крепостта, с гордата стъпка на войни от Вермахта. Армия, завладяла Полша, Дания, Норвегия, Холандия и Белгия. Армия, която бе помела останките на англичаните в морето при Дюнкерк, а след това само за тридесет и девет дни бе прегазила Франция. Миналия месец, в краката ѝ бе паднала Югославия, а от вчера бе окупирана и Гърция. Нищо не можеше да спре такава армия. Мъже, родени да побеждават.

Но това беше преди седмица. Удивително, как могат да променят хората тези шест ужасяващи убийства. През последната седмица светът отвън постепенно бе свивал своите граници, докато накрая за него и войниците му сякаш всичко отвъд тези мрачни стени бе престанало да съществува. Отвъд тази каменна гробница. Бяха се изправили срещу нещо, което умело избягваше всички заложили клопки, което убиваше и изчезваше мигновено, само за да се върне и да убива отново. А хората му губеха кураж с всеки изминат ден.

Те... Вьорман едва сега осъзна, че от известно време подсъзнателно се изключва от техния кръг. Някъде назад във времето, още когато бяха в Полша, недалеч от Познан, той за пръв път почувства, че го е напуснал първоначалният ентузиазъм за победа в тази война. Май това стана след като се появиха специалните отряди на SS и Вьорман лично присъства на разправата с „нежеланите“. Опитал се беше да протестира. Единственият резултат бе, че го изтеглиха от оперативната зона. Още по-добре. Защото в онзи мрачен ден беше престанал да гледа на себе си с гордост, като на повелител на света.

Клаус се върна при бюрото. Спря се и без да поглежда поставената в ъгъла снимка на жена му и двамата му сина, впери поглед в дешифрираното съобщение.

Щурбанфюрерът от SS Кемпфер ще пристигне още днес с две подразделения есесовци. Не напускате заетата позиция.

Майор от SS? Но защо? Тази позиция бе на редовната армия. Есесовците нямаха нищо общо с тях, нито с крепостта, а дори и с Румъния, доколкото му бе известно. Всъщност, напоследък много неща от тази война за него бяха неразбираеми. И от всички възможности, именно Кемпфер! Отвратителен войник, но без съмнение великолепен есесовец. Защо го пращат тук? При това начело на подразделение от SS? Наричаха ги изстребителни отреди „Мъртвешка глава“. Подразделения за охрана и поддържане на реда в концентрационните лагери. Специалисти в избиването на невъоръжено цивилно население. Именно на техните действия стана свидетел край Познан. Но защо ги пращаха тук?

Беззащитни невъоръжени цивилни... той започна да се досеща... и неочаквано по устните му плъзна лека усмивка. Ала очите му останаха хладни.

Нека дойдат онези от SS. Вьорман вече беше дълбоко убеден, че в убийството на неговите хора наистина има пръст някой, или нещо невъоръжено. Но не от онзи уплашен тип, с който бяха свикнали да си имат работа есесовците. Нека да дойдат. Нека вкусят веднъж и те от страха, който толкова много обичат да всяват. И нека да повярват в невероятното.

Вьорман беше повярвал. Само преди седмица би се изсмял на подобна мисъл. Но сега, колкото по-близо се спускаше слънцето към хоризонта, толкова повече се пробуждаше тази вяра в него... и заедно с нея се пробуждаше страхът.

Само за една седмица. Имаше някои странни и необясними неща, когато за пръв път пристигнаха в крепостта, но все още нямаше страх. Една седмица. Нима бе изминала само една седмица? Струваше му се, че беше преди столетия онзи миг, когато за пръв път зърна стените на крепостта...

[1] Управление на Службата за безопасност на Райха — (нем.) — бел. прев. ↑

1

В ЗАКЛЮЧЕНИЕ: Рафинирацията комплекс край Плойеци е сравнително добре защитен от север. Заплаха представлява единствено неохраняваният проход Дину в Трансилванските Алпи. Както вече бе отбелязано по-горе в доклада, ниската населеност на района и условията на пролетното планинско време създават теоретична възможност значителни по размер моторизирани части да подхождат незабелязани през руската степ и южните предхълмия на Карпатите и като пресекат прохода Дину, да излязат в един почти равнинен район само на двадесет километра североизточно от Плойеци и нефтената рафинерия.

Като се има пред вид ключовото значение на петролните доставки от Плойеци, препоръчва се до началото на операция „Барбароса“ в района на прохода да бъде разположено армейско подразделение. Както вече бе съобщено, в сърцето на прохода има старо укрепление, което е подходящо за охранителния отряд.

ИЗВАДКА ОТ
АНАЛИЗА ЗА
ОТБРАНИТЕЛНОТО
СЪСТОЯНИЕ НА
ПЛОЙЕЦИ, РУМЪНИЯ.

Предоставено за
ползване на Върховното

командване. Първи април,
1941г.

Проходът Дину
Вторник, 22 април
12.08

Денят тук никога не е дълъг, независимо от сезона, мислеше си Вьорман, като разглеждаше стръмните скали, които се извисяваха от двете страни на прохода. Слънцето трябваше да се изкачи поне на тридесет градуса за да надникне през източната стена и да измине още съвсем малко, преди да се скрие зад западната.

Двете стени на прохода бяха почти отвесни, сякаш още малко и щяха да се сринат в пропастта под тях. Покрити с мрачни, злокобни зъбери, стръмни падове и тесни, сенчести цепнатини. Преобладаваха кафявото и сивото, глината и гранитът, само тук-там се виждаше по някое зеленикаво петънце. В ранната пролет дърветата бяха още съвсем голи, стеблата им — гротескно извити от ветровете, а корените, открити, вкопчени в нащърбените скали. Тези дръвчета му приличаха на изтощени алпинисти, изгубили надежда да пълзят както нагоре, така и надолу.

Почти непосредствено зад люшкащата се кола на Вьорман оглушително ревяха двата камиона натоварени с войници, а зад тях идеха останалите машини, с припаси и амуниции. Колоната пълзеше нагоре по западната стена на прохода, където от стотици години една естествена издатина в скалата се използваше като път. Проходът Дину, който пресичаше най-дивата и непозната част на Трансилванските Алпи беше тесен като всеки забутан планински проход. Вьорман сведе поглед към дъното на клисурата, само на петдесетина метра по-надолу. Беше съвсем гладко и покрито с трева. Сигурно от там пътят щеше да е далеч по-къс и приятен, но пък беше непроходим за машините. Не им оставаше нищо друго, освен да се придържат към пътя в скалите.

Път ли? — изпъшка Верман. Това не беше път. По-скоро някаква пътека, или скална площадка. Но не и път. Местните жители изглежда не вярваха в бъдещето на двигателите с вътрешно горене и с нищо не

бяха улеснили преминаването на подобни съоръжения през тази дива местност.

В разстояние само на няколко минути слънцето се скри зад облаците, разнесе се оглушителен гръм и сетне отново заваля. Вьорман посрещна поредния дъжд с проклетия. Пак се задаваше буря. Времето тук беше направо отвратително. Една след друга следваха шквалове, които се спускаха надолу по отвесните скали и разпиляваха ослепителни гръмотевици във всички посоки, сякаш се готвеха да разцепят самите устои на планината. Поройният дъжд всеки момент можеше да повлече надолу кална лавина. Пак се започваше.

Кой би пожелал да живее на такова място? Семената тук вероятно растат мъчително бавно, а реколтата едва стига, колкото да се засее нова. Вярно, козите и овцете изглежда се справяха чудесно, сред ярко-зелената трева и бистрите потоци. Но все пак, кой би пожелал да живее тук?

За пръв път Вьорман зърна крепостта тъкмо когато колоната се провираше през поредното стадо овце, запретило един тесен завой. Още в първия миг долови нещо странно в защитното съоръжение, но не можа да определи какво точно. По форма крепостта напомняше средновековен замък, но беше значително по-малка по размери. Ето защо местните я наричаха твърдината. Нямаше си собствено име и това също бе странно. Вероятно е била построена преди много векове, но въпреки това изглеждаше така, сякаш последният камък е бил поставен едва вчера. В началото дори си помисли, че някъде по пътя са завили в погрешна посока. Не можеше да повярва, че укреплението отсреща, където им предстоеше да заемат позиция е било изоставено преди повече от 500 години.

Вьорман нареди на колоната да спре, после свери местоположението по картата и в края на краищата стигна до извода, че това наистина е бъдещият му команден пост. Той отново разгледа укреплението, този път по-внимателно.

Преди хилядолетия една огромна каменна плоча се беше отлепила от западната стена на прохода. Заобикаляше я дълбока и стръмна клисура, през която бушуваха ледените води на планински поток, който сякаш извираше от самата скала. Именно върху тази плоча бе построена крепостта. Стените ѝ бяха отвесни, високи най-малко тридесет метра, изградени от гранитни блокове, които сякаш се

срастваха с гранитната скала на самата планина — с други думи, творението на човека и природата се сливаха в едно цяло. Но най-странна бе самотната кула, която се издигаше на предната стена. Отгоре беше като отсечена, от върха ѝ до дъното на клисурата имаше поне стотина метра. Ето това беше крепостта. Останка от едно отминало време. Единственото примамливо в нея, бе надеждата да им осигури суха постеля за през нощта.

И все пак странно, че изглеждаше толкова запазена.

Вьорман кимна на шофьора до него и се зае да сгъва картата. Името му беше Остер, подофицер Остер, негов пръв заместник в ротата. Остер махна с ръка и потегли, а отзад трите камиона ги последваха бавно. Пътят — или каквото беше там — се разшири с приближаването към завоя и ги изведе до малко затънтено селце, което се гущеше в югоизточната основа срещу скалната стена, върху която се издигаше крепостта.

Докато лъкатушеха между къщите, Вьорман реши да поправи първоначалното си впечатление. Това не беше селце, поне според немските представи. Това беше всичко на всичко една купчина от колиби с каменни стени и сламени покриви, едноетажни с изключение само на една — последната на североизточния край. Тя единствена приличаше на къща, имаше втори етаж и дори отпред висеше някакъв надпис. Не разбираше румънски, но по всичко личеше, че това е местната страноприемница. Вьорман просто не можеше да си представи какъв смисъл има от тази страноприемница — кой ли въобще би дошъл тук?

Само на неколкостотин метра отвъд селото пътят свършваше в ръба на клисурата. От тук през пропастта се прехвърляше дървен мост, положен на каменни колони — единствената връзка на крепостта с външния свят. Хрумнаха му още две възможности — да се изпълзи нагоре по отвесната скала, или да се спусне въже от върха на стената — но почти веднага осъзна, че те граничат с безумието.

С око на познавач, Вьорман веднага оцени стратегическите преимущества на крепостта. Великолепен наблюдателен пункт. От върха на кулата цялото протежение на прохода Дину се разстилаше като на длан, а прикрити зад стените на крепостта петдесетина опитни войници можеха да задържат настъплението на цяла армия руснаци.

Не че руснаците биха стигнали някога до прохода Дину, но негова работа ли беше да се обсъжда заповедите на Върховното командване?

Ала Вьорман притежаваше и друг поглед, погледът на художник, на любител на пейзажите и с него оценяваше крепостта и околностите по различен начин. Една акварелна рисунка, или пък маслени бои, мрачни тонове, които да подчертаят суровата красота? Единствения начин да разбере кое ще е по-подходящо, бе да опита и двете. Ще разполага с колкото си иска свободно време през следващите месеци.

— Добре, подофицер — обърна се той към Остер, когато спряха в началото на моста, — какво мислите за нашия нов дом?

— Не бих казал, че съм възхитен, господин капитан.

— Ще привикнете. Нищо чудно да прекараме остатъка от войната тук.

— Да, господин капитан.

Вьорман долови някакво напрежение в отговорите на Остер и го погледна внимателно. Подофицерът беше по-нисък от него, слаб, с черна коса.

— Не се безпокойте, господин подофицер. Войната скоро ще свърши. Когато тръгнахме, разнесе се новината, че Югославия е капитулирала.

— Господин капитан, трябваше веднага да ни съобщите! Това щеше да оживи хората.

— Нима имат нужда от подобна подкрепа?

— Лично аз, в този момент бих предпочел да съм в Гърция.

— Едва ли ще ви хареса. Сладникави напитки, жилаво месо и странни танци.

— Имам пред вид войната.

— А, това.

През последната година Вьорман беше само един безпомощен наблюдател на собственото си оглупяване. Процес не само незавиден и необратим, но и опасен, за човек, който категорично отказва да стане член на Партията. Но това сякаш беше единственото спасение от разочарованието, което го бе обхванало с напредването на войната и залезът на неговата кариера. Подофицер Остер бе съвсем отскоро под негово командване, за да го знае. Но с времето щеше да научи всичко.

— Може би сте прав, подофицер. Но както вървят нещата, нищо чудно докато стигнете до вашата Гърция, войната вече да е

приключила. Предполагам, че за седмица и тя ще капитулира.

— И все пак, вярвам и вие ще се съгласите, че ще служим по-добре на фюрера там, отколкото в тези планини.

— Не бива да забравяте, че именно по нареждане на вашия фюрер се отправихме да заемем позиция тук.

Вьорман забеляза, не без задоволство, че Остер пропусна покрай ушите си това „вашия“, сякаш нищо не бе чул.

— Но защо, господин капитан? Каква задача ще изпълняваме тук?

— Върховното командване, — зае се Вьорман да цитира заключенията от доклада на специалната комисия, — смята, че проходът Дину е стратегическа връзка между руските степи и петролните рафинерии, които подминахме край Плойеци. И ако не дай си Боже, връзките между Райха и Съветите някой ден се влошат, нищо чудно руснаците да нанесат някой мълниеносен удар срещу Плойеци. Излишно е да обяснявам, какво е значението на петрола за военната мощ на Райха.

Остер изслуша търпеливо обяснението, независимо, че го чуваше поне за десети път и че той самият бе разяснявал целта на пътуването пред войниците. И все пак Вьорман почувства, че човекът до него не е съвсем убеден. Не го винеше. Всеки сравнително интелигентен войник би си задал няколко въпроса. Остер бе служил достатъчно дълго в армията, за да намери за необичаен факта, че начело на четири пехотни подразделения се поставя временно командващ, при това ветеран от предишната война, без втори офицер в командването. Още по-странно бе, че същото това подразделение се отправя да заеме бойна позиция в един почти изолиран от света планински район на съюзническа държава. Та това си беше работа за някой лейтенант новак.

— Но, господин капитан, руснаците си имат предостатъчно собствен петрол. А и нали с тях сме сключили пакт за ненападение.

— Разбира се! Колко глупаво от моя страна да го забравя! Пактът. Никой вече не нарушава подобни пактове.

— Нима смятате, че Сталин би дръзнал да тръгне срещу фюрера?

Вьорман едва се сдържа да не отвърне с това, което мисли: Не, защото фюрера ще го нападне пръв. Но Остер не би го разбрал. Както преобладаващата част от следвоенното поколение той бе свикнал да

поставя знак за равенство между интересите на фюрера и интересите на германския народ. За него фюрерът бе вдъхновител, смисъл на живота. Вьорман се чувстваше твърде остарял за подобни мисли. Миналият месец бе навършил четирийсет и три. Проследил бе пътя на Адолф Хитлер от бирариите, през Канцеларията до божествените висини. И нито за миг не го бе харесвал.

Вярно, Хитлер бе съумял да обедини страната и да я поведе по пътя към самоуважението и величието, нещо заради което всеки лоялен немец го даряваше със своята благодарност. Но Вьорман не можеше да повярва на този австриец, свикнал да се заобикаля с противни южняци, каквито бяха баварците. Нито един истински прусак не би могъл да се довери на подобни типове. Имаше нещо неприятно и страшно в тях. Нещо от онова, на което бе станал свидетел Вьорман край Познан.

— Съобщете на хората, че могат да излязат и да се поразтъпчат — нареди той, без да обръща внимание на последния въпрос на Остер. Така или иначе, въпросът беше риторичен. — Огледайте внимателно моста, искам да ми докладвате, дали ще може да издържи тежестта на камионите. Аз ще надникна в крепостта.

Докато крачеше по дървения мост, Вьорман си помисли, че масивните трупи изглеждат достатъчно здрави. Той надзърна през перилата към заострените зъбери и бушуващата далеч долу вода. До дъното на клисурата имаше поне петдесетина метра. Вероятно ще е най-добре камионите първо да се разтоварят и после да пресекат моста един по един.

Масивният дървен портал на крепостта бе широко разтворен, отворени бяха и кепенците на прозорците, които гледаха към пропастта. Сякаш някой се бе заел да проветрява вътрешността на крепостта. Вьорман прекрачи прага и пое по покрития със ситен чакъл вътрешен двор. Тук бе прохладно и необичайно тихо. Едната страна на двора бе издълбана във вътрешността на скалата, нещо, което не се виждаше отвън.

Вьорман се завъртя на място. Кулата се издигаше високо над него, от всички страни го заобикаляха сиви стени. Струваше му се, че е застинал в прегръдките на огромно каменно чудовище и той не смееше да помръдне, за да не го пробуди.

И изведнъж забеляза кръстовете. Бяха стотици... може би хиляди, покриваха вътрешните стени на двора. Всички до един с еднакъв размер и форма, колкото и необичайна да бе тя. Горната част на всеки кръст бе не по-дълга от десет сантиметра, двата края на кръста бяха леко скосени, а напречната част бе толкова високо разположена, че отдалече те напомняха буквата „Г“.

За Вьорман всичко това бе не само странно, но и объркващо... нещо с тези кръстове не беше наред. Той пристъпи към най-близкия кръст и прокара ръка по гладката му повърхност. Горния и долния край бяха от лята мед, а напречната греда — от никел. Каменното легло на кръста бе изработено с невероятно майсторство.

Вьорман отново плъзна поглед наоколо. Имаше нещо друго, което го смущаваше. Тук нещо липсваше. И изведнъж се досети — птиците. По скалите не се виждаха никакви птици. Замъците в Германия бяха убежища на гълъби, които гнездяха навсякъде. А тук не се виждаше нито една птица, нито в скалите нагоре, нито по кулата и крепостната стена.

Изведнъж Вьорман долови някакъв шум зад гърба си. Извърна се рязко, поставил ръка на кобура с тежкокалибрения люгер. Румънското правителство бе доказало чистосърдечната си привързаност към идеите на Райха, но Вьорман не се съмняваше, че вътре в страната имаше и такива, които не гледаха с добро око на подобна дружба. Националната Селска Партия например, водеше граничеца с фанатизъм анти-германска политика. Макар лишена от власт, тя продължаваше да бъде активна. Нищо чудно някоя терористична група от нейни привърженици да се укрива в тези планински райони, дебнейки възможността да нанесе удар на немските части.

Шумът се повтори, този път още по-силен. Това бяха човешки стъпки, отчетливи, спокойни, без никакъв намек за прокрадване. Идваха откъм вратата в задната част на крепостта. Вьорман впери поглед в приближаващия си мъж. Беше около тридесет годишен, наметнат с ушит от овча кожа ямурлук. Мъжът не забелязваше Вьорман. В ръката си държеше хаванче с хоросан. Той приклепна до вратата с гръб към офицера и се зае да замазва дупките в стената.

— Какво правите тук? — кресна Вьорман. Имаше изричното нареждане крепостта да бъде очистена.

Изненадан, зидарят подскочи и се обърна. Гневът изчезна от лицето му още щом видя униформата на човека срещу него и осъзна, че му говорят на немски. Той промърмори нещо неразбрано — най-вероятно на румънски. С яд и неохота Вьорман си даде сметка, че ако иска да се разбере с непознатия трябва да намери някакъв преводач, или да научи малко от езика му, докато пребивава по тези места.

— Говори на немски! Какво търсиш тук?

Мъжът поклати глава, едновременно объркан и изплашен. Той вдигна ръка в знак да го почакаат, после се обърна и извика нещо, което прозвуча като „Папа!“

Чу се тропот и на един от прозорците над тях се показва главата на възрастен мъж, наметнат с подобен вълнен ямурлук. Вьорман стискаше здраво дръжката на пистолета, докато двамата румънци си разменяха реплики на неразбираемия за него език. След това възрастният неочаквано се обърна към него на немски:

— Слизам веднага, господине.

Вьорман кимна, донякъде успокоен. Той отново се приближи към вградения в стената кръст и се зае да го изучава. Мед и никел... а приличаха толкова много на злато и сребро.

— Точно шестнадесет хиляди осемстотин и седем такива кръста са вградени в стените на крепостта — обясни нечий глас зад него с плътен акцент.

Вьорман се обърна.

— Нима сте ги броили? — той прецени, че събеседникът му е около петдесет годишен. Между него и по-младия мъж имаше забележителна, дори изненадваща прилика. И двамата носеха съвсем еднакви груби селски ризи и бричове, но старецът бе нахлузил някаква смешна островърха шапка. — Или може би го казвате на всички туристи?

— Аз съм Александру — отвърна другият и леко се поклони. Синът ми и аз работим тук. И не посрещаме никакви туристи.

— Това е на път да се промени. Но междувременно — доколкото знаех, в крепостта не живее никой.

— Вярно е, ние сме от селото. Там се прибираме всяка вечер.

— А къде е собственикът?

— Нямам представа — отвърна Александру.

— Кой е той?

— Не зная — повторно свиване на раменете.

— Кой ви плаща, в такъв случай? — разговорът започваше да става отегчителен. Възможно ли бе този човек да не знае нищо и при всеки въпрос да свива рамене?

— Съдържателят на страноприемницата. Някой му носи пари, два пъти в годината. Прави оглед на крепостта, дава нареждания и после си отива. Съдържателят ни плаща веднъж месечно.

— А кой ви дава нареждания? — Вьорман очакваше поредното свиване на рамене, но този път отговорът дойде почти веднага.

— Никой — Александру изправи рамене и продължи с покорно достойнство. — Ние вършим всичко. Инструкциите са да поддържахме крепостта като нова. Това е всичко, което трябва да знаем. И което трябва да вършим. Баща ми прекара целия си живот тук, в тази крепост, а също и баща му и бащата на неговия баща. Синът ми ще продължи моя път.

— Ще прекараш целия си живот в поддържане на една стара крепост? Не мога да повярвам!

— По-голяма е отколкото изглежда. В стените наоколо има множество стаи. Под краката ни лежат няколко коридора също със стаи от двете им страни, които продължават навътре в планината. Така че, непрестанно има какво да се върши.

Вьорман плъзна поглед по мълчаливите стени, над които се спускаше дълга сянка и отново разгледа вътрешния двор, който също тънеше в сянка въпреки ранния следобеден час. Кой бе построил тази крепост? И кой плащаше, за да се поддържа в такова безупречно състояние? В това нямаше никаква логика. Загледа се в сенките и изведнъж му хрумна, че ако той трябваше да издигне подобна крепост, би предпочел да я разположи на отвъдната страна на прохода, където имаше значително по-приятно юго-западно изложение, повече слънце и топлина. Така както бе построена сега, нощта вероятно се спускаше съвсем рано в крепостта.

— Добре, — обърна се той към Александру. — Ще ви позволя да продължите с поддържането на крепостта дори след като се настаним. Но ти и синът ти ще се явявате на проверка при часовоя, когато идвате и си тръгвате — той забеляза, че мъжът клати отрицателно глава и попита. — Какво има?

— Не можете да останете тук.

— И защo не?

— Забранено е.

— От когo?

Александру пак сви рамене.

— От край време е така. Трябва да поддържаме крепостта и да не допускаме никой в нея.

— И разбира се, досега не е имало подобен случай.

— Не, имаше. Случвало се е от време на време тук да отседат пътници без наше съгласие. Отстъпвахме — в края на краищата, не сме наети тук за да се бием. Но те никога не оставаха повече от една нощ. А често и по-малко.

Вьорман се усмихна. Очакваше нещо подобно. Изоставена, старинна крепост, в място като това, естествено трябваше да е пълна с призраци. Ако не друго, поне местните хора щяха да имат тема за приказки.

— И какво ги прогони? Ужасяващ вой? Среднощно дрънкане на вериги?

— Не, тук няма духове, господине.

— Може би случаи на странна смърт? Злокобни убийства? Или самоубийства? — Вьорман се забавляваше чудесно. — Ние в Германия също не можем да се оплачем от недостиг на замъци. И за всеки от тях се разказва поне една смразяваща история.

Александру отново поклати глава.

— Никой не е умирал тук доколкото знам.

— Тогава каква е причината? Какво прогонва нарушителите след първата нощ?

— Сънища, господине. Лоши сънища. И все едни и същи, доколкото можах да разбера... за някакво същество, затворено в малка стая без врата и прозорци и без светлина... където мракът е непрогледен... и е студено... много студено... и в този мрак нещо стои до теб... по-хладно от всичко... и гладно.

Докато слушаше, Вьорман почувства как по гърба му полазват тръпки. Мислеше да попита Александру дали той самият е прекарвал някоя нощ в крепостта, но отговорът прозираше в очите на мъжа. Да, Александру също бе спал тук. Но само веднъж.

— Ще чакате тук, — нареди им Вьорман, — докато хората ми преминат по моста. — А след това ще ми покажете крепостта.

Лицето на Александру гореше от безсилен гняв.

— Длъжен съм, хер капитан, — заговори той, — да ви предупредя, че в крепостта не е позволено да се настаняват наематели.

Вьорман се усмихна, без да дава воля на чувствата си. Уважаваше и разбираше дълга, на който се бе посветил човекът срещу него.

— Смятай, че си изпълнил дълга си. Но сега срещу теб е изправен отряд на германската армия. така че не ти остава нищо друго, освен да се подчиниш на силата и да отстъпиш.

При тези думи Вьорман се обърна и пое към вратата.

Все още не бе зърнал нито една птица. Дали птиците също сънуваха? И те ли си построяваха гнездо само за една нощ, а после отлитаха завинаги?

Колоната от четири машини внимателно пропълзя по моста и спря в двора на крепостта без никакъв инцидент. Отзад вървяха войниците, нарамили оръжия, а сетне се върнаха повторно, за да пренесат разтоварените припаси, генератори и амуниции.

Докато подофицер Остер организираше работата на хората, Вьорман и Александру тръгнаха на малка обиколка из крепостта. Вьорман разглеждаше изненадан многобройните медно-никелови кръстове, вградени на равни разстояния в стените на коридорите, стаите... сякаш бяха навсякъде. Те красяха стените на двора, подземията отдолу, кулата, издълбаните в скалата коридори. Повечето бяха доста малки по размер, всички от една и съща сплав.

— Общо четирийсет и девет стаи, ако се броят и тези в кулата — завърши Александру.

— Странно, защо не са ги направили петдесет?

— Кой би могъл да каже? — сви рамене Александру.

Ако посмее да вдигне рамене още веднъж... помисли заплашително Вьорман.

Продължиха по посока на крепостния вал, който поемаше диагонално от кулата и после извиваше назад към скалната стена. Вьорман забеляза, че кръстове имаше дори във високия до пояс каменен парапет. И неочаквано запита:

— Интересно, защо не видях нито един кръст на външната стена?

— Защото няма. Всички кръстове са отвътре. Ето, погледнете към тези гранитни блокове. Вижте с каква точност са издялани. Не се е налагало дори да използват хоросан. Всички стени на крепостта са изградени по този начин. Тайната на това изкуство е изгубена.

Вьорман не изпитваше никакъв интерес към гранитните блокове. Той посочи каменния вал под краката им.

— И казваш, че тук, отдолу също има стаи?

— По два реда във всяка стена, с тясна цепка за прозорец и отвор към коридора.

— Чудесно. Ще станат за казарми. А сега да надзорнем в кулата.

Кулата-бойница също имаше необичаен строеж. Състоеше се от пет етажа, всеки един с по две стаи. Една тясна стълба пълзеше нагоре на зиг-заг по вътрешната ѝ страна.

Задъхан от мъчителното изкачване, Вьорман се облегна на перилата, които ограждаха върха на кулата и огледа прохода Дину, който от тук се виждаше съвсем ясно. Мислено вече разполагаше противотанковите гнезда. Нямахте кой знае какво доверие в ефективността на 7.92 милиметровите „Панцербуше“, но всъщност не очакваше да му потрляват. И все пак трябваше да ги разположи.

— Нищо не може да остане незабелязано от това място — промърмори той на себе си.

— Ако не падне пролетната мъгла — отвърна неочаквано Александру. — Почти всяка нощ през пролетта проходът се изпълва с непрогледни облаци.

Вьорман побърза да го отбележи мислено. Значи часовете ще трябва не само да си отварят очите, но и да се ослушват внимателно.

— А къде са всичките птици? — още не можеше да си обясни изчезването им.

— Никога не съм виждал и една птица в крепостта — отвърна Александру. — Никога.

— Не ти ли се струва странно това?

— Господин майор, крепостта сама по себе си е много странна, с всичките тези кръстове и прочие. Престанах да си задавам въпроси още на десетгодишна възраст. Просто приемам нещата такива, каквито са.

— Кой я е построил? — запита Вьорман и се обърна, за да не гледа очакваното свиване на рамене.

— Попитайте петима и ще получите пет различни отговора. Някой казват, че е вдигната от влашки болярин, а други — от непокорен турчин. Има и такива, които смятат, че крепостта е построена по нареждане на папата. Кой би могъл да знае със сигурност? Истината се е изгубила някъде назад през петте века.

— Нима смяташ, че е толкова стара? — запита Вьорман без да откъсва очи от прохода.

Когато най-сетне се спуснаха отново във вътрешния двор, вниманието на Александру бе привлечено от удари по стената. Той се затича да погледне каква е причината и после забърза обратно към Вьорман.

— Хер капитан, те забиват клин между камъните! — извика той и ръцете му се сгърчиха от вълнение. — Спрете ги! Ще разрушат стените!

— Глупости! Това не са клинове, а най-обикновени пирони, които ще бъдат поставени през пет метра, за да поддържат кабелите. Като пуснем генераторите, навсякъде ще има ток и светлина. Немската армия не се осветява с факли.

Двамата продължиха надолу по коридора и изведнъж видяха един войник, който пъхаше щика си в цепнатината до вградения в стената кръст. Александру придоби още по-разтревожен вид.

— А този? — запита възрастният мъж. — Той също ли прокарва кабели?

Вьорман се приближи бързо и безшумно и спря зад гърба на войника. Докато наблюдаваше как ножът се провира все по-надълбоко в стената, той почувства, че го облива в студена пот.

— Кой ви нареди да правите това, редник?

Войникът се обърна изненадан и изпусна щика. Лицето му побледня, когато видя, че към него се обръща не друг, а командирът. Той скочи като ужилен.

— Отговаряйте! — изкрещя Вьорман.

— Никой, господин капитан — войникът застана мирно с наведена глава.

— Каква беше задачата ви?

— Да помагам в прокарването на кабелите, господин капитан.

— И защо не го правите?

— Съвсем не знам, господин капитан.

— Момче, аз не съм ти някой глупав подофицер. Искам да знам, какво те накара да постъпиш като вандал и да плюеш на честта на немския войник. Отговаряй!

— Златото, господин капитан — отвърна с примрял глас войникът. Звучеше неубедително и той го чувстваше. — Говори се, че крепостта е била построена за да се скрие в нея папското съкровище. И всички тези кръстове... толкова приличат на златни. Аз исках само...

— Това е нарушаване на заповедта, редник. Как ти е името?

— Лутц, господин капитан.

— Е, добре, редник Лутц, днешния ден е полезен за теб. Не само ще имаш честта да научиш, че тези кръстове са излети от никел и мед, но печелиш и правото пръв да застъпиш на пост през нощта. А и до края на седмицата. Като приключиш с кабелите, ще се явиш на доклад при подофицер Остер.

Лутц прибра падналия щик и отмарширува. Вьорман се обърна, за да срещне бледото, разтреперано лице на Александру.

— Никой не бива да докосва кръстовете! — повтаряше румънецът. — Никога!

— Защо?

— Защото така е от край време. Нищо не бива да се променя в крепостта. Именно това ни е работата. И затова не трябва да оставате тук!

— Довиждане, Александру — отвърна Вьорман с тон, който намекваше, че разговорът е приключил. Нямаше нищо против стареца, но задълженията си бяха задължения.

Той понечи да си тръгне, но зад него се раздаде умолителният глас на Александру.

— Моля ви, господин капитан! Кажете им да не пипат кръстовете! Не бива да се пипат кръстовете!

Вьорман имаше тъкмо това намерение. Не заради Александру, а заради необяснимия страх, който бе почувствал, докато войникът се опитваше да свали един от кръстовете. Не беше никакво безпокойство, или неудобство, а хладно, болезнено пробуждане, от което стомахът му се свиваше на топка. Но защо?

Сряда, 23 април,

Беше доста късно през нощта, когато най-сетне Вьорман се отпусна с благодарност в леглото. Избрал бе за себе си третия етаж на кулата, който се издигаше над стените и не беше кой знае колко нависоко. Предната стая щеше да служи за кабинет, а по-малката задна стаичка — за спалня. От прозорците на кабинета с малки квадратни стъкла, се разкриваше чудесна гледка към прохода и селцето отсреща, а през двата прозореца на задната стая можеше да се държи под око вътрешния двор.

Кепенците бяха отворени през цялата нощ. След като изключи осветлението, Вьорман постоя няколко минути до прозореца. Клисурата бе покрита с тънката пелена на спуснала се мъгла. Малко след като се скри слънцето, откъм планините бе появил хладен въздух и се бе смесил с влагата, лъхаща от дъното на клисурата. В резултат се беше появила тази млечно-бяла река от мъгла. Сцената беше осветена от звездна светлина, звездите тук бяха ярки и близки, каквито са само в планината. Докато ги разглеждаше, Вьорман за пръв път почувства онова вдъхновение, което е накарало Ван Гог да нарисува неговата „Звездна нощ“. Тишината бе нарушена единствено от тихото бръмчене на генераторите. Пейзаж, сякаш съществуващ извън времето и Вьорман остана да му се наслаждава, докато усети, че главата му клюма.

Ала веднага след като си легна, той почувства, че сънят го напуска и мислите му започнаха да се преследват в объркан бяг: студено е... но не чак толкова, че да запали огнището... а и без това няма дърва... студът няма да е проблем, идва лятото... водата също, откриха резервоар в подземията, който се пълни от планински поток... единственият и неизменен проблем винаги е хигиената... колко ли все пак ще останат тук... денят беше доста тежък... дали да позволи на хората да поспят повече на сутринта... може би ще е най-добре да поръча на Александру да измисли някакви койки, каменният под е доста студен... особено, ако останат тук чак до зимата... ако войната продължи до тогава...

Войната... сега изглеждаше толкова далеч. Отново си спомни за намерението си да подаде оставка. През деня бе успял да отблъсне

тази мисъл на заден план, но с настъпването на нощта тя отново бе приковала вниманието му.

Не биваше да се отказва сега, когато страната имаше нужда от него. А и какво би могъл да предприеме тук, в този затънтен край, от който Берлин бе толкова далече. Това означава да решават съдбата му в негово отсъствие. Знаеше добре какво мислят — ако не влезеш в Партията край на кариерата, край на всичко. Цял живот ще гниеш в дупка като тази.

Може би трябва да изчака края на войната. Тази пролет стават двадесет и пет години откакто е в армията. И както вървят нещата нищо чудно да реши, че четвърт век служба е съвсем достатъчен. Хубаво ще е да се върне у дома, при Хелга, да заживее с момчетата и да усъвършенства работата с четка сред пруските пейзажи.

И все пак... армията толкова дълго е била негов дом, не можеше да повярва, че вечно ще е във властта на нацистите. Ако можеше да издържи докато дойде краят им...

Той отвори очи и се загледа в мрака. Макар че отсрещната стена не се виждаше, представяше си съвсем ясно вградените в нея кръстове. Не беше вярващ, но долавяше някакво странно спокойствие, излъчващо се от тях.

Това го наведе на мисълта за инцидента днес следобед. Колкото и да се опитваше, Вьорман не можеше да се отърси от страхът, който го бе пронизал, докато наблюдаваше онзи войник — как му беше името — Лутц — да изтръгва кръста.

Лутц... редник Лутц... с този човек ще си имам неприятности... най-добре да наредя на Остер да го държи под око...

Докато заспиваше, зачуди се дали ще го споходи кошмарът, за който говореше Александру.

2

Крепостта
Сряда, 23 април
03.40

Редник Ханс Лутц стоеше облеган на каменната стена, под едва мъждукащата крушка, самотна човешка фигура в средата на бледо-жълтеникавия светлинен кръг на пода. Той придърпа от цигарата, после разкопча и свали каската, под която щръкна русолява, разчорлена коса. Лицето му имаше невинен, детински изглед. Лутц се протегна, беше уморен, боляха го всички стави. Единственото, за което мечтаеше бе да се отпусне в леглото поне за няколко часа и да потъне в забрава. Би легнал дори тук, на пода в подземиято, стига да беше поне малко по-топло.

Но не биваше да го прави. И без това вече го бяха наказали да дежури всяка нощ, какво ли щеше да стане, ако го хванат, че спи на пост. Не беше изключено капитан Вьорман да прескочи насам, за да го провери. Не биваше в никакъв случай да се предава на умората.

И как можа капитанът да се появи точно в онзи миг, днес следобед? Още щом пристъпи прага на крепостта, Лутц все не можеше да откъсне очи от тези кръстове. И най-накрая не издържа на изкушението. Приличаха на излети от злато и сребро, но това беше невъзможно. Трябваше да провери, а ето че само си навлече беля.

Е, поне задоволи любопитството си — нито бяха от злато, нито от сребро. Само че подобно разкритие едва ли заслужаваше цяла седмица да кисне на този гаден пост.

Той стисна цигарата в шепи за да постопли замръзналите си ръце. Боже, колко студено бе само! Със сигурност по-студено отколкото отвън, на стената, където патрулираха Ернст и Ото. Още преди да дойде, Лутц предположи, че в подземията ще е доста хладно. Донякъде се надяваше, че ниската температура ще го държи буден и свеж, а и нямаше нищо против това, да остане насаме.

Защото Лутц все още не беше изгубил надежда, че в крепостта е скрито папското съкровище. Имаше твърде много на пръв поглед незабележими неща, които навеждаха на тази мисъл. Едно от тях, бяха самите тези кръстове — това не бяха добре познатите, симетрични малтийски кръстове и все пак бяха кръстове. И наистина приличаха на излети от злато и сребро. После, нито една от стаите не беше мебелирана, което означаваше, че не са предназначени за обитаване. А още по-странно бе, че крепостта беше поддържана в идеален вид. Тоест, за това плащаше някаква организация и то от векове насам, без прекъсване. ВЕКОВЕ! Познаваше само една организация, която да притежава подобна сила, възможности и търпение да го върши — католическата църква.

За Лутц вече нямаше никакво съмнение — крепостта крие в себе си съкровището на Ватикана.

Сигурно ще е някъде наблизо — в стените или под краката му. И той ще го намери.

Лутц разгледа внимателно стената на другия край на коридора. Тук, в подземие, кръстовете се срещаха още по-начесто и както онези горе си приличаха досущ, с изключение на най-левия, в края на редицата, където светлината се губеше. Имаше нещо особено в начина, по който се отразяваше сиянието от крушката в повърхността му. Игра на светлината? Или различна полировка?

Или пък друг метал?

Лутц дръпна шмайзера от скута си и го подпря на стената. После свали щика и се приближи до набеязания кръст. В мига, в който острието докосна блестящия метал, той почувства, че е открил нещо важно. Металът беше мек... съвсем мек и жълтеникав, каквото е само чистото злато.

Ръцете му трепереха, докато забиваше острието все по-надълбоко между скалата и метала. Най-сетне почувства, че върхът опира в нещо твърдо. Натисна по-силно, но ножът не помръдваше. Значи бе стигнал до основата на вградения кръст. Сигурен бе, че с минимални усилия ще успее да го измъкне от леглото му. Лутц стисна здраво дръжката и бавно започна да усилва натиска. Усети че нещо поддава и спря да види какво.

Проклятие. Закалената стомана на щика беше прерязала мекия златист метал. Опита се да промени посоката на прилаганата сила, но

металът продължи да се огъва, да се разтяга и изведнъж... камъкът помръдна.

Лутц измъкна щика и огледа внимателно каменния блок. Нищо особено, широк около две стъпки, висок стъпка и половина и сигурно една стъпка в дълбочина. Подобно на съседните блокове не беше циментиран, само че сега, за разлика от тях се подаваше на няколко сантиметра от стената. Войникът стана и премери разстоянието до вратата отляво, после влезе в близката стая и измери отвътре разстоянието до същата стена. Повтори процедурата от другата страна, в стаята отдясно на разхлабения камък. Няколко прости аритметични действия показаха известна разлика. Броят на стъпките не съвпаднаше.

Зад тази стена се намираще широко затворено пространство.

Задъхан от вълнение, Лутц се вкопчи в помръдващия блок и го задърпа трескаво. Но колкото и да се опитваше, не можеше да го отдели от стената. Мразеше дори самата мисъл, но трябваше да признае, че без чужда помощ няма да се справи. Налагаше се да повика още някой за съучастник.

Ото Грюнщад, който патрулираше горе представляваше най-изгодния избор. Винаги беше готов да спечели някоя и друга марка. А тук едва ли ставаше дума за нещо дребно. Зад дебелите стени се беше затаило папското съкровище. Лутц беше сигурен в това. Почти долавяше дъха му.

Той остави шмайзера и щика до стената и се затича нагоре.

— Побързай, Ото!

— Но все още не знам за какво става дума — отвърна Грюнщад като се тътреше зад него. Беше значително по-едър на ръст от Лутц и въпреки нощния хлад на челото му блестеше пот. — Не бива да напускам поста си. Ако ме хванат...

— Няма да ни отнеме повече от минутка. Най-много две. Ето тук, наблизко — увери го Лутц.

След като задигна една газова лампа от склада, той буквално издърпа Грюнщад от поста му, като не спираше да бърбори за някакво съкровище, за доживотно богатство и че никога вече няма да се налага да работят. И Грюнщад го последва, като пеперуда, омагьосана от блясъка на светлината.

— Виждаш ли? — рече Лутц и посочи подаващия се камък. — Ето, по-напред е.

Грюнщад коленичи и огледа от близо извития кръст и камъка с неравни, издраскани стени. После взе щика на Лутц, пъхна го под кръста и натисна. Металът се огъна като масло.

— Прав си, злато е — прошепна той. Лутц едвам се сдържа да не го ритне, искаше му се да изкрещи, че трябва да бързат, но трябваше да остави Грюнщад сам да се увери. Наблюдаваше го, докато дебеланкото проверяваше близките кръстове. — Всички останали са от мед. Този е единственият, който струва нещо.

— И камъкът под него е разхлабен — добави Лутц забързано. — А отзад има кухня широка шест стъпки и Бог знае колко дълбока.

Грюнщад вдигна глава и се ухили. Заключение то идеше от само себе си.

— Да започваме!

Като си помагаха и работеха заедно, двамата напредваха доста бързо, но не толкова, колкото очакваше Лутц. Каменният блок се люшкеше наляво и надясно, разширявайки все повече отвора, но и след петнадесет минути не се подаваше кой знае колко от стената.

— Чакай, — рече задъхано Лутц. — Това нещо е поне една стъпка дълбоко. Ако продължаваме така няма да ни стигне и нощта. А трябва да свършим преди следващата смяна. Да опитаме да извием кръста още малко напред. Имам една идея.

С помощта и на двата щика те успяха да извият ствола на кръста по средата, толкова, колкото Лутц да подпъхне отдолу своя кожен войнишки колан.

— А сега да дърпаме!

Грюнщад отвърна с уморена усмивка. Беше доста притеснен от факта, че е напуснал поста си.

— Хайде по-бързо — кимна той.

Двамата опряха с крака в стената, вкопчиха ръце в колана и извиха плещи назад, срещу съпротивата на упорития камък. С пронизително протестно изскърцване, камъкът се раздвижи и бавно се плъзна напред. После изведнъж излезе навън. Избутаха го встрани и Лутц затършува за кибрит.

— Готов ли си да станеш богат? — той запали лампата и я приближи към отвора. Нищо освен мрак не се виждаше вътре.

— Винаги готов — отвърна Грюнщад. — Кога започваме да броим парите?

— Веднага щом се върна — Лутц нагласи пламъка, след това се пъкна в тесния отвор, като тикаше лампата пред себе си. Беше в нещо като каменна шахта, извита леко надолу... и дълга не повече от няколко метра. Шахтата завършваше с друг каменен блок, съвсем същия като предишния, който им бе отнел толкова много време и усилия. Лутц приближи лампата към него. Този кръст също приличаше на златен.

— Подай ми щика — прошепна той и протегна ръка назад, към Грюнщад.

Грюнщад пъкна дръжката на ножа в ръката му.

— Какво има?

— Задънена улица.

За миг Лутц бе овладян от разочарование. Шахтата бе толкова тясна, че човек с мъка се движеше в нея. Невъзможно бе да издърпат и втория камък като първия. Ще трябва да се събори цялата стена, а за това помощта само на Грюнщад не стигаше, с колкото и ноци да разполагаха занапред. Не знаеше какво да стори, но трябваше по някакъв начин да задоволи любопитството си. Ако и този кръст се окажеше от злато, поне щеше да знае, че е на прав път.

Той се завъртя, пъктейки от теснотията и заби острието на щика в кръста. Металът подаде с лекота. Но което бе още по-странно, камъкът под него започна бавно да се плъзга назад и встрани, сякаш беше закачен на панти. Обхванат от внезапно въодушевление, Лутц натисна камъка назад, за да открие, че е имитация, дебела не повече от няколко сантиметра. Плочата се отдръпна почти без никакво усилие и от отворието пред него полъкна хладен, застоен въздух. Мракът отвъд бе още по-непрогледен. Нещо в този мрак накара да настръхнат космите по гърба и ръцете му.

Студено е, помисли си той, но не е само студа.

Той подтисна надигащите се в него опасения и пропъкля напред, като побутваше лампата по гранитния под на шахтата. В мига, когато премина през отвора, пламъкът започна да угасва. Не потрепваше, нито пък димеше вътре в стъклената кухня, така че причината едва ли беше в някое въздушно течение. Просто светлината бе започнала да избледнява, да се смалява върху фитила. Мина му през ум, че може би причината е в отровен газ или нещо подобно, но въздухът не

миришеше на нищо, нито пък имаше никакви затруднения с дишането, дразнене в гърлото и очите.

Най-вероятно газта на лампата беше на свършване. Лутц придърпа лампата за да провери и почти веднага пламъкът се усили и светлината блесна ярко като преди малко. Той разклати стъкленницата и почувства плискащата се вътре течност. Газ имаше предостатъчно. Озадачен, той отново побутна лампата напред и също като преди пламъкът започна да се смалява. Колкото по-навътре в тясното пространство проникваше, толкова по-малък ставаше този пламък. Нещо не беше наред тук.

— Ото! — извика той през рамо. — Завържи колана за крака ми и дръж здраво. Слизам надолу.

— Защо не почакаме до утре... тогава ще е по-светло?

— Да не си луд? И другите да научат! Всеки ще иска да получи по нещо, а капитанът току виж взел цялото съкровище! Ние го намерихме, а на края нищо няма да остане за нас!

— Тази история хич не ми се нрави — в гласа на Грюнцад се долови колебание.

— Какво има, Ото?

— Не със сигурен. Просто не мога да остана тук повече.

— Стига си дрънкар като някоя старица! — изсъска Лутц. Тъкмо сега не беше време за отпускане. Той самият също изпитваше безпокойство, но само на няколко сантиметра от него се таеше цяло едно богатство и нямаше намерение да го остави на никого. — Завържи колана и дръж здраво! Ако шахтата стане още по-стръмна не искам да се плъзна надолу.

— Добре — чу се неохотният отговор. — Но побързай.

Лутц почака, докато усети, че коланът се стяга около крака му и после отново запълзя в тъмната шахта, тикайки лампата отпред. Внезапно го завладя тревога. Движеше се с максимална за тясното пространство скорост. Когато главата му премина през отвора, светлината на лампата вече се бе превърнала в едва забележимо мъждукане... човек би си помислил, че светлината е нежелана тук и мракът я притиска навътре към източника ѝ.

Лутц придвижи лампата още няколко сантиметра напред и пламъкът изведнъж угасна. В този момент той изведнъж осъзна, че не е сам.

Нещо тъмно и студено също като шахтата, в която бе попаднал се беше пробудило съвсем близо до него. И това нещо бе гладно. Лутц почувства, че трепери неудържимо. Ужас разкъсваше червата му. Опита се да пропълзи назад, да измъкне раменете и главата си, но се беше заклецил. Сякаш шахтата го бе притиснала в обятията си и го стискаше безпомощен в мрака, който бе толкова непрогледен, че не можеше да каже къде е горе и къде — долу. Прониза го непоносим студ и с него дойде страхът, Лутц усети, че губи разсъдък. Отвори уста — искаше да извика на Ото да го изтегли обратно. Студът проникна в гърлото му и викът му се превърна в ужасен писък.

Навън зад него, вързаният за крака му колан внезапно започна да се люлее, следвайки ритъма на неговите бясно мятаци се крака. Неясно и притъпено гъргорене излизаше от дупката в стената и Грюнщад не можеше да повярва, че идваше от устата на неговия приятел.

— Ханс?

Никакъв отговор.

Завладян от внезапен страх, Грюнщад дръпна с все сила колана, докато краката на Лутц се озоваха на една протегната ръка. После се вкопчи в ботушите и изтегли приятеля си обратно в коридора.

В мига, когато съзря какво е измъкнал от шахтата, Грюнщад започна да пищи. Звукът отекна надолу по коридора на подземията, като отекваше и се усилваше, докато накрая самите стени се затресоха.

Шибан от оглушителния рев на собствения си ужас, Грюнщад не можеше да откъсне поглед, а през това време стената, в която бе пропълзял неговия приятел поддаде навън и масивните каменни блокове се покриха с дребни пукнатини. После каменната плоча точно над отвора, който бяха направили се разцепи с трясък. Окачените над коридора мъждукащи крушки внезапно започнаха да гаснат и когато избледняха съвсем, стената рухна навън с предсмъртна конвулсия, засипвайки Грюнщад с дъжд от разтрошен камък. В отвора се появи нещо невъобразимо черно, хвърли се към него и го обгърна с едно единствено неуловимо бързо движение.

И с него дойде ужасът.

3

*Тавира, Португалия
Сряда, 23 април
02.35 (по Гринуич)*

Неочаквано и бързо бе пробуждането на червенокосия. Сънят се бе отърсил от него като разкопчано наметало и в първия миг той не можа да осъзнае причината. Изминалият ден бе доста тежък, морето бурно и уловът богат и когато най-сетне намери постелята, нямаше никакво съмнение, че ще спи непробудно до сутринта. Но въпреки това, само след няколко часа той се беше събудил от необяснима тревога. Защо?

Отговорът дойде бързо и сякаш от само себе си.

Лицето му помрачня, мъжът заби гневно юмрук в пясъка до ниско разположеното, сковано от дъски легло. В движенията му се долавяше не само яд, но и отчаяние. Надявал се бе, че този миг не ще настъпи никога, дори от известно време бе започнал да вярва в това. Но сега, когато часът дойде, мъжът осъзна, че случилото се е било неизбежно.

Той се надигна от леглото, обут само по гащи и закрачи из стаята. Имаше правилни, почти нежни черти, мургава кожа, широки, покрити с белези от рани плещи и стройна снага. Движеше се с котешка гъвкавост из стаята, бързо и ловко събираше разхвърляните наоколо дрехи. И същевременно мислено прокарваше пътя, който му предстоеше да измине до Румъния. Когато най-сетне събра всичко, от което имаше нужда, той го хвърли на леглото, сви чаршафа на вързоп и завърза здраво краищата.

След като нахлузи панталоните и закопча елека, мъжът метна вързоп на рамо, дръпна една къса лопата и излезе навън, в студената безлунна нощ, където въздухът бе пропит с мирис на морска сол. Отвъд дюните се чуваше грохотът на Атлантика. Мъжът изкатери най-близката до колибата дюна, спусна се от другата страна и започна да

копае. На близо метър дълбочина лопатата удари в нещо твърдо. Червенокосият коленичи и започна да разравя почвата с ръце. Няколко бързи и мощни изхвърляния и отдолу се показва тесен и дълъг калъф от кожа, който мъжът измъкна не без известни усилия от дупката. Калъфът бе дълъг близо пет стъпки, но на широчина не надминаваше десет-двадесет сантиметра, а дебелината му бе само няколко. Мъжът застина замислен, стиснал в едната ръка калъфа. Съвсем доскоро бе изпълнен с безкрайната увереност, че никога не ще се наложи да вади онова, което се криеше вътре. Остави го до себе си и продължи да копае още. Не след дълго държеше в ръката си масивен колан-кесия, също грижливо увит в кожа.

Червенокосият завърза колана на кръста под ризата си, а дългия плосък калъф праметна през рамо. После се изправи и закрачи към съседната дюна, където Санчес бе изтеглил лодката си. Нощният бриз рошеше косата му. Лодката бе здраво завързана, за да не я завлече в морето някоя необичайно висока вълна. Предпазлив човек бе този Санчес. И добър моряк. Червенокосият трябваше да признае, че работата при него му бе доставяла удоволствие.

Той скочи на борда на лодката, порови на дъното и изхвърли навън рибарските мрежи. Малко след това ги последва дървеният сандък с принадлежности за риболов и поправка на такелажа. От целия инструментариум мъжът задържа само чука и нитовете. След това пое към колибата на Санчес, като по пътя отброи четири австрийски златни монети по сто крони. Имаше много и най-различни монети в колана — руски десетрублови чеврони, австрийски шилинги, чешки дукати, американски долари с изобразени два орела — това, което ги обединяваше бе, че всички бяха златни. Налагаше се да се опре на универсалния прием на златото, за да пресече средиземноморския басейн през това размирно военно време.

С няколко бързи и уверени удара на чука червенокосият прикова монетите към стената на колибата. Златото щеше да стигне за нова лодка на Санчес. И далеч по-хубава.

Той развърза въжето, с което бе привързана лодката, изтегли я на плиткото, скочи вътре и грабна веслата. След като преодоля приборя и разпъна единственото платно, червенокосият насочи носа към Гибралтар, намиращ се не много далеч на юг и си позволи да хвърли прощален поглед към осветеното от звездна светлина рибарско селце в

най-южния край на Португалия, където бе прекарал последните няколко години от живота си. Не беше никак лесно да извоюва уважението на тези хора. До края така и не го приеха за свой и никога нямаше да го приемат. Но го ценяха като добър помощник. Затова го уважаваха. А тежката работа бе свършила онова, което целеше, възвръщайки силата и здравината на мускулите му, отпуснати след дългите години лек живот в града. Вярно, имаше и приятели, макар и не особено близки. Но никой, заради когото да се установи завинаги.

Животът тук бе труден и все пак би останал с радост, вместо да поема натам, накъдето бе тръгнал. Но трябваше да се изправи пред неизбежното. При мисълта за предстоящата схватка ръцете му стиснаха конвулсивно дръжките на греблата. Нямаше кой друг да отиде. Само той бе останал.

Не биваше да губи нито миг. Трябваше час по-скоро да стигне Румъния, а до там го делиаха над три хиляди километра — почти цялата дължина на Средиземно море.

Някъде дълбоко в съзнанието му бе залегнало опасението, че може бе не ще успее да стигне навреме. Когато пристигне ще е твърде късно... с всички произтичащи от тази възможност ужасяващи последиствия.

Крепостта
сряда, 23 април
04.35

Вьорман се събуди разтреперан и облян в пот. И не само той. Причината не беше в продължителния смразяващ вопъл на Грюнщад, защото звукът не стигаше до стаята на Вьорман. Друго бе, което го бе откъснало от съня... чувството, че се е случило нещо ужасно.

След краткотраен миг на объркване, Вьорман наметна куртката, обу панталоните и се затича надолу по стълбите към основата на кулата. Един по един войниците се подаваха от стаите и когато слезе долу, на двора вече се бе събрала малка тълпа, замръзнала под ечащия сякаш от всички стени на крепостта пронизителен вик. Вьорман насочи трима от войниците към входа на подземиеето. Тъкмо се приближаваше към тъмното отворстие, когато насреща му се появиха разтреперани двамина от изпратените, с побледнели лица и сгърчени устни.

— Там долу има мъртвец! — прошепна единият.

— Кой е той? — запита Вьорман, после ги блъсна и се втурна надолу по стълбите.

— Мисля че е Лутц, но не съм сигурен, защото беше обезглавен!

Насред централния коридор лежеше проснат труп в бойна униформа. Трупът бе обърнат по корем и засипан с натрошени каменни парчета. Обезглавен. Главата не беше отрязана, като на гилотина, нито отсечена — изглеждаше, сякаш е била откъсната, а от шията се подаваха потъмнели артерии и разтрошени прешлени. Единственото, което можеше да се каже със сигурност бе, че войникът е бил редник. Още един войник, също редник, седеше наблизко вперил своите разширени, невиждащи очи в дупката на стената срещу него. Докато се приближаваше, войникът издаде протяжен и нисък стон. Вьорман почувства, че настръхва.

— Какво е станало тук, редник? — запита капитанът, но войникът не отговори. Вьорман го сграбчи за рамото и го разтърси, ала по всичко личеше, че войникът не го забелязва. Имаше такъв вид, сякаш бе пропъзлял дълбоко в себе си и се бе затворил за останалия свят.

Зад Вьорман пристъпваха и другите, притичали за да видят какво се е случило. Вьорман събра сили, наведе се над обезглавената фигура и започна да преравя джобовете. В портфейла намери лична карта на името на редник Ханс Лутц. И друг път бе виждал мъртъвци, жертви на войната, но сега бе различно. Тази смърт го подтискаше както никоя досега. Смъртта на бойното поле беше хладна и безлична, но не и тази. Това беше ужасяваща, обезобразяваща смърт в името на някаква необяснима идея. Някъде дълбоко в него се надигна въпросът: Дали това не е наказанието, за оскверняване на кръст в крепостта?

Най-сетне се появи Остер с лампа в ръка. Запалиха я и Вьорман пристъпи през голямата дупка в стената. Светлината на лампата потрепна по черните стени. Дъхът му се отдели на пара и бавно отплува встрани. Беше студено, по-студено отколкото би трябвало да бъде, долавяше се някакъв странен тежък аромат и още нещо... дъх на разложено, от който едва не се втурна назад. Но зад него бяха войниците.

Вьорман пое по посока на студеното течение към самия източник — една голяма дупка в пода, с неравни краища. Изглежда че околните каменни блокове бяха пропаднали навътре със срутването на стената. Вьорман надвеси лампата над отвора. Надолу водеха каменни стъпала, покрити с изпотрошени парчета от стената. Една от тези отломки беше малко по-окръглена от останалите. Той сведе лампата за да я разгледа по-добре и едвам сподави вика си. Там долу лежеше откъснатата глава на редник Ханс Лутц, с широко отворени невиждащи очи и окървавена уста.

Букурещ, Румъния
Сряда, 23 април
04.55

Магда осъзна какво върши едва когато до нея достигна гласът на баща ѝ.

— Магда!

Тя вдигна глава и зърна лицето си в огледалото. Косите ѝ бяха разхвърляни, блестящ водопад от тъмно-кафяви къдрици, които се сипеха по раменете ѝ назад към гърба. Не беше свикнала да се вижда такава. Обикновено косата ѝ бе плътно привързана с кърпа, с изключение на няколко немирни кичура, които също се стараеше да прикрие. Никога не разпускате косата си през деня.

Всъщност, какъв ден беше днес? — запита се тя объркана. И колко ли е часът? Магда погледна към часовника. Пет без пет. Невъзможно! Събудила се бе преди петнадесет-двадесет минути. Сигурно часовникът е спрял през нощта. Тя го грабна, но още преди да го разтърси почувства потракването на малкия механизъм. Странно...

Две бързи стъпки към прозореца. Внимателно надзъртане иззад дебелите завеси. Навън е Букурещ, притихнал, потънал в сън.

Магда погледна надолу и забеляза, че все още е по нощница, синята, без ръкави, дълга чак до пода. Под тънкия, размъкнат плат стърчаха малките ѝ, твърди гърди. Внезапно засрамена, Магда побърза да скръсти ръце върху тях.

Магда беше мистерията на местната общност. Въпреки меките, нежни черти на лицето, бледата кожа и големите, кадифени очи, на тридесет и една тя все още не беше омъжена. Магда — учителката, любещата дъщеря, грижовната помощница. На път да се превърне в стара мома. Но не една и две от по-младите и вече задомени девойки завиждаха на гърдите ѝ — свежи, зрели, недокосвани и нецелувани. Самата Магда не гореше от желание да променя своя начин на живот.

Отново до нея долетя гласът на баща ѝ:

— Магда! Какво правиш?

Тя погледна към набързо събрания куфар на леглото и думите от само себе си бликнаха на устните ѝ:

— Приготвям малко топли дрехи, татко!

След кратка пауза баща ѝ отвърна:

— Ела тук, не искам да будя целия блок с виковете си.

Магда направи няколко предпазливи крачки в тъмното към леглото на баща си. Апартаментът бе разположен на приземния етаж и се състоеше от четири стаи — два спални, непосредствено една до друга, миниатюрна кухня със зидана печка и една малко по-голяма стая, която служеше едновременно за предверие, дневна, столова и кабинет. Ужасно ѝ липсваше старата им къща, но трябваше да се преместят тук преди шест месеца за да има с какво да живеят. Продадоха дори мебелите.

Кварталът бе доста неспокоен, но един от циганите — приятели на баща ѝ — бе нарисувал отвън на вратата патрински кръг, който означаваше „приятел“.

Малката лампа на лавицата до леглото на баща ѝ гореше със слаб огън. Вляво, дървеното кресло с високи облегалки пустееше. Притиснат между завивките на леглото като някакво бледо, измъчено цвете, лежеше баща ѝ. Той вдигна една сгърчена, хилава ръка и ѝ направи знак да се приближи, мръщейки се от болката, която му причиняваше дори това минимално усилие. Магда сграбчи ръката, приседна до баща си и се зае да я масажира, стараяйки се да прикрие мъкмата при мисълта, че баща ѝ чезне с всеки изминат ден.

— Какво чух за събиране на багажа? — попита той, като я разглеждаше с блестящите си, влажни очи. Сетне примижа късогледо. Очилата му лежаха на шкафчето, а без тях беше почти сляп. — Не си споменавала нищо за тръгване.

— И двамата заминаваме — отвърна усмихнато тя.

— Къде?

Магда почувства как усмивката ѝ се топи от смущение. Къде всъщност щяха да отидат? Тя изведнъж осъзна, че нямаше ясна цел, а само смътна представа за белеещи снежни върхове и пронизващ вятър.

— В Алпите, татко.

Устните на баща ѝ се разтвориха в мъчителна усмивка, от която сухата, изпъната кожа по скулите му сякаш щеше да се нацепи.

— Сигурно пак си сънувала, мила. Никъде няма да ходим. Аз, във всеки случай, едва ли ще стигна много надалеч. Било е сън. Един хубав сън и нищо повече. Забрави го, иди и си легни.

Магда се намръщи от примирението, което звучеше в гласа на баща ѝ. Винаги е бил толкова борбен. Но изглежда с времето болестта все повече черпеше от силите му. Сега не бе моментът да спори с него. Тя го потупа по ръката и се протегна към шнура на нощната лампа.

— Мисля, че си прав. Било е само сън — Магда го целуна по челото, изключи лампата и излезе, оставяйки го в мрака.

След като се прибра в стаята си, тя огледа отчасти подредения куфар на леглото ѝ. Разбира се, онова което я е накарало да подрежда багажа е бил само някакъв сън. И какво друго? Изключено бе да отидат където и да е.

И все пак, чувството бе останало... по-скоро това бе неясна, но твърда увереност, че трябва незабавно да заминат на север. Сънищата не оставяха след себе си подобни внушения. Изпитваше някакво странно усещане... сякаш нечий хладни пръсти се плъзгаха по кожата на ръцете ѝ.

Все още не можеше да се отърси от преживяното. Затвори куфара, пъкна го под леглото, като остави дрехите вътре... топлите дрехи... все още бе доста хладно в Алпите по това време на годината.

6

Крепостта
сряда, 23 април
06.22

Изминаха часове преди Вьорман най-сетне да намери време за чаша кафе, в компанията на подофицер Остер. Редник Грюнщад бе отнесен в една стая, където бе оставен насаме със себе си. Преди това, двама от войниците го съблякоха, измиха го и го положиха в леглото. Изглежда, че се бе подмокрил из основи по време на преживения кошмар.

— Доколкото си представям нещата, — заговори Остер, — стената се е срутила и един от каменните блокове е паднал на врата на нещастника, откъсвайки главата му.

Вьорман почувства, че Остер се старае да говори спокойно и разумно, но вътрешно е объркан и потресен като всички останали.

— Обяснение, не по-лошо от всяко друго, при липсата на възможност за съдебно-медицинска експертиза. Но това все още не ни пояснява, какво са търсели двамата долу, нито състоянието в което намерихме Грюнщад.

— Това е шок.

Вьорман поклати глава.

— Този човек е участвал в сражения. Сигурен съм, че е виждал и по-страшни неща. Не мога да приема, че шокът е единственото обяснение. Трябва да има още нещо.

Той също се бе постарал да реконструира хода на събитията от изминалата нощ. Каменният блок с разкривения златен кръст отгоре, завързаният за крака на Лутц колан, проходът в стената... всичко навеждаше на мисълта, че Лутц е пропълзлял в тясната шахта, очаквайки да открие още злато и сребро. Но там имаше само една малко, празно помещение... като тясна затворническа килия... или пък

скривалище. Никакво разумно обяснение нямаше за съществуването на подобно помещение на това място.

— Сигурно са нарушили структурата на стената като са извадили най-долния камък — продължи Остер. — И това е причинило срутването.

— Съмнявам се — отвърна Вьорман и отпи глътка кафе. — Що се отнася до пода на подземие, да, съгласен съм, че се е срутил надолу. Но стената на коридора... — той си спомни как бяха разхвърляни каменните отломки, сякаш стената бе взривена отвътре. Ето това бе съвсем необяснимо. Вьорман положи чашата. Обясненията ще трябва да почакаат.

— Хайде. Чака ни работа.

Вьорман се отправи към кабинета си, а Остер отиде да докладва за инцидента по радиостанцията. Вьорман му бе наредил да го представи като нещастен случай.

Вьорман се облегна на перваза на прозореца и погледна към потъналия в сянка двор на крепостта, под озарените от утринните лъчи на слънцето небе. Крепостта се беше променила. В нея се долавяше някакво неспокойствие. Вчера тя не бе нищо повече от една стара каменна постройка. Днес имаше още нещо. Всяка една от сенките бе по-дълбока и мрачна от преди и злокобна, по някакъв неуловим начин.

Вьорман реши, че причината сигурно ще е в ранния час и шокът от преживяната смърт. Най-сетне слънцето изгря над планинските върхове и прогони сенките от стаите на крепостта. Но Вьорман бе дълбоко убеден, че светлината не ще успее да изличи прокобата, която се долавяше наоколо. Единствено можеше да я прогони за известно време под повърхността.

Чувстваха го и хората му. Виждаше го съвсем ясно. Трябваше по някакъв начин да ги накара да забравят за лошите си мисли. Веднага щом се появи Александру ще го изпрати до селото да докара една каруца с дървен материал. После ще нареди на войниците да сковат маси, столове и койки. И тогава крепостта ще се изпълни със звънливия и ободряващ шум на удряци в дървото чукове. Вьорман се приближи към прозореца, който гледаше навън, към моста. Ето го, Александру, този път с двете си момчета. Скоро всичко ще бъде наред.

Той вдигна поглед към огряното от слънцето селце, чиято долна част все още тънеше в сянка. Изведнъж осъзна, че жадува да нарисува

селцето точно такова, каквото е сега. Вьорман отстъпи назад — селцето, оградено в черната рамка на прозореца, блестеше като бисер. Ето така ще го пресъздаде... в рамка. Контрастът направо го омагьосваше. Изпитваше неудържимото желание да се захване за работа незабавно. Винаги рисуваше най-добре, когато беше под въздействието на някакъв стрес. Това бяха любимите му мигове, изгубен сред перспектива и композиция, светлина и сянка, цветове и тъкан.

Останалата част от деня се изниза някак неусетно. Излезе, за да присъства на полагането на обезглавеното тяло в подземие, където го оставиха да лежи, покрито с един мръсен чаршаф. Температурата тук долу бе близка до нулата. Не се виждаше никаква растителност, мястото изглеждаше сякаш е предназначено именно за трупохранилище. Тъкмо ще имат възможност да уредят транспорта на Лутц по-нататък през седмицата.

При други обстоятелства Вьорман сигурно щеше да нареди да се огледа внимателно цялото подземие, ако не за друго, то нищо чудно по стените на издълбаните в скалата пещери да открият интересни рисунки от миналото. Но не и този път. Каза си, че е студено, по-добре да изчакаят лятото. Но знаеше, че не това е причината. Имаше нещо в тази пещера, което го караше да я напусне, колкото се може по-скоро.

С напредване на деня ставаше все по-ясно, че с Грюнщад ще си имат проблеми. Нямахме никакви белези за подобрение. Войникът продължаваше да лежи, така както го бяха оставили, вперил неподвижен поглед в тавана. От време на време по тялото му преминаваше гърч и той издаваше сподавен вопъл, понякога започваше да пици с пълни гърди. И продължаваше да се подмокря. В подобно състояние, без да приема храна и вода, без квалифицирана медицинска помощ, едва ли щеше да изкара и седмица. Няма как, ако не се оправи ще трябва да го транспортират заедно с останките на Лутц.

През целия ден Вьорман държеше под око хората си, вслушвайки се внимателно в настроенията им и остана доволен от разведрияването, което настъпи, когато се захванаха за дърводелска работа. Работеха здравата, въпреки недоспиването и смъртта на Лутц. Всички познаваха добре Лутц, знаеха че е хитрец и сметкаджия, не един и двама от тях си бяха патили заради него. И сякаш бяха стигнали до мълчаливото съглашение, че той сам си е бил виновен за смъртта.

Вьорман се постара да не им остави свободно време за размисъл. Първо ги накара да сковат тоалетни с докарания от селото материал, после маси и столове. Когато най-сетне денят си отиде, всички бяха толкова изморени, че нямаше желаещи дори да изпушат по една цигара след вечеря. С изключение на часовите, всички до един се отправиха към леглата.

Вьорман извърши някои промени в постове, така че часовоят в двора да държи под наблюдение коридора, който водеше към стаята на Грюнщад. Нещастникът продължаваше да вие и стене и никой не искаше да си ляга близо до него. Все пак, дебелият Ото бе спечелил симпатията на останалите войници и те се чувстваха задължени, да не му позволят да се нарани.

Наближаваше полунощ, а Вьорман все още не можеше да си легне, въпреки налегналото го изтощение. С настъпването на мрака отново го завладя напрежението, което не му позволяваше да склопи очи. Най-накрая той се предаде на тревогата и реши да провери дали някой от постове не е заспал.

Обиколката го отведе до коридора на Грюнщад и Вьорман си помисли, че не е зле да надникне при него. Опитваше се да си представи какво е довело нещастника до подобно състояние. Спря се пред отворената врата и надзърна вътре. В далечния край на стаята бе оставена запалена газова лампа. Войникът бе в едно от по-спокойните си състояния, само дишаше учестено и от време на време започваше да хленчи. Хленченето обикновено завършваше с протяжен вой и Вьорман би предпочел в този момент да е някъде по-далеч. Ужасно обезкуражаващо бе да слуша подобни звуци от гърлото на едно човешко същество... чийто разум е изгубен неизвестно къде.

Тъкмо наближаваше края на коридора и се готвеше да излезе в двора, когато се чу поредният вой. Само че този не беше като предишните. До ушите му достигна пронизителен писък, сякаш Грюнщад се бе събудил внезапно и бе осъзнал, че е обхванат от пламъци, или пък пронизан от хиляди остриета — в гласът се долавяше не само душевна но и физическа болка. А после писъкът внезапно спря, сякаш някой бе дръпнал шнура на радиото.

Вьорман замръзна за миг, борейки се с подсъзнателно съпротивляващото се тяло, после с невероятно усилие си наложи да се обърне и да се затича обратно по коридора. Той нахлу в стаята. Вътре

бе студено, по-студено отколкото преди минута и лампата бе угаснала. С разтреперани пръсти Вьорман запали една клечка и потърси с очи Грюнщад.

Още един мъртвец. Очите на нещастника бяха изцъклени и вперени в тавана, устните му бяха замръзнали по средата на писъка в гримаса на ужас. А на шията... зееше огромна и страшна рана. Леглото бе подгизнало в кръв, с кръв бяха напръскани и стените.

Преди още Вьорман да осъзнае случилото се, в него заговори дългогодишният рефлекс. Ръката му измъкна пистолета от кобура и той се огледа наоколо за извършителя. Но не видя никой. Вьорман изтича до тесния прозорец, пъкна глава и погледна надолу към стената. Не се виждаше никакво въже, от тук нямаше никаква възможност за бягство. Той се извърна и отново огледа стаята. Това беше направо невъзможно! Никой не беше излязъл след него по коридора, нито пък би могъл да се измъкне през прозореца. И въпреки това Грюнщад беше убит.

Мислите му бяха прекъснати от шума на тичащи крака — часовете бяха чули писъка. Слава Богу! Вьорман трябваше да признае, че е уплашен. Мисълта, че ще остане дори още само секунда в тази стая му беше направо непоносима.

Вторник, 24 април

Вьорман нареди да положат тялото на Грюнщад до това на Лутц, а след това хората отново се заеха с дърводелска работа. Почти беше уверен, в района има някаква нелегална съпротивителна група. И все пак не можеше да е съвсем сигурен, защото той самият беше в онзи коридор в мига на убийството и знаеше, че няма никакъв начин убиецът да се измъкне незабелязан покрай него — освен ако не можеше да лети, или да ходи по стени. Тогава, каква беше тайната?

Първото което предприе бе да удвои нощната стража и да постави допълнителни постове край казармите, за да пазят спящите.

Под непрестанния шум от блъскащите в двора чукове, в ранния следобед Вьорман най-сетне намери свободно време да разпъне триножника с платното. А след това се зае да рисува. Трябваше да върши нещо, каквото и да е, само да заличи от паметта си спомена за ужасеното лице на Грюнщад. Не след дълго бе погълнат от избора на

подходящи цветове, смесваше боите, докато най-сетне получи оттенък, наподобяващ този на стените на неговата стая. Целия следобед прекара в подготовка на платното, нарисува фона и рамката на прозореца, като остави в средата светло петно за място на селцето.

Нощта прекара в сън. След прекъснатия покой на първата нощ и пълната липса на сън през втората, изчерпаното му тяло просто се строполи в леглото.

Редник Руди Шрек обхождаше бдително и предпазливо поверения район, като не изпускаше от очи крачещия на отвъдния край на двора Венер. В началото на вечерта, двама часова за такова малко място му се струваха прекалено, но с падането на мрака, който ставаше все по-гъст и непрогледен, Шрек почувства облекчение при мисълта, че съвсем близо до него има друг човек. Двамата с Венер се бяха уговорили да обикалят двора покрай стената на крепостта, разположени на срещуположните му краища. Така, макар и разделени, покриваха по-голям район.

Руди Шрек не се страхуваше за живота си. Неспкоен, да, но не и уплашен. Чувстваше се бодър, на щрек, стискаше в ръцете си готов за стрелба автомат, с който умееше да борава добре — онзи, който бе видял сметката на Ото предишната нощ нямаше да успее и с него. И все пак, не би имал нищо против дворът да е малко по-осветен. Наредените по стената мъждукащи крушки въобще не можеха да разпръснат спусналия се мрак. Двата ъгъла в дъното на двора сякаш бяха извори на непрогледна тъмнина.

Нощта бе хладна. И което бе още по-лошо, през здраво залостената порта се просмукваше нощна мъгла и постепенно изпълваше двора на крепостта. Металната каска и автоматът бяха покрити със стичащи се капки. Шрек избърса очите си с ръка. Трябваше да признае, че е уморен. Не само изморен, а и отегчен от всичко, с което трябваше да се примирява в казармата. Войната нямаше нищо общо с първоначалните му представи. Когато преди две години, на осемнадесет, се записа в армията, главата му бе пълна с мечти за блестящи победи, велики битки и храбро сражаващи се воители на полето на честта. Така поне бе описана войната в историческите книги. Но истинската война се оказа нещо съвсем различно. Тя се състоеше предимно от чакане. И това чакане обикновено бе мръсно, студено, неприятно и влажно. Руди Шрек чувстваше, че вече се е

наситил на войната. Искаше да се прибере у дома, в Трейша. Там живееха родителите му, а имаше и една девойка — Ева, която напоследък пишеше все по-рядко. Жадуваше за предишния живот, където не се налагаше да носи тази противна униформа, нито имаше внезапни проверки, строеви подготовки, подофицери и началници. Нямахме и нощни стражи.

Ето че отново приближаваше североизточния край на двора. Мракът тук изглеждаше по-непрогледен от където и да е... далеч по-непрогледен от предишния път. С приближаването Шрек забави крачка. Глупаво е да се притеснявам, повтаряше си той. Това е само игра на светлината. Нищо от което да се бои.

И все пак... не искаше да върви натам. Изпитваше желание да заобиколи този участък. Би отишъл във всеки друг ъгъл, освен този.

Шрек изправи рамене и пое решително натам. Това беше само една сянка.

А той е възрастен човек, няма какво да се бои от мрака. Руди продължи напред, на една ръка от стената, право към потъналия в мрак ъгъл...

... и изведнъж се изгуби. Студен, изсмукващ мрак се спусна над него. Той се обърна назад, за да се върне по обратния път, но мракът беше навсякъде. Сякаш целият останал свят бе изчезнал. Шрек придърпа шмайзера от рамото и го приготви за стрелба. Целият трепереше от студ и въпреки това от него шуртеше пот. Щеше му се всичко това да е само някакъв номер, помисли си, че може би Венер е изключил по някакъв начин светлината в мига, когато навлизаше в ъгъла. Мракът беше толкова гъст, че сякаш притискаше очите му и прояждаше пещери в смелостта му.

Някой се приближаваше към него. Шрек не можеше нито да го чуе, нито да го види, но знаеше, че има някой. И този някой идваше все по-близо.

— Венер? — повика тихичко той, стараяйки се да прикрие уплахата в гласа си. — Ти ли си, Венер?

Но това не беше Венер. Шрек го осъзна с приближаването му. Това беше някой — или по-точно нещо друго. Приличаше на дълго и тежко въже, което изведнъж се уви около краката му. В мига, когато се отдели от земята, редник Руди Шрек нададе пронизителен писък и

натисна спусъка на автомата. А след това тъмнината го погълна и войната свърши за него.

Вьорман се стресна в съня си от няколко къси откоса на шмайзер. Той скочи към прозореца, гледащ към двора. Един от часовите тичаше към задната част. Къде беше другият? Проклятие! Беше оставил двама часови в двора! Тъкмо преди да се обърне, за да изтича долу, Вьорман забеляза нещо на стената. Бледо петно... което приличаше на...

На тяло... обърнато наопаки... нечие голо тяло се полюшваше, завързано за краката. Дори от това разстояние, Вьорман виждаше кръвта, която се стичаше от разкъсаната шия към лицето. Един от неговите войници, в пълно бойно снаряжение беше убит, разсъблечен и окачен да виси като заклано пиле в касапницата.

И тогава страхът, който досега само го бе пронизвал като тънка игла, се превърна в смразяваща, задушваща хватка.

Петък, 25 април

В подземие то мъртвците вече бяха трима. Щабът в Плойещи бе уведомен за смъртните случаи, но до момента нямаше никакъв отговор.

През деня в двора кипеше работа, но с далеч по-ниска продуктивност. Вьорман нареди, през следващата нощ часовите да се движат по двойки. Струваше му се направо невероятно, някакви местни партизани да успеят да изненадат на пост един опитен, връл и кипял войник, но вероятно точно това бе станало. Невъзможно бе да се повтори, когато войниците се движат по двойки.

В ранния следобед той се върна при триножника и намери известно облекчение в атмосферата на обреченост, която тегнеше над крепостта. Отпърво добави още малко сивкави щрихи към стената, а после се зае да оформя рамката на прозореца. Решил бе да не рисува кръстовете, защото смяташе, че ще отвличат вниманието, а акцентът трябва да падне върху селцето. Работеше като автомат, съсредоточен върху движенията на четката, забравил за ужаса наоколо.

Тихо се спусна нощта. От време на време Вьорман се надигаше от леглото и поглеждаше към двора, сякаш щеше да запази живота на

хората си, като ги държи непрестанно под око. При една от поредните проверки забеляза, че часовоят обикаля долу сам. Вьорман сметна, че ще предизвика излишна паника, ако му извика и пое надолу собственолично.

— Къде е твоят партньор? — запита той самотния часовой, когато излезе на двора.

Войникът се извъртя, после започна да заеква.

— Беше уморен, господин офицер. Позволих му да си почине.

Вьорман почувства, как в стомаха му се надига неясно безпокойство.

— Наредих да се движите по двойки! Къде е той?

— В кабината на първия камион, господин капитан.

Вьорман забърза към камиона и дръпна вратата на кабината. Седналият вътре войник не помръдна. Вьорман го побутна с ръка.

— Събуди се.

Войникът започна да се накланя към него, в началото бавно, после все по неудържимо, докато накрая се свлече в прегръдките на своя командир. Вьорман с мъка го задържа, но в следващия миг беше готов да го отблъсне ужасен. Защото, докато войникът се свличаше, главата му се изкриви назад и разкри грозната, кървава рана на шията. Вьорман положи тялото на земята, след това отстъпи назад и стисна зъби, за да заглуши напъвация го вик на ужас.

Събота, 26 април

На сутринта Вьорман нареди да не пускат в крепостта Александру и синовете му. Не изпитваше към тях подозрения, но подофицер Остер го беше предупредил, че хората са крайно изнервени от всичко, което се беше случило. Вьорман реши, че ще е по-добре да се избегнат всякакви възможности за саморазправа.

Но това не реши проблема. Малко по-късно същата сутрин в двора избухна свада. Един корпорал нареди на един от войниците да му даде своя осветен кръст. Редникът отказа и в последвалата свада се намесиха още десетина войници. Изглежда, че още след първата смърт сред тях бе плъзнал слухът за обитаващ в крепостта вампир. В началото всички се подсмиваха, но с всеки следващ инцидент тази

идея придобиваше все повече тежест и сега вярващите бяха повече от невярващите. Все пак, намираха се в Румъния, в Трансилванските Алпи.

Вьорман прекрасно осъзнаваше, че трябва да пресича в зародиш подобни свати. Събра хората в двора и им говори близо половина час. Припомни им, за дълга като германски войници, че трябва да бъдат храбри пред лицето на опасностите, да останат верни на каузата и да не позволяват в редиците им да се насаждат страхове, които да ги обръщат един срещу друг и по такъв начин да ги водят към поражение.

— И накрая, — приключи той, щом забеляза, че хората губят търпение, — искам всички да забравите тези глупави суеверия. Срещу нас е изправен човек, или група и ние ще се справим с врага. Няма съмнение, че към крепостта води един, или няколко тайни входа, които позволяват на убиеца, или убийците, да проникват и изчезват незабелязано. Ще прекараме остатъка от деня в издирване на тези входове. Тази нощ половината от личния състав ще остане на пост. Трябва да се справим с това веднъж и завинаги!

Думите му приповдигнаха духовете на хората. В интерес на истината, той самият също се чувстваше по-уверен.

Вьорман продължи да обикаля сред хората до вечерта, окуражаваше ги, наблюдаваше как измерват стените и подовете, търсейки скрити помещения. Но не откриха нищо. Той също извърши няколко огледа на подземията. Слезе и в галерията под тях, която изглежда се спускаше към самото сърце на планината, но реши засега да я остави неизследвана. Нямаше време, а и по покрития с кал под не се виждаха никакви следи от скорошно минаване. Въпреки това нареди четирима души да останат на пост пред входа към подземията, в случай, че някой се опита да проникне в крепостта през галерията.

Все пак следобед успя да открадне един час от задълженията си и да нахвърли очертанятия на селцето. Докато работеше с черния молив, той почувства как тревогата постепенно го напуска, сякаш платното я изсмукваше от него. На следващата утрин ще трябва да отдели малко време за да изрисува селцето в цветове и то такава, каквото изглеждаше при изгрев слънце.

С отмирането на деня светлината намаля и се наложи да преустанови работа. Още щом устави четките, Вьорман почувства как в него се пробуждат старите страхове. Докато слънцето грееше високо

в небето, мисълта, че срещу тях е изправен опитен убиец му се струваше приемлива, колко и неприятна да бе тя. Готов бе да се разсмее на всякакви приказки за вампири. Но с настъпването на мрака, отново се върна страхът, заедно със спомена за окървавения мъртвец в прегръдките му, предишната нощ.

Една спокойна нощ. Една единствена нощ без смърт и може би ще успее да се преборя с това нещо. Половината от войниците ще пазят другата половина и настъпи ли утрото, всички ще си отдъхнем.

Една нощ. Само една нощ без смърт.

Неделя, 27 април

Утрото беше типично неделно утро — ярко и слънчево. Вьорман бе заспал в креслото, събуди се целият схванат. Изминаха няколко секунди, преди да осъзнае, че тази нощ бе минала без писъци и изстрели. Той нахлузи ботушите и се спусна на двора, за да се убеди собственолично, че не е загубил нито един човек през изминалата нощ. Часовоите на смяна го потвърдиха — никакви опити за нападение през нощта.

Вьорман изведнъж се почувства подмладен с десет години. Успяха! Значи все пак, можеха да спрат убиеца! Но десетте години започнаха да се топят като сняг, когато зърна уплашеното лице на войника, който бързаше към него.

— Господин офицер! — повика го войникът. — Нещо не е наред с Франц — искам да кажа — редник Гент. Не може да се събуди.

Вьорман почувства как тялото му се изпълва с безмерна тежест, сякаш силата му се бе изпарила за миг.

— Прегледа ли го?

— Съвсем не, господин офицер. Аз, аз...

— Заведи ме.

Той последва редника към помещенията край южната стена. Въпросният войник лежеше на крайната койка, с гръб към вратата.

— Франц! — извика приятелят му, щом влязоха. — Капитанът е тук!

Но Гент не помръдваше.

Моля те, Боже, нека да е болен, или да е умрял от сърдечен удар, мислеше си Вьорман, докато пристъпваше към леглото. Само да не е с разкъсано гърло. Каквото и да е, но не това.

— Редник Гент! — извика той. Тялото не помръдваше, нямаше го равномерното движение на белия чаршаф, като при спящ човек. Предчувстващ онова, което ще види, Вьорман се наведе към койката.

Гент бе завит до брадата. не се наложи да дърпа завивките надолу. Нямаше никакъв смисъл. Стъкленият поглед, бледата кожа и огромното кърваво петно на одеялото му подсказваха какво ще открие.

— Хората са на границата на паниката, господин капитан — обърна се към него Остер.

С бързи и опитни движения, Вьорман нанасяше цветовете върху платното. Утринната слънчева светлина озаряваше селото точно както го искаше и той бързаше да се възползва от момента. Сигурен бе, че Остер го смята за побъркан и може би беше прав. Въпреки ужасяващите събития, той мислеше единствено за картината.

— Не мога да ги виня. Предполагам, че искат да отидат в селото и да застрелят до един всички местни жители. Но това няма да...

— Моля за извинение, господин капитан, но не това е, за което мислят.

Вьорман свали четката.

— Така ли? А за какво, тогава?

— За това, че убитите са покрити с далеч по-малко кръв, отколкото би трябвало. Освен това, смятат, че смъртта на Лутц не е случайна... че и той е бил убит като другите.

— По-малко кръв...? Ах, разбирам. Отново разкази за вампири.

Остер кимна.

— Тъй вярно. Войниците говорят, че Лутц го е пуснал на свобода с отварянето на онова тясно помещение в подземие.

— Не мога да се съглася — отвърна Вьорман и отново се зае да рисува. Трябваше да запази самообладание, да остане като котва в бурното море. И да продължава да се придържа към реалността, далеч от суеверията. — За мен няма никакво съмнение, че Лутц е бил убит от паднал каменен блок. За мен няма никакво съмнение също така, че последвалите четири убийства нямат нищо общо с инцидента с Лутц. Убитите бяха целите опръскани в кръв. Господин офицер, не съществуват никакви пиеси кръв същества!

— Но гърлата им бяха разкъсани...

Вьорман се замисли. Да, бяха разкъсани. Не бяха прерязани с нож, или гарота. По-скоро приличаха на изтръгнати. Преднамерено. Но с какво? Със зъби?

— Който и да е убиецът, опитва се да ни сплаши. И не без успех, трябва да признаем. Ето какво ще направим. Тази вечер ще бдим всички, дори и аз. Войниците да се придвижват по двойки. И всички да си отварят очите та и нощна пеперуда да не прехвъркне незабелязана!

— Но, господин офицер, невъзможно е да бдим всяка нощ!

— Не, но ще го сторим тази нощ и може би следващата. Който и да е убиецът, ще го хванем.

— Разбрано, господин офицер! — кимна радостно Остер.

— Кажете ми нещо, подофицер — обърна се към него Вьорман в мига, когато Остер се готвеше да излезе.

— Да, господин капитан?

— Откакто се настанихме в крепостта, спохождали ли са ви кошмари?

Младежът сбърчи чело.

— Не, господин капитан. Струва ми се, че не.

— А някой от хората да е споменавал нещо подобно.

— Никой. Вие имате ли, господин офицер?

— Не — поклати глава Вьорман и Остер разбра, че разговорът е приключил. Никакви кошмари, помисли си Вьорман. Само дето дните се превърнаха в ужасни съновидения.

— Ще се свържа незабавно с Плойеци — рече Остер и излезе.

Вьорман се зачуди дали съобщението за петимата убити ще предизвика тревога в щаба на армията в Плойеци. Всеки ден Остер излъчваше по няколко съобщения, но до момента нямаше отговор. Нито предложение за помощ, нито пък заповед да напуснат крепостта. Изглежда не ги беше грижа какво става в този затънтен край, стига да се удържаше позицията. Налагаше се Вьорман час по-скоро да реши какво да сторят с телата. Отчаяно се молеше поне една нощ да няма никакви инциденти, преди да ги отправят към родината. Поне една.

Той се извърна към картината, но откри че светлината е сменила ъгъла си. Зае се да почиства четките. Не се надяваше да заловят убиеца през идната нощ, но може би събитията щяха да приемат нова насока. Ако всички бдяха и бяха на щрек, може би щяха да оцелеят. И тогава

ще си възвърнат бойния дух. Неочаквано го порази една страшна мисъл: Ами ако убиецът е някой от неговите хора?

Понеделник, 28 април

Полунощ дойде и отмина без да се случи нищо особено. Подофицер Остер бе определил средата на двора за място за проверка и до момента нямаше данни някой да липсва. Допълнителните светлини в двора и върху кулата вдъхваха но войниците увереност независимо от присъствието на дългите сенки. Да се оставят будни всички войници от ротата бе драстична мярка, но сигурно щеше да даде положителен резултат.

Вьорман се подаде от един от прозорците, които гледаха към двора. Погледна към седналия на масата Остер и войниците, които кръжаха из двора по двойки. В далечината се чуваше приглушения тътен на работещите генератори. Няколко прожектора бяха насочени към скалата, оформяща задната стена на крепостта. Часовоите на крепостния вал държаха под наблюдение външната стена да не би някой да се прокрадва нагоре. Порталът беше здраво залостен, а едно отделение охраняваше пробива в стената.

Крепостта се пазеше грижливо.

Докато разглеждаше среднощната картина, Вьорман изведнъж осъзна, че той е единственият човек в цялото укрепление, останал сам. Извърна се и колебливо огледа потъналата в мрак стая зад него. Това беше привилегията да си офицер.

Отново плъзна поглед навън и зърна сгъстяващия се мрак в основата на кулата откъм южната стена. Докато гледаше натам, електрическата крушка отслабваше и накрая светлината ѝ съвсем се изгуби. В първия момент си помисли, че е прекъснат кабела, но трябваше да отхвърли подобна възможност, когато забеляза, че всички останали крушки продължават да светят. Значи, изгоряла е само тази. Това ще да е. И все пак, странно, защо избледня така. Обикновено крушките първо светваха ярко и тогава угасваха. А тази сякаш просто се изгуби в мрака.

Един от часовоите на южната стена изглежда също я забеляза и закрачи натам за да види каква е причината. Вьорман понечи да му

нареди да повика партньора си, но се отказа. Другият часовой се виждаше ясно до парапета. Тъмният ъгъл бе затворен отвсякъде. Едва ли имаше някаква опасност.

Проследи войника, който се изгуби в сянката — една странно дълбока сянка. След близо петнадесетина секунди Вьорман отклони поглед, но миг след това отново се втренчи натам, привлечен от странния хъркащ звук, последван от изтрополяване на метал по каменния под — изпуснатото оръжие.

Неочакваният звук го накара да подскочи и докато се надвесваше напред, офицерът почувства, че дланите му се обливат в пот. Все още не можеше да надзърне в сянката.

Вторият часовой изглежда също бе доловил странния шум, защото се беше обърнал към сенчестия ъгъл.

Насред непрогледния мрак Вьорман съгледа бледа, червеникава искрица светлина. Докато нарастваше, той осъзна, че е от угасналата крушка. И тогава видя първия войник. Лежеше проснат по гръб, разперил ръце, с прегънати под тялото крака, а в шията му зееше кървава рана. Невиждащи очи се бяха втренчили нагоре към Вьорман, сякаш го виняха. Нямаше нищо друго, никой друг в ъгъла.

В мига, когато вторият часовой нададе вик за помощ, Вьорман се отгласна назад, подпря се на стената и преглътна горчилката, която беше бликнала от свития му стомах. Не можеше да помръдне, нито да говори. Божичко, Божичко!

Заклати се неуверено към масата, скована само преди два дни и сграбчи един молив. Час по-скоро трябваше да изкара хората си от тук — от крепостта, от прохода Дину ако е необходимо. Никаква защита не можеше да има срещу онова, на което току що бе станал свидетел. Не биваше повече да търси връзка с Плойеши. Следващото му съобщение щеше да поеме направо към Върховното командване.

И какво ще им съобщи? Плъзна поглед по подигравателно хилещите се от стената кръстове, но не получи никакво вдъхновение. Как да накара ония от Върховното командване да му повярват без да го сметнат за луд? Как да ги убеди, че той и хората му трябва да напуснат крепостта, че нещо необяснимо ги заплашва тук, нещо което дори не трепва пред немската военна мощ?

Започна да премисля различни варианти, но не можеше да се спре на нито един. Ненавиждаше самата мисъл, че трябва да изостави

заетата позиция, но да прекара още една нощ тук значеше да предизвиква съдбата. Хората му вече бяха изгубили контрол. А при такава висока смъртност, не след дълго ще е само един офицер лишен от възможност да командва.

Да командва... устата му се изкриви в насмешлива усмивка. Той вече не командваше в крепостта. Нещо мрачно и страшно му бе отнело властта.

Дарданелите
Понеделник, 28 април
02.44

Бяха някъде към средата на пролива, когато той почувства, че лодкарят се готви да предприеме нещо.

Пътуването дотук не беше леко. Червенокосият бе пресякъл Гибралтар по тъмно и се бе насочил към Марбела, където нае една тридесет футова моторна лодка. Същата, която сега се тресеше под него. Беше с ниско разположени бордове и с два сякаш прекомерно големи двигателя. Собственикът ѝ не беше капитан за туристически разходки. Червенокосият можеше лесно да познае контрабандист, когато се изправи пред него.

В началото собственикът на лодката се беше впуснал в шеметен пазарлък, но се успокои в мига, когато узна, че ще му бъде платено в златни американски долари — половината при потегляне, останалите, ако пристигнат безпрепятствено на северния бряг на Мраморно море. Собственикът настояваше, че за да пресече цялата дължина на средиземноморието ще се нуждае от екипаж. Червенокосият отказа категорично — екипажът щеше да е само той.

Плаваха шест дни, поемайки вахтата на всеки осем часа и така поддържаха неизменната скорост от двадесет възела през цялото денонощие. Акустираха само в сигурни пристанища, където собственикът беше добре познат на всички и само колкото да напълнят резервоарите с гориво. Всички разходи плащаше червенокосият.

И ето че сега, предугадил по забавения ход на лодката, той очакваше собственика — Карлос, да слезе долу и да се опита да го убие. Карлос дебнеше за подобна възможност от мига, когато бяха напуснали Марбела, но досега не му се беше отдала. Наближаваше крайт на плаването, а с него и на възможността да стане притежател на колана с парите. Червенокосият знаеше добре какво иска човекът на

палубата. На няколко пъти уж случайно Карлос се беше опирал в него, за да се увери, че пасажерът все още носи колана. Карлос знаеше, че вътре има злато и съдейки по размерите на колана то не бе никак малко. Проявяваше също така интерес и към дългия, плосък калъф, с който пътникът не се разделяше никога.

Червенокосият изпитваше тъга при тази мисъл. През последните шест дни Карлос му беше добър партньор. И добър моряк. Пиеше малко повече, хапваше си също малко повече и очевидно не си падаше много по къпането. Червенокосият си даде дума при първа възможност да се изкъпе. Той също вонеше отвратително. По-лошо от когато и да било.

Вратата към задната палуба се отвори и отвън нахлу хладен въздух. За миг Карлос се очерта на фона на звездното небе, после затръшна вратата зад себе си.

Наистина жалко, мислеше си червенокосият, докато се вслушваше в шума на изхлузващо се от калъфа стоманено острие. Едно приятно пътуване, което предстоеше да завърши с тъжен край. С ловкост и опит Карлос беше насочил лодката покрай бреговете на Сардиния, сред чистите, блестящо сини води между северния нос на Тунис и Сицилия, сетне на север към Крит и Егейско море. А сега се полюшваха сред Дарданелите, тесният пролив между Егейско и Мраморно море.

Наистина жалко.

Видя блясъка на стоманеното острие в мига, когато се стрелна към гърдите му. Сграбчи с лявата си ръка китката на Карлос, а с дясната прикова другата ръка на противника.

— Защо, Карлос?

— Дай ми златото! — просъска другият.

— Щях да ти дам повече, отколкото ми беше поискал. Защо се опитваш да ме убиеш?

Задавен от силата, с която бяха стиснати ръцете му Карлос потърси някакъв изход.

— Исках само да отрежа колана. Нямах намерение да те нараня.

— Коланът е около кръста ми. А твоят нож беше насочен към гърдите ми.

— Тъмно е тук.

— Не чак толкова. Е, добре... — той поотпусна хватката си. — Колко още искаш?

В този миг Карлос стисна дръжката на ножа и се хвърли напред, ръмжейки:

— Всичкото!

Червенокосият отново сграбчи китката преди да го пронизе острието.

— Жалко че постъпи така, Карлос.

Бавно и неумолимо червенокосият изви ръката на убиеца назад към собствените му гърди. Пропукаха разкъсани сухожилия и стави. Карлос изрева от болка и страх, но викът му бе заглушен от пращането на разтрошени кости. Острието на ножа сочеше точно към лявата гръд.

— Не! Умолявам те... не!

— Дадох ти възможност, Карлос — гласът на червенокосият прозвуча хладно, безразлично и някак чуждо. — Но ти я отхвърли.

Карлос започна да пици, но внезапно млъкна, когато собствената му ръка забодя ножа в гърдите му. Тялото му се изпъна, сетне застина неподвижно. Червенокосият бавно го положи на пода.

Известно време се вслушваше в туптенето на сърцето си. Потърси в себе си следи на угризение, но не откри нищо. От много време не беше убивал. Трябваше да почувства нещо. Но не чувстваше. Карлос беше хладнокръвен убиец. Беше получил каквото заслужаваше. Нямахме място за угризения, час по-скоро трябваше да достигне Румъния. Изправи се, взе дългия калъф, излезе на задната палуба и пое щурвала. Двигателите пърпореха едва доловимо. Червенокосият вдигна оборотите.

Дарданелите. И друг път бе минавал от тук, но никога по време на война, нито с пълен ход по тъмно. Огряната от звездна светлина морска повърхност пред него беше тъмно сива, оградена от черните сенки на недалечните брегове. Намираще се в най-тъсната част на пролива, не по-широка от миля. Ориентираше се по компаса и чрез инстинкт, без да използва светлини в този тъмен лабиринт. Нямахме представа какво би могло да го дебне зад пелената на мрака. По радиото повтаряха, че Гърция е капитулирала, не знаеше дали да вярва на съобщението. Може би Дарданелите бяха в ръцете на немците, или пък наоколо се навъртаха руснаци и британци. Които и да са, трябваше да ги избегне. Пътуването не беше планирано предварително и

червенокосият не разполагаше с никакво подходящо обяснение за присъствието си по тези места. Времето също беше против него. Нуждаеше се от всеки допълнителен възел, който можеше да изстиска от машините. Излезе ли веднъж в Мраморно море, ще разполага с достатъчно място за маневриране и тогава ще плава докато му стигне горивото. А сетне ще наближи брега и ще се отправи пешком към Черно море. Ще загуби ценно време, но друг начин нямаше. Дори и да му стигнеше горивото, не можеше да рискува да пресече Босфора. Руснаците там сигурно са накацали като мухи на мед. Натисна ръчката на газта с надеждата, че ще измъкне още малко от двигателите. Но нямаше какво повече. Искаше му се да има криле.

8

*Букурещ, Румъния
Понеделник, 28 април
09.50*

Магда държеше мандолината уверено и леко, перцето трептеше в дясната ѝ ръка, а пръстите на лявата пробягаха нагоре-надолу по грифа, подскачайки от струна на струна, от тушет на тушет. Очите ѝ бяха вперени в нотния лист, една великолепна циганска мелодия, която искаше да претвори.

Седеше в ярко оцветена каравана в покрайнините на Букурещ. Интериорът бе изключително претрупан, свободното пространство беше ограничено от рафтове, натъпкани с екзотични билки и подправки, от шарено извезани възглавници по ъглите, фенери и висящи от тавана чеснови връзки. Опряла бе мандолината на кръстосаните си крака, покрити до глезените от груботъкана сива вълнена пола. Под също така сивия и размъкнат пуловер се подаваше якичката на евтина бяла блузка. Косите ѝ бяха привързани в захабена кафява кърпа. Ала дори мрачните тонове в облеклото ѝ не можеха да приглушат блясъка на очите ѝ, нито пламтящите ѝ бузи.

Магда се беше отдала изцяло на музиката. Така поне за малко можеше да избяга от околния свят, който с всеки изминат ден ставаше все по-враждебен към нея. Те бяха някъде навън — тези, които ненавиждаха евреите. Те бяха лишили баща ѝ от заемания в университета пост, прогонили ги бяха от собствения им дом, отнели им бяха законния престолонаследник — не че крал Карол заслужаваше поста си, но все пак той бе потомствен крал — и го бяха заменили с генерал Антонеску и неговата Желязна гвардия.

Но никой не можеше да ѝ отнеме музиката.

— Така ли е? — попита тя, когато отзвуча последният акорд и караваната отново потъна в тишина.

Старицата, която седеше на другия край на кръглата дъбова маса се усмихна, изпъстряйки с бръчици мургавата кожа около черните си, цигански очи.

— Донякъде. Но в средата трябва да го докараш ей така.

Старицата остави тестето с протрити карти настрана и приближи към устните си един грубо издялан кавал. После погледна момичето и засвири. Магда я последва с мандолината до мястото, където бе сбъркала, сетне нанесе корекции в написаното на листа.

— Така е, струва ми се — повтори тя и събра разпилените листове с израз на задоволство. — Много ти благодаря, Жозефа.

Старицата протегна ръка.

— Чакай. Дай да видя.

Магда ѝ подаде листа и изчака търпеливо, докато старицата плъзгаше поглед по ситно изписаните с ноти страници. Жозефа беше фури дай, жената-мъдрец в местния цигански табор. Баща ѝ неведнъж бе разказвал колко красива е била на младини, но кожата ѝ сега бе сбърчена, гарваночерната ѝ коса изпъстрена със сребристи нишки, а тялото ѝ прегърбено. Умът ѝ обаче бе останал непокътнат.

— Значи това е моята песен — Жозефа не умееше да чете ноти.

— Да. Запазена завинаги.

Старицата ѝ подаде нотния лист.

— Но аз не ще мога да я свира винаги по този начин. Сега ми харесва така. След месец току виж съм решила да променя нещо. Толкова много съм променяла по нея през изминалите години.

Магда кимна, докато поставяше листовете в папката. Още преди да започне колекцията си знаеше, че циганската музика търпи непрестанни импровизации. Това следваше да се очаква — циганският живот подлежеше на непрестанни импровизации, караваната бе едничък дом, нямаше писмен език или каквото и да е, което да накара тези хора да се задържат на едно място. Може би именно този факт я бе накарал да потърси начин, за да съхрани на нотния лист малко от тяхната неизчерпаема жизненост, да я запази за бъдещето.

— Засега е добре — отвърна Магда. — А догодина ще впиша онова, което си променила.

— Книгата няма ли да излезе дотогава?

Магда почувства остра болка.

— Страхувам се, че не.

— Защо?

Вместо да отговори веднага, Магда се зае да прибира мандолината в калъфа. Не знаеше как да излезе от положението.

— Трябва да намеря друг издател.

— Какво стана с предишния?

Магда не смееше да вдигне очи. Цялата гореше от срам. Беше изживяла един от най-болезнените моменти в живота си, когато узна, че издателят отказва да публикува книгата ѝ. И все още я болеше при тази мисъл.

— Промени намеренията си. Каза, че сега не е най-подходящия момент да се публикува сборник с румънска циганска музика.

— Особено ако е събран от една еврейка — добави Жозефа.

Магда я прониза с поглед, после отново сведе очи. Права беше.

— Може би — тя почувства, че в гърлото ѝ е заседнала топка. Не искаше да говори за това. — Как върви алъш-вериша?

— Никакъв го няма — Жозефа сви рамене, остави кавала и отново се зае да подрежда таротовите карти. Типично по цигански беше облечена в миш-маш от най-различни дрехи — раздърпана блуза, закърпена пола и басмена кърпа за глава. Замайваща бъркотия от цветове и орнаменти. Пръстите ѝ сякаш надарени със собствен разум ловко и бързо редяха картите. — Старите клиенти се вясват все по-рядко. А и нови не се появяват, откакто ме накараха да махна табелата.

Магда бе забелязала че надписът го няма, когато тази заран идваше към караваната. Доскоро над задната врата висеше табела, на която бе изписано: „Доамна Жозефа — предсказва бъдещето“, но сега табелата беше изчезнала, както и кабалистичният знак вдясно на прозореца. Носеше се слухът, че Желязната гвардия е наредила на всички цигани да си „седят на задниците“ и да не се занимават с „мошеничества и измами“ на гражданите.

— Значи за циганите също дойдоха тежки времена, а?

— За нас ромите времената винаги са били тежки, независимо от епохата или мястото. Свикнали сме с това. Но вие, евреите... — тя се покашля и заклати глава. — Чухме за ужасни неща в Полша.

— Ние също ги чухме — прекъсна я Магда, като едва се сдържа да не се разтрепери. — И ние като вас сме свикнали на тежки времена.

Поне някои от нас. Но не и тя. Тя никога нямаше да привикне.

— Опасявам се, че ще става по-лошо — отбеляза Жозефа.

— За ромите също — Магда почувства в гласа си известна враждебност. Но нищо не можеше да стори. Светът се превръщаше в страшно място за живеене, единствената ѝ защита ставаше отрицанието на всичко. Не знаеше дали да вярва на слуховите — разкази за набези на Желязната гвардия срещу циганите в някои изоставени райони, насилствена стерилизация и сетне принудителен труд. Може би това бяха само слухове, породени от страха. Но пък, като се имаше пред вид всичко останало...

— Не се страхувам — рече Жозефа. — Срежи един циганин на десет и пак не ще го убиеш — само ще направиш десет цигани.

Магда бе напълно уверена, че в подобна ситуация изходът ще е само един мъртъв еврейин. Отново се помъчи да промени насоката на разговора.

— Тези карти таротови ли са? — разбира се, знаеше че са именно такива.

Жозефа кимна.

— Искаш ли да ти предскажа бъдещето?

— Не. Не вярвам в тези неща.

— Да си кажа правичката и аз често не вярвам. Повечето карти не казват нищо, защото няма какво да се каже. Затова се налага да импровизираме, също както с музиката. А и какво лошо има в това? Не правя хокане баро, само казвам на момичетата, че скоро ще си намерят някое хубаво гадже и на момчетата, че бизнесът не след дълго ще им потръгне. Никому не вредя.

— Но и не предсказваш.

Жозефа вдигна тесните си рамене.

— Но понякога картите познават. Искаш ли да опиташ?

— Не. Благодаря, но... не — не искаше да знае какво ѝ готви бъдещето. Имаше чувството, че я очакват само неприятности.

— Моля те. Подарък от мен.

Магда се поколеба. Не искаше да обиди Жозефа. Пък и нали старицата сама ѝ бе признала, че картите не казват нищо? Може би ще се наслади на някоя приятна фантазия.

— Е, добре.

Жозефа посочи колодата.

— Сечи.

Магда вдигна половината и я остави. Жозефа я захлупи с другата половина и започна да подрежда картите, като не спираше да говори.

— Как е баща ти?

— Не много добре, страхувам се. Изправя се с мъка.

— Жалко наистина. На времето беше страхотно гадже. Мечката на Йоско не помогна ли за ревматизма?

— Не — поклати глава Магда. — Това не е ревматизъм. Нещо много по-лошо е.

Какво ли не бе опитвал татко за да преустанови прогресивното отслабване и сгърчване на крайниците, дори позволи да разходят по гърба му питомната мечка на Йоско — най-големият син на Жозефа, ала изпитаното циганско лечение не помогна в този случай.

— Какъв добър човечец — проговори замислено Жозефа. — Жалко, че един толкова учен мъж трябва да... стои затворен... — тя се намръщи, когато гласът и потрепери.

— Какво има? — попита Магда. Изпитваше безпокойство докато наблюдаваше разтревожения вид, с който Жозефа оглеждаше картите. — Добре ли си?

— Хмм? О, да. Добре съм. Само че картите...

— Нещо не е наред ли? — Магда бе напълно уверена, че картите са в състояние да предскажат бъдещето колкото и вътрешностите на някоя умряла птица, но въпреки това внезапно почувства стягане под лъжичката.

— Ами само дето някак странно се подредиха. Никога не съм виждала нещо подобно. Неутралните карти са разпръснати, но тези които вещаят добро всичките са вдясно... — тя посочи с ръка — а онези, които предсказват неприятности и злини са подредени до една в ляво. Странно.

— И какво означава това?

— Не зная. Нека попитам Йоско — тя повика сина си през рамо и после се обърна към Магда. — Йоско много го разбира тарота. Гледа ме в ръцете от дете.

Мургав красив двадесет годишен младеж със застинала усмивка и мускулесто тяло пристъпи в стаята, кимна усмихнато на Магда и плъзна поглед по тялото ѝ. Магда изви глава настрана, въпреки дебелиите дрехи се чувстваше разголена. Беше доста по-млад от нея, но

това изглежда не го впечатляваше. При всяка досегашна среща се беше старал да разкрие желанието си към нея. Ала тя бе отказвала.

— Размеси ги, сечи и подреди отново — рече той.

Жозефа кимна и ритуалът бе повторен. Този път никой не говореше. Въпреки недоверието си, Магда осъзна, че неусетно се е наклонила напред и следи подреждането на картите. Не разбираше нищо от тарот и се налагаше да се довери на старицата и сина ѝ за предсказанието. Още щом вдигна очи към лицата им осъзна, че нещо не е наред.

— Какво мислиш, Йоско? — попита с притихнал глас старицата.

— Не зная... такова струпване на добро и зло... и такова отчетливо разделение между тях...

Магда преглътна. Устата ѝ беше пресъхнала.

— Искаш да кажеш, че подредбата е същата? — попита тя. — Два пъти една след друга?

— Да — кимна Жозефа. — Само дето страните се размениха. Сега доброто е в ляво, а злото в дясно — старицата вдигна глава. — Това означава избор. Тежък избор.

Магда почувства как я завладява безсилен гняв. А не си ли играеха с нея на някаква игра? Не искаше да я мислят за глупачка.

— Ще си ходя — тя сграбчи папката и калъфа с мандолината и стана. — Не съм ви някое наивно гадже та да се подигравате с мен.

— Не! Почакай, моля те! Само още веднъж! — старицата протегна умолително ръка.

— Съжалявам, наистина трябва да тръгвам.

Тя забърза към дъното на караваната, мъчейки се да преглътне срама от невежливото си държание. Гротескните карти с техните странни картинки и загрижените, учудени лица на двамата цигани подклаждаха в нея отчаяното желание час по-скоро да излезе навън. Жадуваше да се върне в Букурещ, в добре познатата, непроменена обстановка на апартамента.

Крепостта
Петък, 28 април
19.10

И ето че се появиха змиите.

Хората от SS, особено офицерите винаги напомняха на Вьорман за змии. Щурбанфюрерът Ерик Кемпфер не правеше изключение.

Вьорман винаги щеше да помни една вечер отпреди няколко години, когато някакъв местен полицаифюрер — прекалено гръмко название за шеф на областната полиция в Ратенау — даваше прием. Като многократно награждаван офицер и представител на армията бе поканен и капитан Вьорман. Не му се ходеше, но Хелга посрещна с такава радост новината, че просто не му даде сърце да откаже.

Край стената в хола беше поставен стъклен терариум, в който лениво се влачеше дълга близо метър черна змия. Домашната любимка на стопанина. Обичал да я държи гладна. Най-малко три пъти през онази вечер той канеше гостите да гледат как подхвърля жаба на змията. За Вьорман бе достатъчен е един случаен поглед — зърна размахалата крака жаба, поела надолу в гърлото на змията, все още жива, опитваща се отчаяно да намери пътя към спасението.

Тази гледка беше напълно достатъчна за да му развали вечерта. Когато на излизане с Хелга минаха покрай стъклената кутия, Вьорман видя, че змията е още гладна и продължава да се гърчи с надежда да получи нова жертва въпреки трите подутини по тялото ѝ.

Спомни си за тази змия докато наблюдаваше Кемпфер да крачи неспирно из кабинета му — от вратата покрай бюрото до прозореца и обратно. Като се изключи кафявата риза, Кемпфер бе пременен изцяло в черно — черен шлифер, черни бричове, черна вратовръзка, колан от черна кожа, черен кобур и лъскави черни ботуши. Единствените ярки петънца в униформата бяха сребристите „Мъртвешка глава“, сдвоените

есесовски светкавици и офицерските петлици... като блестящи петна отрова по кожата на черната змия.

Стори му се, че Кемпфер бе остарял от последната им среща в Берлин преди две години. Но не колкото аз, помисли си мрачно Вьорман. Макар само с две години по-млад от него, майорът-есесовец бе далеч по-строен и това му придаваше младежки вид. Русата коса на Кемпфер беше лъскава и блестяща и все още неразредена от сребристи нишки. Самият арийски идеал.

— Доколкото виждам, взел си само един взвод — отбеляза Вьорман. — А в съобщението се споменаваха два. Мислех си, че ще домъкнеш цял полк.

— Не, Клаус — произнесе с нисък глас Кемпфер докато крачеше из стаята. — Един единствен взвод е повече от достатъчен за да се справя с този твой така наречен „проблем“. Моите есесовци са доста опитни в подобен род дела. Взех два взвода, защото тук отскачам съвсем за малко.

— А къде е другият взвод? Да не си ги пратил да берат маргаритки?

— Може и така да се каже — усмивката на Кемпфер не беше особено приятна гледка.

— Какво означава това? — запита Вьорман.

Кемпфер свали шлифера и шапката си, хвърли ги небрежно на вьормановото бюро, сетне се приближи към прозореца, от който се виждаше селцето.

— Ще разбереш след съвсем малко.

Вьорман се приближи с неохота до майора. Кемпфер бе пристигнал само преди двадесетина минути и вече беше узурпирал командването. Начело на изстребителния отряд той бе пресякъл вратата на крепостта сякаш току що я бе завладял. Подсъзнателно, Вьорман се беше надявал, че подпорите на моста са отслабнали през изминалата седмица. Но нямаше късмет. Джипът на майора и следващият го камион бяха преминали съвсем безпрепятствено по моста. След като се разтовариха и наредиха на подофицер Остер — неговият подофицер Остер — да се погрижи незабавно за настаняването на есесовците, Кемпфер беше нахлул право в стаята на Вьорман, вдигнал бе дясната си ръка напред и бе изревал: „Хайл Хитлер!“

— Както виждам, стигнал си далеч от Великата война насам — отбеляза Вьорман без да откъсва очи от мирно гушещото се селце. — В SS най-сетне си намери мястото.

— Предпочитам SS пред която и да е редовна армия, ако намекваш за това. Далеч по-ефикасна.

— И аз така чух.

— Ще ти покажа какво значи ефикасно решавате на проблемите, Клаус. А това означава и бързо спечелване на войната — той посочи отвора на прозореца. — Гледай.

В началото Вьорман не забеляза нищо, после в покрайнините на селцето нещо се раздвижи. Група от хора. Докато се приближаваше по пътя, групата постепенно се разтегли, отпред се препъваха десетина местни жители, а зад тях идеха войниците от втория взвод.

Макар че донякъде бе очаквал нещо подобно, Вьорман беше потресен от видяното.

— Да не си се побъркал? Та това са румънски поданици! Намираме се в съюзническа държава!

— Същите тези румънски поданици са убили наши германски войници. А и съмнявам се генерал Антонеску да вдигне шум за смъртта на няколко селски отрепки.

— Нищо няма да постигнеш като ги убиеш!

— О, нямам никакво намерение да ги избивам веднага. От тях стават чудесни заложници. В селото бе пуснат слухът, че ако само един немски войник пострада и десетимата заложници ще бъдат незабавно разстреляни. И това ще продължи, докато настъпи край на убийствата, или привършим със селяните.

Вьорман застана с гръб към прозореца. Значи това беше прословутият Нов ред, Новата Германия и моралът на господстващата раса. Ето как смятаха да спечелят войната.

— Няма да стане — рече той.

— Разбира се, че ще стане — надмеността на Кемпфер беше направо непоносима. — Винаги е ставало и винаги ще става. Партизаните ги хранутят именно онези приятелчета там. Избрали са за себе си ролята на герои — да видим какво ще стане, когато другарите им започнат да умират, а жените и децата им бъдат отведени. Тогава отново ще се превърнат в добри и кротки селянци.

Вьорман отчаяно търсеше някакъв способ за да спаси жителите на селцето. Знаеше, че те нямат нищо общо с убийствата.

— Този път всичко е различно.

— Не мисля така. Уверен съм, Клаус, че в подобни въпроси имам по-голям опит от теб.

— Да... Аушвиц, нали?

— Научих много от коменданта Хьос.

— Обичаш да се учиш значи — Вьорман вдигна шапката на майора от бюрото и му я подхвърли. — Ще ти покажа нещо ново! Ела с мен!

Движейки се бързо, за да не даде възможност на Кемпфер да задава въпроси, Вьорман се спусна по стъпалата на кулата, пресече забързано двора и нахлу в тунела към подземията. Спря се едва пред отвора в стената, запали един фенер и поведе Кемпфер надолу по хлъзгавата стълба към влажното мазе.

— Хладничко е тук долу — промърмори Кемпфер и дъхът му се отдели на облак. Той потърка зиморничаво ръце.

— Тук държим телата. И шестимата.

— Не сте ли ги изпратили обратно?

— Не ми се стори твърде разумно да ги изпращам по един... сред местните сигурно щяха да плъзнат слухове... а това вреди на престижа. Смятах да ги взема днес, когато поема на път. Но както знаеш, молбата ми за преместване беше отхвърлена.

Той се спря пред шестте покрити с чаршаф трупове, подредени на земята и отбеляза с досада, че покривалата бяха разместени. Нищо особено, но все пак струваше му се, че ако не друго, можеха поне да отдадат почит на мъртъвците, преди да ги изпратят към вечното им жилище.

Приблужи се към последния убит и дръпна чаршафа от главата му.

— Това е редник Ремер. Погледни шията.

Кемпфер го послуша с безстрастно лице.

Вьорман спусна обратно чаршафа, после се наведе над следващата жертва и отново посочи белезите по шията. Продължиха така, като Кемпфер беше запазил най-ужасяващата гледка за края.

— А това е... редник Лутц.

Най-сетне някаква реакция от страна на Кемпфер — леко изпъшкване. Но дъхът на Вьорман също бе секнал. Отдолу го гледаше лицето на Лутц, само че преобърнато наопаки. Върхът на главата беше поставен в кухнята между раменете, а размазаната брадичка сочеше нагоре към пустеещия мрак.

Бързо, мъчейки се да преодолее отвращението си, Вьорман завъртя главата обратно, заканвайки се мислено на мародера, който бе постъпил по този начин с умрелия си приятел. Внимателно нагласи покривалата, после се обърна към Кемпфер.

— Разбираш ли сега какво имах пред вид, като казвах, че заложниците няма да свършат работа?

Майорът не отговори веднага. Вместо това се завъртя на токове и забърза нагоре към топлото. Вьорман почувства, че есесовецът е впечатлен повече, отколкото бе предполагал.

— Тези хора не са били просто убити — рече накрая Кемпфер. — Те са били осакатени!

— Точно така! Който или каквото е направило това е лишен напълно от разум. За него животът на десетина селяци не ще означава нищо.

— Защо каза „каквото“?

Вьорман издържа изпитателния поглед на Кемпфер.

— Не съм съвсем сигурен. Всичко, което знам е че убиецът се появява и изчезва, когато пожелае. Каквито и мерки за безопасност да предприемаме, те не помагат.

— Мерките за безопасност не вършат работа — отбеляза Кемпфер, който изглежда си беше възвърнал предишната показна храброст, — защото никога не са били решение на проблема. Страхът — ето това е отговорът. Накарай убиеца да се страхува да убива. Накарай го да се бои от цената, която другите ще заплатят заради деянията му. Страхът винаги е бил най-добрата мярка за сигурност.

— Ами ако убиецът е някой като вас? Ако не го е грижа за селото?

Кемпфер не отговори.

Вьорман реши да използва спечеленото предимство.

— Твоята теория за страха няма да помогне, когато се изправиш срещу някой, който разсъждава като теб. Запиши си го преди да се върнеш в Аушвиц.

— Няма да се връщам в Полша, Клаус. Когато приключа тук — а това ще ми отнеме не повече от ден-два — ще поема на юг, към Плойеци.

— Не виждам какво ще правиш там — няма синагоги за подпалване, само нефтени рафинерии.

— Можеш колкото си искаш да се правиш на умник — отвърна Кемпфер през зъби. — Радвай се докато имаш възможност. Защото заема ли веднъж поста си в Плойеци, няма да смееш да разговаряш с мен по този начин.

Вьорман се настани зад бюрото. Чувстваше се изтощен от разговора с Кемпфер. Очите му се сведоха към снимката на неговия най-голям син — петнадесет годишният Фриц.

— Все още не мога да разбера какво ще търсиш в Плойеци.

— Не и петролните рафинерии, уверявам те. Ще оставя на Върховното командване да се тревожи за тях.

— Колко мило от твоя страна.

Кемпфер изглежда не го чу.

— Не, онова което ме интересува са железопътните линии.

Вьорман не откъсваше очи от снимката на сина си.

— Железопътните линии ли?

— Да! Скоро Плойеци ще се превърне в най-големия железопътен възел на страната, а с това и в чудесно място за основаване на преселнически лагер.

Вьорман рязко вдигна глава, сякаш изплувал от транс.

— Имаш пред вид нещо като Аушвиц?

— Правилно! Тъкмо по тази причина Аушвиц е там където е. Добрите транспортни връзки са от жизнено значение при създаване на лагери за презаселване на низшите раси. От Плойеци петролът поема с влакови композиции към всички краища на страната — той бавно събра разперените си ръце. — А в обратна посока ще поемат влакове, натъпкани с евреи и цигани, както и всички останали нищожества, които обитават по тези места.

— Но това не е окупирана територия! Нямах право да...

— Фюрерът не желае в Румъния отрепките да се разхождат на свобода. Вярно, генерал Антонеску и хората му се погрижиха всички евреи да бъдат отстранени от важни постове. Но фюрерът има далеч по-радикални планове. Намесата на SS тук ще стане известна като

„румънското решение“. Аз бях избран за тази мисия. Аз ще бъда комендант на лагера в Плойеци.

Вьорман го гледаше, неспособен да отговори.

— Знаеш ли, какъв брой евреи живеят в Румъния, Клаус? Седемстотин и петдесет хиляди при последното преброяване. Може би са милион! Никой не знае със сигурност, но веднъж заема ли се с този въпрос, скоро ще научим точния им брой. Ала не това е най-лошото — страната буквално гъмжи от цигани и франкмасони. И което е най-лошото — тук е пълно с мюсюлмани! Общо над два милиона излишни създания!

— Ако го знаех в началото — промърмори със съжаление Вьорман. — Никога нямаше да стъпя в тази проклета страна.

Този път Кемпфер го чу.

— Подигравай се, щом искаш. Но Плойеци ще стане най-важното място. Тъкмо в този момент насам се прехвърлят през Унгария необходимите средства, гориво и работна ръка. Появи ли се на бял свят лагерът, ще ни изпратят и евреи. Като комендант аз ще стана един от на-важните хора в SS... дори в Третия райх! И тогава ще бъде мой ред да се смея.

Вьорман мълчеше. Не беше се присмивал... просто целият замисъл му се струваше отвратителен. Лицемерието оставаше единственият изход в този враждебен свят, в който беше принуден да помага на тези хора в осъществяването на замислите им. Гледаше как Кемпфер вие своите змийски кръгове из стаята.

— Не знаех, че си художник — рече майорът, спирайки се пред триножника, сякаш едва сега го беше съзрял. Известно време го изучава мълчаливо. — Ако беше прекарал почти толкова време в издирване на убиеца, колкото пред тази ужасяваща цапаница, хората ти нямаше да са...

— Ужасяваща! Няма нищо ужасяващо в рисунката ми!

— Ами сянката на увисналия на примка труп — тя да не те развеселява?

Вьорман скочи на крака и изтича към картината.

— За какво говориш?

— Ето тук — посочи Кемпфер. — Тук... на стената.

Вьорман присви очи. В началото не видя нищо. Сенчестата стена бе изобразена с няколко сивкави щрихи, които бе нанесъл преди два-

три дни. Нямахте нищо, което дори да напомня... не, почакай. Дъхът му секна. Вляво от прозореца, зад който селото блестеше осветено от изгрева... една тънка вертикална линия се свързваше с някакво черно очертание под нея. Би могло да е сгърчен труп, увиснал на въже. Смътно си спомняше момента, когато бе рисувал тази част, но не беше имал никакво подобно намерение. И все пак не можеше да понесе мисълта, че трябва да признае пред Кемпфер невежеството си.

— Красотата и ужасът нередко вървят ръка за ръка.

Ала умът на Кемпфер вече беше някъде другаде.

— Добре че си успял да приключиш с рисуването, Клаус. Когато се нанесе ще съм прекалено зает, за да ти позволявам да идваш тук и да се въртиш около цапаницата. Но можеш да продължиш след като отпътувам за Плойеци.

Вьорман бе предугадил този ход и не остана неподготвен.

— Няма да ти позволя, да се нанесеш в моята квартира.

— Поправка — моята квартира. Изглежда сте забравили, че съм с по-висок чин, капитане.

— Чин от SS! — изсъска Вьорман. — Глупости! Моят подофицер е пет пъти повече войник от теб!

— Внимавайте, капитане. Железният кръст от предишната война сега няма да ви помогне.

Вьорман почувства, че нещо в него се къса. Той дръпна черния кръст от шията си и го протегна към Кемпфер.

— Но ти нямаш такъв! И никога не ще получиш! Във всеки случай не такъв истински — най-много да те възнаградят с някой пречупен!

— Стига!

— Не, не стига. Вие от SS сте свикнали да избивате беззащитни жени и деца! Аз получих този медал докато се сражавах срещу мъже, които стреляха по мен. И двамата знаем добре — гласът на Вьорман премина в заплашителен шепот — колко се боиш от хора, които стрелят по теб!

Кемпфер се наклони напред, докато носът му почти опря вьормановия. В сините му очи кипеше пламтяща ярост.

— Великата война... е вече минало. Ето това е Великата война — моята война. Старата война, твоята война е потънала в забрава.

Вьорман се усмихна, доволен че е съумял да извади Кемпфер от черупката му.

— Не е забравена. Не, не е. И особено твоята храбра постъпка при Вердюн!

— Предупреждавам те... — рече Кемпфер. — Ще наредя да те... — той млъкна и затвори уста.

Защото Вьорман бе тръгнал напред. Не можеше повече да понася присъствието на този хладнокръвен убиец, който говореше за изстребването на милиони със същото спокойствие, с каквото би обсъждал менюто за вечеря. Вьорман не беше направил никакъв заплашителен жест, но въпреки това неволно Кемпфер отстъпи назад. Вьорман го подмина с безразличие и отвори вратата.

— Излизай...

— Нямах право да ми говориш така!

— Вън.

Известно време двамата се измерваха с поглед. За миг си помисли, че Кемпфер ще дръзне да го предизвика. Вьорман прекрасно осъзнаваше, че майорът е в по-добра форма от него и далеч по-силен — но само физически. Накрая Кемпфер отклони поглед встрани. И двамата знаеха истината за SS-щурбанфюрера Кемпфер. Без да промълви нито дума, той сграбчи кожения шлифер и изхвърча навън. Вьорман затвори безшумно вратата зад него.

Около минута постоя неподвижно. Осъзна че е позволил на Кемпфер да го изкара от нерви. Беше време, когато се владееше далеч по-добре. Приблужи се към триножника и загледа платното. Колкото повече се вторачваше в сянката на стената, толкова повече му приличаше на обесен труп. Тази мисъл едновременно го плашеше и обиждаше. Целял бе да представи огряното от слънце селце за фокус на картината, но сега всичко което виждаше бе тази проклета сянка.

С мъка се откъсна от платното и седна зад бюрото. Отново загледа снимката на Фриц. Някак неусетно бяха прилъгали момчето да постъпи в Jugendfuhrer, младежката хитлерова организация. Когато за последен път си беше у дома, Вьорман с досада и отвращение беше изслушал няколко тиради за превъзходството на арийската раса и възхвали на фюрера в тон, с какъвто на времето хората споменаваха само името Божие. Нацистите крадяха душата на сина му пред очите

му и искаха да го превърнат в същата такава змия, каквато беше Кемпфер. И по всичко личеше, че Вьорман не може да направи нищо.

Също както не можеше да стори нищо на Кемпфер. Нямаше никаква власт над един офицер от SS. Реши ли Кемпфер да застреля румънските селяци, той беше безсилен да му попречи. Освен да го арестува. Но дори на това нямаше право. Кемпфер бе изпратен тук по поръчение на Върховното командване. Да го арестува би означавало да прояви неподчинение, така че потърпевшият в края на краищата щеше да е той самият. При тази мисъл в него закипя прусашката кръв. Армията беше неговата кариера, негов дом... тя бе грижовна майка за него близо четвърт век. Да постави на карта всичко това сега...

Безпомощен. Ето как се чувстваше. Отново си спомни за онзи ден преди година, в околностите на Познан, когато битката тъкмо бе приключила. Хората му се бяха разположили на лагер и изведнъж нейде встрани се разнесе автоматична стрелба. Вьорман пое натам за да разбере причината. Зад близкия хълм есесовците бяха изправили група евреи — мъже и жени от всички възрасти, дори деца — и ги разстрелваха систематично с къси откоси. А когато телата се изтъркулваха в окопа зад тях, на тяхно място довеждаха нови. Пръстта отдолу бе почервеняла от кръв, въздухът смърдеше на барут и из него се носеха виковете на онези, които все още бяха живи или агонизираха. Никой не им оказваше последна милост.

Беше безпомощен тогава, безпомощен бе и сега. Безпомощен, да превърне тази война в битка между войници, безпомощен да спре онова, което избиваше хората му, безпомощен да попречи на Кемпфер в изстребването на селяните.

Отпусна се в креслото. Какъв смисъл имаше всичко? Трябваше ли да опитва отново? Нещата се бяха променили към по-лошо. Родил се бе заедно с този век — век на надежда и обещания. А ето че водеше втора война за краткия си живот — война, която не разбираше.

И все пак бе желал тази война. Жадувал бе да отвърне с удар на лешоядите, които бяха стоварили на родината непосилното бreme на репарациите, да натрие лицето на врага в земята. И ето че бе получил жадуваната възможност и бе станал съучастник в няколко велики германски победи. Никой не можеше да спре вермахта.

Защо тогава изпитваше подобно нежелание? Не беше редно в подобен миг да мечтае за дома и Хелга. Нито пък да чувства

удовлетворение от факта, че баща му загина по време на Великата война, с което бе пропуснал възможността да се порадва на жестокостите, които се вършеха в името на родината.

Въпреки всичко, продължаваше да стои на своя пост. Защо? Отговорът можеше да бъде само един — дълбоко в сърцето си вярваше, че Германската армия ще надживее нацистите. Политиците идват и си отиват, но армията винаги ще си остане армия. Да можеше да издържи поне още малко, докато Германската армия спечели войната, тогава Хитлер ще си иде и нещата отново ще се оправят. Вярваше в подобно развитие. Друго не му оставаше.

Колкото и нелогично да бе, молеше се заплахата на Кемпфер да има очаквания ефект — и смъртта да си иде. Но ако това не стане... ако поредният немски войник умре тази нощ... Вьорман би желал той да е неговият доскорошен опонент.

Крепостта
Вторник, 29 април
01.18

Майор Кемпфер лежеше буден в леглото, все още разгневен от неподчинението на Вьорман. Поне подофицер Остер се беше оказал човек на място. Подобно на повечето редовни войници, той очевидно изпитваше страхопочитание пред черната униформа и знака „Мъртвешка глава“ — отличия, към които началникът му бе съвсем безразличен. Но всъщност Кемпфер и Вьорман се познаваха доста отдавна, още когато SS просто не съществуваше.

Подофицерът се бе постарал да осигури подходящи помещения за двата взвода есесовци и бе предложил един задънен коридор да бъде използван като затвор за заложниците. Великолепен избор — коридорът бе издълбан навътре в скалата и в него имаше врати към четири просторни стаи. Единственият изход навън бе през друг дълъг коридор, който се спускаше от двора под ъгъл спрямо първия. Кемпфер предположи, че първоначалният замисъл е бил тук да са складовите помещения, защото вентилацията бе лоша и нямаше огнища в стаите. Подофицерът се бе погрижил да прекарат кабели с осветление навсякъде чак до дъното на коридора и с това ставаше направо невъзможно някой да изненада хората му, които щяха да дежурят през нощта по двойки.

За самия майор Кемпфер, подофицерът бе избрал една просторна стая на втория етаж в задната част на крепостта. В началото Остер бе предложил да го настани в кулата, но Кемпфер отказа, защото разположеше ли се под Вьорман, това би означавало, че стои по-долу от него в йерархията. А избере ли последния етаж на кулата ще трябва ежедневно да изкачва прекалено много стъпала. Тук, в задната част на крепостта бе далеч по-приятно. Имаше широк прозорец към двора, разполагаше с легло, взето от един от подчинените на Вьорман, а

вратата бе от масивно дъбово дърво със солидна брава. Майорът лежеше изтегнат в леглото, а на пода до него гореше лампа.

Погледът му се спря на кръстовете в стената. Струваше му се че са навсякъде. Интересно. Понечил бе да попита подофицера за тях, но замълча, опасявайки се че така ще загуби малко от страховития си ореол. А той беше важна част от мистериозността на есесовеца и майорът държеше на нея. Може би ще е най-добре ако попита Вьорман — когато отново намери сили да разговаря с него.

Вьорман... мислите му все се връщаха към него. Странна ирония на съдбата бе, че го бе събрала на едно място с човека, когото най-малко би желал да срещне. Когато Вьорман беше наблизко, Кемпфер не можеше да се държи като онзи офицер от SS, който винаги бе мечтал да бъде. Вьорман просто щеше да впие поглед в него, да го прониже през есесовската униформа, през воала на силата и да съзре вътре един изплашен осемнадесет годишен младеж. Този съдбовен ден във Вердюн беше повратна точка в живота и на двамата...

... с изненадваща контраатака британците бяха пробихли немската линия. Кемпфер, Вьорман и всички наоколо бяха притиснати от убийствен огън, войниците се топяха непрестанно, картечницата косеше наред, британците се втурнаха в атака... те отстъпиха и се прегрупираха, единственото разумно нещо в този ад, от командващия не идваха никакви заповеди... вероятно бе убит... редник Кемпфер се огледа и видя, че от неговото отделение бяха останали живи само двама — другият бе един зелен новобранец — доброволецът Вьорман, шестнадесет годишно хлапе, твърде младо за да воюва... той махна на хлапето да го последва назад... Вьорман поклати глава и запълзя към замлъкналата картечница... първите изстрели отидоха на вятъра, но в следващите се долови нарастваща увереност... Кемпфер продължи да отстъпва... знаеше, че не след дълго британците ще видят сметката на хлапето.

Но през онзи ден Вьорман остана жив. Успял бе да задържи противника докато пристигнат подкрепления. Повишиха го, наградаха го с Железен кръст. Когато Великата война свърши, той бе кандидат-офицер и успя да запази поста си дори след страхотните съкращения в армията, които бе наложил Версайският договор.

А Кемпфер, син на дребен чиновник от Аусбург, след войната се озова на улицата. Беше уплашен, нямаше пукната пара — един от

безчислените ветерани на победената армия. Не бяха герои — бяха срам за нацията. Накрая се записа в редовете на нихилистите от „Фрайкорпс оберланд“, през 1927 година след като доказа своя чистокръвен германски произход го приеха в Нацистката партия, а през 1931 влезе в редовете на SS. И от този момент SS стана негов втори дом. Изгубил бе първия си след войната и се бе заклел никога повече да не бъде бездомник.

В SS се научи как да всява ужас и да причинява болка, научи се на изкуството да оцелява — да си отваря очите за слабостите на хората над него и същевременно да си пази гърба от подчинените. Така постепенно се издигна до първи помощник на Рудолф Хьос, най-неумолимият унищожител на евреи.

Не след дълго го произведоха в щурбанфюрер и малко след това получи назначението да оглави лагера в Плойеци.

Мечтаеше час по-скоро да започне работа в Плойеци. Ала все още на пътя му се изправяха невидимите убийци на Вьормановите хора. Трябваше първо да се прави с тях. Всъщност, обидно му бе, че му дадоха подобна дреболия. Искаше да се справи колкото се може по-бързо, не само за да поеме към лагера, но и за да докаже на Вьорман, че е некадърник. Бърза разправа с врага и сетне ще си тръгне триумфално, а Вьорман ще стане за смях.

Така ще запуши устата на мръсника, за да не посмее да разказва за случката във Вердюн. И ако Вьорман реши някога да го обвини в предателство и позорен страх пред лицето на врага, Кемпфер спокойно ще отвърне, че опонентът му е огорчен и разочарован от това, че не е могъл да се справил с нещо, което Кемпфер е решил с лекота.

Извърна се и угаси лампата на пода. Да... трябваше му бързо решение. Чакаше го толкова работа, далеч по-важна от тази.

Единственото, което подсъзнателно го тревожеше и не му даваше мира бе странния факт, че Вьорман бе уплашен. Наистина уплашен. А Вьорман не бе от хората, които се плашеха лесно.

Затвори очи и се помъчи да заспи. Постепенно почувства как сънят се спуска върху него като меко, топло покривало. Почти се бе увил в него, когато някой го издърпа брутално. Пробуди се с настръхнала кожа, треперещ от страх. Нещо се приближаваше към вратата на стаята му. Не чуваше никакъв шум. И въпреки това знаеше, че е там. Нещо обвито в такава невероятна аура на зло, на студена

омраза, на пронизваща неприязън, че долавяше присъствието му дори през дебелия стена и масивната врата, отделяща го от него. То беше там, навън и се движеше по коридора, подмина врата и продължи, отдалечавайки се... нататък...

Сърцето му забави своите удари, кожата му започна да изстива. Изминаха няколко минути преди да намери сили да се убеди, че всичко е било само един кошмар, макар и доста осезателен.

Майор Кемпфер стана от леглото и олюлявайки се започна да се сблича. По време на кошмара неволно бе изпуснал пикочния си мехур.

Фридрих Валц и Карл Флик — войници от първи взвод под командването на майор Кемпфер бяха застинали неподвижно в черните си униформи и блестящи каски и трепереха. И на двамата им беше дотегнало, беше им студено и им се спеше. Не бяха привикнали към подобни нощни постове. В Аушвиц разполагаха с топли стаи и наблюдателни кули, където можеха да си седят, да пият кафе и да играят на карти, докато затворниците мръзнеха в мръсните бараки. Рядко се налагаше да излязат навън за да отворят вратата, или да обходят периметъра.

Вярно, и сега бяха вътре, но мястото бе хладно и влажно като бараките на затворниците. И това никак не им се нравеше.

Флик праметна шмайзера през рамо и почеса замислено брада. Въпреки ръкавиците, пръстите му бяха измръзнали. Приблужи се до Валц, който се бе подпрял на стената близо до извивката към предния коридор. Оттук можеха да наблюдават цялата дължина на коридора чак до черния квадрат на нощта отвън и същевременно държаха под око затворниците в дъното на другия коридор.

— Карл, ще се побъркам — рече Валц. — Да измислим нещо.

— Какво например?

— Какво ще кажеш, ако ги накараме да направят малко Sachengruss?

— Но те не са евреи.

— Но не са и немци.

Флик обмисли този довод. Sachengruss, или саксонският поздрав бе неговият любим способ за прекършване волята на новопристигналите в Аушвиц. Караше ги с часове да повтарят едно и също упражнение — клякане до долу с ръце скръстени на тила. Дори мъж във великолепа форма само след половин час беше гроги. За

Флик винаги най-вълнуващ бе онзи момент, в който затворниците за пръв път усещаха, че собственото им тяло започва да им изневерява, а мускулите и ставите се раздират от непоносима болка. И страхът, изписан на лицата им. Защото онези, които не издържаха или биваха разстреляни, или ги ритяха докато започнат отново с упражнението. Не можеха да застрелят някой от румънците тази нощ, но поне щяха да се позабавляват. Макар че и в това имаше известен риск.

— Остави тая работа — посъветва го Флик. — Само двамата сме. Ами ако някой от тях се опита да се прави на герой?

— Ще вкарваме само по двама в стаята. Хайде, Карл! Ще се позабавляваме.

— Добре де — отвърна усмихнато Флик.

Е, нямаше да е последното състезание в Аушвиц, когато двамата се надпреварваха по колко кости могат да счупят на затворник и той да продължава работа. Но поне щяха да намерят разтуха в нощта.

Флик извади връзката с ключове и се приближи към залостената врата, зад която се намираха зложниците. Всичките бяха наблъскани в едно тясно помещение. Още щом отвори вратата той плъзна поглед по лицата им. Прочете само страх и увереност, че не могат да чакат милост от него. И при тази гледка нещо в него започна да се пробужда, едно неопишуемо, великолепно чувство и той се опиваше от силата му.

Тъкмо понечи да влезе, когато ненадейно го спря гласът на Валц.

— Само за минутка, Карл.

Обърна се. Валц гледаше встрани по коридора, лицето му имаше изненадано изражение.

— Какво има? — попита Флик.

— Нещо не е наред с една от крушките там. Най-първата, току що изгасна.

— И какво?

— Нали ти казах — изгасна — той погледна бързо към Флик и отново се извърна към коридора. — Сега угасна и втората! — гласът му изтъня и потрепери. Той сграбчи шмайзера и го вдигна пред себе си. — Ела веднага тук!

Флик побърза да се присъедини към приятеля си. Тъкмо когато стигна разклонението изгасна и третата крушка. Колкото и да се мъчеше, не можеше да различи нищо в непрогледния мрак зад угасналите лампи. Сякаш коридорът бе погълнат от черен потоп.

— Не ми харесва тази работа — отбеляза Валц.

— И на мен. Но не виждам никой. Може би причината е в генератора. Или пък е прекъснат кабела — Флик сам не вярваше на предположенията си. Но трябваше да каже нещо, за да не даде воля на нарастващия в него страх. От есесовците се очакваше да всяват, а не да изпитват страх.

Четвъртата крушка също започна за избледнява. Мракът бе само на няколко крачки от тях.

— Ела насам — рече Флик и отстъпи назад по коридора. Чуваше развълнувания шепот на затворниците в последната стая зад тях. Макар да не виждаха угасващите лампи, вероятно и те бяха доловили, че нещо не е наред.

Притихнал зад Валц, Флик трепереше от нарастващия хлад и не отделяше поглед от притъмнелия коридор. Търсеше нещо, по което да стреля но отпред имаше само непрогледна тъмнина.

И изведнъж мракът го обгърна, смрази жилите му и се спусна като пелена пред очите му. Само за един миг, който му се стори дълъг колкото човешки живот, редник Карл Флик се превърна в жертва на онзи бездушен ужас, който толкова обичаше да всява у другите, заедно с него дойде и непоносимата разкъсваща болка. После всичко изчезна.

Бавно, постепенно, се появи светлината в коридора. Единствените звуци идваха откъм стаята със затворниците — тихия хленч на жените, уплашеното хлипане на мъже, осъзнали, че смъртта ги е подминала. Един от мъжете се претраши и надникна през полуотворената врата. Виждаше съвсем ограничен участък от коридора. Никакво движение навън. На пода нямаше нищо освен кръв, огромно застинало яркочервено петно. Кръв имаше и по стената, но тя бе размазана. Кървавите драсканици сякаш се подреждаха в букви, в послание, което му се стори странно познато. Думите бяха като среднощен вой на кучета, едновременно реален, близък и неуловим.

Мъжът се извърна и се присъедини към сгушените си съселяни.

Зад вратата имаше никой.

Кемпфер отвори очи, уплаши се, че кошмарът се повтаря отново. Не, този път не долавяше предишното злокобно присъствие. Който и да стоеше отвън, бе човек. При това доста непохватен в прокрадването. Кемпфер извади безшумно люгера и впери поглед във вратата.

— Кой е там?

Никакъв отговор.

Но нечия ръка натискаше трескаво дръжката. Изпод вратата се мяркаше сянката на човека отвън, но Кемпфер не можеше да познае кой може да е. Понечи да запали лампата, но сетне се отказа. Тъмнината в стаята му даваше известно предимство — нападателят щеше да е осветен от светлината в коридора.

— Представи се!

Дръжката на вратата замря, после се чу поскърцване, като че ли нечие масивно тяло се бе опряло на дървената преграда, мъчейки се да премине през нея. В тъмнината, на Кемпфер му се стори, че вратата хлътва навътре. Невъзможно — близо петсантиметрова дъбова врата! Скърцането се усили, вратата изпука и Кемпфер почувства, че го облива хладна пот. Целият трепереше. Изход от тук нямаше. Изведнъж се разнесе нов звук — сякаш нещото отвън дращеше по вратата. Звукът се усилваше, парализираше го. Дървото пращеше оглушително, заплашвайки да се разтроши на хиляди парченца, няколко винта изхвърчаха от железните панти. Досети се, че в ръката си стиска пистолет, но не можеше да помръдне.

Изведнъж бравата отхвъркна, вратата се отвори с трясък и се блъсна в стената. Осветени от коридорната лампа, на прага стояха две фигури. По каските Кемпфер позна, че са немски войници, а ботушите бяха като на есесовците от неговото подразделение. Но видът им кой знае защо съвсем не го успокои. Какво търсеха тук и защо бяха разбили вратата на стаята му?

— Кой е? — извика той.

Войниците не отговориха. Вместо това пристъпиха едновременно напред. Имаше нещо странно в начина, по който се движеха — неуловимо и гротескно. За един кратък миг майор Кемпфер си помисли, че ще продължат напред докато го прегазят. Но те като по команда спряха досами леглото. Никой от тях не промълви дума. Дори не отдадоха чест.

— Какво искате? — би трябвало да е разгневен, но все още не можеше да преглътне страха си. Целият се тресеше, макар че се опитваше да се успокои.

— Отговаряйте! — това прозвуча по-скоро като молба.

Но отговор нямаше. Той затършува с ръка и напипа фенерчето на пода до леглото, като не сваляше насочения към фигурите люгер.

Поколеба се дали да го запали, заслуша в собственото си пресежливо дишане. Трябваше да види кои са тези хора и какво искат, ала нещо в него се бунтуваше против това.

Дойде миг, в който повече не можеше да издържа. Кемпфер изпъшка мъчително, натисна копчето и насочи фенера нагоре.

Над него се бяха надвесили редниците Флик и Кемпфер, с мъртвешки бели лица и изцъклени очи. Кървава бразда прорязваше шиите и на двамата. Никой не помръдваше — мъртвите войници изглежда не можеха, а Кемпфер не смееше. В продължение на една безкрайно дълга минута той лежеше парализиран в леглото, насочил фенерчето към лицата им, а устата му се гърчеше в безгласен вик на ужас, който изглежда не можеше да премине отвъд стиснатото му гърло.

След това безшумно, почти грациозно войниците се наведоха напред и се строполиха върху своя командира, притискайки го с мъртвешката си плът към чаршафите.

И докато се бореше да се освободи от прегръдката на труповете, Кемпфер чу някъде отдалече вик на смъртна уплаха. Някаква малка частица от ума му се зае да разпознае вика и най-сетне успя.

Беше неговият собствен.

— Сега вече вярваш ли ми?

— Да вярвам в какво? — Кемпфер не смееше да срещне погледа на Вьорман. Вместо това разглеждаше стиснатата в ръката си стъклена чаша с коняк, чието съдържание бе изгълтал на един дъх. Бавно и мъчително усещаше, че възстановява контрол над себе си. Тук, в стаята на Вьорман се чувстваше далеч по-спокоен.

— Че с есесовски методи този проблем няма да се реши.

— Нашите методи винаги са решавали проблемите.

— Не и този път.

— Но аз още не съм започнал! Нито един от заложниците не е бил застрелян!

Още докато произнасяше тези думи, Кемпфер си даде сметка, че се е изправил пред ситуация, която далеч надхвърля компетенцията на SS. Нямаше друг подобен прецедент, нито пък някой, към когото да се обърне за помощ. Тази крепост бе обитавана от нещо отвъд страха, отвъд насието. Нещо, което обладаваше далеч по-голям опит от неговия във всяването на ужас. Това със сигурност не беше

партизанска група, нито някой фанатизиран бранш на Националната Селска Партия. Беше нещо отвъд пределите на война, националност или раса.

Но въпреки това, заложниците трябваше да умрат призори. Не можеше да ги освободи — това би означавало да признае поражението си и да накърни авторитета на SS. Не биваше никога да позволява подобно нещо да се случи. Нямаше никакво значение, че смъртта им не ще окаже въздействие на онова... нещо, което избиваше войниците. Заложниците бяха обречени да умрат.

— Не... няма да умрат — произнесе Вьорман сякаш бе прочел мислите му.

— Какво? — Кемпфер го погледна стреснато.

— Селяните... аз ги пуснах да си вървят.

— Как си посмял! — беше разгневен и най-сетне отново се почувства жив. Надигна се от креслото.

— Ще ми благодариш по-късно, когато осъзнаеш, че не се е наложило да обясняваш пред началството систематичното избиване на едно цяло румънско село. А точно това щеше да се случи. Познавам добре хората от твоя тип. Веднъж захванете ли се с нещо, колкото и безсмислено да е то, продължавате го докрай. Ето защо реших да ти попреча да започнеш. Така поне ще виниш само мен. Готов съм да приема упреците ти, а междувремено да потърсим някое по-безопасно място, където да заемем позиция.

Кемпфер се отпусна назад, преценявайки че решението на Вьорман му е дало възможност да излезе от трудната ситуация. Чувстваше се изигран. Не можеше да докладва на началството, че се е провалил. Това би означавало край на кариерата му.

— Няма да се откажа — рече той, мъчейки се да звучи решително.

— И какво ще сториш? Не можеш да се бориш с това!

— Ще се боря!

— Как? Ти дори не знаеш срещу какво си се изправил. Как тогава ще се биеш с него?

— С оръжие! С огън! С... — Кемпфер се присви в креслото, когато Вьорман се наведе над него. Проклинаше се за своето малодушие, но не можеше да направи нищо.

— Слушай, хер щурбанфюрер. Тези мъже са били мъртви, когато са нахлули в стаята ти снощи. Мъртви! Кръвта им е изтекла още в задния коридор. Умрели са в твоя скалъпен затвор. И въпреки това са преминали по коридора до твоята стая, разбили са вратата, приближили са се до леглото и са се стоварили върху теб. Как ще се бориш с нещо подобно?

Кемпфер потрепери при спомена.

— Сигурно не са били умрели преди да стигнат стаята ми. Дошли са от лоялност към мен, за да докладват за раните си.

Не вярваше и на дума от произнесеното. Обяснението му бе хрумнало току що.

— Мъртви са били, приятелче — рече Вьорман без следа от съчувствие в гласа си. — Не си огледал телата им, защото си бил прекалено зает да почистваш лайната от гащите си. Но аз ги огледах. Разгледах ги внимателно, както и всички останали жертви на тази прокълнатата крепост. И повярвай ми — тези двамата са били убити на място. Всички големи кръвоносни съдове в шията и на двамата бяха разкъсани. Също и трахеята. Дори да беше самият Химлер, едва ли щяха да имат възможността да ти докладват.

— Били са пренесени! — продължаваше да настоява той, въпреки яркия спомен от нощта. — Не са вървели!

Вьорман се облегна назад и го загледа с такова презрение, че Кемпфер се почувства дребен и беззащитен.

— И да лъжеш ли се научи в SS?

Кемпфер не отговори. Не се нуждаеше от оглед на труповете, за да се увери, че са били мъртви, когато са влизали в стаята му. Знаеше го още в оня миг, когато освети лицата им с фенерчето.

Вьорман се изправи и пое към вратата.

— Ще съобщи на хората, че тръгваме на зазоряване.

— НЕ! — изкрещя Кемпфер по-силно, отколкото му се искаше.

— Не гориш от желание да останеш тук, нали? — попита малко насмешливо Вьорман.

— Трябва да приключи тази мисия!

— Не можеш! Ще загубиш! Сляп ли си, та не виждаш какво те чака?

— Разбирам само, че трябва да променя метода.

— Само един луд би останал!

Не искам да остана! — помисли си Кемпфер. — И аз искам да си тръгна също като другите. При друг подобен случай досега да беше издал заповед за тръгване. Но сега нямаше право на подобно решение. Наредено му бе да разреши проблема в крепостта — веднъж и завинаги — преди да се отправи към Плойеци. Провали ли се, зад гърба му имаше поне дузина подчинени, готови да сграбчат удалата им се възможност и да поемат командването на Плойеци. Длъжен бе да успее. Не го ли направи, чака го забрава в някоя задънена службица, докато бившите му колеги от SS се разпореждат със света.

Нуждаеше се от помощта на Вьорман. Трябваше да го задържи тук поне още няколко дни, докато намерят подходящо решение. После ще го предаде на военен съд за освобождаването на заложниците.

— Какво мислиш е това, Клаус? — запита с мек глас.

— Кое? — запита грубо и раздразнително Вьорман.

— Ами убийствата... кой или какво ги извършва.

Вьорман приседна, на лицето му се изписа тревога.

— Не зная. А не мисля, че в този момент това е най-важното. Имаме осем трупа в мазето и трябва да се постарая да не станат повече.

— Хайде, стига, Клаус. Тук си от една седмица... трябва да имаш някаква идея.

Продължавай да говориш, повтаряше си той. Колкото по-дълго разговаряш, толкова по-далеч е мига, когато ще трябва да се прибереш в онази стая.

— Войниците мислят, че е вампир.

Вампир! Не за това искаше да разговарят, но той с мъка се овладя и придаде на лицето си любезно изражение.

— И ти ли мислиш като тях?

— Предишната седмица — Божичко, само до преди три дни — бих се изсмял на подобна мисъл. Сега обаче не съм сигурен. В нищо вече не съм сигурен. Ако наистина е вампир, не е като онези, за които сме чели в разказите на ужасите. И сме гледали по филмите. Единственото, в което съм сигурен е че убиецът не е човешко същество.

Кемпфер се опита да си спомни какво бе чел за вампирите. Дали не пиеха човешка кръв? Кой би могъл да каже? Гърлата на нещастните жертви бяха разпорени от край до край и дрехите им бяха така

опръскани с кръв, че само специалист и то след подробно изследване би могъл да определи каква част от нея е изтекла. Спомни си как като дете бе гледал американската версия на „Дракула“ с немски субтитри. Преди доста години беше, но дори тогава идеята за съществуването на вампири му се струваше смешна. Но сега... явно убиецът не беше някой хитроумен славянин, който да се прокрадва в късните часове из крепостта. А в мазето лежах вече осем трупа. Нима трябваше да въоръжи хората си с дървени клинове и чукове?

— Мисля, че трябва да се обърнем към първоизточника — произнесе той, когато мислите му спряха в задънена улица.

— И къде според теб е той?

— Не къде — кой. Искам да открием собственика на крепостта. Това съоръжение е било издигнато със строго определена цел и продължава да се поддържа в идеално състояние. Зад всичко това би трябвало да се крие някаква причина.

— Александру и момчетата му твърдят, че не знаят кой е собственикът.

— Поне така казват.

— Защо им е да лъжат?

— Всички лъжат. Все някой би трябвало да им плаща.

— Парите са дадени на съдържателя на страноприемницата и той ги разпределя между Александру и момчетата му.

— Тогава да разпитаме съдържателя.

— Накарай го да преведе посланието от стената.

Кемпфер втренчи поглед.

— Какво послание? Коя стена?

— Там долу, където убиха хората ти. Има нещо написано на стената с кръвта им.

— На румънски ли?

Вьорман сви рамене.

— Не зная. Не мога да разпозная дори буквите, камо ли езика.

Кемпфер скочи на крака. Ето нещо, с което можеше да се справи.

— Искам да видя този съдържател!

Името му беше Юлиу.

Близо петдесетгодишен възпълен мъж, плешив, но с гъсти черни мустаци. Небръснатата му близо три дена брада потрепваше нервно,

докато стоеше облечен само по нощница в задния коридор, където държаха за заложници неговите съселяни.

Съвсем като в добрите стари дни, мислеше си Кемпфер докато наблюдаваше от сянката на близката стая. Постепенно идваше на себе си след преживяното. Обърканото, уплашено лице на съдържателя го върна в онези ранни години от службата в SS в Мюнхен, когато почти всяка нощ измъкваша по някой заможен евреин от топлото му легло, пребиваха го пред очите на семейството му и после се наслаждаваха да ги гледат как се обливат в страхлива пот в утринния хлад.

Но съдържателят не беше евреин.

Е, това нямаше кой знае какво значение. Евреин, франкмасон, циганин или румънец — не това интересуваше Кемпфер, а друго — неговата самоувереност, чувството, че стъпва здраво на краката си — ето кое трябваше първо да смаже. Всички рано или късно научаваха, че на този свят за тях няма безопасно място.

Остави съдържателя да трепери под хладната светлина на крушката, докато му позволи собственото търпение. Юлиу бе изправен точно на мястото, където са били убити двамата есесовци. Заедно с него докараха от страноприемницата и всичко, което би могло да се използва като дневник или счетоводна книга. Очите на мъжа нервно подскачаха от кървавите петна на пода към червените драсканици по стената, а сетне се вперваха в непроницаемите лица на четиримата войници, които го бяха измъкнали от леглото за да го доведат на това ужасно място. Самият Кемпфер избягваше да гледа към петната. Все не можеше да забрави разпорените гърла на войниците, които се бяха надвесили над него в леглото.

Най-сетне майор Кемпфер почувства, че ръцете му измръзват въпреки кожените ръкавици и реши, че е дошъл моментът да поговори с Юлиу. При вида на черната есесовска униформа съдържателят отстъпи назад и едва не се препъна в купчината прашни книги.

— Чия е крепостта? — запита Кемпфер с тих и заплашителен глас вместо предисловие.

— Не зная, хер офицер.

Мъжът говореше немски с отвратителен акцент, но все пак бе по-добре, отколкото да прибъгват до услугите на преводач. Кемпфер зашлеви съдържателя с опакото на ръката си. Не изпитваше злоба, това бе стандартна процедура.

— Кой държи крепостта?

— Не зная!

Зашлеви го отново.

— Кой?

Съдържателят изхрани кръв и заплака. Чудесно — вече беше сломен.

— Не зная! — повтори през сълзи той.

— Кой дава парите, с които плащаш на работниците?

— Пратеник.

— От кого?

— Не зная. Никога не ми казва. Мисля, че идват от банка. Пратеникът пристига два пъти в годината.

— Подписвал си някакви документи — чек, или бележка? От кого?

— Подписвам се на писмо. В горния край е името на Средиземноморската банка в Швейцария. Цюрих.

— И как идват парите?

— В злато. Златни монети по двадесет леи. Плащам с тях на Александру и момчетата му. Винаги е било така.

Кемпфер гледаше как Юлиу си трие очите и постепенно идва на себе си. Беше се добрал до следващата брънка от веригата. Ще трябва да се свърже с централното управление на SS и да поиска разследване за това кой изпраща златни монети от Цюрих в този затътен край на Трансилванските Алпи. Първо чия е сметката и после, кому принадлежи крепостта.

И тогава?

Не знаеше, но за момента това му се виждаше единственото разумно решение. Обърна се и загледа думите на стената. Кръвта, с която бяха изписани — кръвта на Флик и Валц — вече бе станала ръждивокафява. Самите букви или бяха грубо надраскани, или просто не напомняха на нито един от познатите му писмени знаци. Една две все пак му се сториха познати. Но като цяло, посланието изглеждаше неразбираемо. Въпреки всичко, в него сигурно се криеше някакъв смисъл.

???

Той махна с ръка към думите.

— Какво значи това?

— Не зная, хер офицер! — мъжът се сгърчи пред яростния поглед на Кемпфер. — Моля... недейте!

Нямаше съмнение, ако се съди по държанието му, че Юлиу казваше истината. Но той никога не се осланяше на първото си впечатление. Ще трябва да притисне този проклет румънец, да го смачка, да го прекърши и после да го изпрати в селото, за да разказва за безжалостната съдба, която очаква всеки, попаднал в ръцете на хората с черни униформи. И тогава всички ще знаят — трябва да сътрудничат, да пълзят в краката и да треперят от желание, да се поставят в услуга на SS.

— Лъжеш — изкрещя той и удари с разтворена длан Юлиу в лицето. — Тези думи са на румънски! Искам да знам какво пише!

— Приличат на румънски, хер офицер — стенеше от болка Юлиу, — но не са. Не знам какво пише! Това съвпаднаше с оскъдната информация, която Кемпфер бе получил от собствения си речник. Заел се бе да изучава румънски още от първия ден, когато научи за проекта в Плойеци. Вече имаше най-обща представа от дако-румънския диалект и се надяваше не след дълго да го говори свободно. Нямаше намерение да позволява на румънците, с които щеше да работи в лагера, да разговарят по между си без да ги разбира.

Но имаше още три разпространени диалекта, които доста се различаваха един от друг. И написаните на стената знаци, макар и да приличаха, изглежда не принадлежаха на нито един от тях.

Юлиу — съдържателят на страноприемницата и вероятно единственият грамотен човек в селото — не беше в състояние да ги разчете. Но въпреки това, щеше да страда.

Кемпфер застана с гръб към него и четиримата есесовци. Не говореше конкретно на някой от тях, но значението на думите му бе пределно ясно.

— Научете го на преводаческото изкуство.

Настъпи кратка сърцераздирателна пауза, после се чу приглушен удар, последван от болезнен вик. Нямаше защо да гледа. Можеше сам да си представи картината на случилото се — един от войниците бе забил приклада в гърба на съдържателя и го бе свалил на колене. Останалите войници са се приближили и всеки миг щяха да обсипят с ритници своята жертва. Познаваха добре онези места на тялото, където болката бе непоносима.

— Престанете веднага! — нареди нечий глас и Кемпфер веднага позна, че принадлежи на Вьорман.

Разгневен от намесата, есесовецът се обърна готов да се изправи срещу него. Отново неподчинение! Открито предизвикателство към по-старшия по чин! Ала в мига, когато понечи да отвърне, Кемпфер видя, че другият е поставил ръка върху дръжката на пистолета. Дали наистина смята да го използва? Все пак...

Есесовците гледаха с объркани погледи своя началник. Кемпфер не посмя да им нареди да продължат, нещо в изцъкления поглед и преbledнялото лице на Вьорман го караше да бъде предпазлив.

— Този нещастник отказа да ни сътрудничи — рече неуверено той.

— И ти смяташ, че като наредиш да го пребият до смърт ще получиш онова, което искаш? Каква интелигентност! — Вьорман приближи до Юлиу и изблъска встрани есесовците, сякаш бяха бездушна мебел. Той сведе поглед към хленчещия съдържател, после огледа един по един войниците.

— Така ли трябва да действа немският войник в името на родината? Обзалагам се, че за родителите ви ще е много интересно да наблюдават как ритате един невъоръжен и беззащитен човек. Каква храброст! Защо не ги поканите някой ден да ви погледат? Или може би и тях сте ритали до смърт, преди да влезете в армията?

— Трябва да ви предупредя, капитане... — заговори Кемпфер, но Вьорман бе насочил вниманието си към съдържателя.

— Какво можеш да ни кажеш за крепостта? Нещо, което не сме научили до сега?

— Нищо — промълви Юлиу на пода.

— Някакви легенди, страшни истории или бабешки приказки?

— През целия си живот не съм чувал нито една.

— И никой досега не е умирал в крепостта? Никога?

— Никога.

Кемпфер се вгледа в лицето на мъжа, озарено от надеждата, че ще се измъкне почти невредим от това нощно премеждие.

— Май има един, който може би ще ви помогне. Ако ми позволите да погледна в книгата за регистрация...? — съдържателят посочи към смачкания тефтер зад него.

Вьорман кимна, Юлиу запълзя по пода и вдигна омазнената книга. После трескаво запрелиства страниците, докато най-сетне намери онова, което търсеше.

— Ето — това е! Този човек е бил по тези места три пъти през последните десет години. Всеки път все по-болен, всеки път придружен от дъщеря си. Той е голям учен от университета в Букурещ. Експерт по историята на този район.

Кемпфер също бе заинтригуван.

— И кога е идвал за последен път?

— Преди пет години — Юлиу погледна боязливо към Кемпфер и неволно се сви.

— Какво искаше да кажеш с това, че бил болен? — запита Вьорман.

— Последният път вървеше с две патерици.

Вьорман дръпна книгата от ръцете на съдържателя.

— Кой е той?

— Професор Теодор Куза.

— Да се надяваме, че още е жив — рече Вьорман и и хвърли книгата на Кемпфер. — Уверен съм, че твоите хора от SS в Букурещ ще го открият лесно. Не губи повече време.

— Никога не си губя времето, капитане — тросна се Кемпфер, мъчейки се да възстанови част от изгубения си пред хората авторитет. Никога нямаше да прости на Вьорман за случилото се. — Като излезеш на двора ще видиш, че хората ми проучват стената камък по камък. Докато се извърши проверката в Цюрих и издирят този професор, ние ще разглобим крепостта парче по парче. Така че, дори ако не постигнем нищо навън, не ще остане и помен от това място, та никой да не може да се крие в него.

Вьорман сви рамене.

— Предполагам, че така е по-добре, отколкото да седим и да чакаме поредната жертва. Ще наредя на подофицер Остер да координира усилията на моите хора с твоите — той се обърна, вдигна Юлиу на крака и го бутна по коридора. — Ще вървя с теб, — рече той на съдържателя, — за да не те спре часовоят.

Но съдържателят се спря и прошепна нещо на капитана. Вьорман започна да се смее.

Кемпфер почувства, че в него се надига гняв. Сигурно говореха за него, подиграваха му се.

— Какво толкова смешно има, капитане?

— Този професор Куза, — рече Вьорман с подигравателна усмивка, — ученият, който може би ще знае нещо повече за крепостта... той бил евреин!

Капитанът отново избухна в смях и гласът му отекна надолу по коридора.

11

*Букурещ,
Вторник, 29 април
10.20*

Шумно, настойчиво блъскане едва не изби вратата на апартамента от пантите.

— Отваряй!

Гласът на Магда потрепери, докато задаваше въпроса, чийто отговор вече знаеше.

— Кой е?

— Отваряй веднага!

Магда стоеше до вратата, облечена в широкия си пуловер и дълга, смачкана пола. Косата ѝ бе в безпорядък. Погледна назад, към баща ѝ, седнал в инвалидната количка.

— Най-добре е да отвориш — произнесе той с фалшиво спокоен глас. По изпънатата кожа на лицето му почти не се четеше каквато и да е емоция, но очите му горяха от страх.

Магда се обърна към вратата. С рязко движение издърпа резето и после отскочи назад, сякаш се страхуваше, че ще я ухапе. И тъкмо навреме, защото вратата се отвори с трясък и вътре нахлуха двама щурмоваци от Желязната гвардия, в пълно бойно снаряжение и с насочени напред карабини.

— Това е квартирата на Куза — обяви единият. Макар да прозвуча като заключение, всъщност беше по-скоро въпрос, ала нетърпящ възражение.

— Да — отвърна Магда, отстъпвайки назад към баща си. — Какво искате?

— Търсим Теодор Куза. Къде е той? — очите му се впиха в лицето на Магда.

— Ето го — промълви баща ѝ.

Магда застана до него и го прегърна през раменете, сякаш да го защити. Цялата трепереше. Страхувала се бе неведнъж, че този ден ще настъпи, молила се бе да не дойде никога. Ала сега вече нямаше съмнение, че ще ги откарат в някой лагер, където баща ѝ не ще издържи дори една нощ. Знаеха, че рано или късно анти-семитизмът на настоящето правителство ще прерасне в ужасяващи репресии, подобни на тези в Германия.

Жандармеристите погледнаха към баща ѝ. Единият, който изглежда бе по-старши, пристъпи напред и измъкна някакъв документ от колана си. Той плъзна поглед по него, после вдигна глава.

— Не е възможно да си Куза. Тук пише, че е на петдесет и шест. А те си твърде стар.

— И въпреки това, аз съм той.

Жандармеристите погледнаха към Магда.

— Вярно ли е? Този човек ли е професор Теодор Куза, бивш преподавател в университета в Букурещ?

Магда почувства, че е парализирана от страх и неспособна да отговори, дори да диша.

Жандармеристите се поколебаха, изглежда не знаеха как да постъпят.

— Какво искате от мен? — запита баща ѝ.

— Наредено ни е да те отведем на гарата и да те придружим до разклона за Кампина, където ще те посрещнат представители на Третия райх. От там...

— Немци? Но защо?

— Не е твоя работа да задаваш въпроси! От там...

— С други думи и те не знаят — чу Магда да мърмори баща ѝ.

— ... ще бъдеш откаран в прохода Дину.

Лицето на баща ѝ бе огледално отражение на нейната изненада, но двамата бързо дойдоха на себе си.

— С удоволствие ще ви последвам, господа, — обърна се към жандармеристите баща ѝ, разпервайки сгърчените си, увити в парцаливи ръкавици пръсти, — защото едва ли на света има друго по-очарователно място от прохода Дину. Но както и сами виждате, малко съм неразположен в момента.

Двамата жандармеристи оглеждаха колебливо седналия в инвалидната количка мъж. Магда почти можеше да долови реакцията

им. Баща ѝ бе като оживял скелет, покрит с мъртвешки бледа кожа, по оплешивяващата му глава стърчаха белезникави кичури, пръстите му бяха сгърчени и покрити с възли, а ръцете и врата му бяха толкова тънки, сякаш лишени от плът. Изглеждаше крехък, немощен, чуплив. А в заповедта се нареждаше да открият мъж на петдесет и шест.

— Каквото и да е — ще трябва да дойдеш с нас — рече по-старшият.

— Но той не може! — проплака Магда. — Това пътуване ще го погуби!

Жандармеристите се спогледаха. Мислите им можеха да се разчетат: наредено им бе да открият професор Куза и да го отведат час по-скоро в прохода Дину. И по всичко изглежда — жив. Ала човекът пред тях изглеждаше така, сякаш не би издържал дори пътя до гарата.

— Ако можех да разчитам на помощта на дъщеря си — чу тя да произнася баща ѝ, — вероятно бих се чувствал по-добре.

— Не, татко! Не можеш! — но какво говореше той?

— Магда... тези хора са твърдо решени да ме отведат. Ако искам да оцелея, ще трябва да дойдеш с мен — той вдигна поглед към нея, а очите му нареждаха. — Трябва.

— Да, татко — не знаеше какво е намислил, но трябваше да се подчини. Беше ѝ баща.

— Разбираш ли накъде тръгваме, скъпа? — запита той, поглеждайки я многозначително.

Опитваше се да ѝ каже нещо, да намери някакъв ключ в ума ѝ. И тя изведнъж си спомни съня от преди седмица и наполовина събрания куфар в леглото ѝ.

— На север!

Жандармеристите се настаниха на седалките срещу тях в купето. В редките минути, когато откъсваха очи от тялото на Магда, увито в дебели вълнени дрехи, те разменяха по някоя мързелива реплика. Баща ѝ се настани до прозореца, на ръцете му имаше два чифта ръкавици, отгоре кожени, а отдолу платнени. Букурещ безшумно се изнизваше край тях. Предстоеше им да изминат около осемдесет километра — петдесет до Плойеци и още тридесет на север до Кампина. Нататък идваха трудностите. Молеше се баща ѝ да издържи.

— Знаеш ли защо ги накарах да те вземат? — запита я той с пресекнал глас.

— Не, татко. Не виждам въобще защо ни трябваше да тръгваме. Можеше да се измъкнеш по някакъв начин. Предполагам достатъчно бе да поискаш среща с техните началници и те сами щяха да се убедят, че си неспособен да пътуваш.

— Хич нямаше да ги е грижа. А и не съм чак толкова зле, колкото изглеждам — е, не че съм добре, но поне не съм живия труп, на какъвто приличам.

— Не говори така!

— Преди много години се отказах да се самозалъгвам, Магда. Когато за пръв път ми откриха ревматоиден артрит, уверен бях, че грешат. И така беше — защото се бях разболял от нещо далеч по-лошо. Мина време и най-сетне се примирих — няма надежда, не ми остава и много време. Ето защо, ще вложа всичко от себе си в тази работа.

— Но не биваше да им позволяваш да те мъкнат чак в прохода Дину!

— И защо? Винаги съм обичал това място. Не по-лошо за умирање от всяко друго. Каквото и да сторя, щяха да ме отведат там. Трябва им по някаква неясна причина и нямаше да се откажат от намерението си — той се наведе към нея. — Знаеш ли защо им казах, че имам нужда от теб?

Магда се замисли над въпроса. Колко типично за баща ѝ — вечния учител, неизменния Сократ на всяка ситуация, готов да задава въпрос след въпрос, докато доведе събеседника си до желаното заключение. Магда винаги се дразнеше от подобни разговори и се мъчеше да ги приключи колкото се може по-скоро. А в момента бе толкова напрегната, че едвам се съдържаше.

— За да съм твоя болногледачка, както винаги — тросна се тя. — Какво друго? — съжали за думите си в мига, когато ги произнесе, но баща ѝ сякаш не я бе чул. Беше прекалено погълнат от онова, което искаше да ѝ каже, за да я чуе.

— Да! — прошепна той в отговор. — Точно това исках да си помислят. — Но всъщност, това е едничкият ти шанс да се измъкнеш от страната! Когато пристигнем в Дину, бих искал при първа възможност да избягаш и да се скриеш в планината!

— Татко, не!

— Слушай ме! — прекъсна я той и се наведе към ухото ѝ. — Никога няма да ни се отдаде друг подобен случай. Много пъти сме

били в Алпите. Познаваш добре прохода Дину. Наближава лятото. Ще се скриеш за известно време, после ще поемеш на юг.

— Накъде?

— Не зная — където и да е! Само се измъкни от тази страна! Иди в Европа! В Америка! В Турция! В Азия! Където и да е, просто се махни!

— Самотно пътуваща жена във военно време — изрече Магда, като се стараше да прикрие укора в гласа си. Баща ѝ бе загубил способността си за трезво разсъждение. — И докъде мислиш ще стигна?

— Трябва да опиташ! — устните му трепереха.

— Татко, какво има?

Той се загледа през прозореца и когато отново се извърна към нея, гласът му бе едва доловим.

— Свършено е с нас. Ще ни пометат от лицето на тази земя.

— Кой?

— Нас — евреите! Няма надежда — поне в Европа. Може би някъде другаде.

— Не бъди толкова...

— Така е! Гърция току що се предаде! Осъзнаваш ли, че откакто нападнаха Полша преди година и половина, не са изгубили нито една битка? Никой не е в състояние да издържи срещу тях повече от шест седмици! Нищо не може да ги спре! И този безумец, който ги води се заканва да изтрие нашия народ от лицето на Земята! Нали чу слуховете от Полша — същото ще се случи и тук! Изтребването на румънските евреи се отлагаше досега само защото предателят Антонеску и ръководителите на Желязната гвардия се дебнат един друг. Но решат ли веднъж споровете си, не ни остава много надежда.

— Грещиш, татко — побърза да отвърне Магда. — Румънският народ никога не ще го позволи.

Той я погледна с блеснали очи.

— Не ще го позволи ли? А ние? Какво стана с нас? Протестира ли някой, когато правителството се зае да „румънизира“ еврейската собственост? Защо поне един от колегите ми в университета — и приятели от десетилетия — не се възпротиви срещу изгонването ми? Нито един! Нито един! А след това — дойде ли някой, за да види как съм? — гласът му трепереше. — Никой!

Той отново се обърна към прозореца и потъна в мълчание.

Магда отчаяно търсеше някаква дума с която да го успокои, но не намираше нищо подходящо. Не се съмняваше, че от очите му биха бликнали сълзи, ако болестта не бе го лишила от тази възможност. Когато баща ѝ заговори отново, вече беше поуспокоен, но въпреки това не отделяше поглед от пейзажа навън.

— Съвсем скоро румънските фашисти ще ни предадат на своите германски приятели. Краят ни е близо!

Магда бе вперила поглед в тила на баща си. Колко огорчен и циничен бе станал в последно време. А защо да не стане? Беше повален от болест, която бавно и неумолимо стягаше тялото му на възел, сгърчваше пръстите му, превръщаше кожата му в чуплив пергамент, изсушаваше очите и устата му и все повече затрудняваше гълтането му. Ами кариерата му — въпреки дългите години в университета, въпреки, че бе ненадминат авторитет по румънския фолклор, въпреки че бе стигнал до поста заместник-декан на Историческия факултет, беше уволнен безцеремонно. Е, да, обясниха, че причината е в напредналия стадий на заболяването, но баща ѝ знаеше, че го направиха, защото е евреин. Изхвърлиха го като мръсен парцал.

Така беше — здравето му се рушеше, не му позволиха да преподава и изучава румънска история — на която бе посветил живота си — а сега го гонеха и от дома му. И на всичко отгоре, трябваше да наблюдава как машината, създадена да унищожи неговия народ е готова да заработи и в тази страна. Идеше и редът на Румъния.

Естествено, че ще бъде огорчен! — мислеше си тя. Има пълното право да бъде!

И аз съм огорчена. Защото искат да унищожат моя народ. А значи и мен.

Не, не и нея. Това не биваше да се случи. Нямахме да позволим. Магда почувства тежест в гърдите си. Откакто майка ѝ бе починала преди единадесет години, върху плещите ѝ се бе стоварило непосилно бреме. Трудно бе да си жена в този свят. Трудно беше ако си омъжена, още по-трудно — ако не си, защото нямаше на кого да се опреш, кой да застане на твоя страна. Почти невъзможно бе за една жена да реализира някакви амбиции извън домакинството. Ако си омъжена —

гледай си семейството, ако пък не си — в теб намират нещо съмнително. А ако си еврейка...

Тя погледна крадешком към седналите отсреща жандармеристи. Защо не ми позволяват да оставя нещо от себе си в този свят? Не кой знае какъв белег... поне малка драскотина. Моята книга с песни... едва ли ще е кой знае колко популярна, но може би някой ще я разтвори след стотина години и ще извири една от песните вътре. И когато песента свърши... музикантът ще затвори книгата и тогава ще прочете името ми на корицата. В този миг аз ще живея отново. Музикантът ще узнае, че песента е съхранила за него Магда Куза.

Тя въздъхна. Не биваше да се предава. Още не. Всичко се бе преобърнало наопаки и заплашваше да става още по-зле. Но не беше свършило. Поне докато не е изгубила надежда.

Но тя знаеше, че само гола надежда не е достатъчна. Трябваше да има още нещо. Ала в началото стигаше и надеждата.

Влакът премина покрай лагер от ярко боядисани вагони, струпани край запален огън.

— Виж! — извика тя, надявайки се да подобри настроението му. Баща ѝ бе отдавнашен любител на циганския фолклор. — Табор.

— Виждам — отвърна без никакъв ентузиазъм той. — Махни им за сбогом, и те са обречени като нас.

— Престани, татко!

— Истина е. Ромите също ще бъдат унищожени — за облекчение на властите. Те са свободни люде, привикнали на веселие, смях и празненства. Фашистката душевност не е в състояние да понася подобни неща. Те се раждат в сянката на фургоните, живеят без постоянен адрес, нито пък имат работа. Не използват дори едно и също име непрестанно, защото имат три — едно за пред хората, друго вътре в табора и трето — потайно, което майка им прошепва в ухото при раждане, за да прогони дявола. За фашистите те са изчадия адови.

— Може би — каза замислено Магда. — А какво ще кажеш за нас? И ние ли сме изчадия?

Най-сетне баща ѝ откъсна очи от прозореца.

— Не зная. И не мисля, че някой знае със сигурност. Ние сме добри и послушни граждани — там където ни има. Предприемчиви сме, умели в търговията, плащаме си данъците. Може би тук ни е слабото място. Просто не зная — той поклати глава. — Не веднъж съм

мислил върху това. Не мога да разбера. Така както не мога да разбера защо трябва да ни откарат насила в прохода Дину. Единственото забележително нещо там е крепостта, но тя по-скоро би заинтересувала такива като мен и теб. Не и германците.

Той се облегна назад и затвори очи. Малко след това се унесе в сън и тихичко захърка. Спа през целия път до Плойеци, събуди се за малко източно от Флорещи и после отново потъна в сън. През това време Магда разсъждаваше върху онова, което ги очаква и се чудеше какво биха могли да искат немците от баща ѝ. И то точно в прохода Дину.

Влакът се поклащаше равномерно и тя неусетно се унесе в познатите мечти — как се омъжва за някой красив, любещ и интелигентен мъж. Ще имат много пари, но няма да ги дават за бижута и скъпи дрехи — за Магда това бяха дрънкулки без значение — а за книги и пътешествия. Ще живеят в къща, която ще прилича на музей — натъпкана с предмети, ценни единствено за тях двамата. И тази къща ще е построена в някоя далечна страна, където никой не го е грижа дали си евреин. Мъжът ѝ ще е брилянтен учен, а тя ще стане известна и уважавана заради музикалните си аранжimenti. Татко също ще живее при тях, под наблюдението на най-добрите лекари и сестри.

На устните на Магда се появи слаба, измъчена усмивка. Празни фантазии — ето какво бе всичко това. Вече ѝ беше твърде късно да се омъжва. Беше на тридесет и една — възраст, на която никой подходящ мъж не би я избрал за съпруга и майка на децата му. Ставаше само за любовница. На това, естествено, не би се съгласила никога.

Преди повече от десет години си имаше един приятел — Михаил — студент на баща ѝ. И двамата изпитваха влечение един към друг. Сигурно накрая щеше да излезе нещо от тази история, но неочаквано бе умряла мама и се наложи Магда да отделя цялото си време за баща си. Михаил бе останал забравен. Нямаше избор — баща ѝ бе направо съсипан от внезапната смърт на мама и само Магда можеше да му вдъхне сила за живот.

Магда докосна тънкия златен пръстен на ръката ѝ. Спомен от мама. Колко по-различно щеше да е всичко, ако сега тя бе жива.

Често си спомняше за Михаил. Беше се оженил малко след това и сега имаше три деца. А Магда си имаше само баща.

Всичко се бе променило след смъртта на майка ѝ. Магда не можеше да обясни как се е случило, но постепенно баща ѝ се превърна в смисъл на нейния живот. И макар че в онези първи дни все още бе заобиколена от мъже, тя почти не ги забелязваше. Вниманието и чувствата им към нея бяха като капчици попаднали върху стъклена статуетка, неприети, неабсорбирани и оставящи само неясна мъглява следа след като се изпарят.

Следващите години прекара бореца се между желанието да бъде необикновена и чудата и същевременно да получава всичко онова, от което би имала нужда една млада жена. Но сега вече бе твърде късно. Нищо хубаво не я чакаше напред — знаеше го от ясно по-ясно.

А колко различно би могло да е всичко! И по-добро! Ако мама не бе умряла. Ако татко не бе се разболял. Ако не беше се родила еврейка. Последното никога не бе посмяла да произнесе пред баща ѝ. Щеше да посрещне думите ѝ с гняв. Но тя наистина го мислеше. Ако двамата с него не бяха евреи и сега нямаше да пътуват с този влак, татко щеше да си работи в университета, а бъдещето нямаше да изглежда като мрачна бездна пълна със заплахи и безнадеждност.

Равнината навън постепенно бе изместена от хълмове и влакът пое бавно по склона. Слънцето вече грееше над Алпите, когато поеха по последния хълм преди Кампина. Когато минаваха покрай нефтените кули на малката рафинерия Стяуа, Магда се зае да облича баща си в пуловер. Веднага щом приключи, привърза косата си с кърпа и после отиде в задната част на вагона за да докара количката. По-младият от двамата жандармеристи я последва. През целия път чувстваше очите му върху тялото си. Колкото повече се отдалечаваха от Букурещ,, толкова по-дръзки ставаха тези погледи.

В мига, когато Магда се наведе да изправи седалката, тя усети ръцете му да опипват талията ѝ през дебелия вълнен пол. Едната от тях се плъзна под полата ѝ и после се стрелна нагоре между краката. Стомахът ѝ се сви от уплаха, тя се извърна към него и с мъка се сдържа да не впие нокти в лицето му.

— Мислех, че ще ти хареса — рече той и се притисна към нея, обгръщайки я с ръце. — За еврейка не изглеждаш зле, а по очите ти познавам, че си падаш по-истинските мъже.

Магда го погледна. Беше всичко друго, но не и „истински мъж“. На възраст бе не повече от двадесет годишен, горната му уста бе

покрита с едва набол мъх, а якичката му чернееше от мърсотия. Той я тласна назад, притискайки я към вратата.

— Отзад е багажното. Да отидем там.

— Не — рече Магда, старейки се да изглежда равнодушна.

— Тръгвай! — той я побутна по-силно.

Докато търсеше изход от ситуацията, тя с мъка преглътна отвращението от неговото докосване. Трябваше да отвърне нещо, да се съпротивлява, но се страхуваше, че така само ще го предизвика повече.

— Не можеш ли да си намериш момиче, което да те иска? — попита тя, като го погледна право в очите.

— Разбира се, че мога — премигна той.

— Тогава защо насилваш тези, които не искат?

— Когато свърши ще си ми благодарна — захили се той.

— Сигурен ли си?

За миг издържа на втренчения ѝ поглед, после сведе очи. Магда не знаеше какво ще последва. Но бе твърдо решена да се разкрещи и да се опита да го ритне, ако жандармеристът продължи да нахалства.

Влакът се разтресе и забави скорост със скърцане. Навлизаха в района на Кампина.

— Няма да имаме време — рече той и погледна към постройките на гарата, които се плъзгаха бавно отвън. — Жалко.

Спасена. Но Магда предпочете да замълчи. Искаше ѝ се да въздъхне облекчено, но не смееше.

Младият жандармерист се отдръпна, приглади коса и рече, сочейки през прозореца:

— Сигурен съм, че щеше да предпочетеш мен, пред тях.

Магда се наведе и погледна навън. Зърна на перона четирима войници облечени в черни униформи и краката ѝ се подкосиха. Достатъчно бе слушала за SS, за да ги познае още при първата среща.

*Карабурун, Турция
вторник, 29 април
18.02*

Червенокосият стоеше изправен на вълнолома, усещайки топлината на залязващото слънце по лицето си. Черно море. Глупаво име. Беше синьо на цвят и приличаше на океана. Зад него се издигаха двуетажни тухлени къщурки, струпани на самия бряг, а червените им керемидени покриви пламтяха като алената пътека на залеза.

Не беше никак трудно да си намери лодка. Макари улова по тези места да бе винаги богат, рибарите оставаха бедни. Прекарваха живота си в борба да изкарат прехраната.

Вместо бързоходния катер, сега разполагаше с една разядена от сол рибарска ладия. Далеч не онова, от което се нуждаеше и същевременно най-доброто, което можеше да получи тук.

Катерът на контрабандиста го бе откарал до Силиври, западно от Константинопол — не, всъщност сега го наричаха Истанбул. Припомни си, че местният режим бе взел властта преди десетина години. Трябваше да привикне с новото име, но старите навици се изкореняваха трудно. Акустирал бе на брега, после си бе събрал багажа, а накрая бе тласнал катера обратно в Мраморно море, където щеше да се носи, с трупа на своя съдържател на борда, докато го открие някой рибар, или военен кораб.

А червенокосият бе поел през европейската част на Турция — близо четирийсет километра до другия бряг. Не беше трудно да наеме кон за пътя, както и да си намери лодка на северния бряг. Звънът на златото имаше магическа сила в тези времена, когато правителствата падаха за броени дни, а книжните пари се превръщаха в стари вестници.

И ето че в краката му се плискаше Черно море, а той почукваше нетърпеливо с пръсти по кальфа, докато зареждаха ладията с гориво.

Едвам се сдържаше да не изтича при собственика и да го подкани да бърза, дори ако трябва да си послужи с ритници. Би било безполезно. Знаеше, че не може да накара тези хора да бързат, те живееха с друго темпо, далеч по-бавно от неговото.

От тук до делтата на Дунав бяха около шестстотин километра по права линия и почти още толкова на запад по суша до прохода Дину. Ако не беше тази проклета война, щеше да наеме самолет и досега да е пристигнал.

Какво ли се бе случило? Дали в прохода е имало битка? По радиото не бяха съобщили нищо за сражения в Румъния. Както и да е. Нещо там не беше наред. А той си бе мислел, че е решил нещата завинаги.

Устните му се изкривиха. Завинаги? Единствен той от всички хора би трябвало да знае, колко малко неща на този свят оставаха непроменени завинаги.

И все пак, имаше малка надежда, че събитията не са стигнали отвъд онази точка, зад която връщане няма.

Крепостта
Вторник, 29 април
17.52

— Не виждате ли, че е изтощен? — извика Магда, чийто страх се бе сменил от гняв и яростен инстинкт за съхранение.

— Не ме интересува дали ще издъхне — отвърна есесовският офицер, когото наричаха майор Кемпфер. — Искам да ми каже всичко, което знае за крепостта.

Пътуването от Кампина до крепостта бе направо кошмарно. Наблъскаха ги безцеремонно в каросерията на един покрит с платнище военен камион, където ги охраняваха двама войници със свирепи лица, докато другите двама се настаняха в кабината. Баща ѝ бе разпознал в тях щурмоваците-есесовци и се бе постарал да ѝ обясни с какво точно се занимават. Но дори без неговите обяснения тя ги намираше за отблъскващи — отнасяха се с нея и баща ѝ като с багаж. Не говореха румънски, а вместо него използваша езика на грубостта и ударите с приклади. Но Магда почти веднага долови още нещо зад стената на обичайната им бруталност — преумора. Изглеждаха сякаш са доволни, че са далеч от прохода Дину и никак не горят от желание да се върнат там.

Особено тежко бе пътуването за баща ѝ, който с мъка се крепеше на тясната скамейка в каросерията. Машината се тресеше и подскачаше по пътя, който изглежда никога не е бил предвиждан за подобни превозни средства. Всяко раздрусване беше агония за баща ѝ, а Магда трябваше безпомощно да наблюдава как потръпва и стиска болезнено зъби. На едно място камионът спря, защото пътят бе запрещен от волска талига и Магда използва отдалата ѝ се възможност за да премести баща си обратно в количката. Действаше бързо, не знаеше колко ще се задържат, но бе сигурно, че докато шофьорът натиска така ядно клаксона, колата няма да потегли. Когато потеглиха

отново, единственото което трябваше да върши бе да прикрепя количката за да не се изтърколи назад и същевременно да се държи на скамейката. Войниците от охраната не откъсваха очи от нея, но не направиха и най-малък опит да ѝ помогнат. Когато пристигнаха в крепостта, Магда бе изтощена до смърт.

Крепостта... тя сякаш се бе променила. Изглеждаше добре поддържана както винаги, когато по здрач я приближиха, но като че ли бе обвита в някакъв злокобен воал и дори въздухът, докосващ с хладни пръсти откритите части на лицето ѝ изглеждаше по-смразяващ от обикновено.

Баща ѝ също долови промяната, разбра го по това как вдигна глава и се огледа, мъчейки се да класифицира усещането.

Вътре германците се мятаха като в развълнуван кошер — едните бяха облечени в черни униформи, но имаше и други — в сиви. Двама от тези в сиви униформи свалиха капака на камиона и замахаха с ръце повтаряйки кресливо:

— Schnell! Schnell!

Магда им заговори на немски, език който не само разбираше, но и говореше добре.

— Той не може да ходи! — за момента това бе самата истина. Баща ѝ бе на границата на припадъка.

Войниците не се поколебаха за миг. Те скочиха на платформата и свалиха баща ѝ направо с количката, но през двора оставиха тя да го бута. Докато ги следваше, усещаше как сенките над нея се сгъстяват.

— Нещо не е наред тук, татко! — прошепна в ухото му. — Нима не го чувстваш?

В отговор само бавно кимване с глава.

Магда го избута до първия етаж на кулата. Тук я очакваха двама немски офицери — единият в сиво, а другият в черно, застанали до празна маса, над която от тавана гореше самотна крушка.

Вечерта едва бе започнала.

— Първо, — произнесе баща ѝ в отговор на заповедта на есесовеца да разкаже каквото знае, — това не е крепост, а твърдина или както я наричат по тези места — доньон. С други думи, това е сърцевината на укреплението, най-защитеното място, предназначено за господаря и неговите близки. Тази сграда, — той си позволи да махне с ръка, — е уникална. Не знам как е най-правилно да се нарече. Твърде

стилна и масивна е за да бъде обикновен наблюдателен пост, от друга страна е прекалено малка, за да е била построена от някой влиятелен феодален болярин. Открай време я наричат „крепостта“, може би поради липса на по-добро название. Предполагам, че за момента ще свърши работа.

— Не ме интересува какво предполагате! — кресна майорът. — Искам да знам всичко, което вие знаете! Историята на крепостта, легендите свързани с нея — всичко!

— Не може ли да почака до сутринта? — намеси се Магда. — Баща ми едва ли е в състояние дори да разсъждава. Може би утре...

— Не! Трябва да ни разкаже всичко тази нощ!

Магда премести поглед от русокосия есесовец към другия офицер — когото наричаха капитан Вьорман. Беше с обгоряла от слънцето кожа, значително по-едър и до момента бе запазил мълчание. Надникна в очите и на двамата и съзря същото, което бе видяла в погледите на чакащите я на гарата войници. Изведнъж осъзна какво бе общото между тях. Тези хора бяха изплашени. Офицери, войници и щурмоваци — всички те се бояха.

— За какво по-точно става дума? — запита баща ѝ.

Капитан Вьорман най-сетне проговори.

— Професор Куза, през изминалата седмица, откакто сме тук, бяха убити осем от хората ни — майорът хвърли свъсен поглед на капитана, но той продължи да говори, сякаш не го забелязваше. — По едно убийство всяка нощ, с изключение на последната, когато на двама войници едновременно бяха разпорени гърлата.

Отговорът почти се беше оформил на устните на Куза. Магда се молеше да не изрече нещо, с което да разгневи германците. Но изглежда баща ѝ бе претеглил внимателно думите си.

— Нямам никакви политически връзки и не знам в този район да действа терористична група. Не мога да ви помогна.

— Ние не мислим, че тук става дума за терористична група — произнесе капитанът.

— Тогава какво? Кой?

Отговорът като че ли причиняваше болка на капитан Вьорман.

— Не сме сигурно дори, че става дума за човек.

За миг думите увиснаха във въздуха и тогава Магда забеляза, че баща ѝ е разтворил уста в онзи мъртвешки изглед, който напоследък

при него означаваше усмивка.

— Господа, да не би да смятате, че тук имат пръст свръхестествени явления? Убити са няколко от хората ви и тъй като не можете да откриете убиеца, нито пък бихте признали, че румънските партизани са по-хитри от вас, търсите обяснение в свръхестественото. Ако наистина ви трябва моята...

— Млъквай, чифут! — изрева ненадейно майорът от SS, с изкривено от гняв лице. — Единствената причина, поради която си тук, единствената причина, поради която не съм наредил да застрелят теб и дъщеря ти е фактът, че си обикалял из тези места и си експерт по местния фолклор. Колко дълго ще останеш жив зависи само от това колко полезен можеш да ни бъдеш. До този момент не си произнесъл и една дума, с която да ме убедиш, че не съм си изгубил времето като съм наредил да те докарат тук!

Магда видя, че усмивката от лицето на баща ѝ се изпарява, заместена от маска на ужас. Заплахата бе оказала необходимото въздействие.

— Ще направя каквото мога — произнесе тихо той, — но първо ще трябва да ми разкажете за всичко, случило се тук. Може би ще намеря някое по-правдоподобно обяснение.

— Надявам се, защото е за твоё добро.

Капитан Вьорман разказа, че двама войници открили на една от стените кръст от злато, а не от мед и никел като останалите, пробили отвор в нея и попаднали в тесен тунел, който водел до някакво плътно затворено помещение, разказа за пробива в стената на коридора, за срутването на част от пода в подземията, за съдбата на редник Лутц и останалите. Капитанът описа също така поглъщащата вълна от мрак, която бе забелязал на крепостната стена преди две нощи и за двамата есесовци, които неизвестно как бяха стигнали до стаята на майор Кемпфер с разпрани гърла.

Разказът му смрази Магда. При други обстоятелства вероятно би ѝ се сторил забавен. Но обстановката в крепостта през тази нощ и мрачните лица на германските офицери му придаваха достоверност. Вслушана в гласа на капитана, тя изведнъж осъзна, че нощта на първата смърт в крепостта съвпада с пробудилия я кошмарен сън за пътуване на север.

Може би бе само една случайност. Не това бе важно — трябваше да направи нещо за татко. С всяка нова невероятна подробност от ужасния разказ смъртната умора от лицето му сякаш се стопяваше. И към края на разказа съсипаният от болестта и изтощението старец се беше превърнал в професор Теодор Куза, експертът, призован да свидетелства в своята любима област. Той помисли малко преди да отговори:

— Очевидното заключение от чутото е, че нещо е било освободено от помещението в стената при отварянето му. До колкото ми е известно, няма описан случай на смърт в крепостта преди този. Но от друга страна, в тази крепост никога не се е настанявала чужда армия. Ако не бяха събитията от предишната нощ, бих отдал случаите на смърт, на някой патриотично настроен румънец. Ала няма никакво научно обяснение за изчезването на светлината, нито пък за раздвижването на обезкървени трупове. Затова може би ще трябва да потърсим обяснение отвъд границата на естественото в природата.

— Затова си тук, чифут — рече майорът.

— Най-простото решение е да си тръгнете.

— Невъзможно!

— Господа — заговори баща й. — Аз не вярвам във вампири. Във всеки случай... не вярвам вече. Нито пък в таласъми и духове. Но винаги съм вярвал, че в тази крепост има нещо особено. За мен тя открай време е била една загадка. Има уникална архитектурна структура, но не съществуват никакви записи за това кой я е построил. Поддържана е в идеално състояние, но никой не е обявил официално, че я притежава. Трябва да призная, че години наред се рових в архивите с надежда да намеря някакъв документ за притежателя й или за онзи, който се грижи за поддръжката й.

— Работим по този въпрос в момента — рече кратко майор Кемпфер.

— Вероятно имате пред вид, че сте влезли във връзка със Средиземноморската банка в Цюрих? Не си губете времето, вече съм бил там. Парите идват от сметка, разкрита през миналия век, когато е било основана банката — по-точно от лихвите по този влог. А по-рано, склонен съм да вярвам, източник на заплащането по поддръжката е била някоя друга банка, вероятно в друга страна... Но истината е, че никъде не може да бъде открита връзка с конкретна личност, която е

разкрила тази сметка. Парите са вложени, тече им лихва и заплащането трябва да се извършва *in perpetum*^[1].

Майор Кемпфер блъсна с юмрук по масата.

— Проклятие! За какво си ни тогава, изкуфял старец!

— Аз съм всичко, с което разполагате, хер Майор. Но позволете ми да продължа с разказа си: преди три години ми хрумна да отправя петиция до румънското правителство — и тогавашния крал Карол — в която обявях крепостта за национална ценност и заявях, че бих желал да поема грижата за нея. Надявах се, че подобна национализация ще накара собственикът да излезе на бял свят. Но на петицията ми бе отказано. Крепостта е построена в затънтен край, към който няма определен интерес, а освен това не съществуваха конкретни източници, които да доказват, че крепостта е свързана с румънската история. Последно, но и най-важно — национализацията щеше да изисква отпускане на държавни средства за поддръжка. А защо да го правят, след като някой вече се бе заел с тази работа и то така добре? Нямах с какво да оборя подобни аргументи. Ето защо, господа, се отказах. Влошеното ми здраве ме принуди да се установя за постоянно в Букурещ. Не ми стана нищо друго, освен да се задоволявам с тъжната мисъл, че съм най-големият жив експерт по въпросите на крепостта. Кое то за останалите не значеше нищо.

Магда сведе глава. Тя бе извършила по-голямата част от работата. Знаеше почти толкова за крепостта, колкото и той. Но предпочете да замълчи. Нямахше право да противоречи на баща си, особено в присъствието на непознати.

— А какво ще кажете за това? — капитан Вьорман посочи натрупаните в ъгъла обвити в кожа книги и свитъци.

— Книги? — Куза вдигна учудено вежди.

— Наредих да се започне разрушаването на крепостта. Не след дълго това... нещо... което търсим, няма да има къде да се скрие. Камък по камък ще извадим това съоръжение на дневна светлина. Къде ще отиде тогава?

— Добър план — Куза вдигна рамене. — Стига да не освободите нещо още по-лошо.

На лицето на Кемпфер се изписа изненада — изглежда не му бе хрумвала подобна възможност. Магда забеляза, че баща ѝ поглежда с любопитство към купчината с книги.

— Къде намерихте книгите? В крепостта никога не е имало библиотека, а местните селяци не могат да разчетат дори имената си.

— В една ниша в стената — обясни капитанът.

— Виж какво има сред тях — нареди ѝ Куза.

Магда коленичи до книгите, щастлива поне за малко да свали тежестта от изнурените си крака. Количката на баща ѝ бе единственият стол в стаята и никой не ѝ бе предложил да седне някъде. Огледа купчината, вдъхвайки позната миризма на стара хартия — обичаше книгите, обичаше и миризмата им. Трябва да бяха поне дузина, някои съвсем изгнили, една от тях — изцяло на свитъци. Магда внимателно ги разрови, използвайки възможността да се поразкърши. После взе една от тях. Заглавието бе на английски — „Книга на Ейбон“. Погледна я изумена. Невъзможно... трябва да е някаква шега! Разгледа и другите, превеждайки заглавията им от различните езици, на които бяха написани, а объркването ѝ растеше. Всички до една бяха оригинални! Тя се изправи рязко и едва не падна от припряността си.

— Какво има? — попита баща ѝ като видя израза на лицето ѝ.

— Тези книги! — възкликна тя, неспособна да сподави вълнението си. — Невъзможно е дори да съществуват!

Куза придърпа количката към масата.

— Дай ги тук!

Магда вдигна горните две. Едната беше „De Vermis Mysteriis“ от Лудвиг Прин, другата — „Cultes des Goules“ на Комт Д'Арлет. И двата тома бяха необичайно тежки и тя настръхваше само от докосването до тях. Заинтригувани, немските офицери се приближиха и прехвърлиха останалите книги на масата.

Разтреперан от вълнение, Куза мърмореше неразбрано под носа си и от време на време произнасяше поредното заглавие, на което бе спрял поглед.

— „Пнакотическия ръкопис“, на свитък! Преводът на дю Норд на „Книга на Ейбон“! „Седемте загадъчни книги на Хсан“! А ето и „Неизречени култове“ на фон Юнц! Тези книги са безценни! Били са анатемосани и изгорени още през средните векове и са останали само мълвите за тях. Някои дори се съмняват, че въобще са съществували! Но ето ги тук, може би единствените оцелели копия!

— Може би с право са били забранени, татко — рече Магда, която никак не харесваше блясъка в очите му. Знаеше, че в тези книги

се описват правила и инструкции за връзка със сили, далеч отвъд границите на разумното и рационалното. Фактът че съществуват, че авторите им са били нещо повече от персонажи от зловещи мълви, беше крайно обезпокояващ. Това променяше смисъла на всичко.

— Може би — кимна Куза без да вдига глава. Беше свалил ръкавиците си, а на показалеца си бе надянал гумен напръстник. След като нагласи очилата си той се зае да прелиства страниците. — Но това е било в друго време. Сега сме дваисети век. Не вярвам, че в тези книги има нещо, с което да не можем да се правим.

— Какво толкова страшно може да има в тях? — запита Вьорман, придръпвайки обкованото с железни катарамии копие на „Неизречени култове“. — Вижете, тази е на немски. — Той отгърна корицата, прехвърли няколко страници и зачете нещо по средата.

Магда посегна да го спре, но се отказа. Нищо не дължеше на тези германци. Видя как побледнява лицето на капитана, той преглътна сподавено и захлопна книгата.

— Що за болен, побъркан ум би написал подобно нещо? То е... то е... — изглежда не можеше да намери подходящия израз.

— Какво имаме тук? — рече баща й вдигайки една книга, чието заглавие още не бе прочел. — О, това е книгата на ван Юнц. Издадена е за пръв път в Дюселдорф през 1839г. Съвсем ограничен тираж, частно издание, не повече от дузина копия... — той млъкна.

— Нещо не е наред? — попита Кемпфер. Стоеше малко встрани от тях, без да проявява особен интерес.

— Да. Тази крепост е било построена през петнадесети век... поне доколкото ми е известно. И всички книги, с изключение тази на Юнц са били написани преди това. А това означава, че някъде през миналия век и дори по-скоро някой е посетил крепостта и е подредил книгата при останалите.

— Не виждам как този факт може да ни помогне — отбеляза Кемпфер. — Нито пък да предотврати смъртта на някой от хората ми... или на теб и дъщеря ти.

— Но затова пък хвърля нова светлина върху проблема — отвърна Куза. — Книгите пред вас са били забранени през миналите векове като изрази на злото. Но аз твърдя, че те не са израз, а изследване на злото. Ето тази, която в момента държа в ръцете си е

била особено строго преследвана — „Ал Азиф“ — оригиналното арабско издание.

— О, не! — не можа да сдържи възклицанието си Магда. Тази книга бе най-страшна от всички!

— Така е! Не разбирам много арабски, но знам достатъчно за да преведа заглавието и името на поета, който я е създал — той премести поглед от Магда към Кемпфер. — Отговорът на вашите проблеми може би се крие между страниците на тези книги. Ще се заема с тях още тази нощ. Но първо искам да видя трупове.

— Защо? — намеси се капитан Вьорман. Най-сетне бе възстановил самообладание, след уплахата от надникването в книгата на Юнц.

— Искам да разгледам раните им. Така ще разбера, дали смъртта им има някакъв ритуален характер.

— Веднага ще те отведем при тях — майорът повика двама есесовци за ескорт.

Магда нямаше никакво желание да разглежда трупове на убитите войници, но страхувайки се да остане сама, постави ръце на дръжката и забута количката по коридора. Когато стигна стълбите, двамата есесовци я изблъскаха и понесоха количката надолу по нареждане на майора. Долу в подземията беше хладно. Отново съжали, че е дошла тук.

— А какво ще ни кажете за кръстовете, професоре? — запита капитан Вьорман докато крачеха край стената. — Какво значение са имали те?

— Не зная. По тия места няма дори легенда, в която да се споменават, освен може би мълвата, че крепостта била построена по нареждане на папата. Но известно е, че петнадесети век е бил критичен за Свещената Римска империя, а крепостта е разположена в район, намиращ се под постоянната заплаха на отоманските турци. Така че, папската теория е най-малкото смешна.

— Възможно ли е да са я построили турците?

Куза поклати глава.

— Невъзможно. Крепостната постройка няма нищо общо с техния архитектурен стил, а и кръстовете със сигурност не са турски мотив.

— А какво бихте казали за формата на кръстовете?

Капитанът изглежда бе дълбоко заинтригуван от историята на крепостта и този път Магда изпревари баща си — тайната на кръстовете възбуждаше любопитството ѝ от години.

— Никой не знае. Двамата с баща ми прегледахме безчислено количество книги по история на християнството, римска история, славянска история, но никъде не намерихме кръстове, които да наподобяват тези. Ако бяхме открили исторически прецедент за подобен вид кръстове, несъмнено щяхме да го свържем със строителя на крепостта. Но не открихме нищо. Уникални са като структурата, в която са вградени.

Готова беше да продължи — така поне умът ѝ бе далеч от гледката на подземията — но капитанът като че ли не ѝ обърна никакво внимание. Би могло да е защото стигнаха до разклонението, но Магда долови истинската причина — източникът на информацията беше само една жена. И друг път се бе сблъсквала с подобно отношение, познаваше добре признаците. По всичко изглежда, че немските мъже имаха много общо с румънските. Запита се дали всички мъже са еднакви.

— Още един въпрос — обърна се капитанът към баща ѝ. — Как мислите, защо в крепостта никога не идват птици?

— Да си призная, не съм забелязал подобно нещо.

Магда осъзна, че никога при предишните посещения не бяха виждали птици над крепостта, но сега за пръв път липсата им ѝ се бе сторила странна.

Парчетата от разбитата стена бяха прилежно подредени. Докато приближаваха, откъм отвора полъхна студен вятър. Магда бръкна в джоба на количката и извади отвътре чифт кожени ръкавици.

— Сложи си ги, — поръча тя на баща си, спря и му ги подаде една по една.

— Но той вече има ръкавици! — изръмжа Кемпфер, недоволен от забавянето.

— Ръцете му са много чувствителни — заобяснява Магда. — Вследствие на заболяването.

— И какво по-точно е това заболяване? — запита Вьорман.

— Нарича се склеродермия.

Лицата им останаха безизразни.

Баща ѝ се зае с обясненията докато си нагласяваше ръкавиците.

— Не бях чувал за него, преди да ми поставят диагнозата. В интерес на истината, първите двама лекари, при които отидох на преглед не го разпознаха. Не искам да изпадам в подробности, но трябва да знаете, че не засяга само ръцете.

— Но как по-точно е засегнало ръцете ви? — запита Вьорман.

— Всяка внезапна промяна на температурата повлиява драстично кръвообращението на пръстите ми, което се свежда до минимум. Предупредиха ме, че ако не внимавам, мога да получа гангрена и да ги загубя. Ето защо нося ръкавици денем и нощем и ги свалям само в най-горещите дни на лятото. Не се разделям с тях дори в леглото — Куза се огледа. — Готов съм да ви последвам.

Магда се присви от хладния полъх, идещ отдолу.

— Мисля, че е прекалено студено за теб, татко.

— Е, нямаме намерение да пренасяме труповете дотук, за да бъдат разгледани — вметна Кемпфер. Той даде знак на есесовците, те вдигнаха количката на ръце и се промъкнаха в отвора на стената. Междувременно капитан Вьорман вдигна от пода газовата лампа, запали я и ги поведе. Отзад, майор Кемпфер запали друга. Магда закрачи неохотно в колоната, стараейки се да е близо до баща си. Страхуваше се, че някой от войниците ще се подхлъзне и ще го изпусне. Въздъхна с облекчение едва когато колелата на количката легнаха на каменния под в подземието.

Един от войниците забута количката зад офицерите, които крачеха към подредените на пода и покрити с чаршафи трупове. Магда се спря в осветеното петно край стълбището. Нямахше сили за подобни гледки.

Въпреки объркването си забеляза, че капитан Вьорман оглеждаше разтревожен телата. После се наведе и пооправи чаршафите. Това подземие... толкова пъти бяха идвали с баща ѝ в крепостта, но нямаха и най-малка представа за съществуването му. Тя потърка ръце, мъчейки се да запази чезнещата в тях топлина.

Огледа се уплашено, вирайки се в мрака за плъхове. Квартала в Букурещ, където ги бяха разквартирували насила беше пълен с огромни плъхове. Магда осъзнаваше, че ужасът ѝ от противните същества е преувеличен, но не беше в състояние да се владее. Изпълваха я с такова отвращение... от начина по който се движеха, с оголените си опашки, влачещи се отзад... от вида им ѝ се повръщаше.

Но не забеляза прокрадващи се сенки. Извърна се тъкмо когато капитанът повдигаше един по един чаршафите на труповете, за да ги покаже на баща ѝ. Не чуваше добре разговора, но и не изпитваше желание да се приближи.

Най-сетне мъжете се обърнаха и поеха към стълбището. С приближаването, долови слабия глас на професор Куза:

— ... наистина, в момента не мога да твърдя, че раните имат ритуален характер. Като изключим обезглавения войник, всички останали са починали от масивни наранявания в областта на шията. Няма следи от зъби, животински или човешки, но въпреки това, тези рани не са от остри предмети. Били са разкъсани, отхапани по начин, който дори не бих могъл да си представя.

Заплашително прокълтя гласът на майор Кемпфер.

— И този път не ни каза нищо съществено!

— Твърде малко е информацията, която ми предоставяте. Нищо повече ли нямате да ми кажете?

Майорът избърза напред без да си даде труд да отговори. Капитан Вьорман обаче, щракна с пръсти.

— Посланието на стената! Написано с кръв, на език, който никой не знае.

Очите на Куза блеснаха.

— Трябва да го видя!

Отново вдигнаха количката на ръце и я изнесоха на двора. Едва тук дадоха възможност на Магда да я бутне. Не след дълго стигнаха в края на слепия коридор и се спряха пред ръждиво-кафявите букви, надраскани на стената.

Макар с различна плътност, на дебелина щрихите бяха приблизително колкото човешки пръст. Магда потрепери при тази мисъл и се зае да разглежда буквите. Почти веднага разпозна езика и би могла да преведе посланието, ако не бе толкова съсредоточена върху онова, което бе използвано вместо мастило.

???

— Имате ли представа какво означава това? — запита Вьорман.

Баща ѝ кимна.

— Да, — проговори той, разглеждайки замислено надписа.

— Е? — настоя Кемпфер.

За Магда нямаше никакво съмнение, че майорът кипи от гняв, при мисълта, че трябва да се довери на един евреин. И което бе още по-лошо — да чака заключението му. За миг съжали, че баща ѝ се държи така предизвикателно.

— Тук пише: „Странници, оставете дома ми!“ Написано е в заповедна форма — гласът му звучеше механично, докато превеждаше. Нещо в тези думи го бе смутило.

Кемпфер плесна с ръка по кобура.

— Аха! Значи все пак, убийствата са имали политически характер!

— Може би. Но това предупреждение, заплаха или както щете го наречете е изписано на чист старославянски — един мъртъв език. Като латинския. А буквите са изрисувани точно както се е пишело на времето. Сигурен съм — виждал съм ги в не един от старите ръкописи.

Едва сега, когато баща ѝ заговори за езика умът на Магда се съсредоточи върху думите. Помисли малко и осъзна, какво е смуцаващото в тях.

— Вашият убиец, господа, — говореше Куза, — или е високо ерудиран учен, или е бил замразен за половин хилядолетие.

[1] вечно — (лат.) — бел.прев. ↑

— По всичко изглежда, че сме си изгубили времето напразно — заяви майор Кемпфер, придръпвайки нервно от цигарата. Четиримата отново се намираха на първия етаж на кулата.

В средата на стаята, Магда се бе облегнала уморено на инвалидната количка. Вече се бе досетила, че Вьорман и Кемпфер са се вкопчили в мълчалива схватка, чийто правила ѝ бяха абсолютно неясни. В едно бе сигурна обаче — от изхода на тази схватка зависеше животът на баща ѝ и нейният.

— Не съм съгласен — отвърна Вьорман. Беше се опрял на стената, със скръстени на гърдите ръце. — Първо, знаем доста повече отколкото тази сутрин. Не много, но все пак е някакъв напредък... който сами не успяхме да направим.

— Крайно недостатъчен! — сопна се Кемпфер. — Далеч от желанията!

— Добре. В такъв случай, след като не разполагаме с допълнителни източници на информация, смятам, че трябва да напуснем незабавно крепостта.

Кемпфер не отговори, но продължи да крачи нервно из стаята и да пухти с цигарата.

Куза се изкашля за да привлече вниманието им.

— Не се меси в това, чифут!

— Да чуем все пак какво ще ни каже. Нали затова го домъкнахме тук?

За Магда вече нямаше никакво съмнение, че между двамата офицери съществува открита вражда. Чувстваше, че и баща ѝ го е разбрал и се опитва да се възползва от този факт.

— Може би ще мога да ви помогна — рече той и посочи купчината с книги на масата. — Както споменах по-рано, не е изключено решението на вашия проблем да се крие там. И ако наистина в книгите има отговор, аз съм единственият човек, който — с

помощта на дъщеря ми — е в състояние да го изрови. Ако ми дадете възможност, бих опитал.

Кемпфер спря и погледна към Вьорман.

— Заслужава си да опитаме — рече Вьорман. — Аз самият нямам по-добра идея. А ти?

Кемпфер хвърли горящия фас на пода и бавно го стъпка.

— Три дена, чифут. Имаш три дена за да откриеш, нещо което би ни било от полза.

Той премина покрай тях и излезе, без да затваря вратата зад себе си.

Капитан Вьорман погледна след него.

— Ще наредя на моя подофицер да ви намери дюшеци — той огледа крехкото тяло на Куза. — Не разполагаме с нищо друго за завивки.

— Ще се оправя, капитане. Благодаря ви.

— Дърва — намеси се Магда. — Ще ни трябват дърва за огън.

— Не става чак толкова студено през нощта — поклати глава капитанът.

— Ръцете на баща ми — ако изстинат, няма да може дори да прелиства страниците.

Вьорман въздъхна.

— Ще наредя на подофицера да направи каквото може — той пое към вратата, после се спря и се обърна. — Искам да ви кажа нещо. Майорът ще ви смачка без да се замисли, също както смачка цигарата на пода. Той си има свои причини да търси бързо решаване на проблема, както и аз си имам мои — не искам хората ми повече да умират. Успеете ли да намерите начин поне една нощ да не умре никой ще докажете, че струвате нещо. А съумееете ли да ни подскажете как да се справим с това нещо, кълна се че ще ви върна в Букурещ невредими.

— В противен случай, — отбеляза Магда, — живи няма да се върнем — не откъсваше поглед от лицето му. Наистина ли им предлагаше тази възможност?

— В противен случай — повтори мрачно капитанът — няма.

След като нареди стаите на първия етаж да се заредят с дърва за горене, Вьорман се замисли. В началото бе сметнал докараната от Букурещ двойка за достойна за съжаление — момичето, привързано към своя баща и бащата — окован в количката. Но докато ги

наблюдаваше и се вслушваше в думите им, той постепенно долавяше в тях някаква скрита сила. Това беше добре. Защото и двамата щяха да се нуждаят от нея за да оцелеят на това място. Иначе каква надежда би имало за един беззащитен старец и дъщеря му там, където вьоръжени мъже бяха безсилни?

Внезапно Вьорман осъзна, че някой го гледа. Не знаеше откъде му хрумна тази мисъл, но почти бе уверен. Чувството би му се сторило странно, но след събитията от последната седмица по-скоро будеше в него тревога.

Вьорман надникна нагоре по стъпалата, но не забеляза никой. Навсякъде пламтяха светлините, а часовите двойки бдяха зорко.

И въпреки това, не го напускаше усещането, че някой го наблюдава.

Пое към стълбите, с надежда, че веднага щом напусне това място, странното усещане ще изчезне. Така и стана. Докато се изкачваше нагоре, постепенно забрави за него.

Но подсъзнателният страх остана в него, страхът, с който прекарваше всяка нощ, откакто бе дошъл в крепостта — и увереността, че на следващата сутрин ще открият поредната жертва, срещнала своята ужасна кончина.

Майор Кемпфер стоеше на изхода на мрачния коридор, в задната част на крепостта. Оттук проследи с поглед Вьорман, който бе поспрял на входа на кулата и после се бе изкачил по стълбите. Едвам се съдържа да не изтича през двора, да се изкачи и да почука на вратата на Вьорман.

Не искаше да остава сам през тази нощ. Зад него се издигаше стълбището, водещо към неговата спалня, където предишната нощ го бяха посетили двамата убити войници. Ужасяваше се дори при мисълта, че трябва да се върне в нея.

Вьорман вероятно бе единственият, който можеше да му помогне през тази нощ. Като офицер, за Кемпфер бе недопустимо да се настани при войниците, а за евреите и дума не можеше да става.

Вьорман бе единствената възможност. Беше офицер — също като него — и нямаше нищо странно в това двамата да си правят компания. Кемпфер излезе от коридора и забърза през двора. Но само след няколко крачки се спря. Вьорман никога не би го допуснал в стаята си, камо ли да седнат на чаша шнапс. Вьорман ненавиждаше SS, Партията

и всичко свързано с двете. Защо? За Кемпфер подобно отношение бе неразбираемо. Вьорман без съмнение беше чист ариец. Нямахше защо да се страхува от SS. Откъде, тогава, тази ненавист?

Кемпфер се завъртя и отново влезе в тъмния коридор. Не можеше да търси сближаване с Вьорман. Този тип явно бе твърде ограничен и неспособен да схване същината на Новия ред. А следователно беше обречен. И колкото по-далеч от него се намираше Кемпфер, толкова по-добре.

И все пак... Кемпфер се нуждаеше от събеседник за тази нощ. Но друга възможност нямаше.

Той се поколеба, завладян от страх и после бавно заизкачва стълбите към спалнята, питайки се, какво ли го чака тази нощ.

Огънят изпълни стаята не само с топлина. Той бе източник на светлина, на топло сияние, с което не можеше да се сравнява блясъкът на единствената електрическа крушка на тавана. Магда беше разположила единия от дюшеците непосредствено до огъня за постеля на баща ѝ, но той дори не я забеляза. От дълги години не бе го виждала така оживен и развълнуван. Месец след месец болестта бе изстисквала силите му, стоварвайки върху него бремето на непосилното изтощение, часовете за бодърстване ставаха все по-кратки, а сънят — по-дълъг.

Но сега, докато се ровеше трескаво из книгите, той изглеждаше неузнаваемо променен. Магда знаеше добре, че това състояние няма да продължи дълго. Отслабналите му мускули скоро щяха да настояват за отдих. Тялото му не разполагаше със запаси, тази енергия беше крадена.

Но въпреки това, Магда не смееше да настоява. Напоследък баща ѝ бе изгубил интерес към всичко наоколо и прекарваше времето си в дрямка край прозореца. Лекарят, когото най-сетне успя да примолви да дойде на посещение заяви, че това е меланхолия, съвсем типична за неговото заболяване. Нищо не можеше да се направи за нея. Предложи ѝ да му дава аспирин за постоянните болки, или пък кодеин — стига да можеше да намери.

Беше като живия труп. А сега изведнъж показваше признаци на съживяване. Магда просто не смееше да настоява. Докато го гледаше, той се замисли над „De Vermis Mysteriis“, свали си очилата и потърка очи с ръкавица. Може би сега бе моментът да го откъсне от тези ужасни книги и да го накара да си почине.

— Защо не им разкажеш теорията си? — запита тя.

— А? — той вдигна глава. — Коя?

— Каза им, че не вярваш във вампири, но това не е истина. Освен ако междуременно не си изоставил своята любима хипотеза.

— Не, все още вярвам, че е имало поне един истински вампир в Румъния, от който е тръгнала оригиналната легенда. Не разполагам с доказателства, но има сериозни исторически източници. Но без доказателства, не мога да публикувам подобна статия. По същата причина предпочетох да не съобщавам и на немците.

— Защо? Те не са учени.

— Така е. Но те ме смятат за стар и ерудиран учен, единственият, който може да им помогне. Ако им разкажа теорията си, ще решат че съм изкуфял стар и безполезен евреин. Съмнявам се, че един изкуфял стар и безполезен евреин би се радвал на дълъг живот в компанията на нацисти. Ти как мислиш?

Магда поклати глава. Не в тази посока искаше да поеме разговора.

— И все пак, как мислиш, възможно ли е крепостта да е била обитавана от...

— Вампир? — баща ѝ вдигна крехките си рамене. — Кой би могъл да каже каква е истинската природа на един вампир? Толкова легенди и слухове има за тях, ако предположим, че наистина са съществували — къде тогава свършват легендите и започва истината? И все пак — почти всички подобни предания са локализирани в Румъния и Молдова, може би наистина нещо обитавало тези места ги е породило. В сърцето си, всяко предание пази зрънце истина.

Лицето му беше все така изпънато и безизразно, но очите му пламтяха възбудено.

— Уверен съм, ще се съгласиш с мен, че събитията излизат от рамките на нормалното. Тези книги са безспорно доказателство, че крепостта е била свързана с практикуване на магьосничество. А надписът на стената... независимо дали е дело на безумец, или е знак, че си имаме работа с морой — вампир, тепърва трябва да се изследва внимателно.

— Но какво е твоето лично мнение? — настоя тя, търсейки поне малко увереност. Дори само мисълта, че навън би могло да дебне подобно същество караше кожата ѝ да настръхва. Никога не беше

вярвала на подобни истории, а увлечението на баща ѝ по тях смяташе за някакъв вид интелектуална игра. Ала сега...

— Нямам представа. Но усещам, че се намираме близо до отговора. Не е нещо рационално... което да бъде обяснено с думи. Но то присъства реално. И ти го чувстваш също. Знам го.

Магда кимна мълчаливо. Чувстваше го. Не можеше да се съмнява дори.

Куза потърка уморено очи.

— Не мога да чета повече, Магда.

— Хайде, ела — подкани го тя, като разтърси глава за да прогони мислите си. — Ще те наглася в леглото.

— Не още. Прекалено възбуден съм за да спя. Посвири ми малко.

— Татко...

— Нали си взе мандолината? Знам, че я носиш.

— Татко, знаеш как ти въздейства музиката.

— Моля те.

Тя се усмихна. Не можеше да му отказва.

— Добре.

Беше пъхнала мандолината в най-големия куфар. По-скоро по навик. Винаги я носеше със себе си. Музиката беше смисъл на живота ѝ — а откак баща ѝ бе загубил работата си се бе превърнала в способ да си изкарват прехраната. След като се преместиха в схлупеното жилище и Магда се зае да преподава музика, някои от учениците ѝ идваха да свирят у тях на мандолина, а други посещаваше в домовете им, за да ги учи на пиано. Принудили се бяха да продадат тяхното пиано, когато се местеха.

Настани се удобно в креслото, което бяха донесли заедно с дървата за горене и се зае да настройва струните, отпуснали се по време на пътуването. След като приключи, изсвири няколко пробни мелодии, научени от циганите и доста сложни за изпълнение, за да се увери че всичко е наред. Тонът на пиесите бе лирично-трагичен, възпяваха се естествено разбити сърца и несбъднати любовни терзания. Когато свърши вторият стих, Магда погледна баща си.

Беше се облегал назад, с притворени очи и движеше лявата си, сгърчена ръка сякаш я плъзгаше по невидима цигулка. На младини беше доста добър цигулар и двамата нередко изпълняваха заедно тази

мелодия, тя поемаше съпровождащата партия на сърцераздирателното, трагично *molto rubato*, което той изстискваше от своята цигулка.

И въпреки, че бузите му бяха сухи, баща ѝ плачеше.

— О, татко, не биваше да го правя... не избрах най-подходящата песен — ядоса се, че не бе се досетила по-рано. Знаеше толкова много мелодии, а избра точно тази, която щеше да му напомни, че вече не може да свири.

Понечи да се приближи до него, но замря. В стаята сякаш бе притъмняло.

— Всичко е наред, Магда. Помогна ми да си спомня за онези времена, когато свирех с теб. Все още чувам в главата си мелодията на цигулката — очите му бяха затворени зад дебелите очила. — Моля те, посвири още.

Но Магда не помръдваше. Почувства че въздухът в стаята изстива и се огледа откъде би могло да духа. Дали наистина светлината бе отслабнала или всичко бе само рожба на въображението ѝ.

Баща ѝ отвори очи и забеляза изражението ѝ.

— Магда?

— Огънят угасва!

Пламъците не се смаяваха в дим и жар, по-скоро изчезваха, сякаш се криеха обратно в дървата. Заедно с тях чезнеше и светлината на лампата. В стаята ставаше все по-тъмно, но мракът беше повече от липса на светлина. Чувстваше се като нещо материално. А с него се усилваше и всепроникващият студ. Сетне се появи странен мирис, възкисело ухание на зло, което пробуждаше картини на отворени гробове и разложение.

— Какво става?

— Той идва, Магда! Застани до мен!

Инстинктивно тя се притисна до него, едновременно за го подкрепи и да потърси утеха. Цялата разтреперана, тя се сви пред количката, вкопчена в сгърчените му ръце.

— Какво ще правим сега? — прошепна тя без да знае защо.

— Нямам представа — баща ѝ също трепереше.

Сенките се бяха сгъстили още, крушката едва мъждукаше, а огънят беше изчезнал напълно. Единствено слабото сияние на жарта им даваше някакъв ориентир и спомен за изчезналата топлина.

Не бяха сами. Нещо се движеше в мрака. Дебнеше. Нещо нечисто и гладно.

Появи се вятър и за секунди прерасна от повей в буреносен шквал, който виеше из стаята, макар вратите и прозорците да бяха плътно затворени.

Магда се бореше със завладелия я ужас. Пусна ръцете на баща си. Не можеше да види вратата, но помнеше, че се намира точно срещу огнището. Сред воя на ледения вятър тя се завъртя зад количката и започна да я бута в тази посока. Да можеха само да стигнат двора, там сигурно щяха да са в безопасност. Не знаеше точно защо, но ѝ се струваше, че да останат в тази стая би било като да чакат на опашка, за да бъдат призовани от смъртта.

Количката потегли със скърцане. Магда я избута няколко метра в посоката, където смяташе, че се намира вратата и после спря. От страх краката ѝ се подкосяваха. Нещо им пречеше да продължат! Не беше невидима стена, твърда и неподатлива, а сякаш в тъмнината някой бе задържал количката, подигравайки се с напразните ѝ усилия.

За миг в мрака ѝ се мярна нечие бледо лице, надвесено над нея, после се изгуби.

Сърцето ѝ блъскаше лудо, а дланите ѝ бяха толкова потни, че се плъзгаха по дървената дръжка. Не беше възможно да се случва подобно нещо! Сигурно беше халюцинация! Рожба на възбудения ѝ ум... но тялото ѝ вярваше! Тя надзърна в лицето на баща ѝ, толкова близо до нейното и прочете в него същия ужас.

— Не спирай! — викна той.

— Не мога да продължа напред!

— Бързо! Към огъня!

Магда побутна количката към огнището. В мига, когато се завъртяха колелата, тя почувства как нечия смразяваща хватка сковала рамото ѝ.

Письъкът замря в гърлото ѝ. Вместо него се разнесе само едва доловим вопъл. Леденият допир пълзеше по тялото ѝ, право към сърцето. Тя сведе очи и видя вкопчена в нея ръка. Пръстите бяха дълги и тънки, покрити с къдрави косъмчета, които се спускаха от ръката и стигаха чак от дългите, черни нокти. Китката сякаш се разтопяваше в мрака.

Това докосване дори през дебелата тъкан на вълнения пуловер пораждаше в нея отвращение, смразяващ страх и непосилна жлъч. Вгледа се във вятъра за да открие лицето. Не видя нищо, сетне пусна дръжката на количката и се задърпа отчаяно, за да се освободи, хлипайки от страх. Обувките ѝ драскаха по пода в напразни усилия, но ръката не я пускаше. Ала не можеше да си наложи да я докосне.

И тогава мракът започна да се променя, да просветлява. Бледо, овално очертание се раздвижи пред нея и спря само на сантиметри. Беше лице. Сякаш породено от кошмар.

Имаше високо чело. Дълга, смолисто черна коса се спускаше чак до раменете, кичурите бяха като змии, прикачени със зъби към скалпа. Белезникава кожа, хлътнали скули и закривен нос. Устните бяха придърпани назад, разкривайки жълтеникави зъби, дълги, заострени като кучешки. Но именно очите държаха Магда в по-страшна хватка, дори от тази на ръката, сподавяха вика ѝ и подтискаха трескавите ѝ усилия.

Очите.

Големи и кръгли, хладни и кристални, зениците — тъмни дупки в един хаос, лишен от логика, отвъд границите на реалността, черни като нощно небе, което никога не е посинявало от слънцето или озарявано от сиянието на луната и звездите. Ирисите бяха почти толкова тъмни и докато гледаше към тях се разтвориха като тунели, привличайки я в светът на безумието отвъд...

... на безумието. Което бе толкова привлекателно. Там щеше да е в безопасност, на спокойствие, далеч от всичко. О, колко хубаво щеше да е, да премине отвъд и да се потопи в тези черни извори... колко хубаво...

Не!

Магда се бореше със завладяващото я желание, мъчеше се да се освободи. Но... какъв смисъл? Животът беше само мъка и мизерия, борба, която всички губеха накрая. Какъв смисъл имаше? В края на краищата, нищо от онова, което правиш нямаше някакво значение. Защо тогава да се тревожи?

Почувства как някакво едва доловимо течение я повлича към тези очи. Имаше и желание в тях, надхвърлящо сексуалните предразсъдъци, желание по всичко онова, което бе тя. Магда с

изненада осъзна, че се обръща и се навежда към двата черни тунела. Толкова лесно щеше да е, ако се отпуснеше...

... тя се вкопчи в нещо вътре в нея, което отказваше да се предаде, подтикваше я да се бори с течението. Ала силата срещу нея бе толкова могъща, а тя така слаба и изморена, че съпротивата ѝ се струваше безсмислена.

Звук... или музика... не, не беше музика. Звукът бе вътре в нея, далеч от всякаква музика... дисхармоничен, крещящ в кошмарна какафония, която разтваряше нови пукнатини в отслабената ѝ воля. Светът около нея — всичко — започна да избледнява, оставаха само очите... само очите...

... тя се залюля, надвесена над пропастта на вечността...

... и тогава чу гласът на баща си.

Магда се вкопчи в този звук, сякаш стискаше въже и се придърпа по него. Баща ѝ не викаше нея, дори не говореше на румънски, но гласът му бе единственото познато нещо в хаоса наоколо. Очите погледнаха встрани. Магда беше свободна. Ръката я пусна.

Стоеше задъхана, потна, отпаднала, объркана, вятърът в стаята развяваше дрехите ѝ, отнемайки дъха ѝ. Ужасът ѝ растеше, защото очите се бяха извърнали към баща ѝ. А той бе така слаб!

Но Куза не трепваше под този поглед. Той заговори отново, думите му бяха неразбираеми, дразнещи ухото. Магда забеляза, как изчезва страшната усмивка от лицето, а устните се изпъват в тънка линия. Очите се превърнаха в две цепки, сякаш умът зад тях оценяваше думите на баща ѝ, притегляше ги.

Магда гледаше към лицето, неспособна да направи нещо повече. Видя как се изви по края линията на устата. Последва кимване, не повече от мигновено трепване надолу. Решение.

Вятърът изчезна, сякаш никога не бе се появявал. Лицето потъна назад в мрака.

Всичко замря.

Без да смеят да мръднат, Магда и баща ѝ се спогледаха в средата на стаята, докато тъмнината и студът бавно отстъпваха. В огнището внезапно изпращя съчка и от уплаха Магда почувства, че губи равновесие. Свлече се напред и в последния миг успя да се задържи за количката.

— Добре ли си? — запита баща ѝ, но не гледаше към нея. Опипваше върховете на пръстите си през ръкавиците.

— След миг ще бъда — в ума ѝ всичко се проигра наново. — Какво беше това? Боже мили, какво беше това?

Но баща ѝ не я чуваше.

— Отиде си. Вече не го усещам — той задърпа ръкавиците.

Магда се изправи и побърза да приближи количката до огъня, който отново се връщаше към живот. Беше капнала от изтощение и уплаха, но това сега ѝ се струваше маловажно. Господи... защо винаги се случва с мен? Защо все аз трябва да съм нечия опора? Защо трябва да съм толкова силна? Веднъж... поне веднъж... би ѝ се искало да се отпусне и някой да се погрижи за нея. Опита се да не мисли за това. Не беше редно за една добра дъщеря да се занимава с подобни проблеми, когато баща ѝ се нуждаеше от помощ.

— Почакай, татко! Не разполагаме с топла вода, ще трябва да разчитаме на огъня за да ги стоплим!

В мигащата светлина на пламъците бе забелязала, че ръцете на баща ѝ са мъртвешки бледи, почти като на... съществото. Кожата на пръстите му бе изсъхнала и напукана, а ноктите дълги и закривени. На края на всеки един от тях се виждаше малка вдлъбнатина, като от заздравяла доскоро гангрениясала рана. Това бяха ръце на непознат — Магда помнеше добре времето, когато тези ръце жестикулираха живо и грациозно, пръстите бяха гъвкави и изразителни. Ръце на учен. На музикант. Изпълнени със собствен живот. А сега бяха по-скоро мумифицирани подобия.

Трябваше да ги стопли, но не прекалено бързо. В апартамента в Букурещ през зимните месеци винаги държеше готова тенджерата с топла вода за подобни случаи. Лекарите го наричаха феномена на Райно — всяко внезапно спадане на температурата предизвикваше спазми в кръвоносните съдове на ръцете му. Никотинът имаше подобен ефект и затова се наложи да се откаже от любимите си цигари. Ако тъканите му се лишаха за продължително време от кислород, неминуемо щеше да се появи гангрена. Досега беше имал късмет. Раните, макар и гангрениясали, бяха заздравели. Но едва ли и занапред щеше да е така.

Куза протегна ръце към огъня и ги завъртя бавно, доколкото му позволяваха скованите стави. Магда знаеше, че в момента не чувства

нищо. Но възстанови ли се веднъж кръвообращението, ще дойдат сърбежите и болката.

— Виж какво ти направиха само! — извика гневно тя, наблюдавайки как се появява отново руменината на ръцете му.

— И по-лошо е било — вдигна глава баща ѝ.

— Зная. Но това въобще не биваше да се случва! Какво всъщност искат от нас?

— Те?

— Нацистите! Те си правят експерименти с нас! Не знам какво точно се случи тук... беше едновременно реално и нереално. Невъзможно е да се случи подобно нещо! Хипнотизирали са ни, дали са ни някакво лекарство, после са намалили светлината...

— Всичко беше реално, Магда — проговори с мек глас той, потвърждавайки онова, което вече знаеше, но не смееше да признае пред себе си. — Също както забранените книги са реални. Зная...

Дъхът му секна внезапно, докато кръвта нахлуваше в пръстите и ги оцветяваше в тъмночервено. Изгладнелите тъкани го наказваха, отмивайки от себе си натрупаните токсини. Толкова пъти преди Магда бе наблюдавала тази сцена, че почти можеше да изпита болката.

Когато пулсациите намаляха и сърбежът стана поносим, Куза продължи пресекливо.

— Заговорих му на старославянски... уверих го, че не сме негови врагове... помолих го да ни остави на мира... и той си тръгна.

Лицето му за миг се изкриви от болка, сетне той погледна Магда с ярко пламтящи очи. Гласът му бе нисък и дрезгав.

— Това е той, Магда. Уверен съм! Това е той!

Магда не отговори. Знаеше, че е прав.

Крепостта
сряда, 30 април
06.22

Въпреки усилията си тази нощ капитан Вьорман не можа да остане буден. Беше се настанил до прозореца към двора, с верния люгер в скута, макар че се съмняваше девет милиметровите куршуми да спрат онова, което нощем кръстосваше крепостта. Но дългите безсънни нощи и разпокъсаните придремвания през деня си бяха казали своето.

Събуди се внезапно, изгубил ориентация. В първия миг му се стори, че си е у дома, в Ратенау, при Хелга, която пържи ароматни яйца в кухнята, а момчетата вече са станали и доят кравите. Но всичко се оказа само сън.

Когато видя, че небето е просветляло, той побърза да се надигне от креслото. Мракът си беше отишъл и той все още беше жив. Оцелял бе и тази нощ. Ала радостта му бе краткотрайна, защото беше уверен, че някой друг не е бил такъв късметлия. Знаеше, че някъде из крепостта лежи труп, окъпан в кръв и чака да бъде открит.

Вьорман пхна люгера в кобура, пресече стаята и излезе на площадката. Всичко изглеждаше спокойно. Той заслиза по стълбите, търкайки сънено очи. Когато стигна първия етаж, вратата на стаята с евреите се отвори и отвътре се показа дъщерята.

Не го видя. Носеше в ръце малък метален съд, а лицето ѝ имаше разгневен вид. Потънала в мисли, тя излезе през отворената врата в двора и сви към стъпалата за подземие то без дори да го забелязва. Изглежда имаше представа къде отива и това му се стори странно, преди да се сети, че е била тук многократно. Явно знаеше, че в мазето има бъчви с прясна вода.

Вьорман пристъпи на двора и я проследи с поглед. Имаше нещо нереално в тази сцена — жена, крачеща призори по калдъръма,

заобиколена от сиви каменни стени покрити с метални кръстове, а в краката ѝ се виеха пашкулите на утринната мъгла. Приличаше на сън. Без съмнение, под дебелите вълнени дрехи се криеше стройно и привлекателно тяло. Имаше някакво естествено очарование в начина, по който полюшваше бедра и то събуждаше мъжкото у него. Лицето ѝ също бе хубаво, с големи кафяви очи. Сигурно щеше да е красива, ако посмееше да разпусне косите си под забрадката.

В друго време, на друго място, в подобна компания тя несъмнено щеше да е в голяма опасност — пет взвода от изгладнели за жена войници. Но сега тези войници си имаха друга грижа — те се бояха от тъмното, в което ги дебнеше смъртта.

Тъкмо понечи да я последва в мазето, за да се увери, че наистина е тръгнала за вода, когато забележа, че към него тича подофицер Остер.

— Капитане! Капитане!

Вьорман въздъхна и се приготви да чуе неприятната вест.

— Кого загубихме този път?

— Никого! — подофицерът вдигна списъка. — Проверих, всички са живи!

Вьорман не бързаше да се радва, веднъж, през миналата седмица вече се беше подлъгал. Но поне си позволи малка надежда.

— Сигурен ли си? Съвсем?

— Да, господин капитан. Проверих всички, с изключение на майора. И евреите.

Вьорман неволно погледна към дъното на крепостта, към стаята на майора. Ами ако е той...?

— Оставих офицерите за края — почти се извиняваше Остер.

Вьорман кимна без да го слуша. Възможно ли е? Дали Ерик Кемпфер не беше поредната жертва? Прекалено хубаво беше, за да се надява. Никога досега Кемпфер не беше изпитвал такава сляпа омраза към друго човешко същество.

Борейки се с нетърпението си той закрачи натам. Ако Кемпфер беше убит, не само светът щеше да стане по-чист, но той оставаше най-старши по чин и щеше да изведе хората си от тук само за няколко часа. Есесовците можеха да дойдат с него или да останат, докато пристигне друг офицер — тяхна воля. Кемпфер обаче не се съмняваше, че ще го последват.

Ако, от друга страна, Кемпфер беше още жив, разочарованието нямаше да е така непоносимо, защото това би означавало, че през изминалата нощ не е загинал нито един немски войник. Нима не беше чудесно? Духът им ще бъде приповдигнат, щеше да се появи и слаба надежда, че е прекъсната мрачната серия.

Докато пресичаха двора, Остер добави:

— Как мислите, дали причината е в евреите?

— За кое?

— Затова, че снощи не умря никой.

Вьорман спря и вдигна поглед към прозореца на Кемпфер, точно над главите им. Остер очевидно не се съмняваше, че майорът е жив.

— Какво искате да кажете, подофицер? Какво биха могли да направят те?

Остер сбърчи вежди.

— Не зная. Но войниците вярват... нашите войници — те го измислиха. В края на краищата, това е първата нощ без жертва. А единствената промяна е, че вчера пристигнаха евреите. Може би те са открили нещо в онези книги, дето ги изкопахме.

— Може би — Вьорман влезе през входа и заизкачва стълбите.

Интригуващо, но малко вероятно. Едва ли за толкова кратко време старият чифут и дъщеря му са открили нещо. Старият чифут... ето, че и той започваше да говори като Кемпфер! Отвратително.

Когато стигнаха вратата на Кемпфер, Вьорман пухтеше от умора. Май наистина прекаляваше с наденичките. А и напоследък много се заседяваше, вместо да скита наоколо. Тъкмо посягаше към дръжката, когато вратата се отвори и на прага застана майорът.

— А! Клаус! — изръмжа той. — Стори ми се, че чух някой да идва — Кемпфер пристягаше на кръста си черния кожен колан с кобура. След като се увери, че го е поставил добре, той пристъпи в коридора.

— Радвам се, да видя че с теб всичко е наред — рече Вьорман.

Доловил неискреността в гласа му, Кемпфер го прониза с поглед. После погледна към Остер.

— Е, подофицер? Кой беше тази нощ?

— Господин майор?

— Убитият! Кой умря снощи? От моите, или от вашите беше? Искам чифутинът и дъщеря му незабавно да бъдат докарани при трупа

и да...

— Простете, господин майор, — прекъсна го Остер, — но никой не беше убит снощи.

Кемпфер вдигна изненадано вежди и погледна към Вьорман.

— Никой? Вярно ли е?

— Щом подофицерът го твърди, нямам основания да се съмнявам.

— Тогава успяхме! — Кемпфер удари дланта си с юмрук. Успяхме!

— Успели сме? Бихте ли ми пояснили, господин майор, какво точно сме направили?

— Ами как, успяхме да изкараме една нощ без смъртен случай! Нали ви казах, направим ли го веднъж — победили сме врага!

— Вярно — рече Вьорман, като подбираше внимателно думите си. Очевидно се забавляваше от сцената. — Но все пак, кое оказва така желанния ефект? Какво ни защити през тази нощ? Искам да го знам точно, за да се възползвам от него и идната.

Радостта на Кемпфер повехна със същата скорост, с която бе бликнала.

— Да вървим да видим чифутина — той ги отстрани и се спусна по стълбата.

— Помислих си, че ще ти хрумне тази мисъл — промърмори Вьорман и го последва.

Когато излязоха на двора, Вьорман долови приглушен женски глас, който идеше от подземията. Не чуваше ясно думите, но тонът очевиден бе уплашен. Жената викаше от страх, или гняв.

Той се затича към входа на подземията, където преди малко бе слязла дъщерята на професора — сети се, че името ѝ беше Магда. Видя я в дъното на коридора, пуловерът ѝ бе разкъсан, скъсана бе ризата и блузата под нея, оголвайки раменете ѝ и едната ѝ гръд. Тя блъскаше яростно с ръце и крака есесовецът, който бе заровил лице в гърдите ѝ.

В първия миг Вьорман се вцепени, после затича надолу по стълбите. Войникът бе така погълнат от разголената гръд пред него, че дори на забеляза приближаването му. Стиснал яростно зъби, Вьорман изрита есесовецът с все сила в хълбока. Достави му удоволствие да

причини болка на един от тези копелдаци. С мъка се сдържа да не продължи.

Есесовецът изръмжа от болка и се извърна да посрещне нападателя. И макар че съзря пред себе си офицер, той не изглеждаше особено склонен да се подчини.

В последващите няколко секунди Вьорман мислено се молеше щурмовакът да отвърне на удара. Дебнеше и за най-малкия жест на съпротива, положил ръка на кобура. Никога не бе допускал, че би могъл да застреля немски войник, но нещо в него зовеше да довърши този убиец, олицетворение на всичко, потъпкало родината, армията и кариерата му.

Войникът направи крачка назад. Вьорман въздъхна.

Какво ставаше с него? Не си спомняше някога да е горял от такава омраза. Убивал бе неведнъж в бой, от разстояние и лице в лице, но никога не беше мразил. Беше някакво объркано и неуютно усещане, сякаш в дома му се бе настанил непознат и той не знаеше как да го изгони.

Докато войникът оправяше раздърпаната си униформа Вьорман погледна към Магда. Беше се увила в разкъсаните си дрехи и се надигаше от стълбите. После неочаквано се извъртя и зашлеви насилника през лицето с опакото на ръката си, отхвърляйки го назад към стената. Толкова изненадващ бе този удар, че войникът изгуби равновесие и едва не се строполи.

Жената изсъска нещо на румънски, изразът на лицето и тонът ясно разкриваха смисълът на казаното. После изтича край Вьорман и пътьом вдигна захвърлената съдинка.

Наложи се Вьорман да използва цялото си прусашко самообладание за да не изръкопляска. Той се обърна бавно към есесовеца, който изглежда се двоумеше дали да застане мирно или да хукне след девойката за да отвърне.

Девойката... защо я наричаше така в мислите си? Беше не повече от петнадесетина години по-млада от него и със сигурност с десет години по-възрастна от най-големия му син — Курт, а той го смяташе за мъж. Може би причината беше в някаква неуловима свежест в нея, в невинния изглед на очите ѝ. Имаше нещо зад тези очи, нещо безценно, което заслужаваше да бъде съхранено.

— Името ви, редник?

— Редник Лееб, господин офицер. SS-поделение.

— Често ли ви се случва да насилвате жени, когато сте на пост?

Никакъв отговор.

— Питам — дали онова, което видях бе част от дадената ви заповед за охрана на подземиято?

— Господин офицер, тя е долна еврейка.

Очевидно това би трябвало да обясни всичко, което мъжът бе възнамерявал да извърши с момичето.

— Не отговорихте на въпроса ми, редник! — гневът му приближаваше точката на кипене. — Повтарям — опита за изнасилване влизаше ли в преките ви задължения тук?

— Не, господин офицер — отговорът прозвуча неохотно и ядно.

Вьорман пристъпи напред и дръпна шмайзера от рамото на войника.

— Ще бъдете задържан под стража, редник...

— Но, господин офицер!

Вьорман забеляза, че апелът бе отправен не към него, а към някой отзад. Не се налагаше да се обръща, за да разбере кой е този някой. Вместо това продължи да нарежда, без да губи темпо:

— ... за напускане на поста. Подофицер Остер ще изпълни заповедта... — той спря за миг, обърна се към стълбите и впи поглед в очите на Кемпфер. — ... стига, разбира се, майорът да не желае по-тежко наказание.

Формално Кемпфер имаше право в този момент да поеме инициативата в свои ръце. Поделенията им принадлежаха към различни войскове формирования, а и майорът се намираще тук по нареждане на Върховното командване, което означаваше, че най-старши тук е той. Такъв беше и по чин. Но в конкретния случай Кемпфер беше безсилен. Да остави ненаказан редник Лееб би означавало да си затвори очите пред едно напускане на поста. Нито един офицер не би допуснал подобно нещо. Кемпфер нямаше избор. Вьорман го знаеше и бързаше да се възползва.

Майорът нареди сподавено.

— Отведете го, подофицер. Ще се разправам с него по-късно.

Вьорман подхвърли шмайзера на Остер и той поведе съкрушения есесовец по стълбите.

— При други подобни случаи, — просъска кисело Кемпфер, когато останалите излязоха, — не желая да се разпореждаш с хората ми. Те са под моя, а не под твоя команда!

Вьорман се отправи към стълбите. Когато се изравни с Кемпфер, той му препречи пътя:

— Тогава дръпни им поводите!

Майорът пребледня от неочакваната атака.

— Чуй, господин офицер от SS, — продължи Вьорман давайки воля на гнева си, — и се старай да слушаш внимателно. Не знам как да ти го кажа, за да ме разбереш по-добре. Бих опитал с логика, но страхувам се си имунизиран против нея. Затова ще се опитам да събудя инстинкта ти за самосъхранение — и двамата знаем колко добре е развит при теб. Мисли — никой не загина тази нощ. И единствената разлика от предишната е присъствието на двамата евреи. Трябва да има някаква връзка. Ето защо, ако искаш да получим отговор на въпроса защо убийствата престанаха, дръж животните си далеч от тях!

Без да чака отговор, опасявайки се, че какъвто и да е само ще подсили гнева му, капитанът се завъртя и пое към кулата. След няколко крачки чу, че Кемпфер го следва. Спря се пред вратата на първия етаж, почука и без да чака покана влезе. Вежливостта си беше вежливост, но цивилните трябваше да знаят кой командва тук.

Професорът хвърли разсеян поглед на влезлите в стаята му офицери. Беше сам в предната стая, седеше в количката до купа с книги, както го бяха оставили снощи и отпиваше чай. Погледът му се плъзна по книгите, после се зарея встрани. Спомни си откъсът, който бе прочел в една от тях през нощта... за това как да се подготвят жертвоприношенията за някакво божество, чието име се състоеше от труднопроизносима последователност от съгласни. Потрепери при спомена за онова, което трябваше да бъде поднесено в жертва и как точно би трябвало да бъде приготвено. Как са могли на времето да четат подобни умопобъркани...

Вьорман огледа стаята. Беше по-малка от неговата, два етажа по-нагоре, или може би даваше такъв вид заради купчината от книги.

— Тазсутрешният случай ще се повтаря ли всеки път, когато ни е необходима вода за пиене? — запита професорът с дрезгав, пресипнал глас. — Нима всеки път, когато излиза от стаята си, дъщеря ми ще бъде жертва на насилие?

— Вече се погрижих за това — рече му Вьорман. — Войникът ще бъде наказан. Мога да ви уверя — той хвърли кос поглед на Кемпфер, крачещ в другия край на стаята, — че случаят няма да се повтори.

— Надявам се — отвърна Куза. — В противен случай обстоятелствата едва ли ще са подходящи за да търся онова, което ни е нужно в тези книги. Умът се бунтува... да върши работа, когато е подложен на постоянна заплаха от физическа разправа.

— Съветвам те да избягваш подобни бунтове, чифут! — каза Кемпфер. — Върши си онова, заради което си тук!

— Искам само да кажа, че не бих могъл да се концентрирам върху текста, когато непрестанно се тревожа за дъщеря си. Вярвам, че се изразявам достатъчно ясно.

Вьорман почувства, че професорът отправя молбата си и към двамата, но не бе напълно сигурен за съдържанието ѝ.

— Опасявам се, че подобни случаи са неизбежни — поясни той. — Тя е единствената жена в крепостта. А жените нямат работа във военни лагери. Освен ако... — изведнъж му хрумна нещо. Той погледна към Кемпфер. — Ще я изпратим в страноприемницата. Може да вземе част от книгите и да ги изучава там, а от време на време ще идва да ви види.

— Изключено! — възпротиви се Кемпфер. — Ще остане тук за да можем да я държим под око — той се надвеси над Куза. — В момента повече съм заинтригуван от онова, което си научил снощи и което ни е запазило живи!

— Не разбирам...

— Никой не беше убит през тази нощ — обясни Вьорман. Той потърси някаква реакция по застиналото като маска лице на стария учен. Стори му се, че в очите на Куза блесна изненада.

— Магда! — извика той. — Ела тук!

Вратата на задната стая се отвори. Магда изглеждаше поуспокоена след сутрешния инцидент, но Кемпфер забеляза, че ръката ѝ, поставена на дръжката, трепери.

— Да, татко?

— Снощи не е имало смъртен случай — рече Куза. — Сигурно причината ще е в някое от тези заклинания, дето ги четох вечерта.

— Вечерта ли? — за миг на лицето на момичето се изписа объркване, дори ужас от спомена за изминалата нощ. Тя впи очи в баща си и между тях сякаш прелетя някакво послание, професорът кимна леко и тогава лицето ѝ просветна.

— Чудесно! Чудя се, кое ли от много заклинания ще е било?

Заклинания? Вьорман ги гледаше смаяно. Само допреди седмица би се изсмял на подобен разговор. От него намирисваше на вяра в черни магии и вълшебства. Но сега... Готов бе да повярва във всичко, стига да е онова, което им е осигурила нощ без инциденти. Във всичко.

— Искам да видя това заклинание — заяви Кемпфер, в чийто очи блестеше интерес.

— Разбира се — Куза придърпа един доста дебел том. — Това е „De Vermis Mysteriis“ от Лудвиг Прин. Написана е на латински. Разбирате ли латински, хер майор?

В отговор майорът стисна устни.

— Жалко — поклати глава професорът. — Тогава ще ви превода...

— Лъжеш ме, нали, чифутино? — бясно прошепна Кемпфер.

Но Куза дори не трепна и Вьорман се възхити от самообладанието му.

— Отговорът е тук! — извика той, сочейки книгите. — Изминалата нощ го доказва! Все още не знам какво витае из тази крепост, но с малко повече усилия и време, както и покой, сигурен съм че ще открия. А сега, приятен ден, господа!

Куза нагласи дебелите си очила и придърпа към себе си книгата. Вьорман сподави усмивката си от безсилния гняв на майора и заговори преди есесовецът да е направил нещо прибързано.

— Струва ми се, от интерес на всички ни е да позволим на професора да изпълни задачата, заради която сме го довели тук, нали?

Кемпфер скръсти ръце на гърба си и пое към вратата. Вьорман го последва, но преди да излезе погледна към Куза и дъщеря му. Тези двамата криеха нещо. Дали се отнасяше за крепостта, или за пагубното същество, което кръстосваше из нея, не беше сигурен. Но в момента това нямаше особено значение. Нека да си пазят тайната, стига повече хората му да не загиват в нощта. Не беше напълно уверен, че би искал да знае тази тайна. Ала започнат или отново да откриват трупове, щеше да я изкопчи от тях на всяка цена.

Едва капитанът затвори вратата зад себе си и професор Куза бутна книгата встрани. Той разтърка един по един върховете на пръстите си.

Най-трудно му бе винаги на сутринта. Именно тогава болките бяха най-силни, особено в ръцете. Всяка става бе като ръждясала панта на врата, шумно и болезнено протестираща на всякакво раздвижване, злобно съпротивляваща се на промяната в положението. Ала не бяха само ръцете. Боляха го ставите по цялото тяло. Пробуждането, надигането и настаняването в количката беше като ходене по мъките, агонизиращ хор, който започваше от кръста и се разпространяваше във всички посоки. Едва малко преди обед, след няколко аспирина и една таблетка кодеин — стига да имаше на разположение — болката във възпалените тъкани намаляваше до поносими размери. Вече не мислеше за тялото си като за изградено от плът и кръв, виждаше го като забравен на дъжда часовников механизъм, който е ръждясал невъзвратимо.

На всичко отгоре устата му бе вечно суха. Лекарите се постариха да му разяснят че „било напълно типично за заболяването от склеродермия да получат забележително снижаване на саливацията“. Произнасяха термините си с многозначителен и важен тон, ала те нямаха нищо общо с отвратителното усещане да живееш с изсъхнал език, сякаш е направен от пластилин. Стараеше се винаги да има вода под ръка, ако не отпиваше от време на време, гласът му започваше да звучи като влачеща се по пясъка стара подметка.

Най-мъчително от всичко беше преглъщането. Дори водата преминаваше трудно през гърлото му. Ами храната — трябваше да сдъвква всеки зальк, докато запицят от болка мускулите на челюстта му и едва след това можеше да направи опит да преглътне храната.

Отвратителен начин на живот и той неведнъж бе обмислял възможността да му сложи край. Но никога не бе опитвал. Може би му липсваше смелост, или пък още не бе се изчерпало желанието да среща тези ежедневни трудности. Не беше сигурен кое от двете.

— Добре ли си, татко?

Погледна към Магда. Стоеше близо до огнището, скръстила ръце на гърдите, трепереща. Не от студ. Знаеше, че все още е разтърсена от преживяното снощи. Почти не беше мигнала. Също и той. На всичко отгоре и нападението тази сутрин...

Диваци! Какво ли не би дал да ги види всичките мъртви — не само тези в крепостта, а всички гадни нацисти, които бяха прекрачили границата! Дори и онези, в Германия. Мечтаеше нещо на този свят да ги изстреби до крак, преди те да изстребят народа му. Но какво би могъл да стори? Той бе само един нещастен инвалид, човек на науката, който не можеше да защити дори бедното си дете. Какво би могъл да направи?

Нищо. Искаше му се да крещи, да чупи, да разруши стените, както е направил Самсон. Готов бе да избухне в безсилен плач, но дори от сълзи бе лишен. Това беше нечовешко. Но всъщност, кое ли беше човешкото в този свят.

— Добре съм, Магда — промърмори той. — Нито по-добре, нито по-зле. Както винаги. Просто се тревожа за теб. Тук не е място за жена.

Тя въздъхна.

— Зная. Но няма никакъв начин да си тръгна, преди те да ни пуснат.

— Моята вярна дъщеря — рече той, погълнат от обичта си към нея. Магда беше любеща и всеотдайна, със силна воля и чувство за дълг. Запита се, с какво ли я е заслужил. — Не говорех за нас. Говорех за теб. Искам да напуснеш крепостта веднага щом се стъмни.

— Не ме бива да пълзя по стените, татко — усмивката ѝ беше бледа. — А и нямам намерение да съблазнявам часовоя на входа. Просто не зная как се прави.

— Пътят за бягство е под краката ни. Не помниш ли?

Очите ѝ се разшириха.

— О, да. Бях забравила за това!

— Как си могла да забравиш. Та нали ти го откри?

Случило се бе при последното им посещение на крепостта. Тогава все още се придвижваше сам, макар и с помощта на две патерици. Но вече с мъка изкачваше стълби и затова бе изпратил Магда в подземията, за да потърси някой надпис... или знак, каквото и да е, от което да съдят за строителите на крепостта. Така и не намери надпис. Ала Магда бе открила голям, гладък камък в основата на кулата, който се отместваше по малко, когато го притиснеш с тяло. Прикрепен бе от едната страна и беше идеално балансиран. През отвора бе нахлула слънчева светлина, осветяваща тясно стълбище, което се виеше нагоре.

Въпреки протестите му, Магда бе настояла да огледа основата на кулата, надявайки се да открие стари ръкописи. Ала всичко, което намери бе това извито, тясно стълбище, завършващо със сляпа ниша в основата на кулата. Всъщност — не съвсем сляпа, защото нишата опираше точно в стената на стаята, която обитаваха в момента. Стената ѝ подобно на онази в основата представляваше идеално балансирана каменна плоча, която се отваряше в по-голямата от двете стаи, позволявайки таен достъп отдолу.

На времето Куза не беше обърнал особено внимание на тайния ход — нещо типично за една стара крепост или замък. Но сега виждаше в него единствената възможност Магда да се озове на свобода.

— Веднага щом се стъмни ще слезеш по стълбата, внимателно ще се спуснеш в клисурата и ще поемеш на изток. Стигнеш ли устието на Дунав, търси начин да излезеш в отритото море. А от там, за Турция...

— Без теб?

— Разбира се, че без мен!

— Немислимо, татко! Където си ти, там ще съм и аз!

— Магда, заповядвам ти да ми се подчиниш! Аз съм ти баща!

— Не го прави! Никога не ще те изоставя. Ако го направя, не бих могла да се понасям!

От думите ѝ не му стана по-леко. Явно заповедите нямаха да помогнат тук. По-добре ще е ако я помоли. През изминалите години се бе научил да получава онова, което иска от нея. По един или друг начин, чрез настойчиви молби или гръмоносни заплахи, накрая винаги постигаше замисленото. Понякога се мразеше за начина, по който се разпореждаше с живота ѝ, но той бе бащата, а тя — негова дъщеря. И имаше нужда от нея. А ето че сега, когато я подтикваше към свободата, Магда не желаше да се раздели с него.

— Моля те, Магда. Последна милост към умиращия старец, който би издъхнал щастлив, че дъщеря му е далеч от лапите на нацистите.

— А аз да знам, че ти си при тях? Никога!

— Моля те, послушай ме! Можеш да вземеш с теб „Ал Азиф“. Знаем че е доста тежък, но вероятно е единственото оцеляло копие в

целия свят. В не една страна би могла да продадеш книгата и с парите да прекараш остатъка от живота си осигурена.

— Не, татко — поклати глава тя с такава увереност, каквато не помнеше да е чувал в гласа ѝ.

Тя се обърна, влезе в другата стая и затвори вратата зад себе си.

Сам съм си виновен, помисли си той. Обвързах я плътно със себе си, а сега не мога да я откъсна дори за нейно добро. Дали по тази причина не се омъжи? Заради мен?

Куза разтърка уморено очи, докато мислите му се понесоха назад през годините. Още от пубертета Магда бе постоянен център на мъжко внимание. Имаше нещо в нея, което пробуждаше интерес в мъже от различен тип, малко бяха онези, които я подминаваха незаинтригувани. Досега вероятно да се е омъжила и да си има деца, а той да е дядо, ако не беше смъртта на майка ѝ. Всичко стана така неочаквано, преди единадесет години. Магда се беше променила толкова бързо, приемайки ролята на негова помощница, секретарка, приятелка в живота и науката и сега болногледачка. Мъжете, които се навъртаха около нея се озоваха на заден план. Магда постепенно си бе изградила стена на уединението. Куза добре познаваше всяко слабо място на тази стена — и можеше при нужда да го пробие. Но за всички останали, тя бе недостъпна.

Ала в момента имаше по-важни въпроси за решаване. Не успее ли да измъкне Магда от крепостта, дните ѝ ще бъдат преброени. На всичко отгоре трябваше да обмисли и случаят от снощи. Куза не се съмняваше, че му предстои нова среща през идната нощ, но не желаше Магда да присъства на нея. Имаше нещо в онези очи, което караше сърцето му да се свива в ледената прегръдка на страха. Някакъв бездънен глад... не, по-добре Магда да е далеч.

Но повече от всичко той искаше да остане тук и да изчака завръщането на среднощния гост. Това бе звездният миг на неговия живот — на много поколения! Да се изправиш лице в лице с един мит, със същество, което от векове пробужда страх в душите на хората. Да докажеш че съществува! Трябваше да разговаря с него отново... да потърси отговори. Трябваше да узнае кои от легендите и мълвите за него са истински и кои — измислени.

Дори само при мисълта за възможната нова среща сърцето му заби развълнувано. Странно, но сега не изпитваше страх от

съществото. Знаеше езика му и дори бе общувал с него предната нощ. А то го беше разбрало и ги бе оставило на мира. Куза чувстваше, че съществува възможност за разбирателство, за среща на умовете. Със сигурност не искаше да го спре в започнатото дело — Теодор Куза не можеше да е враг на онзи, който се е заел да стопява редовете на германската армия.

Вгледа се в безпорядъка на масата пред него. Уверен бе, че не в книгите ще намери нищо, с което да сплаши съществото. Сега вече разбираше добре защо са били забранени тези книги. Но смяташе да ги използва като важен коз в малката пиеска, която разиграваше пред двамата германски офицери. Щеше да остане в крепостта, докато научи всичко което е възможно от съществото, обитаващо подземията. А после нека германците правят каквото искат с него.

Но Магда... Магда трябваше да поеме към свободата, преди да се отдаде на тази опасна задача. Не искаше да тръгне сама... ами ако бъде принудена? Капитан Вьорман би могъл да се окаже от полза тук. Не изглеждаше особено въодушевен от мисълта в крепостта да пребивава жена. Да, ако го провокира...

Куза се ненавиждаше заради онова, което смяташе да стори.

— Магда! — повика той. — Магда!

Тя отвори вратата.

— Надявам се, че не възнамеряваш отново да ме убеждаваш да напусна крепостта. Защото в такъв случай...

— Не крепостта, само тази стая. Гладен съм, а германците казаха, че можем да се храним от тяхната кухня.

— Донесоха ли ни храна?

— Не. И не мисля, че ще го направят. Ще трябва ти да отидеш.

Тя замръзна.

— През двора? Искаш да се върна там след всичко, което се случи?

— Сигурен съм, че няма да се повтори — мразеше да я лъже, но друг избор нямаше. — Войниците са били предупредени от офицерите. А и този път няма да слизаш в мазето. Ще си навън, на открито.

— Да знаеш само как ме гледат...

— Не можем да останем без храна.

Настъпи продължителна пауза, през време на която дъщеря му го гледаше. Накрая кимна.

— Прав си.

Докато пресичаше стаята към вратата, Магда закопча жилетката си чак догоре. Излезе мълчаливо.

Когато вратата се затвори, Куза почувства че гърлото му се свива. Беше толкова смела и му вярваше... а той бе предал вярата ѝ в него. Но беше го направил заради нея. Знаеше добре какво може да я чака отвън, но въпреки това я бе отпратил. Казал ѝ бе, че е гладен.

А не беше.

Делтата на Дунав, източна Румъния
Сряда, 30 април
 10.35

Брегът беше съвсем близо.

Идваше краят на тези шестнадесет изнурителни часа, всеки един като ден. Червенокосият стоеше на обветрения нос и гледаше към брега. Ладията бе прекосила гладката повърхност на Черно море с учудващо добра скорост, но на единствения ѝ разтревожен и нетърпелив пътник изглеждаше сякаш пълзят. Имаха късмет поне, че двата патрулни кораба — румънският и руският — които минаха покрай тях не проявиха интерес. В противен случай последствията можеха да са пагубни.

Точно отпред се простираха многобройните ръкави на делтата, през които Дунав се изливаше в морето. Брегът бе блатистозелен и обрасъл. Да се слезе на него нямаше да е никак трудно, ала пътят до твърдата земя щеше да отнеме доста време. А времето и така не стигаше!

Трябваше да открие друг път.

Червенокосият погледна през рамо към стария турчин на руля и после отново огледа делтата. Ладията не газеше особено дълбоко, със същата лекота щеше да се движи и в плитки води. Това разкриваше нова възможност — да навлязат по един от тесните ръкави нагоре по реката докато стигнат Галати. Ще трябва да плават срещу течението, но и така ще е по-бързо отколкото да се влачи километри наред през блатистите острови.

Той бръкна в колана и извади две мексикански петдесет песетови златни монети. Заедно се равняваха приблизително на две и половина унции злато. Червенокосият се обърна и ги подаде на турчина, заговаряйки го на родния му език.

— Кимил! Още две жълтици ако ме откараш нагоре по течението!

Морякът втренчи поглед в монетите, дъвчейки замислено горната си устна. В джоба си вече имаше достатъчно злато за да се върне като най-богатия човек в селото. Поне за няколко години. Но нищо не е вечно и не след дълго пак щеше да е като уловена в мрежа безпомощна риба. Тези две жълтици можеха да отдалечат този ден. Кой би могъл да каже колко безжалостни дни в морето, колко изгребани километри, или издърпани с улов мрежи можеха да се равняват на тяхната стойност?

Червенокосият проследи мислите на Кимил, който преценяваше възможните рискове, които щеше да му струва допълнителната печалба. А междувременно, той също преценяваше своите рискове. Ще пътуват през деня, близо до брега, защото коритото е тясно, в румънски води с ладия с турска регистрация.

На пръв поглед изглеждаше безумие. Дори ако по някакво чудо достигнат необезпокоявани Галати, за Кимил шансовете ще са почти нищожни на обратния път. Заловят ли го, ще го тикнат в затвора, а ладията ще конфискуват. С други думи, рискът бе по-малък за червенокосия. Ако ги спрат и ги откарат в пристанището, сигурен бе, че ще намери начин да се измъкне и да продължи пътуването си. Но Кимил в най-добрия случай ще изгуби лодката си. В най-лошия — живота си.

Не си заслужаваше. А и не беше честно да постъпва така. Той отдръпна монетите тъкмо преди турчинът да посегне към тях.

— Няма значение, Кимил — каза червенокосият. — Мисля, че ще е по-добре да се придържаме към първоначалното споразумение. Остави ме някъде тук.

Старецът кимна, а на лицето му се изписаха последователно облекчение и разочарование. Вида на протегнатите към него монети го бе накарал да се почувства глупак.

Докато ладията внимателно се приближаваше към брега, червенокосият отвърза връвта на праметнатия през гърба му калъф и го вдигна на ръце. На няколко метра от покрития с пясък и трева бряг Кимил спря двигателя и даде заден ход. Червенокосият се изправи на предната палуба и скочи на брега.

После се обърна към Кимил. Турчинът помахаше и завъртя руля в страни.

— Кимил! — извика той. — Дръж! — една по една, червенокосият хвърли в ладията двете златни монети. Миг по-късно жълтиците бяха здраво стиснати от мургавата, мазолеста длан.

Докато зад него се носеха гръмогласни и живописни благодарности в името на Мохамед и всичко свято, създадено от исляма, червенокосият се огледа и после навлезе в блатото. Наоколо го дебнеха отровни влечуги, тресавища, издигаха се облаци от хапливи насекоми, а някъде зад тях се спотайваха постове на Желязната гвардия. Нито една от тези опасности не можеше да го спре, но всяка би могла да го забави. Като заплаха за живота му те бяха несравними с онова, което го очакваше на половин ден път западно от тук — в прохода Дину.

Крепостта
сряда, 30 април
16.47

Застанал до прозореца Върман наблюдаваше войниците на двора. Довчера тя бяха размесени — с черни и сиви униформи, есесовци и редовна армия. Днес следобед бяха разделени от невидима стена.

Довчера те имаха общ враг, който ги убиваше независимо от цвета на униформата. Но последната нощ мина без инциденти и сега всички те се държаха като победители, всеки опитвайки се да препише успеха на себе си. Подобно съперничество бе напълно естествено. Есесовците се смятаха за елитни части, специалисти в особен тип война. Хората от армията пък се мислеха за истински войници и макар да се бояха от онова, което олицетворяваха черните униформи, виждаха мъжете в тях като полицаи.

Още по време на закуска бе изчезнала добронамереността. Сякаш всичко бе започнало, когато се появи момичето — Магда. В началото имаше няколко закачливи сръгвания с лакти, докато тя се приближаваше към кухнята, за да вземе храна за баща си. Нямаше никакъв особен инцидент и все пак, появата на момичето бе разделила двете военни части. Есесовците автоматически решиха, че след като е еврейка, имат пълното право да правят с нея каквото си искат. Войниците от своя страна не бяха готови да им признаят това право. Момичето беше красиво. Колкото и да се стараеше да прикрие косите си под кърпата и тялото под дебелия дрехи, не можеше да скрие своята женственост. Тя блестеше над всякакви опити да бъде прикрита. Имаше я в мекотата на кожата ѝ, в гладката ѝ шия, в блестящите ѝ кафяви очи. С други думи — биваше си я и истинските воители имаха право първи да ѝ се порадват.

Тогава, сутринта, Вьорман не бе забелязал тази първа цепнатина във войнишката солидарност.

Когато момичето се появи отново по обед, няколко от войниците в сиво и черно се сблъскаха. Двама от тях се подхлъзнаха и паднаха. Вьорман побърза да прати подофицера за да избегне по-сериозни схватки. Дотогава Магда бе взела храната и се бе прибрала.

Малко след обяд тя бе излязла да го потърси. Каза му, че баща ѝ се нуждае от кръст или разпятие за експериментите си с ръкописите. Би ли могъл капитанът да ѝ послужи с нещо подобно? Той кимна и ѝ подаде малък сребърен кръст, останал от един от убитите войници.

И ето че сега едната смяна войници почиваше в двора, докато другата рушеше задната част на крепостта. Вьорман обмисляше как да избегне сблъсъците на вечеря. Може би най-добре ще е ако нареди на някой да отнесе храната на стария евреин и дъщеря му. Колкото по-малко се появяваше сред тях, толкова по-добре.

Вниманието му беше привлечено от някакво раздвижване точно под него. Това беше Магда, в началото колебливо, а после все по-уверено тя крачеше към входа на подземията с кофа в ръка. Мъжете я проследиха отпърво с погледи, после се надигнаха от местата си и я последваха като въздушни мехури, изчезващи в отточния канал.

Когато се появи отново на входа, с пълна кофа вода в ръка, войниците я очакваха подредени в полукръг, като онези от задните редици бутаха предните за да виждат по-добре. Сред виковете и закачките им Магда си запробива път обратно към кулата. Един от есесовците се изправи на пътя ѝ, но беше изблъскан от друг войник, който дръпна кофата от ръката ѝ и я понесе с подигравателна галантност. Изблъсканият встрани есесовец се опита да ритне кофата, но успя само да я разклати, а част от водата се разля по ботушите на войника.

Докато черните униформи се заливаха от смях, лицето на измокрения войник ставаше все по-червено. Вьорман вече виждаше какво се задава, но от мястото където се намираще беше лишен от възможност да се намеси. Успя само да види как войникът замахва с празната кофа, която попадна право в лицето на есесовеца. Миг след това Вьорман се носеше надолу по стълбите. Докато пресичаше площадката на първия етаж девойката влетя през вратата на стаята и я затръшна след себе си. Навън схватката беше придобила масов

характер. Наложил се да стреля два пъти преди да отклони вниманието им, а след това трябваше да заплаши, че ще застреля следващия, който посмее да замахне, за да спре боя.

Момичето трябваше да си върви.

Когато всичко утихна, Вьорман остави подофицера да наглежда войниците и се насочи право към първия етаж на кулата. Докато Кемпфер се занимаваше с есесовците си, Вьорман смяташе да отпрати момичето далеч от крепостта. Ако съумееше да я прехвърли през моста преди Кемпфер да е научил за намеренията му, имаше реална възможност да я настани безпрепятствено в странноприемницата, извън обсега на войнишките погледи.

Без да губи време за да почука той блъсна вратата и влезе в стаята.

— Фройлайн Куза!

— Да? — попита тя от задната стая.

— Искам да си съберете багажа и незабавно да тръгнете за странноприемницата. Имате две минути.

— Но аз не мога да оставя баща си!

— Две минути или ще тръгнете без нещата си!

Надяваше се, че лицето му изразява достатъчна непоколебимост. Не искаше да разделя бащата от дъщерята — професорът очевидно се нуждаеше от грижи, а момичето без съмнение бе доста привързано към него — но по-важна бе дисциплината на войниците. А Магда имаше деморализиращо влияние върху нея. Бащата ще трябва да остане в крепостта, а дъщерята ще бъде преместена в странноприемницата. Решението му бе окончателно.

Вьорман я наблюдаваше как поглежда умолително баща си, сякаш очаква да се намеси в нейна полза. Но старият учен не проговори. Накрая тя въздъхна и се скри в задната стая.

— Имате минута и половина — рече ѝ Вьорман.

— Минута и половина за какво? — повтори някой зад него. Беше Кемпфер.

Вьорман мислено изскърца със зъби и се извърна, готвейки се за поредната схватка.

— Идвате тъкмо на време, хер майор — поде той. — Преди малко наредих на фройлайн Куза да си събере багажа и да се премести в странноприемницата.

Кемпфер отвори уста за да възрази, но беше прекъснат от професора.

— Забранявам! — извика той с пресипнал, писклив глас. — Няма да позволя да отведете дъщеря ми!

Кемпфер присви очи и се втренчи в професора. Дори Вьорман се извърна изненадан от повелителния тон.

— Ти ни забраняваш, чифутино? — произнесе дрезгаво Кемпфер като се приближаваше към него. — Ти ни забраняваш? Чуй добре какво ще ти кажа — тук ти нямаш глас! Никакъв!

Старецът сведе уплашено глава.

Доволен от лесно постигнатата победа Кемпфер се обърна към Вьорман.

— Разпореди се да напусне крепостта незабавно! От нея ще имаме само ядове!

Объркан и замаян Вьорман проследи напускащия гневно стоята Кемпфер. После погледна към Куза, който, изненадващо, нямаше вече уплашен вид.

— Защо не протестирахте преди да се появи майорът? — запита го Вьорман. — Имам чувството, че искате дъщеря ви да е извън крепостта.

— Може би. Просто промених решението си.

— Забелязах го — също и предизвикателното ви държание само преди малко. Всички ли манипулирате по този начин?

— Скъпи ми капитане — заговори със сериозен тон Куза. — Никой не обръща голямо внимание на един инвалид. Хората гледат тялото, виждат че е разрушено от болест или инцидент и автоматически прехвърлят недъга към ума. — „Той не може да ходи, следователно не е в състояние и да мисли или да се изразява разумно“. И така инвалидите постепенно се научават да внушават на околните по един или друг начин своите мисли и намерения така, сякаш са техни собствени. Това не е манипулация, а форма на убеждаване.

В момента, когато Магда се появи от стоята с вързоп в ръка, капитанът осъзна, че той също е станал жертва на споменатата манипулация, или „форма на убеждаване“. Вече знаеше, чие хрумване е Магда да се премести в страноприемницата, а също и защо толкова често през деня бе отскачала до подземиеето. Ала тази мисъл не го

притесни особено. Собствените му инстинкти крещяха против присъствието на жената в крепостта.

— Ще трябва да ви оставя без охрана в хана — каза той на Магда. — Уверен съм, разбирате сама, че опитате ли се да избягате, ще пострада баща ви. Доверявам се на вашата дума и на привързаността ви към него.

Не добави, че предложението някой от войниците да я охранява би предизвикало бунт в лагера — възможността едновременно да се напусне крепостта, при това в компанията на една привлекателна жена щеше още повече да задълбочи търканията между войниците. Нямахте друг избор освен да ѝ се довери.

Бащата и дъщерята се спогледаха.

— Не се безпокойте, капитане — рече му Магда, без да откъсва поглед от баща си. — Нямам никакво намерение да бягам и да го изоставям.

Вьорман забеляза, че юмруците на Куза се свиха гневно.

— По-добре ще е да вземеш с тебе това — промърмори Куза, побутвайки копието на „Ал Азиф“. — Прегледай го тази нощ, а утре ще го обсъдим.

— Нали знаеш, татко, — отвърна дъщеря му с горчива усмивка, — че не мога да чета арабски. — Тя вдигна друга, по-тънка книга. — Предпочитам да взема тази.

Двамата се гледаха навъсено през масата. Тук очевидно имаше борба на желаниа и Вьорман имаше чувството, че се досеща за първопричината.

Неочаквано Магда заобиколи масата и целуна баща си по бузата. Тя приглади косите му, сетне се изправи и погледна Вьорман право в очите.

— Грижете се за баща ми, капитане. Моля ви. Той е всичко, което имам.

Още преди да помисли, Вьорман чу собствения си глас:

— Не се безпокойте. Ще се грижа за всичко.

Едва сега се прокле. Не биваше да казва това. Беше в разрез с цялото му офицерско възпитание и прусашко наследство. Но в очите ѝ имаше нещо, което го караше да отвърне на молбата ѝ. Нямахте си дъщеря, но ако случайно бе имал, би искал да се грижи за него така, както тя се грижеше за баща си.

Не... не биваше да се безпокои, че ще избяга. Баща ѝ — той бе опасният. Него трябваше да наблюдава внимателно. Вьорман си повтори, че в никакъв случай не бива да се доверява на тези двамата.

Червенокосият пришпори жребеца си сред хълмовете към юго-източният вход на прохода Дину. В бързината почти не обръщаше внимание на зеленината наоколо. Слънцето се спускаше все по-бързо пред него, хълмовете от двете страни ставаха все по-стръмни и скалисти, сближавайки се един към друг. Премине ли веднъж през тесния като гърло на бутилка вход, проходът ще се разшири. От там пътят ще е лесен, дори в мрака. Познаваше го като дланта си.

Тъкмо се радваше на късмета си, че не е срещал никакви патрули, когато забеляза, че малко по-напред на пътя са застанали двама войници с насочени към него пушки. Отпред блестяха щикове. Червенокосият дръпна юздите на коня, премисляйки мигновено как да действа. Не искаше проблеми, затова реши да се държи кротко и смирено.

— Накъде си се забързал, козарино? — запита го по-старият от двамата. Имаше гъсти мустаци и подпухнало лице. Младият се изсмя на обръщението „козарино“. Изглежда и двамата намираха нещо комично в думата.

— Бързам да се прибера в селото. Баща ми е болен. Моля ви, пуснете ме.

— Всяко нещо с времето си. Докъде смяташ да идеш?

— До крепостта.

— Крепостта ли? Никога не съм чувал за нея. Къде е тя?

За червенокосият това бе възможност да получи допълнителна информация. Щом тия двамата не са чували за крепостта, значи тя не е въввлечена в някаква военна акция.

— Защо ме задържате? — запита той, като се помъчи да си придаде изненадано изражение. — Сбъркал ли съм нещо?

— Не ти е работа да разпитваш Желязната гвардия! — отрязва го мустакатият. — Я слез да те погледаме по-добре.

Значи не бяха обикновени войници, а жандармеристи от Желязната гвардия. Щеше да е по-трудно, отколкото предполагаше да се промъкне през този пост. Червенокосият слезе и зачака нетърпеливо, докато двамата го оглеждаха.

— Не си от този край — отбеляза мустакатият. — Дой да ти видя открития лист.

Именно от това се беше боял червенокосият през целия път.

— Не ги нося с мен, господине — отвърна той с невинно изражение. — Толкова бързах като тръгнах, че ги забравих.

Жандармеристите се спогледаха. Пътник без документи бе човек извън закона — можеха да се разпореждат с него както си искат.

— Нямах открит лист? — запита мустакатият и вдигна пушката пред гърдите си. Докато произнасяше тези думи той забодя приклада в слабините на червенокосия. — И откъде да знаем, дали не пренасяш оръжие за селяците в планината?

Червенокосият се сви и отстъпи назад, смръщвайки се далеч повече, отколкото го бе заболяло. Знаеше, че да приеме ударите стоически би означавало да предизвика още повече мустакатия.

Все така ще стане, мислеше си той. Кое то и време да е, където и да се намирам, каквато и власт да управлява, верните ѝ кучета-пазачи са винаги едни и същи.

Мустакатият отстъпи назад и насочи дулото на пушката към червенокосия.

— Претърси го! — нареди той на по-младия.

Онзи преметна своята пушка през рамо и се зае доста грубо да опипва джобовете на пътника. Спря се, когато напипа колана с парите. После дръпна ризата и измъкна колана. Когато видяха златните монети, двамата се спогледаха наново.

— И къде ги открадна? — запита мустакатият, като отново го блъсна с приклад.

— Мои са — рече им той. — Това е всичко, което имам. Можете да ги задържите, само ме пуснете да продължа — наистина го мислеше. Златото повече нямаше да му трябва.

— О, мерси, ще ги задържим — засмя се мустакатият. — Но първо да видим какво още носиш. — Той посочи дългия плосък калъф, привързан отстрани на коня. — Отвори го — нареди на другаря си.

Червенокосият реши, че повече не бива да протака. Не можеше да им позволи да отворят калъфа.

— Не пипайте това! — извика той.

Вероятно бяха доловили в гласа му заплаха, защото и двамата се втренчиха в него, а мустакатият се озъби гневно. Той вдигна пушката,

готов наново да забие приклада в гърдите на пътника.

— Абе ти ли...

Макар следващите движения на червенокосия да изглеждаха грижливо обмислени, те по-скоро се дължаха на изграден рефлекс. В мига, когато мустакатият замахваше с пушката, червенокосият сграбчи дулото и я изтръгна от ръцете му. Докато противникът се цъкеше в празните си ръце, пътникът замахна и заби приклада в челюстта му, а с втория удар прекърши гръкляна. Извърна се тъкмо, когато другият се готвеше да нанесе удар. С едно движение заби щика право в гърдите на младия жандармерист. Войникът прегъна колене, свлече се и издъхна.

Червенокосият огледа безстрастно сцената. Мустакатият беше още жив, но едва ли щеше да изкара дълго. Той се гърчеше на земята, борейки се отчаяно да прокара поне глътка въздух през скършения си гръклян.

Също както когато бе убил Карлос моряка, червенокосият не почувства нищо. Нито триумф, нито съжаление. Не виждаше какво би загубил светът, ако изчезнат тия двамата. Знаеше добре, че ако се бе забавил само миг, сега той щеше да лежи проснат на земята, ранен или умиращ.

Когато приключи със завързването на колана мустакатият вече беше мъртъв. Прикри телата сред камъните на хълма, покри ги с храсталаци и продължи в галоп към крепостта.

Магда кръстосваше нервно малката, осветена от единствена свещ стая в страноприемницата, търкайки зиморничаво ръце. От време на време спираше и поглеждаше през прозореца към крепостта. Нощта бе тъмна, високо горе облаците летяха на юг, а луната не се виждаше никаква.

Мракът я плашеше... мракът и самотата. Не помнеше кога за последен път бе оставала сама. Знаеше, че сега е изложена на рискове повече от когато и да било. Вярно, наблизо бе Лидия, жената на Юлиу, но с какво можеше да помогне, ако съществото отново реши да я посети?

От прозореца крепостта се виждаше съвсем ясно — всъщност, това бе единствената стая, която гледаше на север. Именно по тази причина я бе избрала. Нямаше особени затруднения, тя бе единствената посетителка.

Юлиу я посрещна внимателно, дори радостно. Това я изненада. И при предишните им посещения бе проявявал вежливост, но далеч по-сдържана. А сега буквално се прекланяше пред нея.

От прозореца виждаше ясно стаята на първия етаж в кулата, където знаеше, че се намира баща ѝ. Не се забелязваше движение, значи баща ѝ бе сам. Беше се ядосала, когато осъзна как ловко я бе изиграл да напусне крепостта. Но с течение на часовете гневът ѝ постепенно се смени с тревога. Как ли щеше да се грижи за себе си?

Тя се обърна, подпря се на перваза и плъзна поглед по четирите бели стени, сред които бе принудена да живее. Стаята ѝ беше малка, почти като килер, малък шкаф със заковано на него захабено огледало, трикрак стол и голямо меко легло. Отгоре на завивките лежеше мандолината, недокосната, откакто бе пристигнала тук. Също неразтворена бе и старинната книга — „Coultes des Goules“ — която бе взела със себе си. Нямаше никакво намерение да я изучава.

Трябваше да излезе навън, поне за малко. Магда духна две от свещите и остави само една да осветява стаята. Не искаше да бъде заобиколена от пълен мрак. След снощната среща щеше да се бои вечно от тъмнината.

Изгърканата дървена стълба я отведе на първия етаж. Намери съдържателя седнал на прага да дялка нещо замислено.

— Как е, Юлиу?

Той се извърна, погледна я и после продължи безцелното си тананикане.

— Баща ви... добре ли е?

— За момента — да. Защо?

Юлиу остави ножа и прикри очи с ръка. Думите почти излетяха от устните му.

— И двамата сте тук заради мен. Срамувам се... аз не се показах мъж. Но те искаха да знаят всичко за крепостта и аз знаех какво още да им кажа. И тогава си спомних за вас и баща ви и че ви е известно всичко за крепостта. Нямах представа, че е толкова болен, нито пък предполагах, че ще доведат и вас. Но какво можех да сторя? Те ме измъчваха!

Магда почувства, как в нея се надига гняв. Юлиу не е имал право да споменава баща ѝ пред германците! Ала само след миг призна пред себе си, че при подобни обстоятелства, тя вероятно също би издала

всичко, което знае. Сега поне знаеше как германците са научили за баща ѝ и защо Юлиу се държи така любезно.

Нещо в умолителното му изражение я накара да трепне.

— Мразите ли ме, госпожице?

Магда се наведе и положи ръка на рамото му.

— Не. Не си ни мислел злото.

Той покри ръката ѝ със своята.

— Надявам се всичко да свърши добре за вас.

— Аз също.

Тя пое бавно към дефилето, а тишината наоколо се нарушаваше единствено от скърцащите под краката ѝ дребни камъчета. Магда спря близо до един гъст и ароматен храст и се загърна по-плътено с дебелия вълнена жилетка. Наближаваше полунощ, въздухът беше хладен и влажен, но студът който изпитваше бе далеч по-дълбок от този, който предизвикваше спадането на температурата. Зад нея страноприемницата бе масивна мрачна сянка, отвъд клисурата се издигаше крепостта, огряна от запалените в нея електрически светлини. Мъглата се надигаше от дъното на прохода, изпълвайки клисурата и обвивайки крепостта. Светлината от двора се филтрираше през сивата пелена във въздуха създавайки сияние, подобно на фосфоресциращ облак. Крепостта приличаше на огромен луксозен презокеански лайнер, носещ се сред морето от мъгла.

Страхът наново се пробуди в нея, докато гледаше към крепостта.

Предишната нощ... увлечена в проблемите от изминалия ден, тя почти бе я забравила. Но тук, в тъмнината всичко се върна отново — очите, вледеняващата хватка върху ръката ѝ. Тя докосна мястото над лакътя, където бе почувствала допира на онова нещо. Имаше едва доловим белег — малко сивкаво петънце. Кожата там приличаше на умъртвена, колкото и да се бе мъчила, не можа да го изтрие. Не беше казала на баща си. Но това бе доказателство, че случката снощи не е била само кошмарен сън. Или по-скоро, че беше кошмар, по-истински от реалността. Едно същество, което винаги бе смятала за породено от легендите изведнъж бе придобило реални очертания. Сигурно и сега беше някъде там, в каменната сграда. Където бе и баща ѝ. И той нетърпеливо очакваше да се срещне с него. Не ѝ го бе казал, но тя не се съмняваше. Седеше и го чакаше, а тя дори не беше до него, за да му

помогне. Предишната нощ съществото ги бе пожалило, но дали тази вечер баща ѝ щеше да има такъв късмет?

Ами ако наистина пак се появи? Ако прехвърли клисурата и дойде при нея? Дори само мисълта за подобна среща ѝ се струваше непоносима.

Не, това не беше възможно! Вампири просто не съществуваха!

И все пак снощи...

Мислите ѝ бяха прекъснати от тропот на копита. Тя се обърна и съзря неясна сянка на конник, който се носеше покрай страноприемницата. Сянката се приближи към моста, очевидно с намерението да го пресече, но в последния миг конникът промени решението си и дръпна рязко поводите. Конят и конникът се очертаха ясно на фона на идещото откъм крепостта сияние. Магда забеляза привързания от едната страна на коня дълъг и плосък калъф. Конникът скочи на тревата и направи няколко предпазливи крачки по моста. След това спря.

Магда се притаи зад един храст, наблюдавайки го как изучава крепостта. Не знаеше защо реши да се скрие, може би станалото през последните дни я караше да изпитва недоверие към непознатите.

Беше висок, вероятно мускулист, с разрошена червеникава коса. Гърдите му се повдигаха учестено. Бавно извърташе глава, проследявайки движението на часовите по стената. Изглежда ги броеше. Позата му беше напрегната, сякаш едва се съдържаше да не заблъска с юмруци залостената порта в другия край на моста. Имаше изморен, ядосан и малко изненадан вид.

Постоя неподвижно няколко минути. Магда усещаше, че краката ѝ се схващат от неудобното положение, но не смееше да мръдне. Найсетне мъжът се обърна и бавно се върна при коня. Докато се приближаваше, очите му шареха по отсамния край на клисурата. Неочаквано той се спря и впери поглед право към мястото, където се бе свила Магда. Тя притаи дъх, чувайки думкането на сърцето си.

— Ей ти, там! — повика той. — Излез! — тонът му беше повелителен, изразяването напомняше мегленитския диалект.

Магда не смееше да мръдне. Как бе успял да я съгледа в мрака на храсталака?

— Излез, инак аз ще те измъкна!

С дясната си ръка Магда опипа един тежък камък. Тя се вкопчи в него, изправи се и пристъпи напред. Беше решила, че най-добре ще е да срещне опасността на открито. Който и да бе този мъж, нямаше да му позволи да ѝ стори зло. Стигаха ѝ подигравките на войниците от тази сутрин.

— Защо се криеш там?

— Защото не знам кой си — Магда се опита да си придаде смелост.

— Права си — той кимна отсечено.

Магда чувстваше натрупаното в него напрежение, но същевременно разбираше, че няма никаква връзка с нея. Въздъхна малко по-спокойно.

— Какво става там? — мъжът махна с ръка към крепостта. — Кой е осветил крепостта, като че ли е някаква туристическа атракция?

— Немски войници.

— И на мен ми се стори, че каските им приличат на немски. Но какво правят тук?

— Не зная. Струва ми се, че и те не знаят.

Мъжът погледна отново към крепостта и промърмори нещо, което ѝ прозвуча като „глупаци“. Не беше сигурна. Имаше някаква отчужденост в него, сякаш въобще не е заинтересуван от нея, а само от онова, което става в крепостта. Престана да стиска така силно камъка, но не посмя да го пусне. Още не.

— Какво толкова те интересува? — попита го тя.

Той я погледна навъсено.

— Просто питам. И друг път съм идвал тук като турист и реших, че мога да се отбия и да преспя в крепостта.

Веднага почувства, че я лъжат. Никакви туристи нямаше нощем в прохода Дину, камо ли да препускат с такава бясна скорост. Освен ако не са си изгубили ума.

Магда отстъпи назад и бавно закрочи към хана. Страхуваше се да остане в тъмното с мъж, който очевидно я лъжеше.

— Къде отиваш?

— Връщам се в стаята си. Студено ми е тук.

— Ще те изпратя.

Обезпокоена Магда ускори крачка.

— И сама ще намеря пътя, благодаря.

Но той сякаш не я чу, или не ѝ обърна внимание. Дръпна юздите, изравни се с нея и поведе коня след себе си. Пред тях, страноприемницата изглеждаше като двуетажна кутийка. Виждаше слабото сияние на запалената в стаята ѝ свещ.

— Можеш да хвърлиш този камък — каза ѝ той. — Няма да ти потрябва.

Магда с мъка сподави изненадата си. Възможно ли бе мъжът да вижда в тъмното?

— Остави на мен да преценя.

От него лъхаше възкисел мирис, смесица от мъжка и конска пот, която ѝ се струваше неприятна. Ускори още крачка, оставяйки го зад себе си.

Мъжът не направи опит да я застигне.

Магда пусна камъка едва когато стигна прага. Когато влезе, столовата отдясно тънеше в мрак. От другата страна, Юлиу тъкмо се готвеше да духне свещта на масата, която му служеше за бюро.

— Не бързай — предупреди го тя, без да спира. — Струва ми се, че ще имаш посетител.

Лицето му светна.

— Тази нощ?

— Ей сега.

Юлиу радостно разтвори регистрационната книга и отвъртя капачето на масилницата. Страноприемницата принадлежеше на рода му от много поколения. Някои твърдяха, че е била построена за да приюти зидарите на крепостта. Не беше нищо повече от една схлупена двуетажна къщичка, която не предлагаше никакви удобства и броят на посетителите през всичките тези години оставаше крайно малък. Първият етаж служеше за дом на семейството. Основния приход за Юлиу и близките му всъщност идеше от посредничеството между него и хората, оставени за да поддържат крепостта. Останалото припечелваха от вълната на овците — малкото непожертвани за храна на семейството.

А сега две от трите свободни стаи на страноприемницата щяха да бъдат заети — цяла златна мина.

Магда изтича пъргаво нагоре по стълбите, но не бързаше да се прибира в стаята си. Спря се, за да чуе какво ще каже странникът на Юлиу. Зачуди се от какво ли е породен интересът ѝ. Мъжът ѝ се бе

сторил крайно неприятен, в добавка на миризмата и мрачния изглед, в гласа му се долавяха арогантност и настойчивост, които я дразнеха.

Защо, тогава, се бе спряла да подслушва? Никога преди не беше го правила.

Разнесе се тежък тропот пред вратата и след миг мъжът влезе вътре. Гласът му отегна по стълбите.

— Ей, съдържателю! А, още си тук. Добре. Погрижи се някой да изтрие коня ми и да го наглежда няколко дена. Това е вторият ми кон за днес и доста го поизморих. Искам добре да го подсушат, преди да го оставят да се наспи. Ей, слушаш ли ме?

— Да... да, господине — гласът на Юлиу звучеше напрегнато, дори уплашено.

— Ще го направиш ли?

— Да. Ей сегичка ще извикам моя племенник.

— И стая за мен.

— Имаме две свободни. Моля да се разпишете.

Настъпи пауза.

— Искам тази отгоре — дето гледа на север.

— Ах, съжалявам, господине, но трябва и второто име. Само „Глен“ не е достатъчно — гласът на Юлиу трепереше от вълнение.

— Да не би още някой с името Глен да е отседнал тук?

— Не, но...

— Тогава Глен ще ти стигне.

— Добре, господине. Но трябва да ви кажа, че северната стая е заета. Можете да вземете източната.

— Който и да е, кажи му да си смени стаята. Ще платя допълнително.

— Не е „той“, господине. Тя е и не мисля, че ще иска да се премести.

Колко си прав, Юлиу — помисли си Магда.

— Кажи й! — прозвуча като команда, с нетърпящ възражение глас.

В мига, когато обувките на Юлиу се провлачиха по пода Магда се шмугна в стаята си и зачака. Беше вбесена от поведението на непознатия. С какво ли така бе уплашил Юлиу?

Тя откряхна вратата още при първото почукване и впери поглед в объркания съдържател, с бледо, изпотено лице и едри капки пот по

мустаците. Имаше направо ужасен вид.

— Моля ви, домнишора Куза — запелтечи той. — Има един мъж долу, който иска вашата стая. Ще бъдете ли така добра да му я преотстъпите? Моля ви!

Той хленчеше. Умоляваше. Магда почувства жал към него, но не смяташе да дава стаята.

— В никакъв случай! — тя понечи да затвори вратата, но Юлиу я спря с ръка.

— Трябва!

— Няма да го направя, Юлиу! И това е последната ми дума!

— Тогава, не бихте ли... не бихте ли му го казали сама? Моля ви!

— Защо толкова те е страх от него? Кой е той?

— Не зная кой е той. И не съм сигурен... — гласът му съвсем притихна. — Ще му кажете ли вместо мен?

Юлиу буквално се тресеше от страх. В първия миг Магда бе решила да остави този проблем на него, но после се досети, че ще изпита известно отмъстително удоволствие, ако откаже собственолично на нахалния непознат. Два дена никой не й бе дал възможността да каже какво мисли. Ето че сега можеше да заяви правата си на висок глас.

— Разбира се, че ще му кажа — кимна тя.

Магда се пхна край замрелия Юлиу и се спусна по стълбите. Мъжът очакваше развързката долу, подпрял се небрежно на дългия калъф, когото бе съзряла привързан на коня. За пръв път го виждаше на светло и трябваше да признае, че първоначалното й впечатление беше погрешно. Да, наистина беше мрачен и миришеше на пот, но чертите на лицето му бяха правилни, носът — дълъг и прав, скулите — изпънати. Косата му беше ярко червена като пламък, разрошена и въздълга, но подобно на мириса дължеше изгледа си вероятно на дългия и тежък път. Очите му се спряха върху нейните, бистро сини като планински езера. Единственият дисонанс бе мургавата му кожа — сякаш не на място в компанията на светлите очи и червеникавата коса.

— Така си и помислих — че сте вие.

— Няма да си дам стаята.

— Аз ще я получа — изправи се той.

— Засега е моя. Можете да се настаните в нея, когато си тръгна.

Той направи крачка към нея.

— Изключително важно е да имам северно изложение. Аз...

— Имам си собствени причини да държа крепостта под око — прекъсна тя поредната му лъжа. — Също както, уверена съм, вие си имате ваши. Но моите са далеч по-важни. Няма да я отстъпя.

Очите му блеснаха яростно и за секунда Магда си помисли, че е прекалила в настойчивостта си. Неочаквано, както и преди той придоби невъзмутим и спокоен вид и отстъпи назад, с едва доловима усмивка на уста.

— Изглежда не сте от тези места.

— От Букурещ съм.

— Така и предполагам — Магда долови нещо в погледа му, някакво неясно уважение. Но това ѝ се стори странно. Защо ли я гледаше така, когато отказваше да му даде онова, което искаше? — Ще си промените ли решението? — попита той.

— Не.

— Е, добре — въздъхна червенокосият. — Източната да бъде. Съдържателю! Покажи ми стаята!

Юлиу се втурна надолу по стълбите, като едва не падна от припряност.

— Веднага, господине. Стаята вдясно от стълбите вече е готова за вас. Аз ще взема багажа... — той посегна към калъфа, но Глен го изпревари.

— Мога и сам да се справя. Ала на седлото има навито одеало, което бих желал да получа — той пое нагоре по стълбите. — И гледай да се погрижиш за коня! Бива си го — след един последен поглед към Магда, поглед който пробуди в нея непознати, но не неприятни чувства, мъжът изчезна на горния етаж. — И веднага ми пригответи банята!

— Да, господине! — Юлиу спря до Магда и стисна ръцете ѝ в своите. — Благодаря ви! — прошепна той, все още уплашен, но вече поуспокоил се. След това се втурна да се разпореде за коня.

Магда остана известно време в предната стая, обмисляйки странната последователност от среднощни събития. Имаше много необясними неща, но не можеше да им отделя внимание сега, когато далеч по-важни бяха въпросите, които будеше крепостта...

Крепостта! Беше забравила баща си! Магда изтича нагоре по стълбите, мина покрай затворената врата на Глен, влезе в своята стая и

се спря до прозореца. Горе, в кулата, светлината в стаята на баща ѝ блестеше както преди.

Тя въздъхна облекчено и се отпусна на леглото. Легло... истинско легло. Може би в края на краищата всичко ще се уреди. Тя се усмихна уморено. Не, нямаше смисъл да се успокоява. Знаеше, че нещо ще се случи. Магда извърна глава от светлината на свещта, която се отразяваше в огледалото зад нея. Колко уморена бе само! Ако можеше поне за миг да даде отдих на очите си, щеше да се почувства по-добре... най-добре да си мисли за хубави неща... ех, да ги пуснат обратно в Букурещ, или да избягат от германците и онова ужасяващо явление...

Шумът от движение пред вратата прогони мислите ѝ далеч от крепостта. Изглежда онзи мъж — Глен — слизаше в банята. Поне няма да мирише както когато го срещна. Всъщност, какво я интересуваше? Изглеждаше доста загрижен за коня си, а от това можеше да се съди, че е човек състрадателен. Или практичен. Наистина ли бе сменил два коня за един ден? Възможно ли бе човек да изтощи два коня? Не можеше да си представи с какво новопристигналият бе уплашил Юлиу. Струваше ѝ се, че той познава Глен, но пък не знаеше името му, преди да се подпише. В това нямаше никакъв смисъл.

Всичко ѝ се струваше някак безсмислено... мислите ѝ се понесоха надалеч...

Пробуди я шумът от затваряща се врата. Не беше на нейната стая. Вероятно в стаята на Глен. На стълбите се чу поскърцване. Магда подскочи и погледна към свещта — беше изгоряла до средата. Тя се хвърли към прозореца. Прозорецът горе на крепостта светеше.

Макар да не се чуваше никакъв звук, тя видя сянката на някакъв човек, който се прокрадваше към моста. Движеше се с пъргавината на дива котка. Безшумно. Сигурна беше, че това е Глен. Под изненадания поглед на Магда той се шмугна встрани и спря до хроста, който тя бе използвала за прикритие малко по-рано. Мъглата бе изпълнила клисурата и пълзеше към краката му. Мъжът стоеше неподвижно, вперил поглед в крепостта, като часовой.

Магда тръсна ядно глава. Какво правеше там? Това си беше нейното място! Нямаше право да го заема. Би трябвало да слезе долу и да му го заяви право в лицето, но не смееше. Не се страхуваше от него, но имаше нещо в ловките му, решителни движения, което я караше да

бъде нащрек. Този Глен беше опасен мъж. Но не и за нея, чувстваше го. По-скоро за германците, горе в крепостта. Това не го ли правеше донякъде неин съюзник? Въпреки това, не изпитваше желание да се приближава сама към него в тъмнината.

Поне можеше да го наблюдава. Би могла да се притаи някъде зад него и да узнае какво е намислил, като междувременно държи под око прозореца на баща си. Може би така ще научи защо е тук. Именно този въпрос я измъчваше докато се спускаше надолу по стълбите и пресичаше тъмната предна стая за да поеме навън. Внимателно се приближи към един масивен камък недалеч зад него. Сигурна бе, че няма да узнае за присъствието ѝ.

— Идвате да предявите правата си над мястото ли?

При звука на този глас Магда подскочи — той дори не беше обърнал глава!

— Откъде знаете, че съм тук?

— Чух ви да се приближавате още откакто напуснахте страноприемницата. Доста сте несръчна, наистина.

Ето пак — тази дразнеща самоувереност.

Той се обърна и махна с ръка.

— Елате тук и ми кажете защо според вас германците са осветили крепостта като коледно дръвче в този късен час. Те въобще ли не си лягат?

Тя помисли и реши да се подчини на поканата. Би могла да спре някъде зад него, но не и на края на клисурата. Докато се приближаваше, усети, че мирише далеч по-приятно.

— Страхуват се от тъмнината — рече Магда.

— Страхуват се от тъмнината — повтори безизразно той. Не изглеждаше особено изненадан. — И защо?

— Мислят си, че ги дебне вампир.

В слабото сияние, което идеше откъм крепостта, Магда забеляза, че мъжът вдигна изненадано вежди.

— Така ли? Те ли ви го казаха? Познавате ли някого там?

— Аз самата бях в крепостта днес. А баща ми и сега е там — тя посочи с ръка. — Долния прозорец на кулата е неговия — онзи, осветеният.

Молеше се с баща ѝ всичко да е наред.

— Но защо ще си мислят, че наоколо витае вампир?

— Осем от тях бяха убити, всичките до един — с разкъсани гърла.

Устата му се изпъна в тънка линия.

— Но все пак... точно вампир?

— Разказват също за два трупа, които вървели. Изглежда вампирът е единственото обяснение за всичко, което се случва там. А след това аз видях...

— Видяла сте го? — Глен се обърна и впи очи в нея, очаквайки отговора.

Магда отстъпи крачка назад.

— Да.

— Как изглеждаше?

— Защо искате да знаете? — имаше нещо в държанието му, което я плашеше. Думите му се удряха в нея.

— Казвайте! Черен ли беше? С бледо лице? Красив? Грозен? Какъв?

— Аз... аз не помня точно. Това което помня е, че изглеждаше ужасно... и нереално, ако това ви говори нещо.

Той се изправи.

— Да. Това обяснява много. И... не исках да ви уплаша — мъжът помисли за миг. — Как изглеждаха очите му?

— Откъде знаете за очите? — запита с пресипнал глас Магда.

— Не казвам че зная нещо — поклати глава той. — Просто очите са огледалото на душата.

— Ако това е вярно, — отвърна тя, а гласът ѝ неволно утихна до шепот, — тогава неговата душа е бездънен кладенец.

Известно време двамата мълчаха, без да откъсват погледи от крепостта. Магда се чудеше за какво ли си мисли Глен. Най-накрая той заговори.

— Още нещо. Знаете ли как е започнало всичко?

— Баща ми и аз не сме били тук, но ни казаха, че първият войник бил убит след като той и приятеля му разбили входа към някаква подземна килия.

Лицето на мъжа се сви болезнено, той затвори уморено очи и както и преди няколко часа, устните му безшумно оформиха думата „глупци“.

Червенокосият отвори очи и внезапно посочи към крепостта.

— Какво става в стаята на баща ви?

Магда вдигна глава. В началото не забеляза нищо. После я завладя ужас. Светлината избледняваше. Без да се замисли тя се втурна към моста. Но Глен я сграбчи за китката и я дръпна обратно.

— Не ставайте глупава! — прошепна остро той. — Часовоите ще ви застрелят! А дори и да не го сторят, никога няма да ви пуснат вътре. Нищо не можете да направите!

Магда почти не го чуваше. Тя трескаво се бореше с хватката му. Трябваше да се освободи и час по-скоро да отиде при баща си! Но Глен беше по-силен от нея и не искаше да я пусне. Пръстите му се впиха в ръката ѝ и колкото повече се дърпаше, толкова по-здраво стискаше той.

Накрая думите му достигнаха до нея. Прав беше — нямаше да успее да стигне до стаята. Нищо не можеше да се направи.

В безпомощна, агонизираща тишина тя проследи как изчезва светлината в стаята на баща ѝ, докато накрая прозорецът се превърна в черно петно.

Крепостта
четвъртък, 1 май
02.17

Теодор Куза бе чакал търпеливо и дълго, уверен без да знае откъде идваше тази увереност, че съществото ще се появи отново. Беше говорил с него на древния език. Щеше да се върне. Тази нощ.

Не знаеше, какво го очаква. Би могъл да открие тайни, издирвани от други учени векове наред, или въобще да не види утрото. Той потрепери, не само от страх, но и от нетърпение.

Всичко беше готово. Седеше до масата, отляво бяха разхвърляни книгите, отдясно имаше малка кутийка с традиционни амулети против вампири, а в средата бе оставена неизменната чаша вода. Единственото осветление идеше от крушката висяща точно над него, единственият звук бе неговото собствено дишане.

И изведнъж Куза осъзна, че вече не е сам.

Преди да види каквото и да е, той го почувства. Някакво злокобно присъствие, отвъд полезрението, отвъд възможността да бъде описано. То просто беше там. После дойде мракът. Но този път беше различен. Предната нощ той се бе просмукал сякаш в самия въздух на стаята, растейки и разпространявайки се навсякъде. Сега мракът бавно се стичаше от стените, скривайки ги от погледа му и се спускаше над него.

Куза притисна ръцете си, облечени в ръкавици, към масата, за да спре треперенето им. Усещаше сърцето си да блъска в гърдите, толкова силно и невъздържано, че се боеше да не се пръсне някоя от камерите. Очакваният момент беше настъпил. Сега или никога!

Стените бяха изчезнали. Мракът се издигаше над него като ебонитов купол — никаква светлина не проникваше отвъд масата. Беше студено, но не мразовито като предната нощ и нямаше вятър.

— Къде си? — запита той на старославянски.

Никакъв отговор. Но той чувстваше, че нещо чака отвъд непроницаемата стена, отмервайки времето по свой начин.

— Умолявам те — покажи се!

Настъпи продължителна пауза — после се разнесе нечий глас, с плътен акцент.

— Мога да говоря и на по-нови езици от този.

Думите бяха произнесени на дако-румънски диалект, използван по тези места във времената, когато е била издигната тази крепост.

Тъмнината срещу него започна да се разтваря. От мрака се появи някакво очертание. Куза незабавно разпозна лицето и очите от предишната нощ, фигурата продължи да се оформя и надолу. Пред него стоеше огромен на ръст мъж, висок поне три метра, с широки рамене и горда осанка, разкрачил крака и поставил ръце на кръста. На шията му, привързан със златна верижка покрита със скъпоценни камъни, бе окачен черен като мрака плащ, който се спускаше чак до долу. Под него Куза едва различаваше риза от фин плат, вероятно коприна, широки черни бричове и високи ботуши от кафява кожа.

Всичко имаше там — могъщество, упадък, безмилостност.

— Откъде знаеш стария език? — запита другият.

Куза чу заекващия си глас.

— Аз... съм го изучавал години наред. Много години — умът буквално беше парализиран. Всичко, което бе мислел да каже, всички въпроси, които би искал да зададе до един бяха изчезнали, изпарили се. Завладян от отчаяние, той изстреля първата хрумнала му мисъл.

— Мислех, че ще носиш вечерни дрехи.

Гъстите вежди се сближиха на смръщеното лице.

— Не разбирам какво означава „вечерни дрехи“.

Куза си позволи да се замисли за миг — изненадващо, как един популярен роман, написан от някакъв англичанин преди близо половин век може да промени представите за една чисто румънска легенда^[1]. Той се наведе напред в количката.

— Кой си ти?

— Аз съм виконт Раду Молашар. Тази част от Влашко на времето беше моя.

Значи пред него стоеше едновременен феодален владетел.

— Ти си болярин?

— Да. Един от малкото, които останаха верни на Влад — онзи, когото наричаха Тепеш Наколвача — до самия му край пред Букурещ.

Макар да бе очаквал някакъв подобен отговор, Куза се почувства замаян.

— Та това е било през 1476! Почти преди пет века! Нима си толкова стар?

— Аз бях там.

— А след това — къде си живял?

— Тук.

— Но защо? — страхът на Куза се бе изпарил, заменен от внезапно завладялото го вълнение. Искаше да узнае всичко — сега!

— Защото ме преследваха.

— Турците ли?

Молашар присви очи, виждаха се само тъничките като топлийки зеници.

— Не. От... други... безумци, готови да ме гонят из целия свят, за да ме унищожат. Знаех, че не мога вечно да им бягам, — той се усмихна, разкривайки два реда пожълтели зъби. Нито един от тях не беше заострен, но всички изглеждаха изненадващо здрави — затова реших да ги надживея. Построих тази крепост, уредих поддръжката ѝ и се скрих в нея.

— Ти да не си... — ето го въпросът, който измъчваше Куза от самото начало, ала не смееше да го зададе. — Ти вампир ли си?

Отново усмивката, хладна и подигравателна.

— Вампир? Носферату? Морой? Може би.

— Но как тогава...

Молашар разсече въздуха с десница.

— Стига! Стига с тези досадни въпроси! Не ме интересува твоето празно любопитство. Знам, че си ми сънародник и че земята ни е в ръцете на чужденци. Защо си с тях? Нима си предал Влашко?

— Не! — пред свирепия поглед на Молашар, Куза почувства как в него отново се връща познатият страх. — Те ме доведоха тук насила!

— Защо? — думите пронизваха като нож.

— Смятаха, че ще мога да открия причината, поради която избиват войниците им. И мисля че я открих... нали?

— Да. Откри я — Молашар си позволи поредната безжалостна усмивка. — Нуждаех се от тях, за да възстановя силата си след дългото

бездействие. Ще ми трябват всичките, за да възвърна отново предишното си могъщество.

— Не бива да го правиш! — извика Куза преди да помисли.

Очите на Молашар блеснаха.

— Никога не казвай какво бива и какво не бива да правя в дома си! Още повече когато в него са се настанили нашественици! Аз се погрижих нито един турчин да не стъпи в този проход докато го държах, а сега се събуждам и откривам, че крепостта ми е завладяна от германци!

Целият кипеше от гняв, крачеше из стаята и размахваше юмруци за да подчертае думите си.

Куза използва тази възможност да повдигне капака на кутийката и да извади парчето счупено огледало, което Магда му бе дала сутринта. Докато Молашар се мяташе вбесен из стаята, професорът завъртя огледалото и се помъчи да хване отражението му в него. Вдигна глава и го видя застанал до книгите отдясно, но когато надърна в огледалото, там не се виждаше нищо друго освен самите книги.

Молашар нямаше отражение!

Внезапно огледалото бе дръпнато от ръката му!

— Правиш се на любопитен, а? — той вдигна огледалото и надърна в него. — Да. Преданията са верни — аз нямам отражение. А на времето имах — за миг очите му се замъглиха. — Това вече е минало. Какво друго имаш в тази кутия?

— Чесън — Куза бръкна под капака и извади една глава. — Казват, че прогонвал вампирите.

Молашар протегна ръка. В средата на дланта му се виждаше кичурче косми.

— Дай ми го — Куза се подчини, Молашар отхапа малко и въздъхна. — Обичам чесън.

— А сребро? — професорът извади един сребърен медальон останал от Магда.

Молашар не се поколеба да го грабне.

— Какъв болярин щях да съм, ако се страхувах от среброто?

Изглежда, че се забавляваше чудесно.

— А това, — продължи Куза докато ровеше в кутията, — се смята за най-мощното средство против вампири.

Той извади кръста, който капитан Вьорман бе дал на Магда.

Молашар внезапно отстъпи назад, а от устата му излетя звук, наподобяващ нещо средно между изхъркване и ръмжене. Той прикри очи.

— Махни го!

— Действа ли ти? — Куза беше изненадан. Нещо се сви в него, докато гледаше как се измъчва Молашар. — Но защо? Как...

— МАХНИ ГО!

Куза побърза да изпълни поръката, като прикри кръста с една картонена кутия.

Молашар бе оголил зъбите си, сякаш се готвеше да скочи върху него и да го разкъса.

— Надявах се, че в твое лице ще имам съюзник против нашествениците, но виждам че съм се лъгал!

— Аз също искам да бъдат прогонени! — възрази уплашен Куза, притискайки се в количката. — Дори повече от теб!

— Ако е така, едва ли щеше да размахваш пред мен това проклятие!

— Но аз не знаех! Можеше да е поредната селска измислица, като чесъна и среброто!

Трябваше да го убеди!

— Може би — кимна замислено Молашар. После се обърна и отстъпи в мрака, гневът му — донякъде поутихнал. — Но все още не ти вярвам, Недъгави.

— Не си отивай! Моля те!

Молашар спря в очакващия го мрак и се обърна към Куза, докато се увиваше в него. Гледаше го мълчаливо.

— Молашар, аз съм на твоя страна! — извика Куза. Не биваше да го пуска сега, когато толкова много въпроси чакаха отговор. — Моля те, повярвай ми!

В тъмнината вече се виждаха само блестящите точки на Молашаровите очи. Останалото бе погълнато. Изведнъж от черната завеса изскочи ръка и посочи с пръст Куза.

— Ще те наблюдавам, Недъгави. И ако се уверя, че мога да ти имам доверие, отново ще се срещна с теб. Но ако предадеш народа ни, лично ще сложа край на жалкия ти живот.

Ръката изчезна. После и очите. Но думите останаха да висят във въздуха. Мракът постепенно се разсея, сякаш погълнат от стените. Скоро всичко си беше както преди. Отхапаната глава чесън, която се въргалаше в ъгъла на стаята бе единственото доказателство, че Молашар е бил тук.

Доста време Куза не намираше сили да се раздвижи. Постепенно осъзна, че езикът му е подут и изсъхнал далеч повече от обикновено. Той вдигна чашата с вода и механично отпи. Преглътна с известно затруднение и после посегна към кутията вдясно от него. Ръката му застина на капака за миг, преди да го вдигне. Умът му се противеше срещу намисленото, но той знаеше че няма друг избор. Стиснал здраво устни Куза вдигна картонения капак, пое кръста и го положи на покривката пред себе си.

Такава миниатюрна вещ. Сребро. Поизтрити орнаменти в двата края и горната част на кръстчето. Дори нямаше изображение на разпънато тяло. Само един кръст. Символ на безчовечността на един човек към друг.

От край време, Куза винаги бе гледал на носенето на кръст, като на варварски обичай, сигурен признак за незрели познания в религията. Пък и нали християнството не беше нищо друго освен сравнително млад клон на юдаизма. Необходимо му беше време за да узрее. Как наричаше Молашар кръста? „Проклятие?“ Не, не беше такъв, не и за Куза. Уродлив — да, но не и проклятие.

И ето че сега придобиваше ново значение, както и много други неща. Традицията го даряваше с могъщество срещу демони и вампири, вероятно защото беше символ на вечната победа на доброто над злото. Куза винаги беше смятал, че ако наистина има задгробен живот и кръстът притежава някакво въздействие върху обитателите му, то по-скоро се дължи на безмерната вяра на онзи, у когото е свещения обект, отколкото на самия обект.

Ала току що бе научил, че греши.

Молашар беше израз на злото. Тук две мнения нямаше — всяко същество, което оставя подире си трупове за да преживява несъмнено е зло. И когато Куза бе вдигнал пред себе си кръста, Молашар се бе отдръпнал назад. Куза не вярваше в силата на кръста и въпреки това той бе оказал въздействие върху Молашар.

Значи все пак кръстът, а не приносителят му притежава сила.

Ръцете му се тресяха. Почувства как съзнанието му се замъглява от безбройните възможности — всички до една умопомрачителни.

[1] има се пред вид „Дракула“, от Брам Стокър — бел.прев. ↑

Крепостта
Четвъртък, 1 май
06.40

Две поредни нощи без жертва. Докато си затагаше колана, Вьорман усещаше как в него предпазливо се надига радостта. Тази нощ наистина беше заспал, дълбоко и непробудно и на сутринта се чувстваше в чудесна форма.

Крепостта не изглеждаше нито по-светла, нито по-жизнерадостна. Над нея продължаваше да виси почти неуловимото злокобно присъствие. Не, ако имаше промяна, тя беше в него. Кой знае защо за пръв път от началото на събитията изпитваше увереност, че наистина ще успее да се завърне жив у дома, в Ратенау. За известно време сериозно се бе усъмнявал в подобна възможност. Но след солидната закуска, която още куркаше в червата му и със съзнанието, че хората му са точно толкова на брой, колкото бяха и вчера, всичко изглеждаше възможно — вероятно дори отпътуването на Ерик Кемпфер и неговите униформени тъпанари.

Дори картината не го тревожеше тази сутрин. Сянката в ляво от прозореца продължаваше да му напомня за увиснал на въжето труп, но тази гледка не всяваше в него онзи смут, който се бе надигнал, когато Кемпфер му я посочи за пръв път.

Тъкмо когато се спусна по стълбите на първия етаж, насреща се появи Кемпфер, по-наперен от всякога.

— Добро утро, скъпи майоре! — поздрави го сърдечно Вьорман, чувствайки, че може да обърне гръб на враждата, стига Кемпфер наистина да си тръгне колкото се може по-скоро. Но не можеше да пропусне удобната възможност и да го захапе. — Виждам, че и на двамата ни е хрумнала една и съща идея. Обзалагам се, че идвате при професор Куза за да му изразите благодарността си за спасяване живота на някой немски войник.

— Няма и най-малкото доказателство, да е направил нещо подобно! — изръмжа Кемпфер, чиято напереност бе изчезнала моментално. — Дори той самият не твърди нищо подобно!

— Но съвпадението, между неговото пристигане и прекратяването на убийствената поредица е доста показателно за известна причинно-следствена връзка, не мислите ли?

— Чиста случайност и нищо повече!

— Тогава, защо сте тук?

Кемпфер се поколеба, докато открие най-точния отговор.

— За да разпитам мръсния евреин какво е научил от книгите, естествено.

— Естествено.

Двамата влязоха в стаята, Кемпфер отпред. Намериха Куза коленичил на пода, върху неговия дюшек. Не се молеше. Опитваше се да се покачи обратно в количката. Той погледна за миг към тях и отново се съсредоточи върху прекъснатото занимание.

Първото желание на Вьорман бе да помогне на стареца. Тъничките ръце с атрофични мускули изглеждаха напълно неспособни да повдигнат в инвалидната количка изсъхналото тяло на професора. Но той не беше помолил за помощ, дори с жест или поглед. Изглежда за него беше въпрос на чест да се настани сам в количката. Вьорман си помисли, че за този човек вероятно единствената радост и гордост бе собствената му дъщеря. Не му се искаше да го лишава от това малко постижение.

Куза изглежда знаеше как трябва да се справи. Докато го гледаха — Кемпфер очевидно се забавляваше добре — Куза подпря количката на стената отзад и с изкривено от болка и мъка лице започна да се набира по нея, милиметър по милиметър, разгъвайки скованите си стави. Най-сетне с пъшкане, от което по челото му избиха едри капки пот, Куза се отпусна на седалката и се извъртя, провесвайки изнурените си ръце отстрани. Дишаше на пресекулки. Все още трябваше да се поизправи малко и да се завърти напред, но най-тежката част беше отминала.

— Какво искате от мен? — запита той, след като се поуспокои. Сякаш се бе изпарило онова предпазливо и внимателно обръщение, което бе поддържал в разговорите от мига на пристигането си в крепостта. Нямахше го и смешноватото обръщение „господа“. Болката

очевидно бе твърде голяма, за да си позволи лукса да бъде подигравателен.

— Какво научи снощи, чифут? — запита Кемпфер.

Куза опря гърба си уморено в облегалката. Той затвори за секунда очи, после ги отвори и ги присви към Кемпфер. Без очила изглежда беше почти сляп.

— Почти нищо. По всичко изглежда, че крепостта е било построена през петнадесети век от някакъв боляр, съвременник на Влад Тепеш.

— Това ли е всичко? Два дена ровене в книгите само за това?

— Един ден, майоре — поправи го професорът и в гласа му се долови познатата заядливост. — Един ден и две нощи. Това е крайно недостатъчно, като се има пред вид, че материалите са на най-различни езици.

— Не ме интересуват извиненията ти! Искам резултати!

— И не ги ли получихте? — отговорът изглежда беше от значение за Куза.

Докато отвърщаше Кемпфер изправи рамене и изпъчи гърди.

— Две поредни нощи нямаше инцидент, но не вярвам това да е било свързано с теб — той извърна лице към Вьорман и го погледна мрачно. — Изглежда мисията ми тук е завършила с успех. Но за да се уверя, ще остана още една нощ преди да потегля.

— Ха! Още една нощ в твоята компания! — възкликна ядно Вьорман, чувствайки как се разваля настроението му. — Чашата на търпението преля!

Готов бе да издържи какво ли не, но не и още една нощ с Кемпфер!

— Не виждам смисъл да оставате повече тук, хер майор — намеси се Куза с блеснал поглед. — Убеден съм, че има и други страни, където спешно се нуждаят от вашите услуги.

Кемпфер сгърчи устните си в подобие на усмивка.

— Нямам намерение да напускам скъпата ти родина, чифутино! Оттук заминавам за Плойеци.

— Плойеци? Защо пък в Плойеци?

— Скоро ще научиш — той се обърна към Вьорман. — Утре сутринта потеглям.

— Лично ще ти държа вратата отворена.

Кемпфер му хвърли гневен поглед, след това излезе навън. Вьорман го проследи. Осъзнаваше, че нищо не е постигнато, че убийствата са спрели поради някаква неизвестна за тях причина и че могат да бъдат възобновени отново във всеки момент — тази вечер, утре, вдруги ден. Това, на което се радваха беше само една малка пауза, някакъв необясним мораториум. Не бяха нито научили, нито постигнали каквото и да било. Ала нямаше намерение да прави съмненията си достойние на Кемпфер. Искаше майорът да се махне колкото се може по-скоро. А вероятно и майорът го искаше. Нямаше намерение да казва каквото и да е, което би забавило потеглянето му.

— Какво означаваше това за Плойеци? — попита зад гърба му Куза.

— По-добре да не знаете — той погледна изтерзаното, разтревожено лице на професора. На масата пред него, до тънките очила лежеше сребърното кръстче, което дъщеря му бе заела от него вчера.

— Моля ви, капитане, кажете ми. Защо този човек заминава за Плойеци?

Вьорман не му обърна внимание. Професорът и без това си имаше достатъчно проблеми. Едва ли разказът за създаването на румънски еквивалент на Аушвиц ще му подейства ободряващо.

— Ако желаете, днес можете да посетите дъщеря си. Но ще трябва вие да отидете при нея. Тя не бива да идва. — Той се пресегна и вдигна кръста. — Това беше ли ви от полза?

Куза спря поглед на сребърния кръст, после бързо го отклони встрани.

— Не. Ни най-малко.

— Да си го взема ли?

— Какво? А... не? Не! Все още може да ми послужи. Оставете го тук.

Вьорман беше изненадан от внезапното напрежение в гласа на Куза. Професорът изглеждаше променен от вчера, някак неуверен в себе си. Вьорман не можеше да посочи точно в какво, но чувстваше, че има някаква причина.

Той хвърли кръста на масата и се обърна към вратата. Имаше си достатъчно проблеми, че да се тревожи за професора. Ако Кемпфер наистина си тръгне, трябваше да помисли върху следващата стъпка. Да

остане, или да напусне крепостта? Едно бе ясно — налагаше се час по-скоро да уреди транспортирането на трупове в Германия. Достатъчно дълго бяха чакали. Разкара ли се веднъж Кемпфер, всичко ще е далеч по-просто.

Погълнат от собствените си мисли, той излезе от стаята на професора без да се сбогува. В мига, когато затваряше вратата, Вьорман зърна професора надвесен над бюрото с втренчен поглед в сребърния кръст.

Слава Богу, беше жив!

Магда пристъпваше нетърпеливо, докато часовоят отиде да доведе баща ѝ. Бяха я оставили да чака близо час, преди да отворят вратата. Магда беше станала още призори за да дойде в крепостта, но никой не беше обърнал внимание на упоритото ѝ тропане. Безсънната нощ я караше да се чувства раздражителна и изморена. Но все пак, той беше жив.

Очите ѝ обходиха двора. Всичко изглеждаше спокойно. В дъното се виждаше купчина изпотрошени камъни, но в момента никой не работеше. Нямаше съмнение, че всички бяха отишли на закуска. Защо ли се бавеха? Можеха да ѝ позволят сама да го види.

Неусетно мислите ѝ отплуваха в друга посока. Спомни си за Глен. Тази нощ ѝ беше спасил живота. Ако не беше я спрял, сигурно немците щяха да я застрелят. Добре, че беше достатъчно здрав да я задържи, докато дойде на себе си. Все още пазеше ярък спомен за неговото докосване, когато я притисна към себе си. Нито един мъж досега не беше го правил — нито пък дори бе извявал подобно желание. Беше ѝ приятно при спомена за това. Той пробуждаше в нея усещания и чувства, които отдавна бяха потънали в забрава.

Помъчи се да се съсредоточи върху крепостта и баща ѝ... прогонвайки мисълта за Глен...

... и все пак, беше се държал мило с нея, беше я успокоил, а след това я беше убедил да се прибере в стаята си. От там и продължи нощното си бдение. Нямаше какво да прави край клисурата. Магда се беше почувствала съвършено безпомощна и той беше проявил разбиране. И когато я беше изпратил до вратата, очите му я бяха погледнали някак особено — с тъга, или нещо подобно. Вина? Но защо ще изпитва вина?

Тя забеляза някакво движение в основата на кулата и прекрачи през прага. И сякаш в същия миг топлината и светлината на утринния ден се отдръпнаха от нея, останаха назад. Имаше чувството, че е излязла от топла къща навън, в зимната нощ. Тя неволно отстъпи и топлината отново я обгърна, веднага щом се озова навън. Сякаш в крепостта действаха съвсем други закони на природата. Войниците не забелязваха разликата. Имаше я само за нея, защото идваше отвън.

Ето че се появи и баща ѝ, със своята количка, тикана от някакъв намръщен часовей, на когото бяха възложили досадната задача. Още щом зърна лицето на баща си, Магда веднага се досети че нещо не е наред. Нещо страшно се беше случило през тази нощ. Искаше ѝ се да се втурне към него, но знаеше добре, че не ще ѝ позволят. Войникът тласна количката отдалеч и я заряза, оставяйки на Магда да се справи с нея. Без да я спира напълно, Магда застана зад нея и я изкара на моста. Когато стигнаха средата, Магда реши първа да наруши легналото по между им мълчание.

— Какво е станало, татко?

— Нищо и всичко.

— Дойде ли той снощи?

— Почакай да стигнем до странноприемницата и ще ти разкажа. Тук сме твърде близо. Някой може да ни подслуша.

Нетърпелива да научи какво го е разтревожило, тя забърза към странноприемницата, където слънцето грееше ярко върху свежата трева и се отразяваше в ослепителнобялата стена на къщата.

След като нагласи количката така, че слънцето да не блести в очите на баща ѝ, тя коленичи и сграбчи неговите увити в ръкавици ръце. Не изглеждаше никак добре, даже по-зле от всякога и тя почувства болезнена загриженост. Трябваше да си остане у дома, в Букурещ. Напрежението беше прекалено голямо за него.

— Какво се е случило, татко? Разкажи ми. Той се появи отново, нали?

Когато заговори, гласът му беше хладен, а очите му бяха вперени в крепостта.

— Колко е топло тук. Не само за плътта, но и за душата. Там, отвъд, душата може да залинее съвсем, ако остане прекалено дълго.

— Татко...

— Името му е Молашар. Твърди, че бил болярин, васал на Влад Тепеш.

Магда ахна.

— Това значи, че е на петстотин години!

— Сигурен съм, че е по-възрастен, макар да не ми позволява, да му задавам въпроси. Има си собствени интереси и на първо място сред тях е час по-скоро да прочисти крепостта от нашествениците.

— Това включва и теб.

— Не е задължително. Изглежда ме смята за свой сънародник — за „влах“, както той казва — и присъствието ми не го дразни. Но немците — мисълта, че са се настанили в крепостта му направо го подлудява. Да беше видяла лицето му, когато говорехме за тях.

— Неговата крепост?

— Да. Построил я е, за да се укрепи в нея след смъртта на Влад.

Магда се поколеба, преди да зададе най-важния въпрос.

— Той вампир ли е?

— Да, струва ми се — отвърна Куза и кимна, без да откъсва очи от нейните. — Във всеки случай той е онова, което би означавала отсега нататък думата вампир. Съмнявам се, че почти всичко, което се твърди в легендите е истина. Ще трябва да променим представите си — не в смисъл на онова, което ни дава фолклора, а в посоката, очертана от явлението Молашар — той склопи очи. — Толкова много неща ще трябва да се променят.

Не без известна мъка Магда подтисна вроденото отвращение, което се надигаше в нея при мисълта за вампири и се опита да анализира ситуацията обективно, давайки свобода на добре обучения и дисциплиниран учен в нея.

— Значи е бил болярин, от времето на Влад Тепеш, така ли? Можем да открием в книгите това име.

Баща ѝ отново беше втренчил поглед в крепостта.

— А може и нищо да не намерим. По време на Влад, по-точно на трите му царувания е имало стотина боляри, някои приятелски настроени към него, други — враждебно... последните както е известно набил на кол. Знаеш добре каква бъркотия цари в летописите от онези времена. Ако турците не бяха поробили Влашко, вероятно щеше да го стори някой друг. А дори и да открием нещо за Молашар, като съвременник на Влад, какво ще промени това?

— Нищо, предполагам — тя се помъчи да си припомни всичко, което знаеше за този период от историята. Боляр, васал на Влад Тепеш...

За Магда Влад Тепеш винаги бе олицетворявал най-кървавата страна от румънската история. Като син на Влад Дракул, Ламята, Влад също беше наследил името Дракул — Синът на Ламята. Спечелил си името Влад Тепеш, което означавало Наколвача след като приложил многократно своя любим метод за изтезание към всички военнопленници, а също и над онези, които по една или друга причина не му се нравели. Спомняше си графиката, отразяваща вартоломеевото клане на Влад при Амлас, когато близо тридесет хиляди граждани били набити на кол и оставени да срещнат смъртта си в страшни мъки. Зад подобни деяния в онези времена нерядко се криели и стратегически причини — през 1460 видът на двадесет хиляди набити на кол турци край Търговище така уплашил нахлулата от юг турска армия, че те побягнали обратно и за известно време оставили на мира царството на Влад.

— Представяш ли си, — промърмори тя, — да си бил васал на Влад Тепеш?

— Не забравяй, че тогава светът е бил доста различен — отвърна баща ѝ. — Влад е бил рожба на своето време, Молашар е продукт на същото това време. По тези места на Влад все още се гледа като на национален герой. Той е бил чумата на Влашко, ала също и защитник и победител на турците.

— Уверена съм, че Молашар го е обожавал — стомахът ѝ се свиваше при мисълта за всичките тези набити на кол жени, деца и старци. — Не бих се учудила да е намирал компанията му за забавна.

— Кой би могъл да каже? Нищо чудно, че край Влад са се навъртали вампири — жертвите винаги са били в изобилие. Молашар вероятно е задоволявал жаждата си от пресните трупове, а кой би могъл да разбере, че не са умрели от някакво друго мъчение. Така и истинската му същност е оставала запазена в тайна.

— Това не го прави по-поносимо чудовище — прошепна тя.

— Как можеш да го съдиш, Магда? Човек може да бъде отсъждан по равните му. А кои за Молашар са равни? Не разбираш ли какво означава неговото съществуване? Не виждаш ли колко много

може да промени то? Колко теории и предположения ще бъдат издухани като от бурен вятър?

Магда кимна бавно, чувствайки почти осезаемо бремето на онова, което бяха открили.

— Да. Това е форма на безсмъртие.

— Нещо повече! Много повече! Това е като нова форма на живот! Не — греша. Това е стара форма — ала непозната за нас, що се отнася до степента на научното познание. Отвъд рационалните, помисли само какви усложнения ще донесе в религиозната сфера — гласът му потрепери. — Те са... ужасни.

— Възможно ли е всичко това да е истина? — умът ѝ все още се бунтуваше.

— Не зная. Има толкова много да се научи, а времето е толкова малко. Той се храни с кръвта на живите — няма съмнение, след като видях какво е останало от труповете на войниците. Всички до един имаха смъртоносни рани на шиите. Снощи се уверих, че той няма отражение в огледалото — поне тази част от преданията за вампирите е вярна. Но страхът от чесън, или сребро се оказаха пълна измислица. Вероятно води нощен начин на живот — напада след залез и се появява само по тъмно. Съмнявам се обаче, че прекарва дните си заспал в нещо толкова мелодраматично, като например ковчег.

— Вампир — повтори замислено Магда. — Изглежда така нереално, тук, на слънцето, да разговаряме за подобни неща, толкова смешно...

— Смешно ли ти беше онази вечер, когато изгаси светлината в стаята ни? Засмя ли се, когато се вкопчи в ръката ти?

Магда се изправи и потърка мястото, където Молашар я бе докоснал, питайки се дали все още има белег. Тя се обърна с гръб към баща си и нави ръкава на жилетката. Да... тук беше... сиво-белезникаво овално петънце мъртвешка на вид кожа. Тъкмо преди да дръпне ръкава забеляза, че петънцето избледнява — кожата си възвръщаше нормалния цвят под действие на слънчевите лъчи. още докато гледаше, белегът изчезна напълно.

Завладяна от внезапна слабост, Магда се залюля и се вкопчи в перилата на моста, за да не падне. След като се подпря погледна крадешком към баща си.

Нямаше защо да се притеснява — той отново гледаше към крепостта, сякаш не забелязваше присъствието ѝ.

— Той е някъде там сега — прошепна Куза. — Чака да настъпи нощта. Трябва пак да говоря с него.

— Наистина ли е вампир, татко? Болярин отпреди петстотин години? Как можем да бъдем сигурни че това не е някаква измама? Той може ли да го докаже?

— Да го докаже? — гневно избухна той. — Защо му е да доказва каквото и да било? Какво го интересува него, дали аз или ти вярваме? Той си има собствени грижи и смята, че аз ще съм му от полза. „Съюзник срещу нашествениците“ — така ме нарече.

— Не бива да му позволяваш да те използва!

— И защо не? Щом му трябва съюзник срещу немците, които са завладели неговата крепост, аз съм готов да застана до него — въпреки че не виждам, какво полза ще има от мен. Затова и не казах нищо на фашистите.

Магда си помисли, че може би не само от фашистите крие някои неща. От нея също.

— Татко, не говориш сериозно!

— Ние имаме общ враг, Молашар и аз. Не е ли така?

— За момента — да. А после?

Той игнорира въпроса ѝ.

— И не забравяй, че Молашар може да е от полза в изследванията ми. Трябва да науча всичко за него. Трябва отново да разговарям с него. Трябва! — погледът му потърси крепостта. — Толкова много се промени сега... толкова много неща трябва да преосмисля...

Колкото и да се опитваше Магда не можеше да определи настроението му.

— Какво те тревожи, татко? Нали от години повтаряш, че може би в тези легенди за вампири има и капчица истина? Рискуваше нееднократно да бъдеш изложен на подигравки. А сега, когато излезе прав, ми изглеждаш подтиснат. Трябва да се радваш.

— Нищо ли не разбираш? Това беше само едно интелектуално упражнение. Приятно ми беше да си играя с подобна идея, да я използвам за стимулация на ума ми, а и да дразня онези дървени глави в университета!

— Повече от това беше и не го отричай.

— Добре... но никога не съм мечтал дори че на света има подобно същество. И никога не съм си помислял, че ще го срещна очи в очи! — гласът му утихна до шепот. — Да не говорим за това, че той наистина се бои от...

Магда зачака края, но баща ѝ мълчеше. Беше потънал в себе си, дясната му ръка безцелно ровичкаше в джоба на палтото.

— Да се страхува от какво? От какво се бои той, татко?

Но баща ѝ не беше тук. Очите му продължаваха да измерват крепостта.

— Той е самото олицетворение на злото, Магда. Един паразит със свръхестествени способности, който се храни с човешка кръв. Зло облечено в плът. Но ако е така, то къде е тогава доброто?

— За какво говориш? — обърканите му мисли я плашеха. — Това е напълно безсмислено!

Куза извади ръката си от джоба и пъкна нещо в лицето ѝ.

— Това! Ето за това говоря!

Беше сребърният кръст, който им зае капитанът. Какво искаше да каже баща ѝ? Защо я гледаше така, с блестящи очи?

— Не те разбирам.

— Молашар трепери пред него!

Какво ставаше с баща ѝ?

— Е, и какво? Според легендите, вампирът трябва да се бои от...

— Според легендите! Това не е легенда! Истина е! Кръстът го ужасява! Направо го прогони от стаята! Един кръст!

Изведнъж Магда осъзна какво подтискаше баща ѝ през цялата сутрин.

— Аха! Сега разбра, нали? — каза той и се усмихна тъжно.

Бедният татко! Да прекара цяла една нощ в подобни терзания. Магда все още не можеше да повярва в онова, което ѝ бе казал.

— Наистина ли смяташ, че...

— Няма защо да си затваряме очите пред този факт, Магда — той протегна кръста, любувайки се на блестящата му, гладка повърхност. — Това е част от нашата вяра, от нашите легенди — че Христос не е бил истински месия. И че месията още не се е появил. Че Христос е бил един обикновен човек и че последователите му са хора добронамерени, но лековерни. Ако това беше истина... — той

изглеждаше, сякаш е хипнотизиран от кръста. — Ако това беше истина... ако Христос е бил простосмъртен... защо тогава един кръст, инструментът на неговата смърт всява ужас във вампира? Защо?

— Татко, скачаш от един извод на друг. Сигурно има неща, които не знаем!

— Уверен съм, че е така. Но помисли си — той присъства навсякъде — в преданията, в ръкописите, дори в картините от онези времена. И все пак, кой би си помислил че е истина? Че един вампир ще се плаши от кръста? Защо? Защото е символ на човешкото спасение. Разбираш ли какво означава това? Никога досега не ми е хрумвала подобна мисъл.

Възможно ли е да е прав? — питаше се Магда. — Възможно ли е?

Куза заговори отново, гласът му звучеше приглушено и механично.

— Щом едно същество като Молашар намира за отвратителен символа на християнството, логичен извод е че Христос е бил нещо повече от обикновен човек. Ако е така, тогава нашият народ, нашата вяра, нашите традиции са погрешни от две хиляди години насам. Месията се е появил и ние не сме го разпознали!

— Не можеш да го казваш! Не ти вярвам! Трябва да има някакъв друг отговор!

— Та ти не беше там. Не видя ужаса изписан на лицето му, когато извадих кръста. Не видя как се сви пред него и отстъпи, докато не го прибрах в кутията. Кръстът има власт над него!

Сигурно беше така. Макар че срещу тази мисъл въставаше цялото познание на Магда. И все пак, казал го беше баща ѝ. Значи беше вярно. Търсеше някакъв отговор, нещо с което да го успокои, да му върне вярата. Но успя да промълви само едно тъжно, простичко:

— Татко.

Той се усмихна уморено.

— Не се бой, дете. Няма да захвърля вярата си и да вляза в манастир. Моята вяра е дълбока. Но все пак, това те кара да се замислиш, нали? Възниква въпросът дали в края на краищата не грешим... дали наистина не сме пропуснали кораба, който е отплавал преди близо двадесет века.

Опитваше се да представи всичко в далеч по-благоприятна светлина, за да я успокои. Но Магда знаеше, че дълбоко в себе си той е разяждан от съмнения.

Тя приседна на тревата и се замисли. В един миг ѝ се стори, че нещо се движи в отворения прозорец над тях. Като че ли беше кичур червеникава коса. Стисна юмручета, когато осъзна, че отвореният прозорец е от стаята на Глен. Сигурно беше чул всичко.

Магда продължи да наблюдава прозореца през следващите няколко минути, надявайки се да го хване, че ги подслушва. Но не видя нищо. Тъкмо щеше да се откаже, когато нечий глас я стресна.

— Добро утро!

Беше Глен, който се задаваше откъм ъгъла, понесъл във всяка ръка по едно сгъваемо столче с кожена облегалка.

— Кой е там? — запита баща ѝ, мъчейки се да се извърне и да погледне назад.

— Някакъв мъж, когото срещнах вчера. Казва се Глен. Държи стаята срещу мен на втория етаж.

Приближавайки се Глен ѝ кимна жизнерадостно и после се спря пред Куза, надвесвайки се над него като някакъв гигант. Носеше вълнени панталони, алпийски и широка, разтворена отпред риза. Той остави столчетата и протегна ръка към баща ѝ.

— Добро утро и на вас, господине. Вече имах удоволствието да се запозная с дъщеря ви.

— Теодор Куза — отвърна баща ѝ колебливо, със зле прикрита подозрителност. Той пъкна облечената си в ръкавица ръка в лапата на Глен. Последва почти комично ръкостискане, след което Глен покани Магда да седне.

— Заповядайте. Тревата е твърде влажна, за да седите на нея.

Магда се изправи.

— Благодаря, ще постоя — рече тя троснато. Яд я беше на начина, по който бе натрапил компанията си и на това, че ги беше подслушвал. — И без това баща ми и аз тъкмо си тръгнахме.

Докато Магда заобикаляше количката, Глен внимателно постави ръка на рамото ѝ.

— Моля ви, недейте. Събудих се от гласовете ви и чух, че разговаряте за крепостта и за някакъв вампир. Не искате ли да си поговорим за това? — той се усмихна.

Магда занемя от гняв, подразнена не само от натрапването му, но и от начина, по който я беше докоснал.

Въпреки това не отблъсна ръката му. Странно, но докосването пробуждаше в нея неясен трепет. Дори ѝ беше приятно.

Баща ѝ обаче не чувстваше каквато и да е пречка.

— Не бива да споменаване нито дума от чутото пред когото и да било! От това зависи живота ни!

— Дори за миг не бива да се тревожите — увери го Глен, чиято усмивка беше изчезнала. Той погледна отново към Магда. — Ще седнете ли? Специално за вас донесох столовете.

Ръката на Глен се плъзна встрани, когато Магда приседна и тя почувства в себе си мъничка празнота. Докато го наблюдаваше, той завъртя стола обратно, яхна го и подпря лакти на облегалката.

— Снощи Магда ми разказа за вампира в крепостта, — поде той — но мисля че пропусна да ми спомене името, с което се е назвал.

— Молашар — рече баща ѝ.

— Молашар — повтори бавно Глен, сякаш предъвкваше името. Имаше изненадано изражение. — Мо... ла... шар — той изведнъж се усмихна, сякаш бе решил загадката. — Да — Молашар. Странно име, не мислите ли?

— Непознато да, — отбеляза Куза — но не и странно.

— А това — продължи Глен като посочи кръста в ръката му. — Правилно ли чух, че Молашар се боял от него?

— Да.

Магда забеляза, че баща ѝ не даваше никаква допълнителна информация.

— Вие сте евреин, нали, професоре?

Кимване.

— Обичайно ли е евреите да носят със себе си кръст?

— Дъщеря ми ми го зае — като оръдие за експеримент.

Глен се обърна към нея.

— Откъде го взехте?

— Даде ми го един от офицерите в крепостта.

Накъде ли биеше той?

— Негов ли е?

— Не. Каза, че принадлежал на един от убитите войници — тя започна да схваща посоката на разсъжденията му.

— Странно, — отвърна Глен и отново погледна баща ѝ — че този кръст не е спасил от гибел неговият първи притежател. Човек би предположил, че съществото което се бои от кръста би подминало подобна жертва и би потърсило друга — незащитена с подобен — как да го наречем — амулет?

— Може би кръстът е бил пхнат в някой джоб — рече баща ѝ. — Или е бил някъде в багажа му.

— Може би, може би — усмихваше се Глен.

— Не помислихме за това, татко — намеси се Магда, доволна че отново се е появила възможност да възвърне изгубената му вяра.

— Подлагай всичко на съмнение — промърмори Глен. — Винаги — и всичко. Едва ли трябва да го припомням на един виден учен.

— Откъде знаете, че съм учен? — тросна се Куза, а в очите му блеснаха познатите от преди пламъчета. — Освен, ако не ви е казала дъщеря ми.

— Юлиу ми каза. Но има още нещо, което сте пропуснали и очевидно и двамата ще се почувствате глупаво, когато ви го кажа.

— Нека да се почувстваме — предизвика го Магда. — Моля!

— Добре. Защо един вампир, който се страхува от кръстове ще обитава сграда, чийто стени са изпъстрени с тях? Можете ли да го обясните?

Магда погледна баща си, за да открие, че и той я гледа изненадано.

— Знаете ли, — рече Куза, като се усмихваше объркано, — толкова често съм идвал в крепостта и толкова отдавна съм престанал да се чудя на кръстовете, че вече почти не ги забелязвам!

— Напълно разбираемо. Аз също съм прескачал насам няколко пъти и наистина от известно време те не ми правят впечатление. Но въпросът остава: Защо едно същество, което така ненавижда кръстовете, ще се заобикаля с тях? — той стана и пъргаво метна столчето си на рамо. — А сега, докато мислите над въпроса ми, ще отида да поръчам на Лидия закуска. Надявам се да откриете някакъв отговор.

— Но какво ви интересува вас? — попита професорът. — И защо сте дошли тук?

— Просто пътувам — каза Глен. — Обичам да обикалям из тези места.

— Интересът ви към крепостта изглежда повече от обичаен. А и доста знаете за нея.

Глен сви рамене.

— Уверен съм, че вие знаете далеч повече от мен.

— Бих искала да зная само едно — как да попреча на татко да се върне там довчера — рече Магда.

— Трябва да се върна, мила. Трябва отново да се срещна с Молашар.

Магда потърка ръце. Бяха изстинали само при мисълта, че баща ѝ ще се върне в крепостта.

— Просто не искам да те видя с разпрано гърло, като онези другите.

— Има и по-страшни неща, които могат да се случат на един мъж — отбеляза Глен.

Поразена от внезапната промяна в тона му, Магда впери поглед в него и забеляза, че в миг веселата му жизнерадостност се беше изпарила. Глен гледаше към баща ѝ. Няколко секунди лицето му остана напрегнато, сетне той се усмихна отново.

— Закуската чака. Уверен съм, че ще имаме възможност пак да си поговорим. Но искам да ви кажа още нещо, преди да си тръгна.

Той застана зад количката и я завъртя на 180 градуса със свободната си ръка.

— Какво правите? — извика баща ѝ. Магда скочи на крака.

— Просто ви предлагам промяна на сценария, професоре. В края на краищата, крепостта е толкова мрачно място. А денят е твърде хубав, за да гледате само нея.

Той посочи към дъното на прохода.

— Гледайте на юг и на изток, вместо на север. Макар и сурова, това е една от най-красивите части на света. Вижте колко е зелена тревата и как цъфтят първите планински цветя. Забравете за малко крепостта.

За миг очите му уловиха погледа на Магда и го задържаха, после той си изгуби зад ъгъла, метнал стола на рамо.

— Странен тип е този — чу тя да произнася баща ѝ с лека насмешка в гласа.

— Да. Със сигурност — но макар да го намираше за чудат, Магда знаеше, че му дължи своята благодарност. По причини, известни само

на него, той се беше натрапил в компанията им, беше подел собствен разговор и беше успял да облекчи съмненията на баща ѝ и да приповдигне настроението му. И всичко това бе направил умело и неусетно. Но защо? Какво го интересуваха душевните терзания на един стар еврейин от Букурещ?

— Да, той зададе няколко добри въпроса — продължаваше баща ѝ. — Великолепни въпроси. Как така аз самият не се сетих за тях?

— Нито пък аз.

— Естествено, — защитаваше се баща ѝ — той не е имал скорошна среща със същество, смятано до скоро за плод на болно въображение. За него е лесно да е обективен. Между другото, как се запознахте?

— Снощи, докато бях на ръба на клисурата и гледах прозореца ти...

— Не биваше да се тревожиш чак толкова за мен! Забрави ли, че аз съм те отгледал, а не ти мен.

Магда не обърна внимание на думите му.

— ... той се появи на кон и изглеждаше, сякаш ще продължи право към крепостта. Но когато видя светлините и немците се спря.

Куза за миг обмисли чутото, после смени темата.

— Като стана дума за немците, по-добре ще е да се върна, преди да са започнали да ме търсят. Предпочитам доброволно да вляза в крепостта, а не под дулото на автомат.

— Няма ли начин да...

— Избягаме? Разбира се! Просто трябва да ме тикаш надолу по пътя, чак до Кампина! Или ще ми помогнеш да се покатеря на коня — това със сигурност ще скъси пътя! — Докато говореше, гласът му ставаше все по-рязък. — Или пък най-добре ще е да помолим онзи майор есесовец да ни послужи с един от камионите — само за половин ден, така ще му кажем! Сигурен съм, че ще се съгласи.

— Не е необходимо да ми говориш по този начин — рече тя, опарена от сарказма му.

— Ти също трябва да престанеш да се измъчваш с някакви надежди, че ще избягаме и двамата! Немците не са глупаци. Те знаят, че аз не мога да избягам и че ти няма да ме изоставиш. Макар аз да го искам. Поне един от нас ще е в безопасност тогава.

— Дори да можеше да избягаш, пак щеше да се върнеш в крепостта, нали татко? — попита го Магда. — Ти искаш да се върнеш там.

Той не смееше да срещне погледа ѝ.

— Тук сме в капан, а пред мен се разкрива възможност, каквато човек има само веднъж в живота си. Би трябвало да предам всичко, на което съм държал, ако ѝ обърна гръб!

— И дори ако ей сега пред нас кацне самолет и пилота ни предложи спасение ти ще откажеш, нали?

— Трябва да го видя отново, Магда! Трябва да го попитам за всичките тези кръстове по стената! За това как е станал това, което е. И най-вече трябва да узная защо се страхува точно от този кръст. Ако не го сторя, аз ще... ще полудея!

Няколко секунди и двамата мълчаха. Дълги, безкрайни секунди. Но Магда усещаше нещо повече от мълчание между тях. Тя чувстваше, че баща ѝ се отдалечава, затваря се в себе си и спуска завесата пред нея. Това не беше се случвало никога досега. Винаги бяха намирали начин да обсъдят проблемите си. а сега той изглежда не го желаше. Единственото, което искаше, беше да се върне при Молашар.

— Върни ме обратно — промълви той, когато мълчанието стана непоносимо.

— Остани поне още малко. Твърде дълго стоя в крепостта. Струва ми се, че ти въздейства.

— Чувствам се чудесно, Магда. И аз съм този, който ще решава колко да остане в крепостта. А сега — ще ме върнеш ли, или да чакам фашистите да го сторят?

Магда прехапа устни от гняв и разочарование и забута количката към крепостта.

Настани се на около метър от прозореца, откъдето можеше да чуе останалата част от разговора и същевременно оставаше скрит за Магда, в случай, че погледне нагоре. Одеве беше проявил небрежност. В желанието си да ги подслуша се беше показал навън. Магда ненадейно бе вдигнала глава и го бе зърнала. И тогава бе решил, че ще е най-добре ако премине в атака и беше слязъл.

А сега разговорът беше приключил. След като заскърцаха колелата на количката, той се наведе напред и ги проследи с поглед. Магда изглеждаше външно спокойна, но несъмнено кипеше от гняв. Той се изтегли още малко напред за един прощален поглед, преди да ги загуби.

Завладян от внезапно хрумване, Глен изскочи в хола и с три бързи крачки застана до вратата на стаята, където беше отседнала Магда.

Вратата се отвори с леко побутване и той се насочи към прозореца. Магда се приближаваше към моста, бутайки количката пред себе си.

Приятно му беше да я гледа.

Беше го заинтригувала още при първата им среща край клисурата, когато бе разговаряла с него привидно спокойно, ала същевременно бе стискала в ръката си тежкия камък. И по-късно, когато се бе изправила пред него в предверието на страноприемницата и бе отказала категорично да смени стаята си и той за пръв път я бе видял на светло, с блеснали очи, беше почувствал, че стената на непоколебимостта му поддава. Красиви тъмнокафяви очи, изящни вежди... тя определено му харесваше, а още по-красива ставаше, когато се усмихваше. Само веднъж го беше сторила в негово присъствие, присвила очи и оголила белите си, равни зъби. А косата ѝ... къдриците, които игриво се подаваха изпод забрадката бяха блестящи, червеникави... с разпуснати коси сигурно щеше да е истинска красавица!

Но влечението му към нея беше повече от физическо. Имаше нещо неуловимо, но прекрасно в нея. Глен я проследи чак до вратата на крепостта. Часовоят отсреща дръпна количката, вратата се хлопна и тя остана сама. Когато се обърна и пое обратно, той се дръпна навътре за да не го забележи. От там продължи да я наблюдава.

Как изглеждаше само! И каква походка! Сигурно знаеше, че поне дузина войници я изпиват с поглед от стената на крепостта, разсъбличат я и я обладават в мислите си. Но въпреки това крачеше гордо изправена, походката ѝ бе нито припряна, нито провлечена. Спокойна и хладнокръвна, сякаш цял живот бе минавала по този път. А сигурно отвътре гореше!

Той поклати възхитено глава. Много отдавна се бе научил да се затваря зад непроницаемата обвивка на самообладанието. Това беше единствения начин да оцелее, да спусне завесата пред прекалено интимните връзки, да намали възможността за импулсивни постъпки. И най-вече, осигуряваше му ясен, безстрастен и откровен поглед за всеки и всичко край него, дори когато наоколо цареше хаос.

Той постепенно осъзна, че Магда е една от онези рядко срещани личности, които притежаваха дарбата да проникват през тази негова защитна обвивка и да нарушават вътрешното му спокойствие. Привличаше го, а беше спечелила и уважението му — нещо, което се случваше рядко.

Но не можеше да си позволи подобни увлечения точно в този момент. Трябваше да поддържа дистанцията. И все пак... толкова отдавна не е бил с жена, а тя пробуждаше в него чувства, на каквито беше смятал, че вече не е способен. Колко хубаво бе отново да изпитва нещо. Тя се беше промъкнала през защитата му, но той усещаше, че също е проникнал зад нейната. Чудесно би било да...

Не! Не можеш да се увличаш! Не можеш да си позволиш загриженост. Не сега! Когато и да било, но не в този момент! Само един глупак...

И все пак...

Той въздъхна. Най-добре ще е да овладее чувствата си, преди да са излезли извън контрол. В противен случай резултатите може да са катастрофални. И за двамата.

Почти беше стигнала страноприемницата. Той изскочи от стаята, затвори внимателно вратата и влезе в своята стая. После се изтегна на

леглото, скръсти ръцете си на тила и зачака да чуе стъпките ѝ нагоре по стъпалата. Но те все не идваха.

За своя изненада, Магда установи, че колкото повече се приближаваше към хана, толкова по-малко се сещаше за баща си и по-често мислите я отнасяха към Глен. Тези мисли я караха да се чувства виновна. Беше оставила баща си, сам и беззащитен, заобиколен от нацисти, в очакване тази нощ да го посети вампир, а тя се прехласваше по някакъв непознат. И все пак, когато наближи прихлупената постройка, сърцето ѝ затуптя и тя изпита странна лекота.

Трябва да е от глад, помисли си тя. От сутринта не беше хапвала нищо.

Отпред нямаше никой. До стената беше подпрян дървеният стол, който Глен бе изнесъл преди малко заради нея. Магда го вдигна и го понесе със себе си, повтаряйки си, че това, което изпитва е по-скоро глад, отколкото разочарование.

Изведнъж си спомни, че Глен бе споменал нещо за закуска. Може би беше вътре. Тя ускори крачка. Да, наистина беше гладна.

Магда влезе и съгледа Юлиу, седнал в столовата, вдясно от нея. Беше си отрязал голямо полукръгло парче кашкавал и отпиваше от чаша с козе мляко. Имаше чувството, че Юлиу се храни най-малко пет пъти на ден.

И беше сам.

— Домнишоара Куза! — възкликна той. — Искате ли кашкавал?

Магда кимна и седна. Не беше чак толкова гладна, колкото си мислеше, но се нуждаеше от храна за да издържа на изпитанията. Пък и имаше няколко въпроса за Юлиу.

— Този новият посетител, — заговори небрежно тя, докато си режеше от кашкавала, — в стаята ли му поднесе закуската?

Юлиу вдигна вежди.

— Закуска ли? Не е искал никаква закуска. Някои от туристите си носят храна с тях.

Магда сбърчи чело. Защо беше споменал, че отива при Лидия да поръча закуска? Нима беше търсил повод за да се измъкне?

— Слушай, Юлиу — гледам че не си така притеснен като снощи. Какво толкова те беше уплашило?

— А, нищо.

— Юлиу, та ти трепериш! Настоявам да ми кажеш причината. Този човек живее в стаята до мен — искам да знам дали е опасен.

Съдържателят внимателно режеше кашкавала.

— Ще ме помислите за глупак.

— Не, няма.

— Добре тогава — той остави ножа и заговори с тайнствен шепот. — Когато бях малко момче баща ми се разпореждаше в страноприемницата и плащаше на работниците в крепостта. Един ден се оказа, че част от златото което получавахме изчезнало — баща ми каза, че било откраднато — и той не можеше да плати на работниците пълната заплата. Същото се случи и при следващата доставка — част от парите бяха изчезнали. После, една нощ неочаквано в хана дойде някакъв непознат, сграбчи баща ми и започна да го блъска и премята, сякаш бе направен от слама. И все му повтаряше да намери парите.

„Искам да намериш парите! — крещеше той. — Парите!“ Срам ме е да призная, но баща ми извади златото. Оказа се, че той го бил скрил. Непознатият направо побесня. Никога не бях виждал толкова разгневен човек. Той отново започна да бие баща ми и когато го остави, и двете му ръце бяха счупени.

— Но какво общо има това с...

— Искам да знаете, — продължи Юлиу като се наведе напред и заговори още по-тихо, — че баща ми беше честен човек и че в началото на века, животът по тези места е бил много тежък. Той отделил съвсем малко злато, колкото да подсигури прехраната ни през идващата зима. Щял да го върне, когато се подобрят времената. Това беше единствената греховна постъпка в неговия праведен и честен...

— Юлиу! — прекъсна Магда потока от думи. — Какво общо има това с мъжа горе?

— Ами че те си приличат, домнишоара. По онова време бях едва десетгодишен, но помня добре мъжа, който преби баща ми. И никога не ще го забравя. Беше червенос и досущ като този мъж. И като него беше около тридесет годишен, само че, — при тези думи той се засмя безшумно — оттогава трябва да са изминали четирийсет години. Не може да е същият човек. Ала снощи, на светлината от свещта, аз... аз си помислих, че отново е дошъл и ще ме пребие и мен...

Магда вдигна въпросително вежди и той побърза да обясни.

— Не че сега липсва някакво злато. Просто, на работниците е забранено да влизат в крепостта за да си гледат задълженията, а аз въпреки това им плащам. Няма да позволя и капчица съмнение да падне върху мен, че прибирам златото! Никога!

— Разбира се, Юлиу — тя се надигна и взе още едно парче кашкавал. — Ще се кача горе да си почина малко.

Той се усмихна и кимна.

— Вечерята ще е готова в шест.

Магда пъргаво изкачи стълбите, но докато преминаваше покрай стаята на Глен неволно забави ход. Чудеше се какво ли прави вътре, ако разбира се не е излязъл.

Въздухът в стаята ѝ миришеше на застояло. Магда остави вратата отворена, за да я проветри. Порцелановата кана до гардероба беше напълнена. Тя си наля малко хладна вода в легена и наплиска лицето си. Чувстваше се напълно изтощена, но знаеше, че сънят няма да я споходи лесно. Прекалено много объркани мисли се блъскаха в главата ѝ, за да намери покой.

Хор от пронизителни птичи гласове я привлече към прозореца. Сред клоните на дървото, издигащо се край северната стена на къщата се виждаше птиче гнездо. Магда съвсем ясно различаваше главите на четири пиленца, с извити шии и разтворени уста, очакващи майка им да им донесе нещо за да ги нахрани. Магда не познаваше птиците. Тази беше сива, с черни петна по крилата. В Букурещ вероятно подобна гледка щеше да ѝ се стори интересна. Но тук и сега, след всичките тези събития не изпитваше никакво любопитство.

Тя закрачи из миниатюрната стая. Чувстваше се напрегната, неспокойна. Провери фенерчето, което бе взела със себе си. Все още работеше. Добре. Ще ѝ бъде от полза довечера. На връщане от крепостта бе взела твърдо решение.

Погледът ѝ попадна върху мандолината, подпряна в ъгъла до прозореца. Взе я, нагласи се на леглото и засвири. В началото мелодията бе малко припряна, но сетне я завладя спокойствие и звуците на простичката фолклорна песен се сляха в умиротворителен ромон. Като си тананикаше тихичко, тя прескачаше от песен на песен, зареяла поглед в пространството пред нея.

Някакво движение до вратата я върна в действителността. Беше Глен.

— Много хубаво свирите — отбеляза той, застанал на прага.
Стана ѝ приятно, от усмивката му, а и от факта, че харесва музиката ѝ.

Магда на свой ред се усмихна срамежливо.

— Е, не чак толкова. Доста невнимателна съм станала.

— Може би. Но репертоара ви е великолепен. Познавам само още един човек, който може да изпълнява толкова разнообразни мелодии.

— Кой?

— Аз.

Ето я пак тази негова самоувереност. Или ѝ се подиграваше? Магда реши да постави на изпитание неговия блъф. Подаде му мандолината.

— Докажете го.

Ухилен, Глен пристъпи напред, дръпна едно столче, настани се до леглото и пое инструмента. След като го настрои по свой вкус, той започна да свири. Магда слушаше изумена и очарована. За мъж с подобен ръст и с такива големи ръце, той докосваше струните удивително нежно. Очевидно искаше да ѝ покаже всичко на което е способен, нерядко повтаряше някои пасажии, но в различен стил.

Магда го разглеждаше внимателно. Харесваше ѝ начинът, по който се изпъваше ризата на широките му рамене. Ръкавите му бяха навити до лактите и тя се загледа в танца на мускулите и сухожилията под мургавата кожа, докато той свиреше. Имаше множество белези по тези ръце, някои тръгваха от китките и се губеха нагоре, под синята риза. Щеше ѝ се да попита откъде ги има, но реши, че въпросът е прекалено личен.

Но поне можеше да го попита как свири някои от песните.

— Тази, последната я изсвирихте погрешно — рече му тя.

— Коя?

— Аз я наричам „Зидарска жена“. Знам че текста има няколко варианта, но мелодията винаги е била една и съща.

— Не винаги — отвърна Глен. — Това е оригиналното изпълнение.

— Откъде знаете? — отново бе подразнена от неговата самоувереност.

— Научих я в едно село от една старица, която умря преди много години.

— Кое село? — продължи разпита Магда. Тук вече плуваше в собствени води.

— Кранич — близо до Сучева.

— А... Молдова. Това би могло да обясни разликата — тя забеляза, че Глен я разглежда.

— Самотна ли сте без баща ви?

Магда се замисли върху думите му. В началото ѝ беше липсвал, пък и не знаеше какво да прави, след като бе отпаднала постоянната грижа за него. Но в момента ѝ беше приятно, че седи тук, разговаря с Глен и дори малко спори с него. Не биваше да го допуска в стаята си, макар че беше оставила вратата отворена, но в негово присъствие се чувстваше по-спокойна. Харесваше го, особено очите му, макар че той умело прикриваше всичко, което можеше да се види в тях.

— Да — кимна тя. — И не.

Той се засмя.

— Ясен отговор. Всъщност два.

Настъпи продължителна тишина и Магда постепенно започна да осъзнава, че Глен е мъж, силен, едър и мускулест. От него лъхаше на мъжественост, нещо което досега не беше забелязала. Беше ѝ убягнало и снощи, и тази сутрин, но тук, в малката стая усещането изпълваше пространството. И това я караше да се чувства странна и малко особена. Имаше нещо примитивно във всичко това. Чувала бе за животинско привличане... но дали това изпитваше сега? Или просто причината се криеше в неговата искряща жизненост?

— Омъжена ли сте? — попита той, поглеждайки златната халка на ръката ѝ — халката на мама.

— Не.

— Тогава имате любовник?

— Разбира се, че не.

— Защо не?

— Защото... — Магда се поколеба. Не смееше да му признае, че като се изключат мечтите, беше изгубила всякаква надежда да живее заедно с мъж. Всички подходящи мъже, които бе срещала през последните години бяха женени, а останалите просто не заслужаваха внимание. Нито нейното, нито на други жени. Ала едва сега

осъзнаваше, че всички тези мъже бяха бледи и немощни изображения, сравнени с този, който седеше до нея сега. — Защото подминах възрастта, когато това има някакво значение! — рече тя накрая.

— Така ли?

— А вие? Женен ли сте?

— Не, за момента.

— Били ли сте?

— Много пъти.

— Изсвирете ми още нещо! — смени темата Магда. Очевидно Глен избягваше прямите отговори.

Но не след дълго отново подновиха разговора. Говориха за какво ли не, но винаги темите се въртяха около нея. Магда откри, че с удоволствие разказва за всичко, което я интересува, като се започне от музиката — циганска и румънска народна и се свърши с надеждите и мечтите ѝ. Отначало думите излизаха предпазливо от устата ѝ, но с помощта на Глен, скоро се превърнаха в постоянен поток. Магда не помнеше друг подобен случай в живота си да е говорила толкова много. А Глен умееше да слуша. Изглеждаше искрено заинтригуван от това, което му разказваше, за разлика от всички останали мъже, които чакаха първата възможност, да заговорят за себе си.

Така неусетно преминаха часове и над страноприемницата се спусна здрач. Магда прикри една прозявка.

— Прощавай, — рече тя — май ти досадих с приказките за себе си. Стига съм разказвала. А ти? Откъде си?

Глен сви рамене.

— Израснах в Западна Европа, но предполагам, най-правилно ще е да се каже, че съм британец.

— Говориш изключително добре румънски — почти като местен.

— Неведнъж съм гостувал на румънски семейства. Живял съм почти из цялата страна.

— Но като британски поданик, не се ли излагаш на риск, посещавайки в този момент Румъния? Особено когато нацистите са толкова близко?

Глен се поколеба, преди да отговори.

— Всъщност, нямам някакво определено гражданство. Разполагам с документи че съм поданик на най-различни държави, но

си нямам своя страна. А и сред тези планини, не смятам, че това ще е най-важното.

Човек без родина? Магда никога не беше чувала за подобно нещо. На кого ли трябваше да дължи своята преданост?

— Все пак внимавай. Не съм чувала да има червенокоси румънци.

— Вярно — той се усмихна и прокара ръка през косата си. — Но в крепостта са се разположили немците, а извън прохода дебнат жандармеристите от Желязната гвардия. Така че, ще остана тук, макар и не за дълго. Мога да се грижа за себе си.

Магда почувства, че я пронизва разочарование — приятно ѝ беше да го има за компания.

— Колко дълго? — запита тя и се ядоса, че зададе въпроса прекалено бързо. Но нищо не можеше да стори — трябваше да узнае.

— Достатъчно за последно посещение преди Германия и Румъния да обявят война на Русия.

— Това е не...

— Неминуемо. И съвсем предстоящо — той се надигна от стола.

— Къде отиваш?

— Ще те оставя да си почиваш. Имаш нужда.

Глен се наведе към нея и положи мандолината в ръцете ѝ. За миг пръстите му докоснаха нейните и Магда усети по тях да минава нещо като електрически импулс, който едновременно я разтърси и възбуди. Но не си отдръпна ръката... не... защото това би преустановило усещането, би спряло приятната топла вълна, която се разливаше по тялото ѝ и се спускаше надолу, към краката.

Видя съвсем ясно, че и Глен чувстваше същото.

После той прекъсна контакта и отстъпи към вратата. Възбудата избледня, оставяйки я леко замаяна. Искаше ѝ се да скочи, да го сграбчи за ръката и да го помоли да остане. Но не можеше да си представи, че е способна на подобна постъпка и дори бе изненадана от хрумването си. Най-вече я възпираше собствената ѝ несигурност. Кипящите вътре в нея чувства и усещания бяха нови за Магда. Ще може ли да ги контролира?

Когато вратата се затвори зад него, Магда почувства в себе си хлад и празнина. Поседя известно време замислена и тъжна и после

реши, че така е по-добре. Нуждаеше се от сън, трябваше да отдъхне и да е напълно готова за онова, което я очакваше.

Защото Магда бе решила твърдо идната нощ баща ѝ да не се среща с Молашар.

Крепостта
Четвъртък, 1 май
 17.22

Капитан Вьорман седеше сам в стаята си. През последния час беше наблюдавал растящата сянка на крепостта, докато накрая слънцето се бе скрило. Заедно с това бе нараствало е неспокойствието му. Сянките не би трябвало да го тревожат. Вече две поредни нощи, в крепостта не бе имало смъртен случай и той не виждаше никаква причина тази нощ да е различна. И все пак, безпокойството оставаше.

Бойният дух на войниците се беше възвърнал напълно. Отново бяха започнали да се държат като победители. Четеше го непрестанно, по лицата им, в очите им. Живели бяха в уплаха, няколко от другарите им дори бяха загинали, но те бяха издържали и все още крепостта беше под техен контрол. И сега, когато момичето беше далеч от крепостта, а нощите минаваха спокойно, между сивите и черните униформи беше сключено мълчаливо примирие. Не се смесваха, но имаше нещо, което ги обединяваше — и едните и другите се радваха на победата. Вьорман единствен чувстваше, че не е в състояние да сподели ентузиазма им.

Погледна към картината си. От известно време го беше напуснало всякакво желание да работи върху нея, а да започне нова просто нямаше сили. Не можеше да си наложи дори да извади четките и да замаже сянката на обесения труп. С всяко ново поглеждане му се струваше все по-отчетлива. Днес тоновете ѝ бяха още по-черни и главата сякаш бе дооформена. Той сви рамене и погледна встрани. Глупости.

Не... не съвсем глупости. Имаше нещо особено в крепостта. Вярно, две нощи нямаше смъртни случаи, но крепостта бе останала непроменена. Злото не беше си отишло, то просто си... отдъхваше. Отдъхваше? Това ли беше най-правилния израз? Не, не точно. По-

скоро — изчакваше. Но със сигурност не беше си тръгнало. Стените все така продължаваха да го подтискат, въздухът бе оловен и изпълнен със спотаена заплаха. Войниците долу се шегуваха и се тупаха по раменете. Но Вьорман не можеше да се отпусне. Достатъчен му беше един единствен поглед към картината и той отново беше изпълнен с мрачната увереност, че не е дошъл краят на убийствата, а само една пауза — която можеше да приключи още тази нощ, или да продължи дълго. Нищо не е било победено или прогонено. Смъртта бе все още тук, чакаща, готова да нанесе своя удар, когато намери удобен случай.

Той разкърши рамене, за да се предпази от пронизващия хлад. Нещо щеше да се случи — и то скоро. Усещаше го с фибрите на гръбнака си.

Още една нощ... дай ми само още една нощ.

Ако смъртта изчака поне до утре, Кемпфер ще тръгне с хората си за Плойеци. А след това Вьорман ще поеме командата в свои ръце — без намесата на SS. И първото, което ще нареди ще бъде незабавно да напуснат крепостта. Преди да са открили поредния труп.

Кемпфер... интересно, какво ли прави добрият стар Ерик? Цял следобед не беше го виждал.

Щурбанфюрерът от SS седеше прегърбен над железопътната карта на района около Плойеци. Светлината постепенно отслабваше и очите вече го боляха от дългото изучаване на тъничките преплитащи се линии. Май ще е най-добре да поспре за малко, а после да продължи на електрическо осветление.

Той се изправи и разтърка очи. Днешният ден не можеше да се счита за изгубен. Новата карта на железопътния възел се оказа източник на доста интересна информация. Чакаше го много работа. Цялата тежест по изграждането на лагера щеше да падне на него, дори изборът на района. Вече беше намерил нещо подходящо. На източния край на жп възела бяха издигнати няколко дървени бараки. В случай, че не се използват, или пък нямаха някакво особено важно предназначение — в което не се съмняваше — те щяха да бъдат зародишът на новия лагер. За няколко дни ще издигнат наоколо телени заграждения, а след това Желязната гвардия може да се заеме с лова на евреи.

Кемпфер жадуваше да започне час по-скоро. Щеше да остави на жандармеристите да съберат първата група с „гости“, докато надзирава

строителните работи. Приключи ли веднъж с това, възнамеряваше да ги обучи на есесовските методи за подборане на отрепките.

Докато сгъваше картата, Кемпфер се замисли за неминуемата полза, която носеше със себе си управлението на подобен лагер и за това, как максимално да я осъществи. Още при постъпването затворниците щяха да бъдат лишавани от бижутата, халките и часовниците си, златните зъби и косите ще им взимат по-късно. Сред комендантите в Полша и Германия нямаше един бедняк. Кемпфер не виждаше никакви причини за да бъде изключение.

Имаше и друго. В близко бъдеще, след като лагерът заработи като добре смазана машина, може да дава под наем на румънската индустрия работни групи подбрани сред по-здравите затворници. Тази практика вече бе установена в другите лагери и носеше голяма изгода. Ще има богат избор от работна ръка, особено след началото на операция „Барбароса“. Румънската армия ще навлезе на територията на Русия редом със силите на Вермахта, увличайки със себе си най-продуктивната част от мъжкото население. Да, тогава заводите наистина ще се нуждаят от работна сила. А възнаграждението, естествено, ще прибира комендантът на лагера.

Знаеше как да се справя с всички въпроси. Беше се научил от Хъос, по време на пребиваването си в Аушвиц. Не на всеки се даваше подобна изключителна възможност — да служи на родината, да облагородява генетичния баланс на човешката раса и същевременно да се облагодетелства лично. Наистина беше щастливец...

Само тази проклета крепост. Всъщност, проблемът май беше решен. Ако всичко се задържи спокойно, може да потегли още утре сутринта и да докладва в Берлин, че е изпълнил задачата. Ето как ще представи нещата:

Пристигнал е и е изгубил двама войника през първата нощ, преди да успее да предприеме ответни действия. А след това убийствата са били прекратени. (Ще избегне подробности, за това кога точно са били преустановени убийствата, но затова пък ще бъде кристално ясен по въпроса на кого се дължи прекратяването им.) Изчакал е три нощи, през които не е имало смъртен случай и после си е тръгнал. Мисията е изпълнена. Ако пък след неговото потегляне убийствата бъдат възобновени, вината ще стовари на оня некадърник — Вьорман. Дотогава Кемпфер вече ще се е заел с издигането на

лагера в Плойещи. А онези ако искат, да изпратят някой друг, за да тегли шут на Вьорман.

Магда се стресна в съня си, когато Лидия почука на вратата, за да обяви, че вечерята е готова. Написка се в легена и веднага се ободри. Не беше гладна. Стомахът ѝ се беше свил и тя знаеше, че в подобно състояние едва ли ще задържи каквато и да е храна.

Приблужи се до прозореца. В небето все още се виждаше бледото сияние на дневната светлина, но проходът тънеше в мрак. Нощта беше обгърнала крепостта, ала въпреки това светлините в двора не бяха включени. Някои от прозорците блестяха като котешки очи в тъмното, между тях и прозорецът на баща ѝ, но самата крепост вече не приличаше на „евтина туристическа атракция“, както я бе охарактеризирал Глен в първата нощ.

Интересно дали Глен сега е долу, на масата в столовата? И дали мисли за нея? Може би я чака? Едва ли — нищо чудно да е погълнат изцяло от храната. Както и да е. Не биваше в никакъв случай да се среща с него точно сега. Един поглед и той незабавно ще разбере какво е намислила, а може и да се опита да я спре.

Магда съсредоточи мислите си върху крепостта. Защо все мислеше за този Глен? Без съмнение, той можеше да се погрижи за себе си. А на нея ѝ предстоеше трудна задача довечера.

Ала мислите ѝ упорито се връщаха към червенокосия мъж. Дори го бе видяла в съня си днес следобед. Отделните детайли бяха объркани и неясни, но усещането беше топло и донякъде еротично. Какво ставаше с нея? Никога досега не беше изпитвала нещо подобно към когото и да било. Вярно, преди години, когато беше съвсем млада често я бяха ухажвали различни мъже. Беше дори увлечена по двама-трима, но нищо повече. И дори Михаил... бяха близки с него, но никога не беше го желала.

Ето това беше. Магда осъзна леко шокирана, че желае Глен — иска да е до него, да я накара да почувства...

Това беше абсурдно! Държеше се като простодушна селянка, тръпнеща да срещне своя възлюбен от големия град. Не, не биваше да си позволи да се увлича по Глен и по който и да било мъж. Не и докато баща ѝ беше в това безпомощно състояние. А особено сега — когато бе затворен в крепостта с фашистите и онова ужасно нещо. Баща ѝ беше

най-важен от всичко. Нямахте си друг близък човек и тя никога не ще го изостави.

И все пак... ако имаште повече мъже като Глен. Той я караше да се чувства значима, да бъде такава, каквато е, мила, добра, да се гордее със себе си. С него можеше да разговаря свободно на каквито й хрумне теми.

Малко след десет Магда напусна страноприемницата. От прозореца бе наблюдавала Глен да се промъква до храстите и да заема обичайната си позиция в края на клисурата. След като изчака малко, за да се увери, че няма да си тръгне, тя привърза косата си с кърпа, извади фенерчето от чекмеджето на масата и излезе. Пресече предната стая и потъна в мрака отвън.

Магда не пое към моста. Вместо това пресече пътя и се отправи към мрачния масив на планината, намирайки пипнешком пътя си в тъмнината. Не биваше да използва фенерчето, за да не издаде местонахождението си на часовоите в крепостта. Тя вдигна жилетката и затъкна фенерчето в колана на полата, усещайки хладния допир на метал до кожата си.

Имаше съвсем ясна представа къде отива. Там, където се съединяваха клисурата и западната стена на прохода се издигаше широка и заострена грамада от камънак и пръст, свлякла се надолу от планината от векове насам. Склонът на грамадата не беше особено стръмен, имаше къде да стъпи — познаваше добре мястото отпреди години, когато в същата тази клисура беше дошла да търси някакъв несъществуващ крайъгълен камък. Нееднократно бе изкачвала грамадата, но винаги по светло. Тази нощ, мракът и мъглата не само щяха да я скриват, но и да й пречат. Дори лунна светлина нямаше да има, поне до полунощ. Начинанието беше рисковано, но Магда беше уверена, че ще се справи.

Тя стигна склона на планината, където клисурата внезапно свършваше. Грамадата от камънаци беше конусообразна, основата й стъпваше на изпълненото с мъгла дъно на клисурата, близо петдесет метра под нея, а върхът се намираще само на метър под краката й.

Тя стисна зъби, пое няколко пъти с пълни гърди и сетне започна спускането. Движеше се бавно, предпазливо, опипвайки внимателно преди да отпусне тежестта си, като се придържаше към по едрите камъни. Нямахте смисъл да бърза. Разполагаше с достатъчно време.

Най-важна сега беше предпазливостта — и да действа безшумно. Една погрешна стъпка и ще се подхлъзне надолу. Назъбените скали под нея ще разкъсат плътта ѝ докато стигне дъното. А дори и да преживее падането, вече ще е привлякла вниманието на часовоите от стената. Налагаше се да бъде крайно предпазлива.

Заизкачва се бавно нагоре, като през цялото време се стараеше да подтисне мисълта, че Молашар я дебне долу в клисурата. Имаше един опасен момент — малко, след като се бе спуснала в млечнобялата мъгла. За миг не можа да намери подходящо място за стъпване. Вкопчи се в един скален къс, а краката ѝ увиснаха над мъгливата бездна, драпайки отчаяно по склона. Сякаш целият свят беше изчезнал, оставяйки я да виси от тази издадена скала, сама, завинаги. Но тя се пребори с паниката и бавно се придърпа наляво, където кракът ѝ опипа някаква опора.

Останалата част от спускането беше съвсем лесна. Цяла и невредима стигна до основата на хълма. Ала тепърва я чакаше още потруден терен. Дъното на клисурата беше като ничия земя, царство на остри камънаци и бодливи треви, обвито в мътновата пелена, която се разтваряше пред нея, а после сякаш я обгръщаше с пипала. Придвижваше се бавно и крайно предпазливо. Камъните бяха хлъзгави и неустойчиви, заплашващи да превърнат една неточна стъпка в опасно падане със счупване на кости. Беше почти напълно заслепена от мъглата, но продължаваше напред. Измина цяла вечност преди да осъзнае, че е стигнала първия ориентир — мрачната, неясна сянка над главата ѝ, хвърляна от моста. Основата на кулата трябваше да е някъде напред и в ляво.

Чувстваше, че е съвсем близо, когато неочаквано кракът ѝ нагази в ледена вода. Бързо го дръпна, изу обувките и дебелите си чорапи и нави вълнената си пола. После пое дълбоко въздух и се успокои. Със здраво стиснати зъби Магда пристъпи във водата и издиша рязко, когато студът плъзна нагоре, забивайки пронизващи болезнени клинове в плътта ѝ. Но въпреки това продължи напред, сдържайки завладялото я желание да се хвърли напред и да изпълзи на отсрещния бряг.

Беше извървяла близо десетина метра по брега, преди да осъзнае, че вече е във водата. Краката ѝ бяха изтръпнали. Цялата трепереща, тя седна на един камък и се зае да разтърква пръстите си,

докато отново започна да ги чувства. Едва тогава си обу чорапите и обувките.

Още няколко крачки и опря в гранитната скала, която оформяше основата на крепостта. Плъзна ръка по грубата ѝ повърхност и продължи напред, докато напипа издадения ръб на кулата, която се простираше чак до дъното на клисурата. Тук повърхността стана погладка, камъните очевидно бяха обработвани от човешка ръка.

Магда продължи пипнешком, докато стигна до два по-големия каменен блок, който търсеше. После го натисна. С тихо, едва доловимо изскърцване плочата поддаде навътре. Оформилият се в стената черен триъгълник зееше като раззината паст. Магда не си позволи и секунда колебание. Тя издърпа фенерчето от колана си и прекрачи прага.

Още щом влезе, върху ѝ се стовари злокобното усещане, пронизвайки покритата ѝ с пот кожа и тя с мъка се сдържа да не хукне обратно. Беше далеч по-осезателно и нетърпимо от онзи ден — във вторник, когато с баща ѝ бяха пристъпили прага на крепостта и дори от тази сутрин, когато бе надникнала през портата. Дали тя бе станала почувствителна, или злото бе набрало сили?

Той се носеше плавно, апатично, почти безцелно сред недрата на галерията, оформяща подземие на крепостта, приплъзвайки се от сянка на сянка, неразделна част от мрака, с човешка форма, но отдавна лишен от всичко, присъщо на човечеството.

Той се спря, усещайки някакъв нов живот, какъвто нямаше допреди малко. Някой бе влязъл в крепостта. След краткотрайно съсредоточаване разпозна присъствието на дъщерята на недъгавия. Онази, която бе докоснал преди две нощи. Онази, която бе изпълнена с такава сила и доброта, че неговият вечен и ненаситен глад бе прераснал в неудържимо желание. Беше изпаднал в ярост, когато германците я прогониха от крепостта.

А ето, че сега тя се беше върнала.

Той отново се понесе из мрака, но сега вече не се движеше безцелно, нито апатично.

Магда стоеше неподвижно в здрача, треперееща и нерешителна. Разтревожени от появата ѝ, дребни пеперуди и мушички проникваха в гърлото и носа ѝ и затрудняваха дишането ѝ. Жадуваше да излезе на въздух. Глупаво беше да идва тук. С какво ли можеше да помогне на баща си срещу един вампир? Какво очакваше да постигне с идването

си? Необмислена героична постъпка, която можеше да завърши фатално. За каква се мислеше? Какво я караше да...

Чакай!

Безгласен вик сложи край на обърканите ѝ мисли. Разсъждаваше като някой, който се е предал предварително. Това не беше типично за нея. Тя можеше да направи нещо за баща си! Не знаеше точно какво, но поне щеше да е до него в мига на смъртна опасност. Трябва да продължи.

Първоначалното ѝ намерение беше да затвори каменната плоча след себе си. Но нямаше сили да го стори. Струваше ѝ се, че ще е по-спокойна, ако знае, че пътят за бягство остава открит.

Реши, че сега вече може да използва фенерчето и го включи. Лъчът се пребори с мрака, разкривайки долния край на дълга каменна стълба, която се извиваше спираловидно по вътрешната повърхност на кулата. Тя вдигна фенерчето нагоре, но светлината беше погълната от непрогледната тъмнина.

Нямаше друг избор, освен да се изкачи.

След опасното спускане и мъчителното прекосяване на дъното на клисурата, тези стъпала — макар и стръмни — ѝ се струаха истински лукс. Докато се изкачваше Магда движеше светлината напред-назад, за да се увери, че всяко стъпало е запазено. Тишина цареше в огромното, тъмно помещение, чуваше се само ехото от стъпките ѝ и така продължи, докато изкачи две трети от стълбата.

Тогава отляво се появи слабо течение. И заедно с него дойде странен звук.

Тя застина сред смразяващия въздух, заслушана в далечното, тихо подраскване. Макар объркано и лишено от ритъм, драскането ставаше все по-настойчиво. Магда насочи фенерчето вдясно и видя тесен отвор в каменната стена, с височина около шест стъпки. И при предишното си минаване от тук го беше видяла, но бе беше се замисляла за предназначението му. И никога досега не беше долавяла подухване от него. Нито пък беше чувала този шум.

Магда насочи лъча право в дупката и надникна в мрака, надявайки се веднага да открие източника на странния шум.

Дано да не са плъхове. Моля те, Боже, не позволявай да са плъхове!

Ала вътре не видя нищо друго, освен един покрит с мръсотия под. Драскането идеше някъде от дълбочина. Далеч надясно, може би на около десетина метра тя зърна бледо сияние. Изгаси фенерчето и се увери — там долу нещо светеше и се изкачваше нагоре. Магда присви очи в тъмнината и забеляза очертанията на стълба.

Изведнъж си даде сметка къде е попаднала. Пред нея беше една от галериите — източната. Което означаваше, че светлината вдясно проникваше през разрушения под на подземие. Само преди две нощи тя бе стояла в основата на тази стълба, докато баща ѝ бе обследвал...

... трупове. Щом стълбите се намираха вдясно, значи вляво от нея лежаха осемте мъртви немски войници. Но странният звук не спираше, носещ се към нея от далечния край на галерията — ако там въобще имаше някакъв край.

Тя подтисна отвращението си и продължи да се изкачва, насочвайки светлината нагоре. Оставаше ѝ само още един завой. Магда освети мястото, където стълбите се губеха в тъмната ниша на стената. Тази гледка малко я ободри, знаеше че над нея се намира първият етаж на кулата. Етажът на баща ѝ. И нишата се откриваше в стената, която разделяше техните две стаи.

Магда пъргаво изкачи останалите стълби и се пъкна в нишата. Тя притисна ухо до каменната плоча отдясно, която бе закрепена на панти също като онази в основата на кулата. Никакъв звук не се чуваше зад нея. Въпреки това Магда остана неподвижно, макар и не без известно усилие. Нито крачки, нито гласове. Баща ѝ беше сам.

Тя побутна плочата, очаквайки да подаде лесно. Но плочата не помръдваше. Магда се облегна на нея и натисна с всичко сила. Никакво движение. Прегърбена, чувстваща се затворена в тясната ниша, Магда трескаво премисляше всички възможности. Нещо се беше случило. Преди пет години бе отместила този камък почти без усилие. Нима през тези години крепостта е потънала, нарушавайки деликатния баланс на пантите?

Изкушаваше се да потропа с металната дръжка на фенерчето по плочата. Така поне ще уведоми баща си за своето присъствие. Но какво от това? Той едва ли можеше да ѝ помогне за отместването на плочата. Ами ако чуят звука на горния етаж и някой от войниците или офицерите слезе да провери? Не — в никакъв случай не бива да чука.

Но все пак трябваше по някакъв начин да влезе в стаята! Тя напъна отново сили, като този път опря гръб в отсрещната стена. Плочата и този път не помръдна.

Докато седеше в нишата, ядосана, огорчена изведнъж ѝ хрумна, че има още един път нагоре — през подземиеото. Ако там нямаше часовои би могла да стигне до двора и в случай, че осветлението все още не е запалено, да се прокрадне до стаята на баща ѝ. Ами ако... но все пак, винаги може да се върне, нали?

Магда се спусна пъргаво до отвора в стената. Посрещна я хладното течение и драскащите звуци. Тя се промъкна през процепа и се отправи към стълбите и светлината, идеща отгоре. Насочила бе фенерчето право пред себе си и внимаваше да не го отклони вляво, където знаеше че лежат трупове.

Колкото по-навътре в подземиеото влизаше, толкова по-трудно ѝ беше да върви. Умът ѝ, чувството за дълг, любовта към баща ѝ — всички висши слоеве на съзнанието ѝ я тласкаха напред. Но имаше нещо друго, което ѝ пречеше, забавяше я. Някаква първична част от мозъка ѝ се бунтуваше, караше я да се върне обратно.

Тя продължи, без да обръща внимание на предупрежденията. Нищо не можеше да я спре сега... макар трепкащите наоколо сенки да събуждаха в нея ужас. Игра на светлината, повтаряше си тя. Стига да не спира, всичко ще е наред. Магда почти бе стигнала стълбите, когато забеляза нещо да се движи в основата им. Едва сдържа писъка си, когато изскочи в кръга светлина.

Плъх!

Седеше прегърбен на стъпалата, тлъстото му телце усукано в извитата опашка и ближеше закривените си нокти. Повръщаше ѝ се. Не можеше да направи и една крачка, докато тази гадост беше там. Плъхът вдигна глава, погледна я, сетне се изгуби в мрака. Магда не изчака да промени намерението си и да се върне. Тя се втурна нагоре по стълбите, после замря и се ослуша, изчаквайки стомахът ѝ да се успокои.

Горе всичко беше спокойно — не се чуваше никакъв глас, стъпки или покашляне. Единственият шум беше неумолимото драскане, понастойчиво и силно от всякога, но все още някъде от дъното на пещерата. Тя реши да не му обръща внимание. Не можеше да си представи какво би могло да го предизвиква, а и не желаше.

Отново запали фенерчето, за да се увери, че наоколо няма плъхове. После продължи нагоре, бавно, внимателно, безшумно. Когато наближи върха, тя надникна предпазливо през дупката в пода на горния етаж. Отвъд разбитата стена вдясно от нея се намираще главния коридор на подземие, осветен от блясъка на електрическите крушки и очевидно пуст. Още три стъпала я изведоха на това ниво и нови три я преведоха през разбитата стена. Магда наново се послуша за часовой. След като не чу нищо, тя надникна в коридора. Беше пуст.

Сега идваше най-рискованата част. Предстоеше ѝ да измени цялата дължина на коридора до стълбите, които щяха да я отведат в двора. А сетне да се прокрадне през него и после...

Всяко нещо с времето си, рече си Магда. Първо — коридора. Минем ли го, тогава ще се тревожим за стълбите.

Тя замря, неспособна да направи първата крачка на светло. До този момент се беше придвижвала в мрака. Да излезе под тези ослепителни крушки и изглеждаше като да застане гола в центъра на Букурещ по обед. Ала единствената алтернатива беше да се откаже и да поеме обратно.

Тя пристъпи в коридора и пое по него бързо и безшумно. Почти бе стигнала стълбите, когато чу някакъв шум отгоре. Някой слизаше. Беше решила да се шумгне в някоя от страничните стаи, ако се изправят насреща ѝ и сега побърза да го стори.

Ала веднага щом пристъпи прага, Магда замръзна. Макар да не беше докоснала, видяла, или пък чула когото и да било, тя знаеше, че не е сама. Да се маха, час по-скоро! Но тогава ще я забележи, онзи който слиза по стълбите. Изведнъж в тъмнината зад нея нещо се раздвижи и една ръка стисна гърлото ѝ.

— Какво си хванах тук? — рече някой на немски. Значи в стаята бе имало часовой! Той я издърпа обратно в коридора. — Я виж, я виж! Чакай да те огледам на светло!

Сърцето на Магда тупкаше ужасено, докато чакаше да различи какъв цвят е униформата войника, който я бе пленил. Ако се окажеше сива, тогава имаше шанс, макар и малък. Но ако е черна...

Черна беше. И към тях тичаше друг есесовец.

— Това е чифутката! — извика първият. Беше си свалил шлема, очите му бяха подпухнали. Сигурно е бил задремал в стаята, където тя се бе промъкнала.

— Как е влязла? — попита вторият.

Магда се сви в дрехите си, докато я гледаха.

— Не зная — рече първият, завъртя я и я побутна към стълбите.

— Най-добре веднага да докладваме на майора.

Той се наведе към стаята, в която се беше притаил за да потърси шлема си. В същия миг до него застана другият войник. Магда реагира почти без да мисли. Тя блъсна първия в стаята и се втурна към отвора в стената. Нямаше никакво желание да се среща с майора. Ако се промъкне в подземие, ще има повече шансове да излезе на свобода, защото само тя знаеше пътя.

Внезапно кожата на тила ѝ се възпламени от пронизваща болка. Другият войник бе сграбчил косите ѝ, докато се промъкваше край него и ги бе дръпнал рязко. Но очевидно не беше доволен от постигнатото. Докато Магда преглеждаше бликналите в очите ѝ сълзи на болка, той постави длан между гърдите ѝ и я блъсна в стената.

Останала без дъх, девойката почувства, че губи съзнание и се свлече на пода. Главата ѝ се удари в каменната стена. Следващите няколко минути ѝ се сториха обърквана смесица от кълтящ шум и разпокъсани гласове:

— Не си я убил, нали?

— Ще се оправя.

— Тая, малката не си седи на задника.

— Сигурно никой не се е заел да я научи както трябва.

Кратка пауза, след което:

— Тук, вътре.

Все още като в мъгла, с безчувствено тяло и размътен поглед, Магда осъзна, че я влачат за ръце по студения каменен коридор зад някакъв ъгъл, където светлината е по-слаба. Намираще се в една от стаите. Но защо? Когато ѝ пуснаха ръцете, тя чу вратата да се затваря, светлината намаля, а след това ги почувства върху себе си. Двата се блъскаха припряно и си пречеха — докато единият дърпаше полата ѝ надолу, другият вече я вдигаше за да опипа краката ѝ.

Понечи да закрепци, но беше изгубила глас, помъчи се да се съпротивлява, но ръцете и краката ѝ се бяха отпуснали като безполезни тежести и дори ужасът беше някак притъпен и далечен. Над прегърбените рамене на насилниците си Магда различи очертанията на вратата, която водеше към коридора. Де да можеше да е там сега.

Неочаквано очертанята изчезнаха, сякаш някой бе застанал в рамката на вратата. Тя долови нечие присъствие на прага. Разнесе се оглушителен трясък. Вратата се разцепи по средата и падна встрани, покривайки ги с дъжд от трески и едра дървения. Някаква фигура — огромна, мъжествена — изпълни рамката и спря пътя на светлината.

Глен! — помисли си тя в началото, но надеждата ѝ почти веднага бе приглушена от студената и злокобна вълна, която идеше от вратата.

Стреснатите есесовци извикаха и се отдръпнаха от нея. Фигурата сякаш се удесетори, когато скочи към тях. Магда усети че я блъскат и ритат, докато ужасените войници скачаха за оръжията си. Ала не бяха достатъчно бързи. Новодошлият се нахвърли върху тях с изненадваща бързина, наведе се, сграбчи за гърлата двамата нападатели и сетне се изправи в пълен ръст.

Под въздействие на завладелия я ужас, Магда почувства, че главата ѝ най-сетне се прояснява. Изправен пред нея стоеше Молашар — неимоверна по размери, черна фигура, очертана на светлината от коридора, с две огненочервени точки на мястото, където са очите, протегнал ръце встрани, стиснал във всяка по един отчаяно мятащ се есесовец. Държа ги така, докато движенията им се забавиха и телата им увиснаха неподвижно, заедно с утихващите агонизиращи звуци. После ги раздруса с такава страшна сила, че Магда чу тракащите им кости и разкъсващите се хрущяли. Накрая Молашар ги запрати в един тъмен ъгъл и изчезна след тях.

Като се мъчеше да не обръща внимание на болката и слабостта си, Магда се претърколи и и се подпря на ръце и колене. Все още нямаше достатъчно сили да се изправи. Трябваша ѝ поне няколко минути, преди да възвърне контрол над краката си.

Изведнъж в стаята се разнесе някакъв звук — жаден, клокочещ и изсмукващ шум, от който ѝ се повдигаше. Забравила умората тя скочи и се насочи към светлината идеща от коридора.

Трябваше незабавно да се измъкне! Забравила беше баща си, завладяна от неизказания ужас на случилото се зад нея в стаята. Коридорът се залюля пред очите ѝ, докато се препъваше към отвора в стената, но тя стисна зъби и продължи. Успя да се добере до отвора без да падне, ала в мига, когато го пристъпваше, забеляза някакво движение с крайчеца на окото.

Зад нея идеше Молашар. Носеше се с едри, гъвкави и почти грациозни крачки, отзад се развяваше наметалото му, очите му блестяха ярко, а устните и брадичката му бяха покрити с незасъхнала кръв.

Магда извика уплашено, хвърли се в отвора и изтича надолу по стълбите към подземиято. Макар възможността да му избяга да изглеждаше почти абсурдна, тя отказваше да се предаде. Без да поглежда назад, усети че я приближава и се хвърли към стълбите.

При падането кракът ѝ се подхлъзна, тя изгуби равновесие и полетя надолу. Силни ръце, студени като нощта я сграбчиха отзад, едната през тялото, а другата под коленете. Тя отвори уста, да изпищи от ужас и отвращение, но гласът ѝ секна. Почувства че я вдигат и носят надолу. Хвърли крадешком поглед към разкривеното, бледо, покрито с кръв лице на Молашар, над което се вееха разпилените му коси. В очите му пламтеше безумие, миг след това светлината се скри и Магда вече не можеше да различи нищо. Молашар сви рязко. Носеше я към стълбата в основата на кулата. Тя отчаяно се бореше, но той я стискаше с непреодолима сила в прегръдките си. Накрая се предаде. По-добре да запази сили до мига, когато ще ѝ се отдаде случай да избяга.

Както и предишния път, чувстваше парализиращ хлад в местата, където я докосваше, въпреки дебелиите дрехи. От него се носеше някакъв тежък, застоял мирис. И макар да не беше мръсен, изглеждаше някак... нечист.

Той я пренесе през тесния отвор в основата на кулата.

— Къде...? — дрезгаво попита тя, но гърлото ѝ се сви ужасено.

Нямаше отговор.

Магда започна да трепери неудържимо. Пресякоха подземиято и когато пое нагоре по стълбите, зъбите ѝ вече тракаха шумно. Допирът с Молашар сякаш изсмукваше запасите ѝ от телесна топлина.

Наоколо бе тъмно, но въпреки това Молашар вземаше уверено по две стъпала на веднъж. След като направи един пълен кръг по вътрешната страна на кулата, Молашар спря. Магда усети че се притискат в стената на нишата, чу драцене на камък в камък и изведнъж я заля светлина.

— Магда!

Беше гласът на баща ѝ. Докато очите ѝ привикваха с ярката светлина, тя почувства, че я поставят на крака и после ръцете я пуснаха. Протегна ръка по посока към гласа и напипа дръжката на количката. Сграбчи я, вкопчи се в нея и се придърпа като моряк, докопал спасително парче дърво.

— Какво правиш тук? — запита я баща ѝ с остър, яден шепот.

— Войниците... — беше всичко, което успя да промълви тя. Погледът ѝ най-сетне се проясни и тя видя, че баща ѝ я гледа със зяпнала от учудване уста.

— Измъкнаха те от страноприемницата?

Тя поклати глава.

— Не. Аз се спуснах долу.

— Но защо правиш такива глупости?

— Защото не исках да те оставям насаме с него — Магда не си даде труд да сочи Молашар. Ясно беше за кого говори.

След пристигането им в стаята беше притъмняло видимо. Знаеше, че Молашар е някъде зад нея в сянката на нишата, но нямаше сили да погледне натам.

— Двама есесовци ме хванаха — продължи тя. — Вкараха ме в една стая. Искаха да...

— Какво стана? — извика баща ѝ с разширени очи.

— Аз бях... — Магда погледна през рамо към сянката отзад — ... спасена.

Баща ѝ продължи да я гледа, но в очите му сега не се четеше уплаха или загриженост, а нещо друго — недоверие.

— От Молашар?

Тя намери сили да го погледне. Стоеше в сянката на нишата, загърнат в мрак, видение от кошмар, лицето му едва се различаваше, но очите бяха все така ярки. Кръвта по кожата му беше изчезнала, сякаш е била абсорбирана вътре. Или може би избърсана. Магда потрепери.

— Ето че развали всичко! — ядно заяви баща ѝ. — Открийт ли телата на убитите, майорът ще стовари върху ми своя гняв! И всичко заради теб!

— Дойдох, за да съм с теб — подскочи като ужилена Магда. Защо ѝ се гневеше?

— Не съм те молил да идваш! Не исках да си тук преди, не искам и сега да си тук.

— Татко, моля те!

Той посочи със закривен пръст към отвора в стената.

— Тръгвай си, Магда! Имам прекалено много работа, а времето ми е малко! Нацистите всеки миг ще нахлуят тук, за да ми поискат обяснение за убитите, а аз нямам никакъв отговор! Трябва да говоря с Молашар преди да се появят!

— Татко...

— Върви!

Магда стана и го загледа. Как можеше да ѝ говори по този начин? В очите ѝ напиряха сълзи, искаше ѝ се да го помоли, да извоюва ако трябва със сила някакво съгласие от него. Но не можеше. Не можеше да му се възпротиви, дори пред Молашар. Той ѝ беше баща и макар да осъзнаваше, че е несправедлив към нея, не смееше да възрази.

Магда се обърна рязко изтича покрай неподвижната фигура на Молашар. Плочата се затвори зад нея и отново я обгърна мрак. Опипа полата си, но фенерчето беше изчезнало! Трябва да е паднало някъде.

Имаше две възможности — да се върне обратно и да помоли баща си за лампа или свещ, или да се спусне в тъмнината. Тя помисли няколко секунди и се спря на втората възможност. Не смееше да застане повторно пред баща си. Беше я обидил повече, отколкото бе предполагала. В него бе настъпила някаква промяна. Изчезнало бе така присъщото за него добродушие, съчувствието, винаги неделима част от отношението му към нея. Тази нощ я беше прогонил, сякаш му е чужда. И дори не беше я попитал дали има с какво да си осветява пътя!

Магда преглътна сълзите си. Не бива да плаче! Но какво ѝ оставаше да прави? Чувстваше се беззащитна. И най-вече — предадена.

Единствената възможност бе незабавно да напусне крепостта. Тя заслиза, опипвайки пътя си. Не виждаше нищо, но беше докоснала с лявата си ръка стената и като се спускаше внимателно и предпазливо, щеше да стигне безпрепятствено основата на крепостта.

Когато завърши първия кръг, Магда се послуша за познатия драскащ звук през отвора към подземията. Но този път не го чу. Вместо това из мрака се носеше друг шум — по-силен, по-тежък, от

по-близко. Тя забави крачка, докато стигна отвора и почувства течението идващо през него. Докато слушаше, шумът се усили.

Като че ли нещо се влачеше, пълзеше, тътреше и при тази мисъл зъбите ѝ затракаха, а засъхналият ѝ език се лепна за небцето. Това не бяха плъхове... а нещо много по-голямо. Шумът идеше от най-плътния мрак, вляво от нея. Някъде отгоре и вдясно се прецеждаше слаба светлина, но тя не стигаше до мястото, откъдето идеше шумът. Толкова по-добре. Магда не искаше да види какво има там.

Тя размаха ръка в отвора и за един ужасяващ миг не можа да напипа отсрещната стена. Сетне ръката ѝ опря студената, солидна, така приятна на допир стена и тя продължи надолу, по-бързо от преди, пренебрегвайки опасността, с разтуптяно сърце и сподавено дишане. Ако онова, което се движеше из подземията приближаваше отвора, Магда искаше да е колкото се може по-далеч от него.

Спускането ѝ се стори безкрайно дълго. Магда току поглеждаше назад в мрака, повече инстинктивно, защото нищо не можеше да види. Когато стигна дъното, забеляза сиянието на триъгълния отвор и мъглата отвъд него. Излезе навън, затръшна плочата и пое облекчено въздух.

Едва след като се успокои, Магда си даде сметка, че макар да бе напуснала крепостта, все още се намираше в пределите на злокобната ѝ атмосфера. Тази сутрин усещането се простираше до прага, а сега стигаше отвъд стените. Тя пое в мрака, препъвайки се в камъните. Едва когато стигна реката почувства, че зловещата аура е останала зад нея.

Изведнъж над нея се чува приглушени крясъци и мъглата бе осветена от далечно сияние. В крепостта бяха запалени всички светлини. Някой трябва да е открил телата на двамата убити.

Магда се отдалечаваше с бърза крачка. Допълнителната светлина не представляваше заплаха, защото не достигаше до нея. Тя се прецеждаше едва-едва, подобно на достигащи до дъното на блатото слънчеви лъчи. Част от нея улавяше и задържаше мъглата, която от това ставаше сякаш по-плътна и я прикриваше по-добре. Магда нагази в реката без да си прави труда да се събува — искаше колкото се може по-скоро да напусне района на крепостта. Сянката на моста премина над нея и не след дълго тя стигна основата на каменистия хълм. Спря за малко да си поеме дъх и после се заизкачва, докато стигна горните

слоеве на мъглата. Пелената почти беше изпълнила клисурата и върхът на склона бе само на няколко метра над нея. Веднага след като пресече открития участък Магда почувства, че е в безопасност.

Затича се, леко приведена и навлезе в храстите, без да забавя ход. Някакъв корен се уплете в крака ѝ, Магда полетя напред и падайки, удари лявото си коляно в един издаден камък. Тя присви ударения крак към гърдите си и захлипа, преглъщайки сълзите и болката. Плачеше от яд към баща ѝ, от облекчение, че се е измъкнала невредима от крепостта, като последствие на преживяното, на онова, което ѝ бяха сторили и другото — което за малко щяха да ѝ сторят.

— Била си в крепостта.

Глен. Никой друг не би желала да види повече от него в този момент. Тя избърса очите си с ръкава на жилетката и се изправи — точно направи опит. Остра болка проряза удареното ѝ коляно и Глен побърза да я задържи, преди да е паднала.

— Удари ли се? — в гласа му долови нежност.

— Само се одрасках.

Тя опита да пристъпи напред, но кракът ѝ се подгъна под нея. Без да промълви и дума, Глен я вдигна на ръце и я понесе към страноприемницата.

За втори път тази вечер я носеха. Но сега беше различно. Прегръдката на Глен беше като топло убежище, което разтопяваше смразяващия спомен, оставен от Молашар. Тя се облегна на гърдите му и почувства, че страхът ѝ се изпарява. Но как се е прокраднал до нея, без да го чуе? Или може би е стоял през цялото време там и я е чакал?

Магда отпусна главата си на рамото му, чувствайки се в пълна безопасност. Да можех само винаги да се чувствам така.

Без никакво усилие Глен я отнесе в сградата, пресече пустото предверие, изкачи се по стълбите и влезе в нейната стая. След като я положи грижливо на леглото той коленичи пред нея.

— А сега да видим коляното.

В началото Магда се поколеба, после вдигна полата си над удареното място, като се стараеше бедрата ѝ да останат покрити. Нещо вътре в нея ѝ нашепваше, че не е редно да остане насаме с почти непознат мъж и да му показва краката си, приседнала тук, на леглото. Но нямаше как...

Чорапът от груба, сивкава вълна беше разкъсан и отдолу се виждаше отеклата, ливидно оцветена капачка. Кожата беше подпухнала, тестовата. Глен се наведе към легена, потопаи във водата една кърпа и после я положи внимателно върху коляното.

— Това ще помогне — рече ѝ той.

— Какво става в крепостта? — запита тя, втренчила поглед в червеникавата му коса. Усецаше как от допира му по крака ѝ се разлива топла вълна.

Той вдигна поглед към нея.

— Била си там тази вечер. Защо не ми каза?

— Вярно, бях там, но не мога да ти разкажа — или да проумея — това, което се случи. Зная, че пробуждането на Молашар е променило крепостта. Навремето харесвах това място, а сега се страхувам от него. Има някаква... прокоба горе в крепостта. Не е необходимо да я виждаш, или докосваш, за да я почувстваш, също както понякога без да поглеждаш навън знаеш, че времето се разваля. Усеца се в самия въздух... просмуква се през порите ти.

— И каква „прокоба“ усецаш в Молашар?

— Той е зъл. Знам че звучи емоционално, но е така — той е зъл. Потомствено зъл. Едно чудовищно, древно зло, което се храни с мъртъвци и цени всичко, що е пагубно за живите, което мрази и се страхува от всичко, обичано от нас — тя млъкна, сякаш смутена от категоричността на думите си. — Ето това чувствам. Ти как го разбираш?

Няколко секунди Глен я разглежда внимателно и едва след това отговори.

— Трябва да си крайно чувствителна, за да доловиш всичко това.

— И все пак...

— И все пак какво?

— И все пак преди малко Молашар ме спаси от лапите на две човешки същества, които според всички правила би трябвало да са на моя страна и срещу него.

Зениците на Глен едва видимо се разшириха.

— Молашар те е спасил?

— Да. И уби двама есесовци... — тя потрепери при спомена — ... беше ужасно. А на мен нищо не ми стори така. Странно, нали?

— Много — Глен дръпна ръка от коляното ѝ и я прокара през косата си. Магда нямаше нищо против да я постави обратно на същото място, но той изглеждаше потънал в мисли. — И ти избяга от него?

— Не. Той ме отнесе при баща ми — тя изчака Глен да възприеме думите ѝ. Той кимна бавно, сякаш открил някакъв свой смисъл в случилото се. — Има и още нещо.

— За Молашар ли?

— Не. За крепостта. Долу в подземията... нещо се движи. Може би то е издавало странния драскащ звук.

— Драскащ звук — повтори с уморен глас Глен.

— Драскащ, чегъртащ... някъде далеч от дъното на галерията.

Без да промълви нито дума, Глен се изправи и застана до прозореца. Загледа неподвижен крепостта.

— Разкажи ми всичко, което се е случило с теб тази вечер — от момента, когато си влязла в крепостта да напускането ѝ. С най-малките подробности.

Магда послушно разказа всичко което си спомни, но когато стигна мястото, където Молашар я внасяше в стаята на баща ѝ, гласът ѝ секна.

— Какво има?

— Нищо.

— Как изглеждаше баща ти? — запита Глен. — Добре ли беше?

Гърлото ѝ се сви болезнено.

— Да, добре беше — ала въпреки храбрата ѝ усмивка, по бузите ѝ се стичаха сълзи. Колкото и да се стараеше, не можеше да ги задържи. — Каза ми да се махам... да го оставя насаме с Молашар. Представяш ли си? След всичко, което преживях за да се добера до него, той ми нареди да си тръгвам!

Отчаянието в гласа ѝ най-сетне достигна до Глен и той се обърна към нея.

— Не го интересуваше, че съм била нападната от двама главорези, които за малко да ме изнасят! Дори не попита дали не съм наранена! Единственото, което го вълнуваше беше че му отнемам от безценното време за среща с Молашар. Може и да съм му дъщеря, но го е грижа повече да разговаря с това... същество!

Глен пристъпи към леглото и седна до нея. После обгърна раменете ѝ и я привлече нежно към себе си.

— Баща ти е в крайно тежко положение. Не бива да го забравяш.

— А той не бива да забравя, че ми е баща!

— Да — кимна успокояващо Глен. — Да, така е — той се изтегна на леглото и притегли Магда до себе си. — Ела. Легни до мен и затвори очи. Ще се оправяш.

Магда се подчини с разтуптяно сърце, което заплашваше да изхвъркне. Без да обръща внимание на болката в коляното, тя вдигна ударения крак и се извърна към него. Така останаха да лежат на тясното легло, Глен подпъхнал ръка под нея, Магда положила глава на рамото му, тялото ѝ съвсем близо до неговото. За пръв път лежеше в едно легло с мъж. Беше едновременно страшно и чудесно. Мъжественото му излъчване я обгръщаше и ѝ завърташе ума. Тя потръпваше всеки път, когато телата им се допираха, сякаш през дрехите ѝ преминаваше електрически ток. Дрехите, които вече я задушаваша.

Ненадейно тя се надигна и го целуна по устата. В първия миг Глен отвърна на целувката, после се отдръпна.

— Магда...

Надникна в очите му, за да види там смес от желание, колебание и изненадан. Сигурно е бил по-учуден от нея. Тази целувка беше съвсем непреднамерена, израз на зараждащото се дълбоко в нея желание. Тялото ѝ бе действало по собствена воля и тя не бе направила никакъв опит да го спре. Този миг никога нямаше да се повтори. Той съществуваше само сега. Искаше да каже на Глен, че желае да я люби, но не знаеше как.

— Някой ден, Магда — рече той, сякаш бе прочел мислите ѝ. Той привлече лицето ѝ. — Някой ден. Но не сега. Не тази нощ.

После я погали нежно и ѝ каза да заспива. Странно, но обещанието му ѝ се стори достатъчно. Възбудата я напусна, а с нея си отиде умората от преживяното. Изчезна дори тревогата за баща ѝ и онова, което ставаше сега при него. От време на време някои тревожни мехурчета изплуваха на повърхността на съзнанието ѝ, но те ставаха все по-малко и се явяваха все по-рядко. Изникваха и въпроси за Глен — кой е той всъщност, разумно ли е да бъде толкова близо до него.

Глен... изглежда, че знаеше за крепостта и Молашар повече, отколкото признаваше. Беше му разказвала всичко, сякаш вече бе запознат с най-малките подробности и Глен нито за миг не беше

проявил неразбиране, дори когато ставаше дума за отделни детайли, като например извитата стълба на кулата или отвора в тавана, за които бе споменала съвсем мимоходом. Имаше само един възможен отговор — Глен вече знаеше за тях.

Но в това нямаше нищо необичайно. Щом тя бе открила сама тайния вход преди толкова години, защо да не го е направил и Глен. Най-важното беше, че за пръв път тази вечер се чувства напълно спокойна, уверена и желана.

Тя се унесе в сън.

Още щом се захлопна тежката каменна плоча Куза се обърна към Молашар, за да открие, че горящите зеници на съществото са вперени в него. Цяла вечер бе очаквал с нетърпение срещата с него, надявайки се да изясни противоречията, които му бе посочил сутринта червенокосият. Ала Молашар се беше появил така неочаквано, при това с Магда на ръце.

— Защо го направи? — попита Куза.

Молашар продължи да го гледа без да пророни дума.

— Защо? Мислех, че за теб тя е само примамлива плячка.

— Не подлагай на изпитание търпението ми, Недъгави! — при тези думи лицето на Молашар побеля. — Нима мислиш че ще стоя и ще гледам как двама германци обезчестяват жена от моята страна? Стоях ли със скръстени ръце преди петстотин години, когато дойдоха турците? Тъкмо затова станах васал на Влад Тепеш! Ала тази вечер германците се опитаха да сторят нещо, което дори турците не биха посмели — те възнамеряваха да извършат злодейския си акт зад стените на моя дом! — неочаквано той се успокои и дори се усмихна. — Беше ми приятно да сложа край на мизерното им съществуване.

— Уверен съм, че съюзничеството с Влад ти е доставяло голямо удоволствие.

— Привързаността му към набиването на кол не ми даваше голяма възможност да се развихря — ако не исках да привлека внимание. С времето спечелих доверието му. Накрая бях един от малкото боляри, на които можеше да разчита истински.

— Не те разбирам напълно.

— Така и очаквах. Не си способен на това. Не ти достига опит.

Куза направи опит да внесе ред в обърканите си мисли. Толкова много противоречия... всъщност, какво ли въобще беше наред? И най-странното от всичко беше, че дължи живота и честта на дъщеря си на един вампир.

— Както и да е — безкрайно съм ти задължен.

Молашар не отговори.

За миг Куза се поколеба, сетне насочи разговора към въпроса, който най-много искаше да зададе.

— Има ли други като теб?

— Искаш да кажеш вампири? Морои? Имаше на времето. Сега вече не знам. Откак съм се събудил, непрестанно се срещам с такава ненавист към своето съществуване от страна на живите, че по всичко изглежда другите от моя вид са били избити преди векове.

— И всички те ли се страхуваха от кръста?

Молашар замръзна.

— Не го носиш с теб, нали? Предупреждавам те...

— Далеч от тук е. Ала чудя се, защо те е страх от него — Куза посочи стената. — Заобиколен си от медно-никелови кръстове, стотици, а ти изпадна в паника при вида на едно малко сребърно кръстче, което ти показах снощи.

Молашар застана до най-близкия кръст и положи ръка на него.

— Тези са фалшиви. Виждаш ли колко високо е поставена напречната част? Толкова високо, че вече не приличат на кръстове. Тази форма не ми оказва въздействие. Накарах да вградят стотици подобни кръстове в стените на крепостта, за да измамя преследвачите си, когато реша да се скрия. Едва ли биха повярвали, че такъв като мен би обитавал сграда, покрита с „кръстове“. И както предполагам си научил, тази форма има особено значение за мен.

Куза бе хранил отчаяна надежда да открие противоречие, в проявения от Молашар страх от кръстовете, но остана разочарован. Стана му тежко. Не биваше да се предава — трябваше да мисли! И най-вече да задържи Молашар тук — да го кара да говори. Не биваше да го пуска. Поне още малко.

— А кои са „те“? Онези, които те преследват?

— Името Глекен говори ли ти нещо?

— Не.

Молашар направи крачка към него.

— Съвсем нищо?

— Уверявам те, че за пръв път чувам това име.

Защо ли Молашар го намираше за толкова важно?

— Значи може би и те са изчезнали — промърмори Молашар, но Куза го чу.

— Обясни ми, моля те. Кой или какво са били тези Глекени?

— Глекените бяха фанатизирана секта, която възникна като ударна сила на Църквата през Средните векове. Членовете ѝ изповядваха и налагаха със сила ортодоксалната вяра и в началото отговаряха за действията си лично пред папата. Ала не след дълго взеха закона в свои ръце. Стараеха се да проникнат във всички нива на властта, да поставят всички кралски семейства под контрол за да могат да владеят света — една религия, един закон.

— Невъзможно! Аз съм специалист по европейска история, особено на тази част от Европа и съм сигурен, че никога не е съществувала подобна секта!

Молашар се наведе напред и оголи зъби.

— Нима смееш да ме наречеш лъжец зад стените на моя дом? Глупак! Какво знаеш ти за историята? Защо не беше чувал за мен — за моя вид — преди да ти се разкрия? Какво знаеше за историята на тази крепост? Нищо! Глекените бяха тайно братство. Кралските фамилии не бяха чували за тях, а Църквата и да е съхранила информация, никога не би я направила достояние на света.

Куза отдръпна глава от вонящия на кръв дъх на Молашар.

— А ти откъде научи за съществуването им?

Малко неща по онова време оставаха скрити от мороите. А когато научихме за плановете на Глекените, решихме да преминем към действие — той се изправи, очевидно завладян от гордост. — Мороите и Глекените са вековни врагове. Ясно беше, че изпълнят ли замисленото лошо ни се пише и затова ние се стараехме да проваляме плановете им като лишавахме от живот всеки високопоставен, който би могъл да им е от полза.

Той закрачи възбудено из стаята.

— В началото Глекените дори не знаеха, че съществуваме. Но след като узнаха, веднага поведоха война срещу нас. Един по един братята ми морои падаха мъртви. Когато видях, че кръгът се затваря около мен, аз построих тази крепост и се затворих в нея, надявайки се да надживея Глекените и техните планове за световно господство. И сега, по всичко изглежда, съм успял.

— Много хитро — съгласи се Куза. — Заобиколил си се с фалшиви кръстове и после си заспал зимен сън. Но все пак ще ти

задам един въпрос, на който те моля да отговориш: Защо се страхуваш от кръста?

— Не желая да говоря за това.

— Трябва да ми кажеш! Нима месията... наистина е бил Исус Христос?

— НЕ! — Молашар се залюля и се подпря на стената, преглъщайки мъчително.

— Какво има?

Той погледна Куза.

— Ако не беше мой сънародник, щях да те разкъсам на парчета още сега!

Дори само споменаването на Христовото име го ужасява! — помисли си Куза.

— Но аз не съм...

— Не го казвай никога! Ако цениш помощта, която мога да ти дам, не повтаряй никога това име!

— Но това са само думи.

— НИКОГА! — Молашар бе успял да възстанови до известна степен самообладание. — Вече те предупредих. Не го прави, инак тялото ти ще лежи долу заедно с труповете на немците.

Дъхът на Куза секна, сякаш се давеше. Трябваше да предприеме нещо.

— А какво ще кажеш за тези думи: Йътгадад вейткадаш шемей раба беалма дивера чирутей, веямлик...

— Какъв е този безсмислен брътвеж? — попита Молашар. — Някаква молитва? Или заклинание? Да не се опитваш да ме прогониш? — той пристъпи. — Да не си влязъл в съюз с германците?

— Не! — с мъка промълви уплашеният Куза. Мислите му се блъскаха обезумели. Той вкопчи ръце в дръжките на количката, а стаята се завъртя пред очите му. Това беше направо кошмарно! Изправилото се пред него създание на мрака се свиваше уплашено при вида на кръста и трепереше при споменаването на Христа. Ала за него словата на Кадиш, еврейската молитва за мъртвите бяха само лишен от смисъл брътвеж. Невъзможно! И все пак беше така.

Молашар продължаваше да говори, без да забелязва болезненото объркване на неговия събеседник. Куза се помъчи да проследи думите

му. Възможно бе да са от значение за спасението на Магда и на самия него.

— Силата ми расте непрестанно. Усещам как се възвръща при мен. Още съвсем малко — не повече от две нощи — и ще съм в състояние да прочистя крепостта от нашествениците.

Куза се мъчеше да проникне в смисъла на чутото:... сила... още две нощи... прочистя крепостта... Но в съзнанието му кънтяха други думи: Йътгадад вейткадаш шемей...

И тогава отвън се чу тропот на ботуши, които тичаха към кулата, а сетне заблъскаха нагоре по каменните стъпала. Разнесоха се далечни гласове, гневни и уплашени, а крушката на тавана премигна в знак, че се е увеличило потреблението на ток.

Молашар се озъби във вълча усмивка.

— По всичко изглежда, че са открили телата на своите другари по оръжие.

— И скоро ще се появят тук за да стоварят вината върху мен — отвърна Куза, отново завладян от забравения страх.

— Ти си човек на мисълта — рече Молашар, приближи се до стената и натисна каменната плоча. — Използвай я.

Куза го проследи как се привежда и изчезва в отвора. Гореше от желание да го последва. Веднага щом плочата се затвори, той избута количката до масата и се приведе разтреперан над разтворения екземпляр на „Ал Азиф“.

Не се наложи да чака дълго.

Кемпфер пръв нахлу в стаята.

— Чифут! — изрева той, сочейки обвинително с пръст Куза, а след това застана приведен с разкрасени крака в поза, която изглежда смяташе, че излъчва сила и мощ. — Ти се провали, гадино! Не съм и очаквал друго!

На Куза не му оставаше нищо друго, освен да гледа с уплашен поглед майора. Какво да каже сега? Вече нямаше никакви сили. Чувстваше се жалък, слаб и беззащитен. Всичко го болеше, всяка кост, става, мускул. Мислите му бяха объркани от срещата с Молашар. Устата му беше пресъхнала, но въпреки това не смееше да отпие, защото при вида на Кемпфер бе почувствал, как се изпълва мехурът му.

Не можеше да понася подобно натоварване. Той беше преподавател, учен, човек на словото. Нямаше нищо, с което да се

противопостави на този злобен негодяй, който разполагаше с живота и смъртта му. Гореше от желание на отвърне на удара, но знаеше че няма и най-малката надежда за това. Заслужаваше ли си да живее повече в подобна мъка?

И колко още щеше да издържи?

Все пак, не биваше да забравя Магда. Поне за нея, все някъде трябваше да има надежда.

Само още две нощи... Молашар бе споменал, че тогава ще събере достатъчно сили. Четирийсет и осем часа. Мога ли да издържа толкова, запита се Куза. Да, трябва да си наложи с воля да оцелее до събота вечер. Събота вечер... тогава ще приключи сабата... какво значение вече имаше той? Какво въобще имаше значение?

— Чу ли ме, чифут? — гласът на майора прерасна в яростен писък.

— Та той дори не знае за какво говориш — рече нечий друг глас.

В стаята бе влязъл капитанът. От самото начало Куза бе почувствал, че дълбоко в себе си той е човек на честта. В него имаше някаква прекършена гордост.

— Тогава ще се постарая да научи незабавно! — с два скока Кемпфер се озова до Куза. Той се наклони напред, докато арийското му лице беше само на сантиметри от професора.

— Какво има, майоре? — рече с престорено неведение Куза, ала без да скрива завладелия го страх. — Какво съм направил?

— Нищо не си направил, чифут! И това е проблемът. Две нощи си седя тук с тези прогнили книги и на това отгоре се фукаше, че убийствата били спрели заради теб. А тази вечер...

— Но аз не съм... — понечи да се защити Куза, но майорът удари с юмрук по масата.

— Тишина! Тази вечер двама от моите войници бяха открити с разпрани гърла в мазето, също както предишните!

За миг, пред очите на Куза се мярна изображението на убитите войници. Не беше трудно да си представи раните им, след като бе разгледал трупите. Въображаемата гледка на разкъсаните гръкляни му навяваше странно спокойствие. Тези двамата се бяха опитали да обезчестят дъщеря му и си бяха получили заслуженото. Малко им беше даже. Дано Молашар да се е наслаждавал на кръвта им.

Но сега той беше в опасност. И това се четеше по разгневеното лице на майора. Трябва да измисли нещо, за да остане жив до събота.

— Ясно е вече, че двете спокойни нощи не се дължат на теб. Няма никаква връзка с пристигането ти — само едно съвпадение! Ала ти ни измами, че причината се крие в теб! Което за сетен път доказва, колко права е немската поговорка „Не вярвай на евреите!“

— Не съм се хвалел с нищо! Никога не съм...

— Опитваш се да ме задържиш тук, нали? — проговори Кемпфер, присвивайки очи с тих, заплашителен глас. — Мъчиш се да ми попречиш да стигна до Плойеци, а?

Куза беше изненадан от внезапната промяна на разговора. Този човек беше безумец... по-луд дори от Абдул Алхазред, дето е написал „Ал Азиф“... книгата, лежаща пред него на масата...

Изведнъж му хрумна нещо.

— Но майоре! Аз едва сега открих нещо в книгите!

При тези думи капитан Вьорман пристъпи напред.

— Открили сте? Какво сте открили?

— Нищо не е открил! — изръмжа Кемпфер. — Поредната еврейска лъжа, за да си спаси мизерната кожа?

Колко си прав, майоре!

— Остави го да говори, за Бога! — продължи Вьорман. Той се извърна към Куза. — Какво пише там? Покажете ми?

Куза посочи „Ал Азиф“, написана на староарабски. Книгата най-вероятно датираше от осми век и нямаше нищо общо с крепостта и дори с Румъния. Но той се надяваше, че и двамата офицери не го знаят.

Но лицето на Вьорман се изписа съмнение.

— Не мога да разчета тези проклети йероглифи.

— Той лъже! — кресна Кемпфер.

— Тази книга не лъже, майоре — възрази Куза. Той спря за миг, молейки се немците да не правят разлика между арабски и турски, после хлътна в поредната лъжа. — Била е написана от един турчин, нахлул по тези места заедно с Мохамед II. Той споменава, че имало малък замък — ако се съди по описанието на кръстовете, ясно е че става дума за крепостта — обитаван от духа на един влашки болярин. Сянката на умрелия позволявала на местните жители да пребивават безпрепятствено в крепостта, но дръзнал ли в нея да отседне чуждоземец или завоевател, боляринът избивал хората му — по един

всяка нощ. Разбирате ли? Това което се случва сега, вече е ставало и преди векове — с турска военна част!

Куза следеше внимателно лицата на двамата офицери. Той самият бе малко изненадан от набързо скалъпената история, част от нея внушена от разговора със самия Молашар. Историята беше изпълнена с противоречия, макар и дребни, но той се надяваше поне на първо време да не ги забележат.

— Абсолютна глупост! — просъска Кемпфер.

— Не е задължително — поклати глава Вьорман. — Помисли — по онова време турците са били в непрестанно движение. А като преброим трупите — с двата от тази вечер се получават точно по един убит на нощ.

— И все пак... — Кемпфер млъкна, доловил неувереността в гласа си. Той хвърли колеблив поглед на Куза. — Значи ние не сме първите?

— Не. Поне ако се вярва на това.

Получаваше се! Най-голямата лъжа, която Куза бе скалъпвал в живота си и тия двамата бяха готови да налапат въдицата! Щеше му се да се разсмее.

— И как накрая са решили този проблем? — запита Вьорман.

— Тръгнали са си.

В стаята настъпи тишина.

След минутка Вьорман се обърна към Кемпфер.

— От началото ти повтарям, че...

— Не можем да си тръгнем! — отвърна Кемпфер и в гласа му се долови истерия. — Не преди неделя — той се обърна към Куза. — И ако не ми намериш верен отговор дотогава, чифут, считай, че ти и дъщеричката ти сте поканени на гости в Плойещи!

— Но защо?

— Ще разбереш, като пристигнеш там — Кемпфер спря за миг, сетне изглежда взе някакво решение. — Не, май по-добре ще е ако ти кажа още сега. Може би това ще ускори напъните ти. Чувал си за Аушвиц, нали? И за Бухенвалд?

Куза почувства, че стомахът му се свива на топка.

— Лагери на смъртта.

— Ние предпочитаме да ги наричаме „Лагери за презаселване“. В Румъния все още си нямате подобна забележителност. Мисията ми

се състои именно в това — да поправа този пропуск. Такива като теб, плюс циганите, франкмасоните и останалата човешка измет ще бъдат събрани в лагера в Плойеши, който възнамерявам да издигна. Ако успееш да ме убедиш, че можеш да си от полза в решаването на проблема, ще се постарая да забавя попадането ти в лагера и нищо чудно да изживееш дните, които ти са отредени на свобода. Но измамиш ли ме, ще бъдеш първият посетител.

Куза го гледаше безпомощен. Размърда устни, но не можа да отговори. Умът му беше парализиран, беше шокиран от чутото току що. Това беше направо невероятно! И въпреки това, победният блясък в очите на Кемпфер потвърждаваше истинността му. Най-сетне устните му пророниха една дума:

— Чудовище!

Устата на Кемпфер се разтегна в широка усмивка.

— Интересно, но нямам нищо против да чуя подобна дума от устата на един чифутин. Това поне е сигурно доказателство, че се справям добре със задълженията си — той направи няколко крачки към вратата, после погледна назад. — Така че, гледай внимателно книгите, гадино. И работи здраво за мен. Намери ми разумен отговор. Не само твоето здраве, но и това на дъщеря ти зависи от успеха — той излезе навън.

Куза погледна умолително Вьорман.

— Капитане...

— Не знам нищо, хер професор — отвърна другият с тих глас. — Мога само да ви посъветвам да се захванете здраво с книгите. Открили сте записка за крепостта, има голяма възможност да намерите още. Съветвам ви, да намерите на дъщеря си подходящо прикритие извън страноприемницата... някъде в планината.

Не смееше да признае пред капитана, че нито имаше някаква записка за крепостта, нито пък надежда да открие такава.

— Дъщеря ми е твърдоглава — рече замислено той. — Няма да напусне страноприемницата.

— Така и предполагам. Но с повече от това не мога да ви помогна. Крепостта не е под мое командване — той се намръщи. — Чудя се, дали някога е била. Лека нощ.

— Почакайте! — Куза затършува в джобовете и извади кръстчето. — Вземете това. Вече не ми трябва.

Вьорман пое кръста на дланта си и за миг сведе поглед към него. След това и той напусна стаята.

Куза се отпусна в количката, налегнат от отчаяние, каквото никога не беше изпитвал. Нямаше никакъв начин да се измъкне от безизходната ситуация. Ако Молашар преустанови екзекуциите си, Кемпфер ще поеме за Плойеци, за да организира систематичното изстребване на румънското еврейство. Ако пък Молашар продължи да упорства, тогава Кемпфер ще разруши крепостта, а той и Магда ще бъдат първите пленници в новия лагер. Представи си Магда в ръцете на фашистите и за пръв път осъзна смисъла на старото клише — съдба, по-лоша от смърт.

Нямаше спасение. Не само неговият живот и този на Магда зависеха от това, как ще приключи тази история. Трябваше да има някакъв начин да спре Кемпфер. Не биваше да му позволява, да изпълни мисията си... изглежда за майора бе особено важно да пристигне в понеделник в Плойеци. Ако бъде забавен, дали няма да изгуби поста си? Така поне за обречените имаше малка надежда.

Ами ако Кемпфер никога не напусне крепостта? Ако и него сполети фаталната участ на избитите? Но как? Как да го спре?

Той изхлипа от безпомощност. Беше само един сакат еврейин, ограден от отряд немски войници. Имаше нужда от помощ. От отговори. И то съвсем скоро. Той сви вкочанените си пръсти и сведе глава.

О Боже! Помогни на твоя скромен слуга, намери пътя за спасение на онези, що те обичат. Помогни ми да им помогна. Помогни ми да открия как да ги спася от...

Беззвучната молитва потъна в бурята на отчаянието. Какъв смисъл имаше? Колко ли от безчислените жертви на немците са скръствали ръце в молитва за помощ? И къде са те сега? Мъртви! И той щеше да е там, ако се надяваше на помощ отгоре. А също и Магда.

Сети си за нещо, което разсея отчаянието.

Беше забравил Молашар.

След като затвори вратата на професорската стая, Вьорман постоя замислено няколко минути. Преди малко, докато Куза обясняваше поредното си откритие, капитанът бе споходен от странната мисъл, че ученият едновременно казва истината и ги мами. Чудно. Каква игра всъщност разиграваше професорът?

Вьорман излезе в огрения от слънцето двор и огледа напрегнатите лица на часовете. Всъщност, знаеше че всичко ще свърши така. Две нощи без убийства — логично бе в третата нещо да се случи. Ето че отново се бяха върнали там, откъдето всичко започна... само дето труповете бяха с два повече. Общо десет. По един за всяка нощ. Смразяваща статистика. Защо не беше почакал поне до утре този „влашки болярин“? Кемпфер щеше да си е тръгнал, а той да е извел войниците си далеч. А сега не им оставаше нищо друго, освен да прекарат тук следващите три дни. Петък, събота, че и неделя нощта. Най-малко още три жертви. Може би повече.

Вьорман сви вдясно и се отправи към входа на подземиято. Вероятно вече бяха положили двата нови трупа до предишните. Реши да провери, дали с тях всичко е наред. Дори есесовците имаха право на свястно отношение, след смъртта си.

Като слезе долу, капитанът надникна в стаята, където бяха открити убитите. Този път, освен разпраните гърла, на жертвите бяха прекършени и вратовете. Нова проява на жестокост. Стаята беше пуста, на пода се въргаляха трески от строшената врата. Какво ли се беше случило тук? Нито един изстрел не е бил произведен от оръжията на часовете. Сами ли са залостили вратата срещу нападателя? Защо никой не бе чул виковете им? Дали изобщо са викали?

Той продължи напред по коридора и до ушите му достигнаха далечни гласове. Слизайки по стълбите срещна войниците от погребалната команда, които разговаряха шумно и духаха на замръзналите си ръце. Нареди им да се върнат с него.

— Да видим как сте си свършили работата.

Долу в подземията, трептящата светлина от фенерите играеше по десетте подредени и покрити с бели чаршафи тела.

— Малко ги пооправихме, хер офицер — рече един редник. — Някои от чаршафите бяха разместени.

Вьорман огледа сцената пред него. Всичко изглежда беше наред. Явно трябваше да вземе решение за възможно най-скорошното извозване на телата. Но как?

Капитанът плесна с ръце. Разбира се — Кемпфер! Нали майорът ще поеме в понеделник — каквото и да се случи дотогава. Той ще откара телата до Плойеци, а от там ще ги натоварят на самолет за Германия. Идеално... решението е взето.

Изведнъж забеляза, че левият крак на третия труп от края се подава изпод чаршафа. Наведе се да дръпне покривалото, но откри, че ботушът е мръсен. Изглеждаше, сякаш притежателят му е бил влачен по пода за ръцете. И двата ботуша бяха покрити с прах.

Вьорман почувства как в него се заражда гняв, но после реши да не обръща внимание. Какъв смисъл имаше? Мъртвите са си мъртви. Защо да вдига шум около чифт измърсени ботуши? Миналата седмица това би му се сторило важно. А сега беше само една дреболия. Досадна подробност. И все пак, нещо в тези мръсни ботуши не му даваше покой. Не знаеше какво точно. Но имаше нещо.

— Да вървим, войници — рече той, обърна се и пое нагоре. От устата му излизаше пара. Останалите побързаха да го последват. Тук долу бе направо студено.

Вьорман спря в основата на стълбата и погледна назад. Труповете едва се различаваха на слабата светлина. Ботушите... отново се замисли за изцапаните, кални ботуши. А след това пое след войниците нагоре.

Кемпфер стоеше до прозореца в стаята си и гледаше към двора. Беше проследил Вьорман да слиза в подземие и бе изчакал завръщането му. Капитанът се скри от погледа му, но той остана до прозореца. Би трябвало да се чувства в относителна безопасност, поне през тази нощ. Не заради многобройната охрана наоколо, а защото съществото, което избиваше хората му си бе свършило работата и вероятно се бе оттеглило да почива.

Но въпреки това, ужасът му растеше.

В него се бе загнездила една непоносима мисъл. Досети се, че до този момент жертвите бяха все сред войниците. Никой не беше посягал на офицерите. Защо? Възможно бе причината да е в съотношението между офицерите и войниците — близо двадесет към един. Ала дълбоко в себе си Кемпфер таеше смразяващото убеждение, че двамата с Вьорман са били запазени за края.

Не знаеше откъде му бе хрумнала тази мисъл, но постепенно тя се беше изпълнила с безизходна увереност. Ако можеше да сподели с някого — който и да е — за това, щеше да е освободен поне отчасти от бремето. Може би дори щеше да заспи.

Но нямаше с кого.

Не му оставаше нищо друго, освен да стои край прозореца докато настъпи зората и да не затваря очи, додето слънцето не блесне на хоризонта.

Крепостта
петък, 2 май
07.32

Тревожно пристъпвайки от крак на крак, Магда чакаше нетърпеливо пред вратата на крепостта. Въпреки яркото утринно слънце въздухът беше студен. Вледеняващото мислите усещане за зло присъствие, което до вчера бе неразривно свързано с крепостта, сега сякаш се бе просмукало в прохода. Снощи я бе проследило почти до реката на дъното, тази сутрин го почувства още щом стъпи на моста.

Високите дървени порти бяха разтворени навътре и бяха подпрени на каменните стени, които образуваха сводовете на малката входна арка. Магда премести поглед от кулата, откъдето очакваше да се появи баща ѝ към входа на подземиято в задната част на крепостта. Там войниците продължаваха усилено да рушат стената. И докато вчера в движенията им се долавяше досада, днес работеха трескаво. Работеха като луди — като уплашени луди.

Защо просто не си тръгнат? Умът ѝ не побираше, какво толкова ги караше да стоят тук нощ след нощ, очаквайки да открият поредната жертва. Това беше истинско безумие.

Цялата трепереше от тревога по баща ѝ. Какво ли му бяха сторили, след като са открили трупове на двамата неуспели насилници? Докато пресичаше моста, дойде ѝ ужасяващата мисъл, че може би са го екзекутирали. Ала страхът ѝ намаля веднага щом часовоят се съгласи да повика баща ѝ. Освободена от доскорошните си опасения, тя потъна в объркани мисли.

Тази сутрин се беше пробудила от шума на пеещите под прозореца птици и острата болка в лявото коляно. Беше сама в леглото, завита, както си е била с дрехите. Била е напълно беззащитна и Глен е можел да се възползва от това. Но не бе го сторил, макар да му бе дала да разбере, че го желае.

Магда се присви вътрешно, спомняйки си за дръзкото си поведение вчера. За щастие, Глен я бе отблъснал... не, тази дума е прекалено силна... по-скоро бе отклонил настойчивостта ѝ. Имаше нещо странно в поведението му, беше ѝ приятно, че той бе постъпил благородно и същевременно изпитваше огорчение от лекотата, с която го бе направил.

Защо трябва да е огорчена? Никога не беше ценяла особено способността си да съблазнява мъжете. И въпреки това, някакъв глас в нея продължаваше да нашепва, че е пропуснала нещо.

Ами ако вината не е в нея? Ако той е от онези мъже, които не могат да се влюбят в жена... а само в друг мъж? Не, уверена бе, че не беше така. Спомни си единствената им целувка — дори сега почувства топлината, която бе пламнала в нея — и която без съмнение бе завладяла и него.

Толкова по-добре. По-добре, че не беше приел предложението ѝ. Иначе как щеше сега да се изправи пред него? Щеше да се проклена за слабостта и да избягва компанията му, да прекарва дългите часове сама. А да се лиши от компанията на Глен беше последното нещо, което би искала сега.

Това, което се случи снощи се дължеше на нейното объркване. На комбинация от различни обстоятелства, която никога не ще се повтори. Даде си ясна сметка за случилото се: физическо и емоционално изтощение, опитът за изнасилване, спасителната намеса на Молашар, отказът на баща ѝ да остане при него — всичко това бе довело до временното ѝ объркване. Не Магда Куза, а някоя друга е лежала снощи в леглото с Глен — непозната за нея жена. Това нямаше да се повтори.

Беше преминала покрай стаята му тази сутрин, накуцвайки от болка. За миг бе завладяна от изкушението да почука на вратата и да му благодари за помощта снощи, както и да се извини за поведението си. Но след като се послуша около минута и не чу нищо в стаята, реши че по-добре ще е да не го буди.

Беше дошла тук, в крепостта, не само за да види баща си, но и за да му разкрие колко дълбоко я бе наранил снощи, да го убеди, че няма право да се държи с нея по този начин и да му съобщи, че е решила да се вслуша в съвета му и да напусне прохода Дину. Последното беше само заплаха, но тя искаше да отвърне по някакъв начин на удара, да

предизвика чувствата му или да го накара да ѝ се извини за лошото си държание. Беше преговорила не само думите, но и тона, с който смяташе да ги произнесе. Готова бе за разговора.

И в този момент се появи баща ѝ, бутан в количката от часовоя. Достатъчен бе само един поглед по измъченото му лице и болката и яда я напуснаха. Изглеждаше направо ужасно — сякаш за една нощ се бе състарил с двадесет години. По-болен и по-немощен от всякога.

Колко ли е страдал! Повече, отколкото заслужава което и да е човешко същество. Прогонен от сънародниците си, с разядено от болестта тяло, а сега и немците. Не мога да застана срещу него.

Часовоят тази сутрин беше по-вежлив от вчерашния. Той спря количката пред Магда, после се отдалечи. Без да промълви нито дума. Тя застана отзад и пое по моста. Но не бяха изминали и десетина крачки, когато баща ѝ положи ръката си на нейната.

— Спри тук, Магда.

— Какво се е случило? — не искаше да спира тук. Все още долавяше излъчването на крепостта. Баща ѝ изглежда не чувстваше нищо.

— Не съм мигнал цяла нощ.

— Те ли те държаха буден? — попита тя и коленичи пред него, обгръщайки го с ръце. — Не са ти причинили болка, нали?

Когато вдигна глава, очите му бяха зачервени.

— Не ме докоснаха и с пръст, но въпреки това ми причиниха болка.

— Как?

Той заговори на цигански диалект, добре познат и на двамата.

— Слушай внимателно, Магда. Открих защо са пристигнали есесовците. Това място е само една спирка по пътя им към Плойещи, където смятат да издигнат лагер на смъртта — за нашия народ.

Магда почувства, че ѝ призлява.

— О, не! Това не може да е истина! Правителството никога няма да позволи на немците да се разпореждат...

— Вече са тук! Знаеш, предполагам, че им позволиха да вдигнат укрепени пунктове около рафинерията, където минават на военна подготовка и румънски войници. Щом могат това, защо да не им разрешат и другото — да ги обучават как да избиват евреите.

Доколкото можах да разбера, майорът е специалист по изстребването. Обича работата си. Ще стане добър учител. Сигурен съм.

Магда не можеше да повярва. Ала не беше ли се отнесла така и към появата на Молашар? В Букурещ непрестанно се носеха слухове за лагери на смъртта, шепнешком се разказваха ужасяващи истории за жестокости, за безброй избити и какво ли не още. В началото никой не вярваше, но слуховете упорито продължаваха да се появяват и постепенно дори най-скептично настроените евреи започнаха да се замислят.

— Чудесно избрано място — продължаваше да нарежда баща ѝ с безизразен глас. — Лесно достъпно. А опита ли се противникът да бомбардира рафинерията, тъкмо ще свърши работата на есесовците. А и кой знае? Може би съобщението, че наблизо е разположен лагер ще разколебае намерението на врага. Макар че лично аз се съмнявам.

Той замълча, после продължи възбудено:

— Кемпфер трябва да бъде спрян.

Магда скочи на крака и се намръщи от болката в коляното.

— Нали не смяташ, че ти можеш да го спреш? Ще си мъртъв поне десет пъти дори преди да го одраскаш!

— Трябва да открия някакъв начин. Въпросът сега не е в твоя и моя живот. Обречени са хиляди. И всички те ще бъдат в ръцете на Кемпфер.

Но дори ако нещо го спре... те ще изпратят друг на негово място!

— Да. Но това ще отнеме време, а всяко забавяне е от полза за нас. Може би междувременно Русия ще нападне Германия, или обратното. Не вярвам две бесни кучета като Хитлер и Сталин да издържат дълго, без да се нахвърлят едно срещу друго. А при подобен конфликт лагерът в Плойещи ще бъде забравен.

— Но как може да бъде спрян майорът? — трябваше да накара бащи си да се замисли, да осъзнае сам колко безумно е намерението му.

— Може би Молашар...

Магда не можеше да повярва на ушите си.

— Татко, не!

Той вдигна ръка.

— Почакай. Молашар намекна, че смята да ме използва като съюзник срещу враговете. Не знам каква полза би могъл да има от мен,

но довечера ще науча. А в замяна ще го помоля да спре майор Кемпфер.

— Но ти не можеш да сключваш договор с Молашар! Не можеш да му се довериш, той ще те убие накрая!

Не ме е грижа за моя живот. Казах ти, залогът е твърде голям. А и между другото — открих в Молашар определено, макар и грубовато благородство. Струва ми се, че съдиш за него твърде сурово. Реагираш като жена, а не като учен. Той е продукт на своето време, а времето му е било кърваво. И въпреки това е съумял да запази своето национално самосъзнание и честа му е накърнена от присъствието на германците. Може би ще успея да се възползвам от това. Той ни смята за свои сънародници — власи и е благоразположен към нас. Не ти ли спаси живота от есесовците, които те нападнаха снощи? Лесно можеше да те превърне в своя жертва. Трябва да го използваме! Нямаме избор.

Магда се замисли, с надежда да открие друга възможност. Но не можа. И макар вътрешно да се бунтуваше, длъжна бе да признае, че в планът на баща ѝ се таеше макар и минимална надежда. Дали не съдеше твърде сурово Молашар? Може би ѝ се струваше зъл просто защото бе различен, друг? Възможно ли бе в него да се крие нещо повече от зла прокоба? Всъщност, не беше ли майор Кемпфер истинското олицетворение на злото? Не можеше да отговори. Само да гадае.

— Не ми харесва тая работа, татко — промърмори тя.

— Никой не е казал, че трябва да ни харесва. Никой не ни е обещавал лесни решения. Нито пък каквито и да е решения — той с мъка сподави прозявката си. — А сега бих искал да се върна в стаята си. Ако наистина възнамерявам да сключа сделка с Молашар, ще се нуждая от цялата си изобретателност.

— Сделка с дявола — прошепна едва чуто Магда. Беше уплашена от когато и да било за баща си.

— Не, мила моя. Дяволът е в крепостта, носи черна униформа със сребърна „Мъртвешка глава“ на шапката и се нарича щурбанфюрер.

Магда неохотно го върна до вратата и после го проследи с поглед, докато се отдалечаваше от нея. Чувстваше се напълно обърквана когато пое към страноприемницата. Всичко се развиваше прекалено бързо. Доскоро животът ѝ се състоеше в четене на книги,

изследователска работа, музика и ноти. Не беше създадена да живее в интриги. Все още се чувстваше замаяна от чутото преди малко.

Надяваше се, че баща ѝ знае какво върши. Беше се съпротивлявала инстинктивно на замисления от него съюз с Молашар, докато не беше забелязала изгледа на лицето му. В очите му блестеше пламъкът на надеждата и малко от онази духовитост, която в предишните дни го правеше така приятен събеседник. За баща ѝ това бе възможност да се заеме с нещо истинско, вместо да седи безпомощно в количката. Той изпитваше отчаяното желание да чувства, че е полезен на своя народ... и на всички около него. Не можеше да го лиши от това малко щастие.

Едва когато наближи страноприемницата, Магда почувства че я напуска смразяващата хватка на крепостта. Тя заобиколи сградата, с надеждата да срещне Глен. Нямахше го навън, нито пък в столовата. Изкачи се на втория етаж, спря пред вратата му и се послуша. Все още никакъв шум не се чуваше вътре. Не ѝ приличаше на човек, който спи до късно, така че може би четеше.

Вдигна ръка да почука, сетне я свали. По-добре да се срещнат случайно, инак ще си помисли че му се натрапва.

Стаята ѝ се огласяше от утринните песни на птиците. Магда надникна през прозореца, към гнездото на отсрещното дърво. Виждаше ясно мъничките глави на малките врабчета, ала майката я нямаше. Магда искрено се надяваше, че ще се върне скоро — в гласовете на пилетата се долавяше истински глад.

Тя взе мандолината, но след няколко акорда се отказа. Чувстваше се напрегната, а шумът от гнездото я изнервяше още повече. Завладяна от внезапна решителност, тя излезе в коридора.

Почука два пъти на вратата на Глен. Никакъв отговор, никакво движение в стаята. Тя се поколеба, после вдигна резето. Вратата хлътна навътре.

— Глен?

Стаята беше празна. Изглеждаше съвсем като нейната, спомни си, че бе отседнала тук при предишното посещение на крепостта. Ала имаше някаква на пръв поглед неуловима промяна. Тя огледа стените. Огледалото — изчезнало бе огледалото над масата. Вместо него, на стената имаше тъмно триъгълно петно. Сигурно е било счупено след последното ѝ идване и никой не го е сменил.

Магда направи кръг из стаята. Ето тук живееше той, в това разхвърляно легло бе прекарал нощта. Цялата трепереше от вълнение, чудеше се какво ли ще каже, ако я завари в стаята. Как ще обясни присъствието си? Реши, че най-добре ще е да си тръгне веднага.

Тъкмо преди да излезе, вниманието ѝ бе привлечено от разтворената врата на гардероба. Нещо блестеше вътре. Знаеше, че не бива повече да изкушава съдбата, но от друга страна, какво лошо би имало ако надникне само за миг? Тя придърпа вратата към себе си.

Подпряно в единия ъгъл бе огледалото, което би трябвало да виси на стената. Защо ли му е трябвало на Глен да го сваля? А може би не го е правил той? Може би се е откачило и Юлиу смята тепърва да го поставя. В гардероба имаше малко дрехи и още нещо — дълъг почти човешки бой кожен калъф, опрян на стената.

Завладяна от любопитство Магда протегна ръка и докосна странния калъф — грубоват, покрит с прах. Или беше много стар, или за него не са били полагани особени грижи. Нямаше представа какво може да има вътре. Хвърли поглед през рамо, колкото да се увери, че стаята е празна и в коридора отвън няма никой. Нямаше да отнеме и минутка, ако реши да го отвори, да погледне вътре и отново да го закопчае. Трябваше да знае. Чувствайки се като малко, немирно дете, което използва отсъствието на родителите си, за да се порови в забранената част на къщата, тя протегна ръка към медните закопчалки, общо три на брой и те се разтвориха с дрезгаво скърцане, сякаш бяха пълни с пясък. Пантите издадоха подобен звук, докато вдигаше капака.

В първия миг Магда не позна предмета вътре. Цветът му бе син, тъмно, стоманено син, предметът беше от непознат за нея метал. Приличаше на издължен клин — дълго, заострено парче метал с две остри режещи страни. Като меч. Ето какво беше! Меч! Двуостър меч. Само че нямаше дръжка, а дълъг шип, който сякаш бе пригоден за вътрешната част на ръкохватката. Какво огромно и страшно оръжие щеше да е това, ако бъде снабдено с дръжка!

Погледа ѝ бе привлечен от вдлъбнатини по острието — беше покрито със странни символи. И тези знаци не бяха гравирани, а дълбоко врязани в блестящата синя повърхност на метала. Магда прокара пръст по тях. Символите бяха рунически знаци, ала каквито никога досега не беше виждала. Познаваше добре скандинавските и германските рунически символи, произхождащи някъде от мрачните

времена на Средновековието и дори от по-рано. Но тези изглеждаха далеч по-стари. В тях се долавяше някаква свръхестествена античност, която будеше безпокойство. Струваше й се, че се движат и поклащат. Мечът в ръцете й беше стар — толкова стар, че тя се питаше кой или какво ли го е изковало.

Вратата на стаята хлопна шумно.

— Какво търсиш тук?

Магда подскочи при тези думи, капакът се изплъзна от пръстите й и покри острието. Тя се извърна, за да се изправи пред Глен с разтуптяно от уплаха и изненада сърце. И вина.

— Глен, аз...

Беше разгневен.

— А мислех, че мога да ти вярвам! Какво се надяваше да откриеш тук?

— Нищо... дойдох, защото търсех теб — не можеше да разбере защо е така разярен. Имаше право да бъде обиден, но чак пък...

— И да не мислеше, че ще ме откриеш в гардероба?

— Не! Аз...

Какво ли се мъчеше да обясни? Всичко би изглеждало глупаво. Нямаше никаква работа тук. Беше сгрешила, знаеше го и се чувстваше ужасно виновна. Но от друга страна, не беше се промъкнала тук за да краде. Докато в нея се пробуждаше яд от несправедливо грубото му държание, тя намери сили най-сетне да срещне погледа му.

— Заинтригувана съм от теб. Дойдох да поприказваме. Аз... приятно ми е да сме заедно, но знам толкова малко за теб. — Тя сведе глава. — Обещавам да не се повтори.

Тя пое към коридора, възнамерявайки да го остави насаме с неговата накърнена интимност, но така и не стигна до вратата. Когато минаваше покрай него, Глен вдигна ръце, и ги положи нежно, но твърдо на раменете й. После я завъртя към себе си. Погледите им се кръстосаха.

— Магда — заговори той, после я притегли към себе си, покри устните й със своите и я стисна в обятията си. В първия миг Магда бе завладяна от желанието да се съпротивлява, да блъска с юмруци по гърдите му, но това бе само един рефлекс, който изчезна пометен от надигналата се в нея гореща вълна на желанието. Тя плъзна ръка по врата му, притисна се и се потопи в излъчването, което идеше от него.

Езикът му разтвори устните ѝ и я изненада със своята пламтяща жар — никой досега не бе я целувал така страстно. Ръцете на Глен галеха тялото ѝ през дебелия слой дрехи, плъзгаха се по бедрата и набъбналите ѝ гърди, оставайки навсякъде приятна топлина. Докоснаха шията ѝ, после разкопчаха забрадката и я запратиха встрани. Пръстите му опипаха трескаво копчетата на жилетката и се заеха да ги разкопчават. Тя не направи никакъв опит да го спре. Дрехите ѝ сякаш се бяха смалили и я стягаха, в стаята неочаквано бе станало толкова горещо... жадуваше незабавно да ги свали.

После настъпи съвсем кратка пауза, в която все още можеше да сложи край, да се отдръпне и да избяга. Докато Глен разтваряше жилетката ѝ, някакъв глас в нея шепнеше: Аз ли съм това? Какво става с мен? Това е безумие! Ала това бе гласът на старата Магда, онази Магда, която бе останала сама на този свят, след смъртта на майка ѝ. И този глас бе заглушен от един друг — странен и непознат глас на жена, израснала сред руините на всичко онова, в което бе вярвала старата Магда. Друга и непозната Магда, пробудила се от жизнената сила, която пламтеше като ослепително слънце в мъжът до нея. Миналото, традициите и задръжките бяха изгубили своя смисъл, а утрешният ден бе далечно място, което можеше и да не види никога. Имаше само сега. И Глен.

Жилетката се смъкна от раменете ѝ, почти веднага я последва и ризата. Магда почувства внезапна възбуда, когато косата ѝ докосна оголения ѝ гръб и раменете ѝ. Глен дръпна надолу тясната фанела, оголвайки набъбналите ѝ гърди. Без да откъсва устните си от нейните, той прокара пръсти по гърдите ѝ, като притискаше леко зърната и чертаеше кръгове по настръхнала ѝ кожа. От гърлото на Магда се надигаха стенания. Устните му най-сетне оставиха нейните и се спуснаха по шията до трапчинката между гърдите ѝ, оттам до зърната — едно по едно, като езика му следваше около тях кръговете, нарисувани от пръстите му. Тя извика дрезгаво, зарови ръце в косите му и изви тялото си към него, потръпвайки от екзалтираните вълни, които пулсираха дълбоко в таза ѝ.

Глен я взе на ръце и я понесе към леглото, смъквайки останалите дрехи, докато устните му продължаваха да я обсипват с удоволствие. Само след миг и неговите дрехи се озоваха на пода и после Глен се наведе над нея. Ръцете на Магда, пробудени от свой вътрешен глас

летяха по тялото му, сякаш за да се уверят, че е истински. В следващия миг той я покри с тялото си, проникна в нея и след първият болезнен напън, тя почувства че е вътре и е чудесно.

О, Божичко! — мислеше си тя, докато се гърчеше в спазмите на екстаза. Това е значи! Нима съм го пропускала през всичките тези години? Нима за него си шепнеха другите жени, като за някакъв срамен и потаен акт. Не може да бъде! Та това е неописуемо! А и нищо не съм пропуснала, защото с никой друг мъж, освен Глен, нямаше да ми е толкова хубаво.

Той започна да се движи вътре в нея и Магда последва ритъма му. Удоволствието нарасна, удвои се и се учетвори, докато накрая Магда си мислеше, че ще се пръсне. Тя почувства, че тялото на Глен замира и в същия миг долови как нещо се надига в нея. Ето го. И когато тялото ѝ се изви нагоре, пръстите ѝ се заровиха в чаршафа, а краката ѝ се разтвориха встрани, Магда Куза видя как света се разширява, пропуква се и се пръска на хиляди частици сред огън и пламък.

Измина известно време, преди да се събере отново, под ритъма на задъханото ѝ дишане.

Целия ден прекараха в тясното легло, шепнеха си, смееха се, разговаряха, изучаваха се един друг. Глен знаеше толкова много, разказваше ѝ най-различни неща и сякаш я запознаваше с нейното ново тяло. Беше нежен, търпелив и чувствен, като отново и отново я извеждаше на върховете на удоволствието. Беше ѝ първият любовник — не му го каза, а и не се налагаше. Знаеше, че за него не е първата жена, но това нямаше значение. И въпреки това, чувстваше истинско облекчение в него, сякаш не беше се любил от много време.

Беше влюбена в тялото му. За Магда, мъжката физика беше terra incognita. Питаше се, дали мускулите на всички мъже са толкова твърди и толкова близо до кожата. Косата на Глен бе искрящо червена, гърдите и корема му бяха покрити с безброй белези, стари потъмнели резки по мургавата му кожа. Когато го запита за тях, той обясни, че били от нещастен случай. А сетне заглуши въпросите ѝ, като отново започна да я люби.

Едва когато слънцето се скри на запад, двамата се облякоха и излязоха на разходка, ръка за ръка, спирайки от време на време, за да се прегърнат и целунат. На връщане в страноприемницата видяха, че

Лидия слага масата за вечеря. Магда изведнъж осъзна колко е гладна и двамата се настаниха край масата. Магда с мъка откъсваше очи от Глен, задоволявайки единия глад, докато другият отново започваше да расте. Цял един нов свят се бе разкрил пред нея днес и тя беше жадна да го изследва отново.

Нахраниха се припряно и пожелаха на съдържателя лека нощ, като деца, които бързат да се наиграят преди да се е стъмнило. Почти се надбягваха нагоре по стълбите, Магда отпред, смееща се, повела Глен към нейната стая. Към нейното легло. Веднага щом се затвори вратата зад тях, те започнаха да смъкват дрехите си, хвърляха ги където им видят очите, после се вкопчиха и притиснаха в тъмното.

Часове по-късно, докато лежеше в прегръдката му, намерила най-сетне покой в себе си и света, Магда за пръв път осъзна, че обича. Магда Куза, затворена в себе си, отдадена на книгите беше влюбена. Никога, никога досега не беше изпитвала нищо подобно към който и да е мъж. Той я желаше. А тя беше влюбена в него. Не му бе признала, нито пък смяташе да го стори. Поне още известно време. Докато Глен ѝ признае. Знаеше, че и той изпитва към нея същите чувства и това ѝ стигаше.

Тя се сгуши в него. Днешният ден ѝ стигаше за цял един живот. А и беше почти непоносимо да се гледа в бъдещето. В едно бе сигурна — едва ли някой бе изпитвал толкова много удоволствия от тялото си само за един ден. Едва ли. Тази нощ в леглото щеше да заспи съвсем различна Магда Куза от онази, която се бе пробудила сутринта. Сутринта... която изглеждаше така далеч. И онази, другата Магда ѝ изглеждаше непозната. Приличаше ѝ на сомнамбул, докато тя бе живата, пробудената, истинската. И всичко щеше да е наред.

Магда притвори очи. До ушите ѝ достигаха тихите чуруликания на малките птички отвън. Гласовете им като че ли бяха спаднали и в тях се долавяше отчаяна нотка. Преди да помисли върху това, тя вече бе потънала в сън.

Той разглеждаше лицето на Магда в мрака. Спокойно и невинно. Лице на спящо дете. Глен я притисна към себе си, внезапно уплашен, че може да я загуби.

Трябваше да стои далеч от нея, осъзнал го бе още в мига, когато я видя. Но още тогава бе изпитал влечение. Позволил бе в него да се пробудят мисли, които бе смятал за отдавна заспали, дори мъртви и

изчезнали, а тя бе открила под пепелта живи въглени. А сетне, тази сутрин, в разгара на гнева му, след като я завари в стаята си, тези въглени бяха пламнали.

Така му било писано. Късмет. Твърде много бе видял и изживял и знаеше, че каквото е писано да стане, става. В живота имаше много неизбежни неща.

И все пак, не биваше да я допуска толкова близо до себе си, когато не знаеше дори дали ще си тръгне жив от тук. А може би именно заради това бе потърсил близостта ѝ? И ако срещне смъртта си, поне до последния миг ще пази свеж спомена за нея. Не можеше да си позволи чувства в този момент. Чувствата отвличаха вниманието и намаляваха шансовете му да оцелее в предстоящата битка. А и дори да се справи, ще поиска ли Магда да тръгне с него, ако научи цялата истина?

Той положи главата ѝ на голото си рамо. Не искаше да я загуби. Ако имаше някакъв начин да я задържи когато всичко приключи, би направил какво ли не да го открие.

Крепостта
петък, 2 май
 23.37

Капитан Вьорман седеше пред триножника. Наложил си бе най-сетне да замаже ужасната сянка на платното. Ала сега, след като бе приготвил палитрата в едната ръка и стиснал четката в другата, той осъзна, че няма сили да го стори. Нека си остане проклетата сянка. Какво значение имаше. Така или иначе, като си тръгне ще остави картината тук. Не искаше да взима със себе си никакъв спомен от тук. Ако си тръгне.

Навън, всички светлини на крепостта бяха запалени, войниците бдяха по двойки, въоръжени до зъби и готови да стрелят на месо при най-малкия повод. Самият Вьорман бе захвърли пистолета си на леглото, пъхнат в кобура и забравен.

През последните часове беше изградил своя теория за крепостта, не особено логична, но затова пък обясняваща всички мистерии. Крепостта беше жива. Само това можеше да обясни защо никой никога не вижда убиеца, нито пък може да го проследи. Затова се провалиха и опитите им да намерят скривалището му в стените, колкото и да ги рушаха. Самата крепост убиваше хората.

Една едничка подробност не съвпаднаше с цялостната картина. И то не малка. Крепостта не бе проявила враждебност, когато проникнаха първоначално в нея. Във всеки случай, не беше го направила открито. Вярно, птиците отказваха да гнездят по тези места, но Вьорман не бе почувствал нищо нередно до онази първа нощ, когато бе разбита стената на подземиято. едва тогава се бе променила и крепостта. Станала бе кръвожадна.

Никой не си бе направил грижата да огледа подземията. На пръв поглед нямаше никаква причина да го правят. Нито един от нощните часовои не бе забелязал каквото и да е подозрително движение в

момента, когато бяха извършвани убийствата. А може би все пак е трябвало да огледат подземията. Ами ако там е погребано сърцето на крепостта? Ето къде трябваше да търсят. Не... ще им отнеме цяла вечност. Пещерите сигурно са километри дълги, а и честно казано, едва ли някой би горял от желание да ги претърсва. Там долу е вечна нощ. А нощта се бе превърнала в най-страховития враг. Само трупове не се бояха от нея.

Трупове... с техните мръсни, покрити с кал ботуши. Все още от време на време тревожеха мислите на Вьорман. Както например сега. А и през целия ден, каквото и да се случеше, той отново и отново си припомняше двамата мъртъвци и техните зацапани ботуши.

Кални, мръсни ботуши. Имаше нещо тук, което не му даваше покой.

Той впери безсмислен поглед в картината.

Кемпфер седеше с кръстосани крака на кушетката, стиснал в скута си шмайзер. Тресеше го. Той направи опит да се успокои, но не намери сили. Никога досега не бе осъзнавал, колко изчерпващ може да е постоянният страх.

Трябва да се измъкне от тук!

Да взриви крепостта утре заранта — ето какво трябва да стори! Ще нареди да поставят зарядите и още преди обяд ще я разбият на пух и прах. Ето това е начинът да прекара неделната нощ в Плойеци, на меко легло и без никакви страхове от среднощни шумове. И няма повече да му се налага да трепери, да се облива в хладна пот и да се пита какво ли дебне отвън пред вратата му.

Но утре ще е прекалено рано. Няма да е добре за доклада. Трябваше да се яви в Плойеци в понеделник и от него се очакваше да използва рационално целия си престой тук до последната минута. Взривяването на крепостта беше последната възможност, до която трябваше да прибегва. Върховното командване бе наредило проходът да се държи под наблюдение и бе определило именно крепостта за тази цел. Така че разрушаването оставаше последна стъпка.

До ушите му стигна отмерената крачка на есесовците, които минаваха под прозореца. Коридорът отвън също се охраняваше. Беше се погрижил за това. Не че оловен откос от шмайзер би спрял извършителя на убийствата — просто се надяваше, че часовете ще са първите жертви и така ще му позволят да преживее още една нощ.

Така че, онези отвън да си отворят очите, колкото и да са изморени! Беше накарал всичките си хора да участват в рушенето на крепостта, особено в района около неговата стая. На десетина метра наоколо бяха пробити дупки във всяка стена, но не откриха нищо. Нямаше никакви тайни входове към неговите помещения, нито следа от скривалище.

Кемпфер отново се разтрепери.

Стаята се изпълни със здрач и хлад както в предишните нощи, но Куза бе твърде изморен и отпаднал, за да се обърне и да посрещне лице в лице Молашар. Запасите от кодеин бяха привършили и ставите му се раздираха от трудно поносими болки.

— Как влизаш и излизаш от стаята ми? — запита той. Цяла вечер бе прекарал с лице към тайната плоча в стената, ала Молашар се бе появил неочаквано зад него.

— Имам си свои начини за придвижване, които не изискват врати или тайни проходи. И които са неразбираеми за теб.

— А също и много други неща — прошепна Куза без да прикрива отчаянието в гласа си.

Денят беше направо отвратителен. Не само постоянната болка го бе измъчвала, но и съзнанието, че с нищо не може да помогне на своите обречени сънародници. Беше решил да преговаря с Молашар, да се помъчи да го убеди. Но за какво? Да унищожи майора? Магда беше права тази сутрин: да спрат Кемпфер би означавало само да забавят неумолимото. Смъртта му дори би влошила положението. Възможно е да предизвикат още по-жестоки репресии срещу румънското еврейство с убийството на един офицер от SS. Още следващата седмица в Плойеши ще бъде изпратен друг комендант. Какъв смисъл имаше тогава всичко? Времето беше на страната на германците. Печелеха битка след битка, в краката им падаха могъщи държави. И сякаш нищо не можеше да ги спре. А когато накрая завладеят целия свят, техния безумен водач ще може най-сетне до осъществи мечтата си за чистота на нацията.

Така че, в края на краищата, какво значение биха имали за историята отчаяните усилия на един сакат професор?

Но най-неприятна бе парещата съзнанието мисъл, че Молашар се бои от кръста... бои се от кръста!

Молашар изплува в полезрението му и се зае да го разглежда. Странно, помисли си Куза. Или до такава степен съм потънал в

самосъжаление, че не го забелязвам, или вече привикнах с присъствието му. Тази вечер не чувстваше смразяващия страх, който досега винаги бе придружавал появата на Молашар. Може би вече му беше все едно.

— Мисля, че скоро ще умреш — неочаквано изрече Молашар.

При тези думи Куза подскочи.

— От твоите ръце ли?

— Не. От твоите.

Нима Молашар можеше да чете мисли? Цял следобед Куза бе обсъждал подобна възможност. Самоубийството би решило много проблеми. Първо — Магда ще бъде свободна. Ще може да избяга от лапите на есесовците и Желязната гвардия. Да — тази мисъл наистина му бе хрумнала. Но все още не знаеше как да го стори... а и не му достигаше смелост.

Куза отклони поглед встрани.

— Може би. Но ако не го сторя аз, ще го направи майор Кемпфер в неговия лагер на смъртта.

— Лагер на смъртта ли? — Молашар се приведе напред, вдигнал неразбиращо вежди. — Място, където хората се събират за да умрат?

— Не. Място, където ги откарват насила за да ги избият. Майорът ще изгражда такъв лагер недалеч от тук на юг.

— За да избива власи? — внезапно разярен Молашар оголи дългите си остри зъби. — Някакъв германец е дошъл тук за да избива моя народ?

— Те не са ти сънародници — отвърна Куза, неспособен да таи истината. — Те са евреи. Не принадлежат към онези, за които би се погрижил.

— Аз решавам за кого да се грижа! Евреи ли? Но във Влашко няма евреи — или са съвсем малко.

— Така е било по времето, когато си издигнал крепостта. Но през следващите векове моят народ е бил принуден да се пресели тук от Испания и останалата част на Западна Европа. По-голямата част от бежанците се установили в Турция, но не малко отседнали в Полша, Унгария и Влашко.

— Твоят народ? — погледна го изненадано Молашар. — Значи ти си евреин?

Куза кимна, очаквайки да последва съкрушителна вълна на антисемитизъм. Но вместо това Молашар попита:

— Но си и влах, така ли?

— Влахия и Молдова сега са обединена в държава, която се нарича Румъния.

— Имената се менят. Тук ли си бил роден? Тук ли са родени евреите, за които ще строят лагера на смъртта?

— Да, но...

— Значи те са власи!

Куза почувства, че търпението на Молашар се изчерпва, но не можеше да мълчи:

— Но те са потомци на емигранти.

— Това няма значение! Баща ми е дошъл от Унгария. Нима аз, който съм роден на тази земя, не съм истински влах?

— Прав си, разбира се.

Разговорът му се струваше безсмислен. Дано по-скоро да свърши.

— Така е и с евреите, за които говориш. Те са власи и значи са мои сънародници! — Молашар изправи рамене. — И няма да позволя на нито един германец да нахлува в родината ми и да избива моя народ!

Колко характерно за неговата епоха — мислеше си Куза. — Обзалагам се, че е гледал като на нещо съвсем естествено, когато другарите му боляри са избивали своите селяци. И без съмнение увлеченията по набиване на кол, проявявани от Влад са му доставяли удоволствие. Въобще за влашкото знатно съсловие е било нещо естествено да редуцират броя на населението. Но дръзне ли чужденец да го стори...

Молашар бе отстъпил в сенките отвъд светлината на крушката.

— Разкажи ми за тези лагери на смъртта.

— Бих предпочел да не говорим за това...

— Разказвай!

Куза въздъхна.

— Ще ти кажа каквото зная. Първият е бил построен в Бухенвалд, или може би в Дахау, преди близо осем години. Има и други — във Флосенбург, Равенсбрук, Натцвайлер, Аушвиц и още много, за които вероятно малко хора знаят. Скоро и Румъния ще има

свой лагер — или Влахия, ако предпочиташ — а до едно година ще построят още. Тези лагери се строят с една единствена цел — да бъдат събрани в тях хора от определен тип, милиони, а после да бъдат подложени на изтезания, принудителен труд и последващо унищожение.

— Милиони?

Куза не можеше да разбере какво точно вълнува събеседника му, но не се съмняваше, че той не е в състояние да схване смисъла на чутото. Молашар бе като сянка сред сенките, движенията му бяха развълнувани, почти трескави.

— Милиони — повтори Куза.

— Аз ще убия този германски майор!

— Това няма да помогне. Има хиляди като него и те ще дойдат тук. Може би ще успееш да избиеш част от тях, но рано или късно ще научат за теб и ще те премахнат.

— Кой ги изпраща?

— Водачът им се нарича Хитлер...

— Цар? Принц?

— Не... — Куза затърси подходяща дума. — Мисля, че войвода ще е най-разбираемо за теб.

— Аха! Войвода! Тогава ще убия него и те ще престанат да идват.

Молашар бе произнесъл тези думи бавно и уверено, но въпреки това Куза почти не бе в състояние да ги осмисли.

— Какво каза?

— Господарят им Хитлер — когато възстановя силите си ще изпия живота от него!

Куза се почувства така, сякаш целия ден бе драпал нагоре от дъното на океана за глътка въздух. А след думите на Молашар бе изплувал и поел с пълни гърди. Ала знаеше колко лесно е човек да потъне отново.

— Няма да успееш! Пазят го грижливо! И е чак в Берлин!

Молашар отново излезе на светло. Зъбите му бяха оголени и този път лицето му бе разкривено в подобие на усмивка.

— Охраната му едва ли ще е по-ефективна от всички мерки, които предприеха неговите слуги тук, в моята крепост. Колкото и залостени врати да има, колкото и въоръжени хора да го пазят, стига да

пожелая аз ще се добера до него. И колкото и далеч да е от тук, ще го стигна, събера ли веднъж силата си.

Куза едва владееше вълнението си. Ето я последната надежда — по-голяма отколкото бе мечтал.

— И кога ще е това? Кога можеш да отидеш в Берлин?

— Ще съм готов утре вечер. Тогава ще съм достатъчно силен — след като изстребя нашествениците.

— Добре че не ме послушаха, когато им казах, че най-доброто решение е да напуснат крепостта.

— Какво? — извика другият.

Куза не можеше да откъсне поглед от ръцете на Молашар — те се сгърчиха пред лицето му, готови да го разкъсат по волята на техния господар.

— Съжалявам! — запелтечи той, отстъпвайки назад. — Мислех, че това е твоето желание.

— Искам да пия от животите им! — ръцете се отдръпнаха. — Когато пожелаеш нещо друго, аз ще ти го кажа и ти ще го изпълниш!

— Разбира се! Разбира се! — макар и вътрешно несъгласен, Куза осъзнаваше, че няма друга възможност. Не биваше да забравя с кого или какво си има работа. Молашар не би позволил някой да му се изпречва или да му противоречи.

— Добре. Защото имам нужда от помощта на един простосмъртен. От край време е така. Животът ми е ограничен в тъмните часове, нуждая се от някой, който да се движи по светлото, да подготвя пътя ми и да върши някои задачи, които изискват дневна светлина. Така беше когато вдигнах крепостта, така е и сега. В миналото прибягвах до услугите на разни отрепки, хора с апетити подобни на моите, прогонени от събратята си. Купувах верността им като им обещавах да задоволявам желанията им. Но ти — твоята цел, чувствам, е в съзвучие с моите собствени желания. Каузата ни за момента е обща.

Куза сведе поглед към сгърчените си ръце.

— Опасявам се, че изборът ти не е най-добрият.

— Задачата, която ще ти възложи за утре вечер е съвсем проста. Един предмет с безценна стойност за мен трябва да бъде изнесен извън пределите на крепостта и скрит на сигурно място в планината. Едва

тогава ще бъда свободен да преследвам и унищожавам онези, които заплашват да избият сънародниците ми.

Куза бе завладян от странно и главозамайващо усещане. Представяше си как Хитлер и Химлер се гърчат пред гневната фигура на Молашар и после как техните разкъсани и обезглавени тела се носят из пределите на някакъв опустял концентрационен лагер. Това би означавало край на войната и спасение за неговия народ, не само за румънските евреи но за цялата раса! И най-вече — означаваше бъдеще за Магда. Означаваше край на Антонеску и Желязната гвардия. А може би дори завръщането му в университета.

Ала само след миг той се върна към реалността и оковите на инвалидната количка. Как всъщност ще изнесе каквото и да е от крепостта? И как ще отиде в планината, след като силите му не стигаха дори да се изтика до вратата?

— Ще ти трябва здрав човек — рече той на Молашар с отчаян глас. — Един недъгав човек като мен едва ли ще ти е от полза.

Той по-скоро почувства, отколкото видя, че Молашар заобикаля масата към него. После нещо легна на рамото му — ръката на Молашар. Вдигна глава и видя, че Молашар го гледа. Беше усмихнат.

— Има още много да учиш за възможностите на моята сила.

*Страноприемницата,
Събота, 3 май
10.20*

Радост.

Ето какво изпитваше. Никога досега не си бе представяла какво е да се събудиш сутринта и да осъзнаеш, че си в обятията на някой, когото обичаш. Усещане за покой, за пълна безопасност. И зараждащият се ден ѝ се струваше далеч по-ярък, особено при мисълта, че ще го прекара в компанията на Глен.

Лежаха обърнати с лице един към друг. Той продължаваше да спи и макар че не искаше да го буди, Магда не можеше да не го погали. Тя прокара нежно ръка по голото му рамо, докосна белезите по гърдите му и приглади червеникавите кичури. Опря голия си крак в неговия. Беше така приятно топло под завивките, кожа до кожа, нейният дъх и неговият. Нарастващото желание добавяше от своя пламък към топлината на тялото. Искаше ѝ се, той да се събуди по-скоро.

Магда се зае да изучава внимателно лицето му. Имаше толкова много да учи за мъжа до нея. Откъде точно произхождаше? Какво е било детството му? Какво правеше тук? Защо носеше със себе си острие на меч? Защо беше толкова очарователен? Чувстваше се като ученичка. Не си спомняше да е била по-щастлива.

Искаше баща ѝ да го опознае. Двамата биха се разбирали чудесно. Замисли се как ли ще реагира баща ѝ на връзката с друг мъж. Глен не беше еврейин... не знаеше какъв е точно, но със сигурност не ѝ беше сънародник. Не че това имаше някакво значение за нея, но баща ѝ държеше на подобни предразсъдъци.

Баща ѝ...

Внезапно тя почувства вина, която прогони зародилото се желание. Докато се гушеше в прегръдките на Глен, спокойна и

доволна, баща ѝ седеше сам в каменната си стая, заобиколен от дяволски създания и очакващ среща с едно изчадие на Ада.

Но няма тя нямаше право на малко удоволствие? Не беше го изоставила. Все още беше тук — в странноприемницата. Той я бе прогонил предишната вечер от крепостта, а вчера бе отказал да я напусне. Ако се бе съгласил вчера да се върне с нея до странноприемницата, Магда нямаше да влезе в стаята на Глен и нищо от последвалото нямаше да се случи.

Странно, как се подреждат нещата в живота.

Не, нищо не се е променило, мислеше си тя. Или по-скоро — промяната е в мен, а не в обстоятелствата. И тази сутрин, както и преди татко и аз сме изложени на милостта на германците. Все още сме евреи. А те — нацисти.

Магда внимателно се измъкна от прегръдката на Глен и се изправи, придръпвайки чаршафа с нея. Докато се приближаваше към прозореца, тя се загърна в тънкия плат. Макар от вчера да бе забравила много от задръжките и притесненията си, не можеше да застане гола на прозореца.

Крепостта — почувства я още преди да стигне прозореца. Злокобното ѝ излъчване през нощта се бе спуснало над селцето... сякаш Молашар протягаше ръка към нея. Тя се издигаше отсреща, над клисурата, сиви каменни блокове на фона на сиви скали, под оловносивото небе, забулено от пелената на вдигащата се нощна мъгла. По стената се виждаха фигурите на часовоите, порталът бе разтворен. Някой или нещо се движеше по моста към странноприемницата. Магда примига на ярката светлина за да го разгледа по-ясно.

Беше инвалидна количка. И вътре... баща ѝ. Но никой не го буташе. Със силни, ритмични, отсечени движения ръцете на баща ѝ се вкопчваха в колелата и ги завъртаха напред.

Не можеше да повярва на очите си. Баща ѝ идваше в хана!

Тя извика на Глен да се събуди, после се втурна из стаята да събира разпилените си дрехи. Само след миг Глен беше на крака и смеейки се започна да ѝ помага. Магда не намираше нищо смешно в ситуацията. Тя трескаво навлече дрехите си и изхвърча от стаята. Искеше да слезе долу преди баща ѝ да пристигне.

Теодор Куза се радваше по свой начин на утрото.

Беше излекуван. Ръцете му бяха голи, открити за утринния хлад, но той смело стискаше металните шини на колелата. И то без болка, без никакво затруднение. За първи път от незапомнени времена насам, Куза не се беше пробудил чувствайки се така, сякаш през нощна някой е откраднал ставите му и е тичал с тях до пълна изнемога. Ръцете му се движеха напред-назад като добре смазан механизъм, главата му се въртеше свободно встрани, без да изпитва болка от това. Езикът му беше влажен, най-сетне имаше достатъчно слюнка за да преглъща спокойно. Мускулите на лицето му се бяха отпуснали и той се усмихваше, завладян от радостта на движението, от това че се чувства добре и че отново може да заеме активна позиция в обкръжаващия го свят.

Сълзи! По бузите му се стичаха сълзи. Не веднъж бе плакал от болка и мъка, но отдавна бе забравил соления вкус на сълзите. Хлипаше, щастливо, до пълна забрава и продължаваше да се тласка напред — към страноприемницата.

Куза не знаеше какво да очаква, когато Молашар бе поставил ръка на рамото му, но почти веднага бе почувствал някаква промяна в себе си. После Молашар му бе наредил да заспи и го бе уверил, че сутринта ще му донесе изненада. Куза прекара нощта в дълбок сън, без обичайните жадни пробуждания и се бе събудил по-рано от обикновено.

Възкръснал... ето я точната дума. Възкръснал от живия труп, в който се бе превърнал. Още при първия опит той седна без никакво усилие, а сетне се изправи без болка, без необходимостта да се вкопчва отчаяно в количката. Дълбоко в себе си бе повярвал, че Молашар ще му помогне и така бе станало. Каквото поиска от него Молашар, ще бъде изпълнено.

Все пак, докато излезе от крепостта бе срещнал известни затруднения. Не биваше никой да узнае, че може да върви и затова се помоли на един от часовете да го избута до вратата. После, докато се отдалечаваше, войниците го проследиха с известно учудване, но не направиха никакъв опит да го спрат — знаеха, че му е позволено да се вижда с дъщеря си. За щастие офицерите не бяха излезли на двора.

А сега, когато немците бяха останали назад, професорът въртеше колелата колкото се може по-бързо. Искаше да покаже на Магда. Нека да види какво направи за него Молашар.

Количката подскочи по калдаръма на моста и за малко не се преобърна. Пътят пред него беше разбит и щеше да е по-трудно да се придвижва, но той не се тревожеше. Така щеше да има възможност да поразкърши мускулите си, които чувстваше необичайно силни, въпреки дългите години принудителен заседнал живот. Той добута количката до вратата на хана, после зави покрай южната страна. Само един прозорец имаше на тази стена и той гледаше към столовата. Куза приближи количката до парапета, после спря. Тук никой не го виждаше и можеше отново да повтори успешния опит.

Обърна се към стената и блокира спирачките на колелата. Отблъсна се рязко от облегалката и ето че вече стоеше на крака без да се подпира никъде. Сам. Изправен. Съвсем сам. Отново се чувстваше човек. Можеше да гледа право в очите на другите хора, а не да извива глава отдолу.

— Татко!

Той се обърна и видя, че от ъгъла го гледа изненадана Магда.

— Хубава сутрин, нали? — запита Куза и разтвори прегръдката си за нея. След секунда колебание Магда се втурна напред.

— О, татко! — промълви тя развълнувано. — Ти стоиш!

— И не само това — отвърна той, отдръпна се и закрачи към количката. По навик се подпря на облегалката, но после осъзна, че не се нуждае вече от опора. Краката му бяха силни, дори по-силни от тази сутрин. И можеше да върви! Струваше му се, че дори би могъл да бяга, да танцува. Завладян от внезапно щастие той се завъртя и понечи да изпълни няколко стъпки от циганската абулеа, но едва не падна. Все пак успя да запази равновесие и отново се отпусна в прегръдките на Магда, смеейки се щастливо на учуденото ѝ изражение.

— Татко, какво е станало? Та това е чудо!

Все още задъхан от смях и щастие, той сграбчи ръцете ѝ.

— Да, чудо е. Чудо в истинския смисъл на думата.

— Но как...

— Молашар го направи. Той ме излекува. Свободен съм от склеродермията — напълно свободен! Сякаш не съм бил болен!

Той погледна към Магда и видя, как се озарява от щастие и как очите ѝ блестят от радост. В този неопишуем момент тя чувстваше същото, каквото и той. И когато се вгледа внимателно в лицето ѝ, Куза изведнъж осъзна, че тя също е претърпяла промяна. Имаше някаква

друга, още по-дълбока радост в нея, каквато никога не беше виждал. Помисли си, че трябва да открие причината, но после реши, че сега не е най-подходящият момент. Чувстваше се така добре, толкова жив!

Някакво движение привлече погледа му и той вдигна глава нагоре. Магда проследи движението му. Очите ѝ затанцуваха, когато видя кого гледа.

— Глен, виж! Не е ли чудесно? Молашар е излекувал баща ми!

Червенокосият мъж, със странна, тъмно мургава кожа ги гледаше мълчаливо от ъгъла. Бледосините му очи се впиха в Куза и го накараха да се почувства така, сякаш е извадена на показ душата му. Магда продължи да говори развълнувано, после изтича при Глен и го задърпа за ръката. Изглеждаше пияна от щастие.

— Това е чудо! Чудо е! Сега вече ще можем да се измъкнем от тук преди...

— И каква цена заплати? — рече с нисък глас Глен и Магда млъкна.

Куза замръзна и се опита да издържи на Гленовия поглед. Но не можа. Никаква радост не се таеше в тези хладни сини очи. Само печал и разочарование.

— Не съм платил нищо. Молашар го направи от състрадание към един сънародник.

— Нищо не се дава даром. Никога.

— Добре де. Помоли ме да изпълня някои дребни задачи. Да свърша това-онова през деня, когато той е ограничен в движението си.

— И какво по-точно?

Куза се чувства обиден от този унизителен разпит. Глен нямаше никакво право да го разпитва и той реши час по-скоро да прекрати разговора.

— Не ми каза.

— Странно, не мислиш ли? Вече си възнаграден за нещо, което още не си изпълнил, та дори и не си се съгласил? Не знаеш какво ще поискат от теб, но си бил готов да приемеш отплатата.

— Това не е отплата — отвърна с уверен глас Куза. — А просто нещо, което ще ми помогне да изпълня молбата му. Не сме сключвали никаква сделка, защото не е било необходимо. Нашата връзка е общата кауза на която служим — прогонването на немците от румънска земя и изтриването на Хитлер и нацизма от лицето на света!

Глен изцъкли очи и Куза едва не се разсмя на изражението му.

— И той ти обеща това?

— Не е обещание! Молашар направо побесня, когато му разказах за планирания от Кемпфер концентрационен лагер в Плойеши. А когато научи, че в Германия някой си Хитлер стои зад всичко това, той се закле да го унищожи веднага щом събере достатъчно сили, за да напусне крепостта. Така че както казах, няма нужда да сключваме сделка защото каузата ни е обща!

Вероятно бе изкрещял последните думи, тъй като Магда отстъпи назад и го погледна загрижено. Тя се вкопчи в ръката на Глен и се опря на рамото му. Куза почувства как нещо в него изстива. Когато заговори отново, постара се да изглежда спокоен.

— А ти, дете мое, какво прави откакто се разделихме вчера?

— Аз... бях с Глен през цялото време.

Нямаше какво повече да казва. Той разбра. Да, била е с Глен. Куза погледна дъщеря си, опряла се фамилиарно на един непознат, махнала неизменната кърпа, с разпилени от вятъра коси. Била е с Глен. Почувства, че в него се надига гняв. Два дни далеч от погледа му и веднага се е отдала на този дангалак. Трябва да сложи край на тази история! Но не сега. Скоро. Имаше по-важни въпроси за решаване. Ала свършат ли веднъж двамата с Молашар работата в Берлин, ще се заеме с този тип с нахални очи.

... ще се заеме с него...? Той дори не знаеше какво подразбира под тези думи. Зачуди се, откъде ли иде ненавистта му към Глен.

— Но, татко, не разбираш ли какво означава това? Можем да си тръгнем! Можем да избягаме в прохода и да се скрием. Не е нужно да се връщаш обратно в крепостта! А и Глен ще ни помогне, нали Глен?

— Разбира се. Но първо нека попитаме баща ти дали иска да си тръгне.

Проклет да бъде! Мисли си, че знае всичко!

— Татко...? — поде тя, но прочете отговора по лицето му.

— Трябва да се върна — отвърна той. — Не заради мен. Аз не знача нещо за никого. Но заради народа ни. За нашата култура. За света. Тази нощ, той ще е достатъчно силен за да се справи с Кемпфер и останалата пасмина. След като изпълня някои дребни поръчения, ще можем да си тръгнем без да се тревожим от преследвачи. А когато Молашар убие Хитлер...

— Наистина ли може да го направи? — попита Магда, а на лицето ѝ се четеше недоверие.

— Аз самият си задавах подобен въпрос. А после си спомних какъв ужас успя да всее у тези германци, та чак са готови да се изстребят един друг и как ги избива вече повече от седмица, без никой да го спре — той подложи ръце на вятъра и загледа движенията на пръстите си. — След като видях какво направи за мен, вече вярвам, че мощта му няма край.

— Можеш ли да му се довериш? — запита го Магда.

Куза я погледна намръщено. Този Глен изглежда я бе заразил с подозрителната си натура. Не ѝ действаше добре.

— Имам ли друга възможност? — попита той след кратка пауза. — Дете мое, не разбираш ли, че това би означавало да се върнем към нормалния начин на живот? Нашите приятели — циганите — вече няма да бъдат преследвани, стерилизирани и изпращани на принудителен робски труд. Никой няма да прогонва евреите от законните им жилища, нито да конфискува имотите им. Веднъж завинаги ще изчезне опасността цялата ни раса да бъде изтрита от лицето на земята. Имам ли право да не вярвам на Молашар?

Дъщеря му мълчеше. Нямахше какво да отговори.

— А за мен, — продължи той, — това би означавало да се върне в университета.

— Да... твоята работа — Магда изглеждаше малко замаяна.

— Първата ми мисъл бе за работата, признавам. А и сега, след като оздравях, не виждам защо да не се кандидатирам за декан.

— Никога досега не си проявявал интерес към административната работа — прекъсна го рязко Магда.

Права беше. Не бе изпитвал подобен интерес. Но сега всичко се бе променило.

— Това беше преди. А сега е друго. Ако помогна на Румъния да се освободи от фашистката напаст, не мислиш ли, че ще заслужавам известна отплата?

— Но също така ще помогнеш на Молашар да излезе на свобода — намеси се Глен. — А това може да ти спечели такова признание, каквото едва ли би желал.

Куза стисна ядно челюсти. Защо не си тръгваше този чужд човек?

— Той вече е на свобода! Аз само ще бъда проводник на неговата сила. Сигурно ще можем да стигнем до някаква... спогодба с него. Толкова много може да се научи от същество като Молашар. Кой знае още колко неизлечими за нас болести са по силите му? Дори само за освобождаването от нацистите никога не ще можем да се отблагодарим. Мой дълг ще бъде да се спогодя с него.

— Спогодба ли? — запита Глен. — И каква спогодба си се приготвил да му предложиш?

— Все нещо ще измисля.

— По-точно?

— Не зная. Можем да му предложим да се заеме с нацистите, които започнаха тази война и които създадоха лагерите. Ето едно добро начало.

— А след като изчезнат? Кой ще последва? Не забравяй, Молашар няма да се спре. Ще се наложи отново да му търсиш жертви. И кои ще са те?

— Няма да позволя, да бъда подлаган на подобен разпит! — извика Куза, чието търпение се бе изчерпало. — Все нещо ще измисля! Щом цяла една нация привикна с Адолф Хитлер, сигурно и ние ще намерим начин да живеем с Молашар!

— Никой не може да живее с чудовище — възрази Глен. — Било то нацист, или носферату. Извинете ме.

Той се обърна и се отдалечи. Магда стоеше мълчалива, загледана след него. Куза на свой ред загледа нея, уверен, че макар да не го бе последвала телом, духом тя бе с него. Беше изгубил дъщеря си.

Тази мисъл би трябвало да пробуди в него болка, да накара сърцето му да кърви. Но той не чувстваше никаква болка от загубата. Само гняв. Беше вбесен от факт, че са отнели дъщеря му.

Но защо ли не го болеше?

Едва след като Глен се изгуби зад ъгъла Магда се извърна към баща си. Плъзна поглед по изкривеното от ярост лице, питайки се какво ли става в главата му. Мислите ѝ се носеха в объркан бяг.

Баща ѝ беше излекуван — и това бе чудесно. Но на каква цена? Промяната не бе засегнала само тялото, но и ума му. В гласа му се долавяше нотка на арогантност, както никога досега. Напълно неразбираема бе чувствителността, с която посрещаше всякакви

критики против Молашар. Сякаш някой бе разглобил баща ѝ и после го бе събрал наново... но някои от парчетата липсваха.

— А ти? — запита Куза. — И ти ли ще си тръгнеш от мен?

Магда се вгледа в него преди да отговори. Струваше ѝ се, че пред нея стои непознат.

— Разбира се, че не — отвърна тя, опасявайки се, че в гласа ѝ ще се долови мъката по Глен. — Само че...

— Само че какво? — прекъсна я остро.

— Замислял ли си се наистина какво би означавало да сключиш сделка с някой като Молашар?

Лицето му се изкриви в такава страшна гримаса, че Магда се отдръпна.

— Така значи! Твоят любовник успя да те насъска срещу баща ти и срещу твой народ, нали? — думите му прозвучаха като плесници. Той избухна в хриплив, подигравателен смях. — Колко е лесно да бъдеш подмамена, мое дете! Чифт сини очи, малко здрави мускули и ето че ти вече не си на страната на своя народ. И то тъкмо когато му се готви кървава баня!

Магда се залюля назад, сякаш блъсната от остър порив. Това не бяха думи на баща ѝ! Никога досега не бе се държал грубо с нея, а и с когото и да било! Ала не искаше той да разбере колко дълбоко я е наранил.

— Единствената ми грижа си ти — отвърна тя, стараяйки се да се овладее. — Нали сам каза, че не знаеш дали да вярваш на Молашар?

— Нито пък ти знаеш! Не си говорила с него, не си го изслушвала, не си надниквала в очите му, когато говори за нахлулите в крепостта му германци.

— Затова пък почувствах докосването му — рече Магда и потрепери при спомена. — Два пъти. И нищо на този свят не е в състояние да ме убеди, че го е грижа за евреите — или за когото и да било.

— Аз също почувствах докосването му — произнесе баща ѝ, като вдигна ръце и направи няколко крачки около опразнената количка. — Можеш сама да се убедиш какво получих от това докосване. А що се отнася до обещанието на Молашар да спаси народа ни — тук нямам никакви съмнения. Не го е грижа за евреите по другите страни — само за тези, които живеят в неговата. За румънските евреи. И ключовата

дума тук е румънските! Той е благородник, живял по тези земи, които все още смята за свои. Наречи го национализъм, патриотизъм, или каквото си искаш. Истината е, че той желае всички германци да напуснат румънска земя и възнамерява да се погрижи за това. От това нашият народ само може да спечели. И аз смятам да му помогна!

Магда трябваше да признае, че в думите му има истина. Имаше и своя, вътрешна логика. Може би баща ѝ наистина се бе заел с благородно дело. Вместо да избяга с нея и да се спасят, той се готвеше да се завърне обратно в крепостта и да се опита да спаси повече от два живота. Рискуваше собствения си живот за една голяма цел. Може би така и трябваше да постъпи. Магда искрено желаше да повярва в това.

Но не можеше. Парализиращият хлад на Молашаровото докосване бе оставило в нея дълбоката дيريا на недоверието. А имаше и още нещо — погледът на баща ѝ, докато говореше. В него проблясваше безумие...

— Единственото, което искам е да си в безопасност — промърмори с мъка тя.

— И аз искам ти да си в безопасност.

Тя забеляза, че при тези думи очите му се навлажниха. Като че ли за малко се бе върнал към предишната си същност.

— Но също така бих искал да стоиш настрана от Глен — допълни той. — Не ти влияе добре.

Магда погледна встрани, към дъното на прохода. Никога нямаше да се съгласи на раздяла с Глен.

— Той е най-хубавото нещо, което някога ми се е случвало.

— Така ли било?

— Да — гласът ѝ отслабна до шепот. — Той ми помогна да разбера смисъла на човешкото съществуване.

— Колко мелодраматично! Колко вълнуващо! — възкликна баща ѝ с унищожително презрение. — Но той дори не е евреин!

Магда беше очаквала нещо подобно.

— Не ме интересува! — отсече тя и го погледна в очите. Чувстваше, че и за баща ѝ това няма особено значение — просто още един довод. — Той е добър човек. И ако съумеем да се измъкнем от тук, смятам да остана при него. Стига разбира се да ме иска!

— Ще видим тази работа! — в изражението му се долавяше заплаха. — За сега няма какво повече да говорим — той се отпусна на

количката.

— Татко?

— Избутай ме обратно до крепостта!

Магда почувства, как в нея се надига гняв.

— Избутай се сам! — тя мигновено съжали за думите си. През целия си живот не бе говорила по такъв начин с баща си. И което бе по-лошото — той сякаш изобщо не забеляза. Или това, или не си даде труд да отвърща.

— Глупаво бе от моя страна да идвам сам тук тази сутрин — произнесе той, като че ли не бе я чул. — Но просто не можех да чакам твоето идване. Трябва да съм по-внимателен. Не искам да възбудям подозрения относно моето оздравяване. Само това ми лисва. Така че, ще трябва ти да ме избуташ.

Макар и неохотно, Магда последва съвета му. За първи път изпита облекчение, когато го остави до вратата.

Матей Стефанеску беше побеснял. Гневът гореше в гърдите му като раздухани въглени. Не знаеше защо. Седеше напрегнат и изпънат като струна в гостната на своята малка къща, в южния край на селцето, на масата пред него димеше чаша чай и се въргаляше комат хляб. Мислеше си за какво ли не. А гневът му продължаваше да расте.

Спомни си за Александру и синовете му. За това, че не е справедливо цял живот да работят в крепостта и да печелят злато, докато той тича подир козите нагоре-надолу из прохода. Никога досега не беше изпитвал завист към Александру, но тази сутрин изведнъж бе решил, че той и синовете му са в сърцевината на всички злини.

Матей се замисли за своите синове. Защо ли сега не бяха до него? Наближаваше четирийсет и седем, косата му беше посивяла и сутрин ставите го боляха. А къде бяха тези нехранимайковци? Зарязаха го още преди две години и поеха за Букурещ да дирят щастието си в големия град. Пет пари не даваха за старите си родители. Нямаше хабер от тях, още откакто бяха тръгнали. Ако вместо Александру, той беше получил тази работа в крепостта, Матей бе сигурен, че синовете му сега щяха да са до него. А онези — на другия — щяха да се блъскат за хляба в Букурещ.

Отвратителен свят и по-отвратителен щеше да става. Дори собствената му жена бе толкова мързелива, че още не бе станала, за да се погрижи за него. Беше време, когато Йоана не го пускаше да излезе

сутрин, преди да му направи закуска. Но не и тази сутрин. Не че беше болна. Просто бе отрязала:

— Иди си я направи сам!

Така и направи — свари си чай, но го забрави и сега бе изстинал на масата пред него. Взе ножа и си отрязва филия хляб. Но още при първата хапка го изплю обратно.

Вкиснат!

Матей стовари юмрук върху масата. Повече не можеше да търпи. Все още стиснал ножа, той изтича в спалнята и се надвеси над изтегналата се в леглото жена.

— Хлябът е вкиснат — рече той.

— Тогава изпечи си пресен — отвърна жена му без да вдига завивките.

— Ти мързелива жено! — извика той пресипнало. Дръжката на ножа бе плъзгава от пот в дланта му. Гневът му приближаваше точката на взривяване.

Йоана отметна одеялото, изправи се на колена върху леглото, постави ръце на кръста и вдигна към него подпухналото си лице, с разчорлени черни коси.

— А ти бе — жалко плашило!

Матей замръзна и погледна шокиран жена си. За един кратък миг му се стори, че излиза от тялото си и наблюдава сцената от страни. Тези думи бяха толкова нетипични за Йоана. Та тя го обичаше. И той нея. Но точно в този миг искаше да я убие.

Какво ставаше? Сякаш във въздуха имаше нещо, което с всяко вдишване събуждаше всичко най-лошо в двамата.

Той отново се озова в тялото си, кипящо от непоносима ярост и вдигна ножа към жена си. Почувства сътресението на ръката си, когато острието се заби в плътта ѝ, после в ушите му прозвуча нейният вик на болка и страх. Едва тогава се обърна и излезе, без да погледне къде я е ударил ножа и дали е още жива.

Докато закопчаваше якичката си, капитан Вьорман надникна през прозореца и видя професора и дъщеря му да приближават моста. Без да откъсва очи то тях, помисли си със задоволство, че поне един проблем бе решил успешно, като бе наредил на дъщерята да живее в хана. Откакто жената я нямаше в крепостта, войниците бяха спокойни, а и тя не беше се възползвала да избяга, въпреки отдалата ѝ се

възможност. Вгледа се по-внимателно и забеляза, че двамата са потънали в оживен разговор.

Ала нещо не беше наред в сцената. Той присви очи и изведнъж забеляза, че старият професор не носеше ръкавици. За пръв път виждаше оголените му ръце. И най-странното бе, че Куза помагаше като въртеше колелата.

Вьорман сви рамене. Изглежда професорът днес се чувстваше по-добре. Той се обърна и слезе надолу по стълбите, пристягайки колана си пътем. Дворът беше бъркотия от джипове, камиони, генератори и скални отломъци от крепостната стена. Войниците от работната бригада бяха спрели за храна. Изглежда днес им липсваше вчерашният ентузиазъм за работа, но от друга страна — тази нощ нямаше смъртен случай, който да ги пришпорва.

Чу гласове от вратата и се обърна натам. Професорът и дъщеря му спореха за нещо пред застиналия часовей. Макар и да не разбираше румънски, Вьорман подсъзнателно се досети за какво става дума. Момичето изглежда се защитаваше, но нямаше намерение да се предава. Толкова по-добре. Старецът явно бе тиранин, използващ болестта си като коз, за да получи желаното.

Всъщност, днес наистина не изглеждаше толкова болен. Хрипливият му обикновено глас сега звучеше ясно и звънко. Професорът без съмнение днес имаше хубав ден.

Вьорман обърна гръб на сцената и пое към столовата. Ала едва изминал няколко крачки и погледът му се закова върху арковидния вход, от който се слизаше в подземие.

... тези ботуши... тези проклети изкаляни ботуши...

Те го преследваха, измъчваха мислите му... в тях имаше нещо ужасно. Трябваше да провери отново. Само още веднъж.

Той се спусна по стълбите и забърза по подземния коридор. Нямаше смисъл да отлага. Само един бърз оглед и отново ще излезе на светло. Вьорман дръпна един окачен на стената фенер, запали го и се спусна в студено, безмълвно подземие.

Долу в калта под стълбите, пълзяха три охранени плъха. Вьорман се намръщи отвратен и посегна към люгера, а плъховете го разглеждаха невъзмутимо. Докато извади и насочи пистолета, те се скриха.

Вдигнал пред себе си оръжието, Вьорман закри към покритите трупове. По пътя не видя повече плъхове. Напълно бе забравил и за изкаляните ботуши. Единственото, което го вълнуваше в този момент бе състоянието на убитите войници. Ако плъховете вече са ги посещавали, нямаше да си прости, че бе забавил откарването им.

Ала на пръв поглед всичко изглеждаше непроменено. Чаршафите си бяха на местата. Вдигна ги един по един, за да огледа мъртвите лица, но не забеляза никакви белези от посещение на плъхове. Докосна плътта на едно от лицата... беше студена и твърда. Непривлекателна като храна дори за един плъх.

И все пак, не биваше да рискува да държи труповете тук, особено след като бе видял плъховете. Още сутринта ще нареди да ги откарат. Достатъчно дълго бе чакал. Изправи се, готов да си тръгне, но погледът му се спря на една ръка, стърчаща изпод чаршафа. Понечи да я прибере, но отскочи уплашен още щом се допря до мъртвите пръсти.

Те бяха разръфани.

Като проклинаше плъховете, той приближи лампата за да разгледа причинените поражения. Гледката накара стомаха му да се свие на върви. Отвратително. Ноктите бяха покрити с мърсотия, кожата откъсната, а плътта изядена до кост.

Вьорман почувства, че му се гади. И преди бе виждал такива ръце. Беше по време на миналата война, по погрешка бяха сметнали някакъв ранен в главата войник за мъртъв. И го бяха погребали. След като се бе пробудил в ковчег, той бе прокопал няколко метра земя. Ала въпреки нечовешките усилия, нещастникът не бе издържал до повърхността. Малко преди да секне дъха му, ръцете му бяха пробили пръстта.

И онези ръце бяха изглеждали досущ като тези пред него.

Треперейки, Вьорман забърза към стълбите. Нямаше никакво желание да зърне и другата ръка на войника. Въобще не искаше да вижда подобни гледки. Когато и да било.

Той се извърна и побягна към светлината.

Магда се върна право в стаята си, твърдо решена да остане там поне още няколко часа. Имаше толкова много неща, които трябваше да обмисли. Ала откри, че не е в състояние да разсъждава. Стаята сякаш бе изпълнена със спомени за Глен и отминалата нощ. Разхвърляното легло в ъгъла непрестанно отвличаше вниманието ѝ.

Тя застана до прозореца и отново загледа крепостта. Злата аура, която преди няколко дни се криеше зад стените ѝ, сега сякаш се бе просмукала във въздуха наоколо и още повече объркваше мислите ѝ. Крепостта се издигаше над скалите като зло морско чудовище, разтворило пипала във всички посоки.

Сведе поглед и в този миг гнездото на близкото дърво привлече вниманието ѝ. Странно, но малките врабчета, които до вчера не спираха да викат майка си, сега бяха потънали в мълчание. А може би бяха отлетели от гнездото. Магда не разбираше кой знае колко от птици, но струваше ѝ се, че тези не бяха съвсем пораснали за самостоятелен полет.

Разтревожена, тя придърпа един стол и се покатери на него, за да надникне по-добре в гнездото. Врабчетата си бяха там — неподвижни, застинали трупчета, с разтворени човки и ококорени безжизнени очи. Докато ги гледаше, почувства в душата си празнота. Слезе от стола и замислено се подпря на парапета. Едва ли някой би убил малките птички. Да са умрели сами? От какво — от болест? Или пък от глад? Да не би майка им да е станала жертва на някоя селска котка? Или пък ги е изоставила?

Изведнъж Магда реши, че повече не иска да е сама.

Пресече коридора и почука на гленовата врата. Не последва отговор, но тя натисна дръжката и пристъпи вътре. Празно. Приближи се до прозореца и огледа двора, надявайки се Глен да е излязъл навън. Никъде не се виждаше. Къде ли може да е отишъл?

Спусна се по стълбите. Остана изненадана при вида на мръсните неприбрани чинии в столовата. Магда знаеше, че Лидия е неуморна чистница. Сети се, че самата тя бе пропуснала закуската. Наближаваше обяд и беше гладна.

Излезе през предната врата и веднага се сблъска с Юлиу, който гледаше към отвъдния край на селцето.

— Добро утро — рече тя. — Дали ще можеш да сервираш по-рано обяда?

Юлиу, изви глава към нея. Лицето му имаше навъсен и враждебен изглед, сякаш въпросът ѝ го бе обидил. Не след дълго отново ѝ обърна гръб.

Магда проследи погледа му и забеляза малка тълпа пред една от селските къщурки.

— Какво се е случило? — попита тя.

— Нищо, което да ти влиза в работата — тросна се той. Но после изглежда промени намерението си. — Не, може би трябва да знаеш — имаше нещо неприятно в усмивката му. — Сбили са се момчетата на Александру. Единият е мъртъв, а другият е ударен лошо.

— Ужасно! — възкликна Магда. Познаваше добре Александру и синовете му. Изглеждаха много сплотено семейство. Беше потресена не само от вестта за убийството, но и от удоволствието, което очевидно изпитваше Юлиу, докато я съобщаваше.

— Не е чак толкова ужасно, домнишоара Куза. От доста време Александру и семейството му се мислят за нещо повече от нас. Така им се пада! — той присви очи. — А нека и всички, които се мъкнат тук да знаят какво може да ги сполети, ако се мислят за нещо повече.

Магда отстъпи, подразнена от откровената заплаха в гласа на Юлиу. Винаги е бил толкова кротък. Какво ли му ставаше?

Обърна се и обиколи страноприемницата. Повече от всякога желаше да се срещне с Глен. Но той не се виждаше никъде. Нямахше го дори на обичайния му наблюдателен пост, край храстите.

Глен беше изчезнал.

Разочарована и разтревожена, Магда пое обратно към хана. Тъкмо да влезе и забеляза някаква прегърбена фигура да тича към нея от селото. Беше жена и по всичко изглежда — ранена.

— Помощ!

Магда понечи да затича към нея, но изведнъж на вратата се появи Юлиу и я дръпна обратно.

— Ти ще стоиш тук! — нареди ѝ той, после се обърна към жената. — Махай се, Йоана!

— Ранена съм! — извика жената. — Матей ме промуши!

Магда забеляза, че лявата ръка на жената бе увиснала край тялото и дрехата ѝ — по-скоро пижамата — е подгизнала от кръв от рамото до коляното.

— Не искаме да ни докараш беля на главата — отвърна Юлиу. — Достатъчно грижи си имаме.

Жената продължи напред.

— Помогнете ми, моля ви!

Юлиу пъргаво приклепна и вдигна един заоблен камък, колкото ябълка.

— Не! — извика Магда и протегна ръка да го спре.

Юлиу я блъсна встрани и запрати камъка, изпъшквайки от усилието. За късмет на жената се бе прицелил лошо и камъкът префуча над главата ѝ. Но смисълът на посланието бе повече от ясен. Нещастницата изхлипа, обърна се и закуцука в обратна посока.

Магда погледна след нея.

— Почакай! Аз ще ти помогна!

Но Юлиу я сграбчи грубо за ръката и я блъсна към вратата на хана. Магда се препъна и падна на пода.

— Гледай си своята работа! — извика той. — Няма да позволя да ми стовариш беля на главата! А сега се прибирай в стаята и да не си мръднала!

— Нямах право да... — поде Магда, но видя че Юлиу пристъпва към нея, оголил зъби в страшна гримаса и вдигнал ръка за удар. Тя скочи уплашено на крака и се втурна нагоре.

Какво ли го беше прихванало Юлиу? Сякаш беше станал друг човек. А и цялото село като че ли бе омагьосано — сбивания, убийства и никой нямаше и най-малко желание да помага на съседите си. Какво ставаше тук?

Веднага след като се качи на втория етаж, Магда влезе в стаята на Глен. Едва ли се беше прибрал междувременно, но все пак трябваше да провери.

Стаята беше празна.

Къде ли бе отишъл?

Направи няколко крачки из тясното помещение. Надникна в гардероба — всичко си беше като вчера — дрехите, калъфа с меч без дръжка, огледалото. Нещо я тревожеше в това огледало. Погледна към голата стена над писалището. Пиронът си беше там. Опипа огледалото и се убеди, че връвта си е на място. А това означаваше, че не е паднало само — някой го беше свалил. Глен? Защо ще го прави?

Объркана, тя затвори вратата на гардероба и излезе от стаята. Изглежда че острите думи, които бе разменила с баща ѝ и внезапното изчезване на Глен я правеха излишно подозрителна. Трябва да се съвземе. Да повярва, че с баща ѝ всичко ще бъде наред, че Глен скоро ще се върне при нея и че хората в селото ще се оправят.

Глен... къде ли бе отишъл? И защо? През целия вчерашен ден двамата бяха неразделни, а ето че днес никъде не можеше да го открие.

Нима само се бе възползвал от нея? Задоволил бе страстта си и после я бе изоставил? Не, не можеше да повярва, че е така.

Изглеждаше истински разтревожен от онова, което му бе казал баща ѝ тази сутрин. Може би отсъствието му имаше някаква връзка с това. Някак вътрешно чувстваше, че не я е изоставил.

С приближаване на слънцето към планинския склон Магда стана още по-неспокойна. Провери отново в стаята му — там всичко си беше по старому. Върна се отчаяна при прозореца, който гледаше към крепостта. Като се стараеше да не гледа към замрялото гнездо, тя плъзна очи по стената на клисурата, надявайки се да види поне някакъв знак от Глен.

Изведнъж забеляза раздвижване в храсталака отдясно на моста. Без да губи повече време, Магда се затича надолу по стълбите. Това трябваше да е Глен! Той и никой друг!

Юлиу не се виждаше никакъв и тя напусна безпрепятствено страноприемницата. Още докато приближаваше храсталака, зърна червеникавата му коса. Сърцето ѝ подскочи. Почувства едновременно облекчение и радост — и малко яд, затова че я бе накарал да страда през целия ден.

Намери го излегал се на една скала, с поглед, вперен в крепостната стена. Искаше ѝ се да се хвърли в обятията му и да се смее от щастие, че е цял и невредим и същевременно да му кресне за това, че бе изчезнал без да промълви дума.

— Къде беше през целия ден? — запита тя, стараяйки се да запази спокойствие.

Той отговори без да се обръща.

— Разхождах се. Трябваше да обмисля някои неща и затова обиколих из прохода. Доста дълга разходка.

— Липсваше ми.

— И ти също — Глен се обърна и протегна ръка. — Тук има достатъчно място за двама — усмивката му не беше така лъчезарна и уверена, както по-рано. Изглеждаше някак странно отвлечен, умислен.

Магда приклекна до него и после се сгуши в обятията му. Хубаво... беше ѝ хубаво да усеща присъствието му.

— Какво те тревожи?

— Много неща. Ето тези клонки например — той дръпна шепа листа от близкия храст. — Те изсъхват. Умират. а сега е едва април. А и

селяните...

— От крепостта е, нали? — попита Магда.

— Май така излиза, а? Колкото по-дълго останат тук немците, колкото повече разрушават, толкова по-надалеч се разпростира злото. Така поне изглежда.

— Да, така изглежда — повтори Магда.

— А и баща ти...

— Той и мен тревожи. Не искам Молашар да го използва както намери за добре, а после да го захвърли... — тя преглътна мъчително, почти неспособна да продължи — ...като другите.

— И по-лоши неща могат да се случат на един мъж, от това да му изпият кръвта.

Нещо в тона му я стресна.

— И друг път си го казвал. В онази сутрин, когато се срещна с татко. Но какво може да е по-лошо?

— Може да изгуби себе си.

— Да се загуби?

— Не. Да изгуби себе си. Своята същност. Онова, което е, което цял живот се е старал да бъде. Ето това може да изгуби.

— Глен, не те разбирам — така беше. Или може би не искаше. Имаше някаква отвлеченост в погледа на Глен, която я притесняваше.

— Хайде да предположим нещо — отвърна той. — Да предположим, че този вампир, морой, или както го наричат в легендите — сиреч, дух, който денем е прикован в ковчега, а нощем се надига, за да се храни с кръвта на живите — не е нищо повече от един мит, за каквото винаги си го смятала. Да предположим още, че тази легенда е възникнала като резултат от опитите на древните предци да концептуализират нещо, което е отвъд техните разбирания и че в основата на този мит е същество, което съвсем не се вълнува от банални неща като човешката кръв, но вместо това се храни с хорската слабост, събира сили от безумието и болката, набира мощ от страха, мизерията и деградацията.

Гласът му, тонът му подсилваха притеснението ѝ.

— Глен, не говори така. Това е ужасно. Как може нещо да се храни от болката и мизерията? Да не искаш да кажеш, че Молашар...

— Само предполагам.

— Е, сигурно грешиш — отвърна уверено тя. — Знам, че Молашар е зъл, може би и безумен. Така е, защото той е това, което е. Но той не е зъл в смисъла, който описа ти. И не може да бъде! Преди да пристигнем, той е спасил селяците, взети от майора за заложници. А и спомни си какво направи, когато ме нападнаха двамата войници — Магда затвори очи при спомена. — Той ме спаси. А какво по-ужасно от едно изнасилване? Какво по-привлекателно за същество, което се храни от деградацията? Но Молашар ме измъкна от лапите ми и ги уби.

— Да. По доста брутален начин, доколкото разбрах от разказа ти. Потръпвайки, Магда си припомни ужасяващата кончина на войниците, пращането на изпотрошените им кости, докато Молашар ги разтърсваше.

— Е и?

— И той се е позабавлявал.

— Можеше да убие и мен, ако наистина го вършеше само за удоволствие. Но не го стори. Върна ме на баща ми.

— Точно така! — Глен я прониза с поглед.

Изненадана от отговора му, тя замълча, после продължи припряно.

— А пък що се отнася до татко, последните години за него бяха една нескончаема агония. Мизерно съществуване. И ето че сега е излекуван от склеродермията. Сякаш никога не е бил болен! Ако Молашар наистина се хранеше с човешкото нещастие, защо не остави баща ми болен и недъгав, за да черпи сили от болката му? Защо му трябваше да се лишава от подобна „храна“, като изцери баща ми?

— Защо наистина?

— О, Глен! — възкликна тя и се притисна към него. — Не ме плаши повече, моля те! Не искам да се карам с теб — стига ми разправията с татко. Няма да го понеса, ако и ти ми се разсърдиш.

Глен положи ръка на рамото ѝ.

— Добре, права си. Но помисли върху това — баща ти отново притежава здраво тяло, каквото е имал преди много години. Но кой се крие в него? Същият човек ли е, с когото дойде тук преди няколко дни?

Именно този въпрос измъчваше Магда през целия ден. И все не можеше да намери отговора.

— Да... не... не зная! Мисля, че просто е объркан като мен. Но уверена съм, че ще се оправи. Това е от шока. Всеки би се държал странно, ако неочаквано бъде излекуван от безнадеждно, прогресивно осакатяващо тялото заболяване. Ще го преживее. Почакай и ще видиш.

Глен не отговори и Магда му беше благодарна. Това означаваше, че той също желае между тях да има мир. Извърна глава към дъното на прохода, откъдето вече се надигаше вечерната мъгла. Нощта приближаваше.

Нощта. Баща ѝ бе казал, че тази нощ Молашар смята да прочисти крепостта от немците. Очакването будеше в нея надежда, ала същевременно я плашеше, дори ужасяваше. И дори обгърналата я ръка на Глен не можеше да я успокои напълно.

— Да се връщаме в хана — предложи му тя.

Глен поклати глава.

— Не. Искам да видя какво ще стане там.

— Нощта може да е дълга.

— Може да е най-дългата нощ — произнесе той, като я гледаше.
— Нощ без край.

Магда вдигна глава и надзърна в навъсеното му лице. Какво ли го ядеше отвътре? И защо не желаше да го сподели с нея?

— Готов ли си?

Куза не беше изненадан от тези думи. Откакто се бяха скрили последните лъчи на слънцето, той седеше в очакване Молашар да се появи. Дочувайки призрачния глас, той се надигна от креслото, едновременно горд и щастлив, че е способен да го направи. Целия ден бе очаквал да дойде залеза, проклинайки бавния ход на времето и лениво пълзящото по небето слънце.

И ето че мигът бе дошъл. Тази нощ щеше да е негова и на никой друг. Никой не можеше да му я отнеме.

— Готов съм! — изрече той и се обърна към Молашар, чиято сянка помръдваше отвъд осветения от пламъка на свещта кръг. Куза бе отвил електрическата крушка. Чувстваше се по-спокоен сред бледото мъждукане на свещта. По-уверено. По-уютно. И по-близо до Молашар.

— Благодарение на теб, напълно съм в състояние да ти помогна.

Лицето на Молашар остана безизразно.

— Не е необходима голяма сила за да се изцери една болест. Ако мощта ми бе пълна, щях да го сторя веднага, ала както съм все още слаб трябваше ми цяла нощ.

— Няма лекар на света, който би могъл да го направи.

— Това е нищо! — прекъсна го Молашар като махна отсечено с ръка. — Разполагам с огромна сила, която може да убива, но и друга, която би могла и да лекува. Между тях винаги има равновесие. Винаги.

Куза помисли, че Молашар е в нетипично за него философско настроение. Ала тази нощ нямаха време за философстване.

— Какво ще правим сега? — попита професорът.

— Ще чакаме — рече Молашар. — Не всичко е готово.

— А после? — Куза едва сдържаше нетърпението си. — После какво?

Молашар застана до прозореца и вдигна поглед към тъмния масив на планината. След продължителна пауза, той заговори с нисък глас.

— Тази нощ смятам да ти поверя източника на моята сила. Трябва да го вземеш, да го изнесеш от крепостта и да му намериш подходящо скривалище нейде из тия скали. Не бива да допускаш никой да те спре. И никой не бива да ти го отнема.

Куза го гледаше изненадан.

— Източникът на твоята сила? — той се ровеше трескаво в паметта си. — Не съм чувал да се споменава нещо подобно при вампирите.

— Така е, защото пожелахме да го запазим в тайна — отвърна Молашар, като се обърна към Куза. — От него черпя силата си, но той е и най-слабото място в защитата ми. Дава ми възможност да съществувам под формата, която виждаш, но попаднало във вражески ръце може да прекрати това съществуване. Ето защо винаги го държа близо до себе си, за да мога да го защитавам.

— Какво представлява този източник? Къде...

— Един талисман, скрит долу в подземията. Тъй като възнамерявам да напусна крепостта, не бива да го оставя тук незащитен. Не мога да рискувам и да го взема с мен в Германия. Затова трябва да го поверя на някой, комуто имам доверие.

Той се приближи.

Куза почувства как кожата му изстива и настръхва, докато Молашар беше впил поглед в него, но си наложи да не трепне.

— Можеш да ми имаш пълно доверие. Ще го скрия така добре, че дори планинските кози не ще го открият. Кълна се!

— Така ли? — Молашар пристъпи още една крачка напред. Светлината от свещта потрепна по восъчното му лице. — Това е най-важната задача, която си изпълнявал някога.

— Мога да го направя... още сега — Куза стисна юмруци и вместо обичайната болка в ставите, почувства как се изпълва със сили. — Никой няма да го вземе от мен.

— Съмнително е който и да било да опита. А и да го стори, едва ли ще знае как да го използва срещу мен. Но от друга страна — талисманът е излят от злато и сребро. Ако някой го завладее и реши да го стопи...

Куза беше разколебан.

— Нищо не може да остане скрито завинаги.

— Не е необходимо да е завинаги. Само докато приключи с вожда Хитлер и неговите слуги. Трябва да е в безопасност до завръщането ми. После аз ще се погрижа за него.

— Ще бъде в безопасност! — Куза отново бе завладян от увереност. Можеше да скрие какво ли не в тези планини, стига да е за няколко дни. — И върнеш ли се — ще те чака. Хитлер унищожен — какъв велик ден ще е това! Свобода за Румъния — за евреите. А за мен — отплата!

— Отплата?

— Да — дъщеря ми ме убеждаваше да не ти се доверявам.

Молашар присви очи.

— Не биваше да го обсъждаш с когото и да било — дори с дъщеря ти.

— Тя също би желала Хитлер да бъде унищожен. Само че не може да повярва в искреността ти. Изпаднала е под въздействието на някакъв мъж, страхувам се че дори му е станала любовница.

— Какъв мъж?

За миг на Куза се стори, че Молашар се е сгърбил, восъчното лице сякаш бе побледняло още.

— Не знам почти нищо за него. Името му е Глен и изглежда проявява интерес към крепостта. Но що се отнася до...

Куза изведнъж почувства, че го сграбчват и дърпат напред. В миг Молашар бе протегнал ръка, стиснал реверите му и после го бе вдигнал пред лицето си.

— Как изглежда? — прецеди през стиснати зъби той.

— Той е... висок! — изломоти уплашено Куза, без да откъсва очи от страшните жълтеникави зъби, само на сантиметри от него. — Почти колкото теб, и...

— Косата му! Какъв цвят е косата?

— Червена!

Молашар го запрати назад, през бюрото и Куза се строполи на пода. Тялото му се претърколи. В същия миг от гърлото на боляра прокънтя гърлен рев, сред който Куза едва разпозна думата:

— Глекен!

Куза почувства как главата му се удря в насрещната стена и няколко секунди лежа замаян. А когато погледът му се проясни отново,

той видя на лицето на Молашар изписано нещо, което не бе предполагал, че някога ще зърне там — страх.

Глекен? — помисли си Куза, присвит, не смеещ да заговори. Не беше ли това името на тайната секта, която Молашар бе споменал преди две вечери? Фанатиците, които го преследвали? И заради които накрая построил тази крепост? Той погледна към Молашар, изправен до прозореца, вперил очи в селцето отсреща. Нищо не можеше да се прочете по лицето му. Когато отново се извърна към него, устните му бяха стегнати в тясна, изпъната линия.

— И от колко време е тук?

— От три дни — по-точно сряда вечерта — Куза не се сдържа и добави: — Защо? Какво има?

Молашар не побърза да отговори. Той крачеше напред-назад из потъналата в мрак стая, потънал в мисли. Накрая спря.

— Значи сектата на Глекените все още съществува — рече той с притихнал глас. — Трябваше да го предположа! Винаги са били завладени от желание да доминират над света, да управляват и този фанатизъм им е помогнал да оцелеят! Тези нацисти, за които говориш... този Хитлер... сега вече всичко застава на мястото си. Разбира се!

Куза реши, че вече е безопасно да се изправи.

— Какво застава на мястото си?

— Глекените винаги са предпочитали да работят зад сцената, използвайки различни народни движения за да прикрият своята идентичност и истинските си намерения — Молашар стаеше наред стаята, вдигнал юмруци. — Сега вече разбирам всичко. Господарят Хитлер и сподвижниците му са само една фасада, зад която се прикриват Глекените. Какъв глупак съм бил! Трябваше да разпозная методите им още когато ми разказваше за онези лагери на смъртта. А и тези пречупени кръстове, с които се кичат нацистите — какво по-очевидно! Та нали на времето Глекените бяха ръката на църквата!

— Но Глен...

— Той е един от тях! Не марионетка, като тези нацисти, а от вътрешния кръг. Истински член на сектата — един от убийците!

Куза почувства, че гърлото му се свива.

— Сигурен ли си в това?

— Убийците на Глекените от край време изглеждат по един и същи начин — винаги сини очи, леко мургава кожа, червенокоси. Обучени са във всички способности за ликвидиране, включително и в премахване на вампири. Този, който се нарича Глен е дошъл тук, за да се погрижи никога да не напусна крепостта!

Куза се подпря на стената, завладян от ужас, при мисълта, че Магда е попаднала в ръцете на човек, който е част от реалната сила зад Хитлер. Беше направо невероятно! И въпреки това всичко съвпаднаше. И това бе най-страшното — че всичко съвпада! Ето защо Глен бе така разтревожен, когато го чу да казва, че възнамерява да помогне на Молашар в унищожаването на Хитлер. Ясно бе и защо Глен непрестанно се бе старал да поставя под съмнение всичко, което бе казал Молашар. И най-вече, това обясняваше откъде у Куза бе възникнала тази инстинктивна неприязън към червенокосия. Не Молашар, а Глен бе чудовището! И без съмнение дори в този миг Магда е с него! Трябваше да направи нещо!

Той вдигна очи към Молашар. Точно сега Куза не можеше да си позволи да изпада в паника. Нуждаеше се от отговори, преди да реши какво да прави.

— И как ще те спре той?

— Знае различни начини... усъвършенствани от сектата му в продължение на вековна борба с моя вид. Той единствен е в състояние да използва моя талисман срещу мен. Ако се добере до него ще ме унищожи!

— Ще те унищожи... — Куза го гледаше объркан. Този Глен беше в състояние да развали всичко. Ако погуби Молашар, това би означавало нови лагери на смъртта, още успехи за Хитлер... и терзания за еврейския народ.

— Той трябва да бъде ликвидиран — заяви Молашар. — Не мога да рискувам и да оставя без надзор източника на моята сила, докато той се навърта наоколо.

— Тогава направи го! — рече Куза. — Убий го, както уби и другите!

Молашар поклати глава.

— Още нямам достатъчно сили да се срещна с такъв като него — във всеки случай не и извън тези стени. Вътре в крепостта съм посилен. Ако имаше някакъв начин да го примамя тук, тогава вероятно

щях да се справя с него. Бих се погрижил никога повече да не ми се изпречва на пътя!

— Знам такъв начин! — решението изведнъж блесна в ума на Куза. Всичко бе толкова просто. — Ще го докараме тук!

На лицето на Молашар се изписа съмнение и интерес.

— И кой ще го стори?

— Майор Кемпфер ще бъде щастлив да изпълни тази задача! — отвърна с неузнаваем глас Куза и за своя изненада се разсмя. А и защо да не се смее? Не можеше да подтисне усмивката си при мисълта, че ще се възползва от помощта на един нацистки офицер за да отърве човечеството от нацизма.

— Защо ще го направи?

— Остави това на мен!

Куза се отпусна в количката и завъртя колелата към вратата. Умът му работеше бясно. Трябваше да обмисли как да накара майора да извърши онова, което се иска от него и при това сам да стигне до решението Глен да бъде докаран в крепостта. Междувременно напусна коридора и излезе на двора.

— Часовой! Часовой! — извика той. Подофицер Остер затича към него, последван от двама войници. — Извикайте майора! — нареди им той, пухтейки от престомена умора. — Трябва да говоря с него незабавно!

— Ще предам — отвърна подофицерът. — Но не очаквай да се втурнат незабавно — войниците се ухилиха при тези думи.

— Кажете му, че съм научил нещо важно за крепостта, за което трябва да се вземат мерки преди да дойде нощта. Утре ще бъде късно!

Подофицерът погледна един от войниците, кимна към кулата и нареди:

— Бягай!

След това се обърна към другия.

— Погрижи се майорът да не изминава такъв дълъг път за да чуе онова, което професорът иска да му съобщи.

Избутаха Куза на другия край на покрития с изпочупен камънак двор и го оставиха да чака там. Професорът седеше притихнал, обмисляйки предстоящите си думи. Измина доста време преди Кемпфер да се появи гологлав на прага. Имаше намръщен и недоволен вид.

— Имал си да ми съобщиш нещо, чифут! — запита той.

— От особена важност е, майоре — отвърна с нарочно отслабен глас Куза, за да накара майора да се наведе над него. — И не е за всякакви уши.

Майор Кемпфер внимателно запрескача камъните, мърморейки проклетия под нос.

Куза не бе очаквал, че сцената ще е толкова забавна.

Най-сетне Кемпфер застана до количката и махна да останалите да се разкарат.

— Дано съобщението да е важно, чифут. Ако си ме повикал тук за някоя глупост...

— Уверен съм, че попаднах на нов източник на информация за крепостта — прекъсна го Куза с тих, конспиративен тон. — В страноприемницата се е настанил някакъв непознат. Срецнах се с него днес. Изглеждаше много заинтригуван от това, което става тук — твърде заинтригуван! Тази сутрин ме разпита съвсем подробно.

— И какво ме интересува мен това?

— Ами, някои от изявления му ми се сториха странни. Толкова странни, че веднага щом се върнах аз надникнах в забранените книги и открих в тях пасажи, потвърждаващи изявленията му.

— Какви изявления?

— Сами по себе си не са от особена важност. Това което е важно е, че те потвърждават, че той знае много повече за крепостта, отколкото призна в разговора с мен. Мисля че по някакъв начин той е свързан с хората, които заплащат поддръжката на крепостта.

Куза спря за миг, за да позволи на думите да направят необходимото впечатление. Не искаше да претоварва майора с информация. След кратка пауза продължи:

— Ако бях на ваше място, майоре, бих поканил утре този господин на разговор. Може би ще научим нещо ценно от него.

Кемпфер изръмжа.

— Не се сравнявай с мен, чифут! Аз не си губя времето, за да каня разни отрепки — аз нареждам да ми ги доведат! И не възнамерявам, да чакам за това до утре! — той се обърна и посочи подофицер Остер. — Вземи четирима от моите войници и ги доведи тук — на бегом! — сетне отново към Куза: — Ще дойдеш с мен, за да съм сигурен, че арестувам онзи, който ми трябва.

Куза едва прикри усмивката си. Всичко се оказа толкова просто — дяволски просто.

— Другият ти недостатък, за който ще се хване баща ми е, че не си евреин — обясняваше Магда. Двамата продължаваха да седят сред посърналите листа, без да откъсват очи от крепостта. Сумракът се сгъстяваше и горе всички светлини вече бяха запалени.

— Прав е.

— Каква вяра всъщност изповядваш?

— Никаква.

— Но все трябва да си роден с някаква.

Глен сви рамене.

— Може би. Ако е така, значи съм я забравил много отдавна.

— Как можеш да забравиш такова нещо?

— Лесно.

Магда започваше да се обижда от упоритата му съпротива да задоволи любопитството ѝ.

— Вярваш ли в Бога, Глен?

Той се обърна и я надари с една от чаровните си усмивки.

— Вярвам в теб... това не е ли достатъчно?

Магда се облегна на него.

— Да. Мисля, че е достатъчно.

Би ли могла да заживее с този толкова странен мъж, който така дълбоко вълнуваше мислите ѝ? Имаше вид на добре възпитан, образован, дори ерудиран, ала същевременно не можеше да си го представи с книга в ръка. От него се излъчваше сила, но към нея Глен проявяваше само нежност.

Беше като стегнат възел от противоречия. И все пак Магда чувстваше, че в негово лице е срещнала онзи мъж, за когото бе мечтала през целия си живот. Бъдещето което си представяше с Глен не приличаше на нито една от досегашните ѝ мечти. В него нямаше дълги и скучни ежедневия, а само безкрайни и страстни ноци. Ако въобще успееше да се измъкне от пипалата на крепостта, искаше животът ѝ да продължи с Глен.

Не можеше да разбере по какъв начин я запленива този мъж. Единственото, което чувстваше, е че иска непрестанно да е с него. Винаги. Да се притиска към него в нощите, да му роди деца и да се радва на усмивката му.

Ала сега той не се усмихваше. Гледаше към крепостта. Нещо го измъчваше ужасно, сякаш го ядеше отвътре. Магда искаше да сподели тази болка, да я облекчи. Но беше безпомощна, докато сам не ѝ се разкрие. Може би сега бе моментът да опита...

— Глен — изрече тихо тя. — Защо всъщност си тук?

Вместо отговор, той посочи крепостта.

— Там нещо става.

Магда проследи ръката му. Шест фигури се очертаваха в светлината на разтворената порта — една от тях бе в инвалидна количка.

— Къде ли са повели татко? — запита Магда, чувствайки как напрежението стяга гърлото ѝ.

— В страноприемницата, най-вероятно. Това е единственото място наблизо, до което се стига пеша.

— Значи идват за мен — заяви Магда. Това беше единственото разумно обяснение за нея.

— Не, съмнявам се. Едва ли щяха да помъкнат и баща ти, ако възнамеряваха да те връщат в крепостта. Нещо друго са намислили.

Като предъвкваше замислено долната си устна, Магда наблюдаваше крачещата във вечерната мъгла групичка, осветяваща пътя с джобни фенерчета. Войниците преминаха само на няколко крачки от скривалището на двамата.

— Да изчакаме, докато разберем накъде са тръгнали.

— Ако не те намерят, могат да си помислят че си избягала... и да стоварят гнева си върху баща ти. А решат ли да търсят, ще те открият — тук сме като в клопка. Няма накъде да бягаме. Така че по-добре иди при тях.

— А ти?

— Аз ще бъда тук, ако ти потрябвам. Мисля, че колкото по-малко се виждам с тях, толкова по-добре.

Магда неохотно се надигна и си запроправя път през храсталака. Докато стигне пътя войниците вече бяха отминали. Проследи ги с поглед. Стори ѝ се, че нещо не е наред. Не можеше да определи точно какво, ала не я напускаше усещането за някаква затаена заплаха. Отпред крачеше майорът, зад него есесовците, но най-странното беше, че баща ѝ изглежда ги следваше доброволно, а дори и разменяше по някоя дума с тях. Не, всичко бе наред.

— Татко?

Войниците, дори онзи, който буташе количката се обърнаха едновременно и изправиха пред себе си автоматите. Баща ѝ побърза да ги успокои.

— Спрете — моля ви! Това е дъщеря ми! Оставете ме да говоря с нея.

Магда изтича до него, заобикаляйки страшните фигури в черни униформи. Когато заговори, тя премина на цигански диалект.

— Защо те доведоха тук?

Той ѝ отвърна по същия начин.

— Ще ти обясня по-късно. Къде е Глен?

— В храстите зад мен — отвърна тя, без да се колебае. В края на краищата — питаше я баща ѝ. — Защо се интересуваш?

Но баща ѝ вече се бе обърнал към майора и му обясняваше нещо на отсечен немски.

— Ето там! — той посочи към мястото. Четиримата войници бързо се разгърнаха в полукръг и се запрокрадваха към храстите.

Магда зяпна учудено към баща си.

— Татко, какво правиш? — инстинктивно тя направи крачка към храстите, на Куза я сграбчи за китката.

— Всичко е наред — увери я той, връщайки се отново на циганския диалект. — Преди малко научих, че Глен е един от тях!

Магда бе толкова объркана, че този път продължи на румънски.

— Не! Това е не...

— Той е член на група, която направлява нацистите. А ето, че ще използваме нацисти за да го заловят. Той е по-лош и от тях!

— Това е лъжа!

Баща ѝ се беше побъркал!

— Не, не е! Съжалявам, че аз трябва да ти го кажа. Но по-добре да го научиш от мен, отколкото да го узнаеш, когато е твърде късно.

— Те ще го убият! — извика тя, завладяна от паника. Но баща ѝ продължаваше да я стиска, изпълнен с новопридобитата си сила и да шепне в ухото ѝ ужасни неща:

— Не! Няма да го убият! Само ще го задържат за разпит и той ще бъде принуден да разкрие връзката си с Хитлер, за да си спаси кожата — очите на професора пламтяха трескаво. — И тогава ще ми благодариш, Магда! И ще разбереш, че съм го направил за теб.

— Направи го за себе си! — извика тя, мъчейки се да се освободи от хватката му. — Мразиш го и затова...

Откъм храстите се чува викове, после шум от схватка и малко след това се появи Глен, с опрян в гърба автомат. Почти веднага бе заобиколен от четиримата войници, всеки от тях насочил оръжието си в гърдите му.

— Оставете го! — изкрещя Магда и понечи да се хвърли към групата. Но не можа да се отскубне.

— Не се меси, Магда — рече ѝ Глен, впил мрачен поглед в професора. — Нищо няма да постигнеш, най-много да те застрелят.

— Колко е галантен! — проговори Кемпфер зад нея.

— Само се преструва! — промърмори баща ѝ.

Войниците побутнаха Глен към моста. Той беше само една неясна фигура, осветена от идещата през разтворената порта светлина. Глен пое уверено натам, докато стигна началото на моста, после неочаквано се препъна и падна напред. Магда затаи дъх, но изведнъж осъзна, че той не е паднал, а се е хвърлил към едната страна на моста. Какво ли възнамеряваше да...? Само след миг тя осъзна какво е намислил. Да се прехвърли през парапета и да се скрие под моста — а може би дори смяташе да изкачи отсрещната скалиста стена на клисурата.

Магда се втурна напред. Божичко, помогни му да избяга! Успее ли да се промъкне под моста, ще се изгуби в мъглата и мрака. А докато немците спуснат въжета за да го последват, той вече ще е на дъното — стига да не се подхлъзне и да не срещне смъртта си в скалите.

Магда бе само на десетина крачки от мястото, когато се разнесоха първите изстрели от шмайзер и Глен бе обсипан с дъжд от куршуми. Почти веднага се намесиха и другите оръжия, осветявайки нощта с блясъка на дулата си. Ушите ѝ в миг заглъхнаха от грохота и Магда замря, вперила ужасен поглед в дървения парапет, от който във всички посоки летяха трески. Глен се бе навел наполовина над пропастта, когато го удариха първите куршуми. Видя как тялото му се разтресе и подскочи под оловния напор, който оставяше кървавочервени следи по крака и гърба му, видя го да се завърта и сгърчва от болка, после съгледа още две червени дири през гърдите и корема му. Тялото му се изпъна неподвижно, преви се одве и падна от другата страна.

Глен беше загубен.

Следващите няколко минути бяха кошмарни, Магда стоеше парализирана и заслепена от ярките блясъци на автоматите. Не можеха да ѝ отнемат Глен — не можеха! Това бе невъзможно! Той бе прекалено жизнен, за да умре! Всичко това е някакъв лош сън и всеки миг ще се пробуди в прегръдките му. Ала за момента не ѝ оставаше нищо друго, освен да играе ролята си в съня — тя се затича напред, огласяйки клисурата с беззвучен писък.

О, не! Не! Не! Не! Не!

Можеше само да си помисли тези думи — да ги извика нямаше сили.

Войниците се бяха надвесили на ръба на клисурата и осветяваха с фенерчетата си мъглата под тях. Тя ги разблъска и погледна надолу, но не видя нищо. Сподави желанието си да скочи след Глен, вместо това се нахвърли с юмруци върху най-близкия войник, блъскайки го по лицето и гърдите. Реакцията му бе почти автоматична. Свил злобно устни, есесовецът вдигна автомата и заби дулото му в слепоочието ѝ.

Светът се завъртя пред нея и тя се строполи, изгубила дъх. Викът на баща ѝ дойде някъде отдалеч. Пред очите ѝ се спусна черна пелена, но през нея все пак успя да види отдалечаващата се по моста инвалидна количка. Извил се в нея назад, баща ѝ продължаваше да крещи името ѝ.

— Магда! Всичко ще е наред — ще видиш! Всичко ще се оправи и тогава ще разбереш! Тогава ще ми благодариш! Не ме мрази, Магда!

Но Магда го мразеше. Заклепа се бе, да го мрази вечно. Това бе последната ѝ мисъл, преди да изгуби съзнание.

Един неидентифициран мъж бе застрелян, оказвайки съпротива при арест и бе паднал в клисурата. Вьорман бе видял наперените лица на есесовците, докато маршируваха обратно към крепостта. Зърнал бе и обърканото изражение, изписано на лицето на професора. Нищо странно нямаше в тази гледка, напротив — есесовците току що бяха застреляли невъоръжен човек — нещо, за което най-много ги биваше, а професорът от своя страна за пръв път присъстваше на безсмислено убийство.

Това, което Вьорман не можеше да си обясни, бе гневното, разочаровано лице на Кемпфер. Спря го в средата на двора.

— Само един мъж? Толкова стрелба заради един мъж?

— Този тип беше страхливец — отвърна раздразнено Кемпфер.
— Не биваше да се опитва да бяга.

— А за какво ти беше нужен?

— Евреинът реши, че знаел нещо повече за крепостта.

— Предполагам, пропуснал си да го уведомиш, че го задържаш само за разпит.

— Той се опита да избяга.

— И в резултат на това, сега знаеш точно толкова, колкото и преди. Сигурно си изплашил бедния човечец до смърт. Естествено, че ще побегне! И сега вече не може да ни каже нищо. Омръзнахте ми с вашите тъпи методи, ти... и другите като теб!

Без да отговори, Кемпфер пое към стаята си, оставяйки Вьорман сам на сред двора. Този път гневът на капитана не бе прераснал в избухване. Чувстваше само отвращение... и отчаяние.

Плъзна поглед по събраните наоколо войници. Беше ги вдигнал по тревога преди няколко минути, когато се разнесоха първите изстрели. Ала бой така и не последва и всички имаха разочарован вид. Разбираше защо. Той също жадуваше за враг от плът и кръв с когото да се бие, да нанася удари и да го гледа, как се облива в кръв. Но врагът си оставаше невидим, неуловим.

Вьорман пое към стълбището на подземиеото. Тази нощ смяташе отново да се спусне долу. За последен път. Сам.

Трябваше да е сам. Не можеше да разкрие пред никой подозренията си. Особено сега — когато бе решил да се пенсионира. Трудно му бе да вземе подобно решение, но знаеше, че трябва да го стори. Тази война не беше за него. А и така ще задоволи желанието на партийните членове и командването. Но посмее ли само да сподели, какво очаква да открие в подземиеото и незабавно ще го обявят за смахнат. Не биваше да позволи на нацистите да опозорят по този начин името му.

... окаляни ботуши и разръфани пръсти... окаляни ботуши и разръфани пръсти...

Защото онова, което се криеше долу надминаваше всякаква човешка представа. Струваше му се, че се досеща за природата му, но не можеше да си позволи да озвучи в думи собствените си мисли. Не смееше дори да си го представи. Умът му се отдръпваше от

изображението, оставяйки го неясно в здрача, сякаш бе наблюдавано в далечината през бинокъл, чийто фокус е развален.

Той пресече арката и заслиза по стълбите.

Твърде дълго бе загърбвал несправедливостите в армията и безсмислието на тази война. Но проблемите не се решаваха по този начин. Сега вече го разбираше. Дошло бе време да признае пред себе си, че жестокостите, на които бе станал свидетел не са временно извращение. Страхувал се бе да погледне истината в очите, да признае, че цялата тази война е несправедлива. Ала след като го стори, не желаше да има нищо общо с нея.

Подземието щеше да е мястото на неговото изкупление. Ще може да провери сам какво става там. Да се изправи очи в очи с опасността. Не го ли стори, никога няма да намери покой. Само след като изпълни дълга си докрай, ще може да се върне при Хелга в Ратенау. Вината му ще бъде пречистена. Едва тогава ще може да се почувства истински баща на Фриц... и ще му забрани да членува в „Югендфюрер“, дори ако трябва да му счупи краката.

Часовите край входа още не бяха заели местата си след тревогата. Толкова по-добре. Така ще влезе необезпокояван и без необходимостта от придружители. Той вдигна един фенер и се спря неуверено, с поглед вперен в мрака под него.

Кой знае защо му хрумна, че може би се е побъркал. Идеята да се пенсионира сега му се струваше направо безумна. Толкова дълго си бе затварял очите — не можеше ли да издържи поне още малко? Защо не? Спомни си за картината горе в неговата стая, онази, със сянката на обесения труп... която с всеки изминат ден ставаше все по-отчетлива. Нищо чудно да се е побъркал. Защо му трябваше иначе да слиза долу? При това сам и през нощта. Защо да не изчака сутринта?

... окаляни ботуши и разръфани пръсти...

Сега. Сега или никога. Във всеки случай, няма да слезе долу невъоръжен. С него е верният люгер и сребърното кръстче, което му върна професорът. Той пое надолу.

Стигнал бе до средата на стълбите, когато за пръв път чу шума. Спря и се заслуша. Някъде отдясно се чуваше тихо, хаотично стържене, което сякаш идеше от дълбините на крепостта. Плъхове? Той насочи светлината на фенера натам, но не видя нищо. Никъде не се виждаха и гадните дребни създания, които го бяха посрещнали при

предишното слизание. Продължи да слиза, докато наближи мястото където бяха подредени трупове. И тогава замръзна на място.

Трупове бяха изчезнали.

Още щом вратата се затвори зад него, Куза скочи от количката и изтича до прозореца. Впери поглед в моста, надявайки се да зърне Магда. Макар луната да грееше ярко, не можеше да види ясно отсрещната страна на клисурата. Ала Юлиу и Лидия сигурно бяха наблюдавали случилото се. Те щяха да ѝ помогнат. Сигурен бе.

С огромно усилие на волята се бе сдържал да не скочи от креслото и да изтича на помощ на Магда. Не биваше да се издава. Разкрие ли пред тях способността си да ходи и ще изложи на риск плана, който бяха замислили с Молашар. А планът бе по-важен от всичко на света. Унищожаването на Хитлер бе по-важно от живота на една жена, пък била тя и неговата дъщеря.

— Къде е той?

Куза се извърна, изненадан от гласа зад него. В тона на Молашар се долавяше заплаха. Дали сега се бе появил, или бе очаквал завръщането му тук?

— Мъртъв — отвърна професорът, стараейки се да звучи убедително. Почувства, че Молашар се приближава.

— Къде е тялото?

— В клисурата.

— Трябва да бъде намерено! — Молашар бе застанал толкова близо, че по лицето му се плъзна лунен лъч. — Трябва да сме абсолютно сигурни!

— Той е мъртъв. Никой не би могъл да оцелее след толкова много куршуми. Получил е смъртоносни рани поне за дузина мъже. Издъхнал е още преди да е стигнал дъното. А и падането... — Куза поклати глава при спомена. В друго време, при други обстоятелства щеше да е ужасен от видяното. Но сега... — Няма съмнение, че е мъртъв.

Молашар все още не беше склонен да повярва в това.

— Трябваше аз да го убия, да почувствам как го напуска диханието на живота. Тогава и само тогава щях да съм сигурен, че не ще се изпречва на пътя ми. А сега съм принуден да се доверя на твоята оценка.

— Щом не вярваш — провери сам. Тялото му е долу в клисурата. Защо не отидеш и се увериш?

Молашар кимна бавно.

— Да... да, ще го направя... за да съм сигурен — той отстъпи назад и мрака го погълна. — Ще се върна, когато всичко бъде готово.

Куза хвърли последен поглед към хана, после се върна в количката. Все още бе потресен от откритието на Молашар, че Глекените съществуват. Изглежда нямаше да е така лесно, да бъде прочистен светът от Адолф Хитлер. И все пак, заслужаваше си да се опита. Трябваше!

Остана да седи в сгъстяващия се мрак, без да си дава труда да запали свещта. Надяваше се, че Магда е добре.

Кръвта блъскаше в слепоочията му, а фенерчето потрепваше в ръката му. Вьорман бе замръзнал сред непрогледния мрак, втренчил поглед в разхвърляните по земята чаршафи, които не покриваха нищо. Само главата на Лутц се въргаляше наблизко, с широко отворени очи, зяпнала уста, подпряна на лявото ухо. Всичко останало бе изчезнало... точно както бе предположил Вьорман. Ала фактът, че донякъде се бе досетил за подобно развитие не намаляваше шокът от гледката.

Къде ли са те?

Някъде отдалеч продължаваше да се чува тихото подраскване.

Вьорман знаеше, че трябва да стигне до източника му. Изискваше го дългът. Но първо... той прибра пистолета в кобура, бръкна в джоба на куртката си и извади сребърния кръст. Чувстваше, че ще го защити по-добре от пистолета.

Протегнал кръста пред себе си, той пое по посока на шума. Постепенно подземие то се стесняваше в схлупен тунел, който се извиваше към задната страна на крепостта. С всяка крачка дращението се засилваше. После се появиха плъховете. В началото само няколко — едри, охранени, изправили се край стената те го проследяваха, докато минаваше край тях. Нататък ставаха повече, стотици, покриваха дори стените и се събираха все по-плътно, докато накрая тунелът се скри под плътно покривало от гърчещи се и писукащи гадини, които го гледаха с блестящите си, черни като мъниста очи. Вьорман продължи напред, мъчейки се да подтисне отвращението си. Плъховете на пода се отдръпваха пред краката му, но не проявяваха никакъв особен страх от него. Съжали, че не взе със себе си шмайзера, макар че едва ли

някакво оръжие би ги спряло, решат ли да стоварят върху му своята плътна маса.

Някъде пред него тунелът свиваше вдясно, когато стигна до там, Вьорман спря и се послуша. Странният дращещ звук се чуваше още по-силно. Идеше толкова отблизо, че капитанът се огледа. Трябваше да бъде крайно внимателен. И най-вече да разбере какво става, без самият той да бъде открит.

Кое то значи — да изгаси светлината.

Никак не му се искаше да го прави. Плътният слой от плъхове по стените и пода будеше в него страх от тъмното. Ами ако единствено светлината ги спираше? Ако... не, няма значение. Трябваше да узнае, какво се крие отвъд. Само няколко крачки го деляха от последния завой. Може да ги измине на тъмно, после ще завие и ще направи още две-три крачки. Ако дотогава не открие нищо, ще запали фенера и ще продължи на светло. В края на краищата, там можеше и да няма нищо. Може би близостта е измамна, акустична илюзия... а до източника да има още много път. Кой знае?

Вьорман пое дълбоко, после изключи фенера, но остана с пръст на бутона, в случай, че плъховете предприемат нещо. Нищо не чуваше, не усещаше нищо. Докато стоеше неподвижно, очаквайки очите му да привикнат с тъмнината, той забеляза, че шумът е нараснал, сякаш го усилваше липсата на светлина. Пълната липса на светлина. Не се виждаше дори намек за някое далечно сияние. Каквото и да издаваше тези звуци, би трябвало да се нуждае поне от малко светлина, нали? Нали?

Стиснал зъби той продължи напред, броейки мислено крачките, докато всяка фибра от тялото му крещеше да се обърне и да побегне. Но той трябваше да разбере! Къде бяха изчезнали телата? И какво предизвикваше този шум? Може би с това щеше да реши и тайната на крепостта. Негов дълг бе да разбере. Негов дълг...

След като направи и последната — пета крачка, Вьорман сви наляво и в същия миг изгуби равновесие. Ръката му — лявата, в която стискаше фенерчето — машинално потърси опора и се опря в нещо гърчещо се, покрито с козина и надарено с остри като бръснач зъби. Остра болка го прониза от основата на дланта нагоре. Той отдръпна ръката си и прехапа устни, докато попремине болката. Не му отне много време, а и важното бе, че не изпусна фенерчето.

Дращеците звуци тук бяха още по-силни и идеха някъде пред него. Но все още не се виждаше никаква светлина. Колкото и да напругаше очи, не можеше да различи нищо. Започна да се облива в пот, някъде дълбоко в червата му се зараждаше страх, който ги стягаше в желязна хватка. Трябваше да има светлина някъде напред.

Той пристъпи една крачка — не толкова голяма, колкото досегашните — и спря.

Звукът идваше право пред него... и някъде отдолу... стържещ, скърцащ, дращец.

Още една крачка.

Какъвто и да бе източникът на този шум, създаваше впечатление за усилена работа, но въпреки това не се чуваше някакво пъшкане. Само неговото развълнувано дишане и бумтенето на кръвта в слепоочията му.

Само още крачка и ще включи светлината. Той вдигна крак, но почувства, че не може да продължи. Сякаш обладано от собствена воля, тялото му отказваше да направи тази крачка в неизвестността.

Вьорман стоеше треперещ. Искаше да се върне обратно. Вече нямаше никакво желание да узнае какво се крие отвъд. Нищо разумно и присъщо на този свят не би могло да обитава подобен мрак. По-добре да не узнае. Но телата... не, трябваше да разбере.

Въздъхна със звук, наподобяващ уплашен хленч и запали фенерчето. Необходим му бе само един миг, докато разширените му зеници се адаптират към внезапния блясък и доста повече, докато умът му възприеме ужаса на онова, което бе разкрила светлината.

И тогава Вьорман изкрещя... нисък, агонизиращ вик, който постепенно набираше сила и мощ, отеквайки в стените край които се носеше в трескав бяг. Бягаше покрай облещените очички на плъховете и нататък. Оставаха не повече от тридесетина крачки до края на тунела, когато Вьорман внезапно спря.

Имаше някой пред него.

Той насочи светлината към фигурата отпред. Видя бледо лице, шапка, дрехи, дълга блестяща коса и два бълващи безумие кладенеца на мястото, където трябваше да са очите. И тогава капитанът разбра. Пред него стоеше изправен господарят на къщата.

Вьорман го гледаше парализиран, обладан от свръхестествено любопитство, после в него изведнъж проговори половинвековното

военно възпитание.

— Пусни ме да мина! — извика капитанът и отправи светлината към стиснатото в ръката му сребърно кръстче. Беше го вдигнал право пред себе си като някакво могъщо и непобедимо оръжие. — В името на Господа, в името на Исуса Христа, в името на всичко свято — пусни ме да мина!

Ала вместо да отстъпи, фигурата продължи напред и сега вече се различаваха чертите на лицето. То се усмихваше — кръвожадна, вълча гримаса, при вида на която Вьорман почувства, че коленете му се подгъват, а ръцете му се разтрепераха неудържимо.

Очите му... о, Божичко, очите му...

Вьорман сякаш се бе сраснал със земята, неспособен да отстъпи към онова, което знаеше, че е зад него и с блокиран път отпред.

Той продължи да държи фенерчето насочено към сребърния кръст — кръста! Вампирите се боят от кръста! — и пое напред, борейки се със страх, какъвто не бе познавал досега.

Мили Боже, ако си и моя Бог, не ме изоставяй!

Една невидима ръка се протегна в мрака и изтръгна кръста от шепата му. Съществуто го сграбчи в ръката си и пред ужасения поглед на Вьорман започна да го прегъва, докато го скърши на две. Сега вече кръстът приличаше на безформено късче метал. Съществуто го захвърли встрани, като фас, запратен в тревата от уморен войник.

Вьорман изкрещя уплашено, когато видя, че същата тази ръка се протяга към него. Опита се да се отдръпне. Но не беше достатъчно бърз.

Магда дойде на себе си и почти веднага почувства болезнен натиск върху ръката си. Отвори очи. Високо горе блещукаха звездите. Нечия тъмна сянка се бе надвесила над нея, и я дърпаше силно за ръката.

Къде е той? И защо толкова силно я боли главата?

Различни картини изплуваха в мислите ѝ — Глен... моста... стрелбата... клисурата...

Глен беше убит! Не беше сън — Глен е мъртъв!

Тя се надигна, стенойки болезнено и в същия миг, онзи който я дърпаше нададе уплашен писък и побягна към селото. Когато световъртежът отмина, тя докосна с ръка раната на дясното си слепоочие и потръпна от болка при допира.

Едва сега осъзна, че е ожулен и пръстът на дясната ѝ ръка, на който носеше мамината златна халка. Кожата бе разранена от двете страни. Онзи, който се бе надвесил над нея сигурно се е опитвал да я свали! Някой от селяците ще да е. Вероятно я е сметнал за мъртва и после, когато се раздвижи е побягнал ужасен.

Магда се изправи и изведнъж светът около нея започна да се люлее. Когато най-сетне се успокои, гаденето премина и ревът в ушите ѝ понамаля, тя направи първите предпазливи крачки. Всяка стъпка предизвикваше остра болка в главата ѝ, но тя продължи, пресече пътя и хлътна в храсталака. В безоблачното небе бавно плуваше половин луна. Нямахте я одеде. Колко ли дълго бе лежала в безсъзнание? Трябва веднага да намери Глен!

Жив е още, повтаряше си тя. Трябва да е жив! Само така можеше да си го представи. Но как би могъл да бъде? Как може човек да оцелее след толкова много куршуми... и след падането в клисурата?

Магда заплака, внезапно завладяно от мисълта за невъзвратимата загуба. Ненавиждаше се за това, че е неспособна да се овладее в този миг. Какви ли не объркани мисли се блъскаха в главата ѝ. На тридесет и една години най-после бе срещнала мъжа, когото можеше да обича.

Беше прекарала един ден с него, един неописуем ден, в който за пръв път бе осъзнала цялата красота на света, само за да ѝ бъде изтръгнат и брутално убит.

Не беше справедливо!

Тя застана на ръба на клисурата и се загледа в мъглата, която я изпълваше. Възможно ли е да мразиш една каменна сграда? Тя мразеше крепостта. За нея бе олицетворение на злото. Да имаше само сила, би я запратила в ада, заедно с всички, които са вътре — да! Дори баща ѝ!

Но крепостта се носеше, мълчалива и недостижима, върху мъгливото море, осветена отвътре, черна отвън и не ѝ обръщаше никакво внимание.

Пригответи се да се спусне в клисурата, както го бе сторила по-предишната нощ. Две отминали нощи... струваха ѝ се цяла вечност. Мъглата отново стигаше досами ръба, правейки още по-опасно спускането. Лудост бе да рискува живота си, за да открие мъртвото тяло на Глен в мрака. Но животът ѝ не значеше нищо, както и преди няколко часа. Трябваше да го намери... да докосне раните му, да почувства замрялото му сърце и хладната кожа. Трябваше да е сигурна, че вече нищо не може да му помогне. Инак никога не ще намери покой.

В мига когато приседна на ръба и спусна крака в мъглата, тя чу как под нея се срутиха рой дребни камъчета. отначало си помисли, че от тежестта ѝ са се отронили няколко буци. Но само след секунда шумът се повтори. Магда замря, заслушана. Последва нов звук — нечие измъчено дишане. Някой се изкачваше през мъглата!

Уплашена, Магда отстъпи назад и се скри в храстите, готова да побегне. Тя затаи дъх, когато над ръба се показа една ръка и се вкопчи в меката пръст и треволяка. Последва я още една ръка и после глава. Магда мигновено разпозна очертанията на тази глава.

— Глен!

Изглежда не я чу, а продължи отчаяно да се притегля към ръба. Магда изтича при него. Вкопчи се в ръцете му и като събра всички сили, на които дори не знаеше че е способна, издърпа го на равното, където го остави да лежи по лице, задъхан, стенещ. После приклепна до него, объркана и безпомощна.

— О, Глен, ти си... — ръцете ѝ бяха мокри и тъмни на лунната светлина — ...ти кървиш! — успя само да произнесе тя.

Ти трябваше да си мъртъв! — помисли си тя, но не произнесе тези думи. Щом не го каза, може би нямаше да се случи. Но дрехите му бяха подгизнали от кръв, шуртяща от десетките смъртоносни рани. Това, че все още дишаше бе направо чудо. А фактът, че бе успял да се изкатери по склона на клисурата надхвърляше всякакви представи! И въпреки това, той лежеше пред нея... и то жив. Щом бе издържал досега... може би...

— Отивам за доктор! — още една глупава идея — по-скоро рефлекс. В целия проход нямаше никакъв доктор. — Ще повикам Юлиу и Лидия! Те ще ми помогнат да те върна в...

Глен промърмори нещо, Магда се наведе над него и допря ухото си до устните му.

— Иди в стаята ми — прошепна той с отпаднал, дрезгав глас. Дъхът му бе примесен с мирис на кръв. Той кървеше отвътре!

— Ще те отнесем там веднага щом повикам Юлиу...

Но дали Юлиу ще се съгласи да помогне?

Пръстите му се забиха в ръката ѝ.

— Слушай! Донеси калъфа... видя го вчера... онзи, с острието...

— Той няма да ти помогне сега! Имаш нужда от медицинска помощ!

— Трябва да го направиш! Нищо друго няма да ме спаси!

Тя се изправи, поколеба се за миг, после се втурна по пътеката. Главата ѝ отново се цепеше от болка, но Магда не ѝ обръщаше внимание. Глен искаше острието. В това нямаше никакъв смисъл, но в гласа му се долавяше такава увереност...

Без да забавя крачка Магда влетя в странноприемницата, изкачи на един дъх стъпалата и спря едва когато се озова в мрака, в стаята на Глен. Пипнешком намери гардероба и вдигна калъфа. Капакът се отвори с пронизително скърцане — беше забравила да затвори катарамите, когато вчера я бе изненадал Глен. Острието се изтърколи от калъфа и с трясък се стовари върху огледалото. Стъклото се разтроши и се пръсна по пода. Магда приклепна, бързо напъха острието обратно в калъфа, закопча катарамите и после го вдигна на ръце, изпъшквайки от неочакваната тежест. Преди да си тръгне дръпна чаршафа от леглото, после влезе в нейната стая за другия чаршаф.

Долу я очакваха Юлиу и Лидия, разтревожени от шума, който бе вдигнала в стаята. Лицата им бяха изпънати.

— Не се опитвайте да ме спрете! — викна им Магда, докато се носеше край тях. Нещо в гласа ѝ ги накара да се отдръпнат встрани.

Препъвайки се, тя прекоси храсталака и едва когато наближи Глен забави ход, като се молеше да е още жив. Намери го да лежи на същото място, неподвижен, с отслабнал глас.

— Острието... — прошепна той, когато девойката се наведе над него. — Извади го от калъфа.

В един ужасен миг Магда си помисли, че ще поиска от нея да го довърши. Готова бе на всичко за Глен — на всичко, освен това. Ала няма един смъртно ранен човек би изкачил със сетни сили клисурата, само за да поиска подобно нещо? Тя отвори калъфа. Вътре се въргаляха две едри парчета от строшеното огледало. Побутна ги встрани и вдигна хладното, тъмно острие с две ръце, усещайки грапавините на руническите надписи по гладката повърхност.

Притисна го в протегнатата му ръка и едва не го изпусна, когато то засия със слаб, синкав блясък, подобен на пламъка от газова горелка. Глен въздъхна облекчено, чертите му внезапно се смекчиха, а на лицето му се изписа спокойствие... изглеждаше като човек, който се е прибрал у дома след дълго и опасно пътуване в развилнялата се зима.

Глен ориентира меча по дължината на окървавеното си и изранено тяло, острието само на няколко сантиметра от краката му, а клиноподобният противоположен край, където трябваше да е дръжката, опря в брадичката си. После го обгърна с ръце и склопи очи.

— Не бива да оставаш тук — рече ѝ той с отпаднал глас. — Върни се по-късно.

— Няма да те изоставя.

Той не отговори. Дишането му постепенно се успокои и задълбочи. Изглеждаше сякаш спи. Магда продължи да го наблюдава внимателно. Синкавото сияние плъзна бавно по ръцете му, покривайки ги с прозрачен слой светлина. Тя го загърна с чаршафа, най-вече за да не забележат светлината от крепостта. Наметна се с другия чаршаф, приседна и се опря на един камък. Милиарди въпроси, оставени до този миг на заден план, сега нахлуха с пълна сила.

Кой е той, всъщност? Що за човек е, след като бе получил рани, от които всеки друг отдавна да е загинал, а после бе изкачил склона на

клизурата — труднодостъпен дори при нормални условия. Що за странни навици — да се крие огледалото в гардероба, заедно с някакво древно острие, без дръжка? Защо, макар и в предсмъртна агония притискаше същото това острие към гърдите си? Как да дари с любов и доверие такъв човек? Не знаеше нищо за него.

Изведнъж си спомни за думите на баща ѝ: Той принадлежи към групата, която направлява нацистите и ги използва за да постигне собствените си нечисти намерения. Той е по-лош и от нацистите!

Дали не беше прав Куза? Нима бе така заслепена от увлечението си, та не забелязваше дори очевидното? Глен със сигурност не беше обикновен човек. Имаше си свои тайни — в разговорите с нея съвсем не беше открит до край. Ами ако наистина Глен е враг, а Молашар — техен съюзник?

Тя се сгуши в чаршафа. Единственото, което можеше да прави, бе да чака.

Клепачите ѝ натезаха и се склопиха — последствие от сътресението и ритмичното дишане на унесеня Глен. Тя направи отчаян опит да не заспи... само за малко... само да си отпочинат очите ѝ.

Клаус Вьорман знаеше, че е мъртъв. И въпреки това... не беше мъртъв.

Спомняше си съвсем ясно мига на смъртта. Беше удушен, бавно и мъчително, тук — в подземие, в мрака, осветен само от лъча на изпуснатия на земята фенер. Ледени пръсти с невъобразима сила се бяха затворили около гърлото му, спирайки притока на въздух, докато накрая кръвта заблъска в ушите му и после се спусна черната завеса.

Но не вечната черна завеса. Още не.

Не можеше да разбере защо все още е в съзнание. Лежеше по гръб, разтворил очи и гледаше в мрака. Не знаеше още колко ще продължи това. Времето бе изгубило значение. Като се изключи зрението, инак бе отрязан от тялото си. Сякаш то вече не му принадлежеше. Нищо не чувстваше, нито каменистия под отдолу, нито хладния въздух, който го лъхаше в лицето. Никакъв звук не достигаше до ушите му. Не дишаше, не можеше и да помръдне — дори пръстите си. Когато по лицето му изпълзя един плъх, прикривайки очите му с телцето си, той дори не можа да ги затвори.

Беше мъртъв. И въпреки това не беше мъртъв.

Изчезнал бе страхът, заедно с него и болката. Освободен бе от всякакви чувства, освен съжалението. Дошъл бе тук долу, за да потърси отплата, но бе намерил само ужас и смърт — неговата собствена.

Вьорман изведнъж осъзна, че го носят. Макар да не чувстваше нищо, той откри, че някой го влачи грубо из тесния, тъмен тунел, в помещението отвъд него и после...

... на светло.

Погледът му се плъзгаше по дължина на безчувственото му тяло. Докато го влачеха по коридора, очите му гледаха в каменната стена, която Вьорман почти веднага разпозна — това бе стената, на която бяха изписани с кръв древните слова. Стената беше измита, но отдолу все още прозираха тъмночервените петна.

Пуснаха го на пода. Погледът му бе насочен към отчасти разрушения таван право над него. В периферията на зрението му се движеше нечия тъмна фигура. Вьорман зърна дълго и извито като змия въже, праметнато през една оголена гледа над него, видя как примката се приближава към лицето му и после тялото му отново се раздвижи...

... нагоре...

... докато краката му се люшнаха над земята и безжизненото му тяло започна бавно да се поклаща. Тъмната сянка изчезна надолу по коридора и Вьорман остана сам, увиснал на праметнатото през шията му въже.

Искаше да закрепчи и да потърси милост от Бога. Защото сега вече знаеше със сигурност, че създанието на мрака, което управляваше крепостта, бе обявило война не само на телата на войниците, нахлули във владенията му, но и на душите им.

Даваше си ясна сметка, за ролята, която му бяха наложили в тази война — на самоубиец. Неговите войници трябваше да си помислят, че е сложил край на живота си! А това ще ги деморализира напълно! Техният командващ офицер, човекът, на когото се уповаваха в трудни минути се беше обесил — постъпка страхлива и достойна за презрение.

Не биваше да позволи подобно нещо да се случи. Но не можеше да направи нищо срещу това. Защото беше мъртъв.

Това ли беше наказанието, задето си бе затворил очите пред жестокостите на войната? Ако е така, беше твърде сурово — една

ужасна разплата! Да виси тук и да гледа уплашените лица на неговите войници и насмешливите погледи на есесовците. И най-нечовешкото изпитание — да види надменната усмивка на Кемпфер!

Затова ли не му беше позволено да потъне във вечната забрава? За да присъства на този унизителен миг?

Ако можеше да направи нещо!

Коквото и да е, само да си възвърне гордостта и мъжеството. Последен жест, който да осмисли поне смъртта му.

Един единствен!

Какъвто и да е!

Ала всичко, което можеше да стори, бе да виси и да се поклаща, в очакване да бъде открит.

Куза вдигна глава, когато в стаята се разнесе пронизително скърцане. Онази част от стената, зад която се намиреше проходът към основата на кулата бавно се отместваше. Когато плочата спря да се движи, иззад нея се разнесе гласът на Молашар.

— Всичко е готово.

Най-сетне! Очакването бе направо непоносимо. От известно време Куза почти бе изгубил надежда, че ще види Молашар тази вечер. Никога не бе се отличавал с особено търпение, ала за пръв път през целия си живот бе така припрян. Опитал се бе да се разсее с мисли за Магда... но и това не помогна. Наближаващото унищожаване на „вожда Хитлер“ прогонваше всичко друго от главата му. Отново и отново Куза кръстосваше по цялата дължина на двете стаи, тръпнещ в очакване да започне и същевременно, неспособен да направи каквото и да било, преди да получи наставления от Молашар.

И ето че Молашар бе тук. В мига, когато Куза се провираше през тесния проход в стената, той почувства, че в ръката му пъхат някакъв хладен металически обект.

— Какво...?

Беше фенерче.

— Ще ти потрябва.

Куза включи светлината. Фенерчето беше армейско — немско производство. Стъклото беше пропукано. Зачуди се, чие ли...

— Последвай ме.

Молашар уверено го поведе по тясната извита стълба, край вътрешната стена на кулата. Изглежда не се нуждаеше от никаква

светлина, за да следва пътя си. Но не и Куза. Стараеше се да не изостава от Молашар, насочил светлината в краката си. Да можеше поне за миг да се огледа. Стара неговата мечта беше да обследва основата на крепостта, но до този момент можеше да разчита единствено на помощта на Магда. Ала сега не беше време за подобни отклонения. Обеща си, когато всичко свърши да се върне и да завърши сам огледа.

Не след дълго стигнаха до тесен процеп в стената. преминаха през него и се озоваха в подземие. Молашар ускори крачка и Куза на свой ред трябваше да бърза, за да не остане назад. Но не посмя да се оплаче, а и бе твърде щастлив от факта че отново се движи и ръцете му са затоплени от собствената си, възстановена циркулация. Кожата му дори се потеше! Не е ли чудесно?

Вдясно от него, някакво бледо сияние идещо отдолу осветяваше част от стълбата. Той премести светлинния кръг вляво. Трупите бяха изчезнали. Немците сигурно ги бяха вдигнали. Странно, че бяха оставили разхвърляните им покривала.

Над звука на забързаните им стъпки, постепенно до ушите на Куза стигна някакъв друг шум. В началото едва доловимо драскане. Когато навлязоха в тесния тунел, шумът постепенно се усили. Куза последва Молашар из многобройните завои и извивки и след едно рязко свиване Молашар спря и подкани професора да застане до него. Дращецият звук бе толкова силен, че отекваше в стените.

— Подготви се — рече с неразгадаемо изражение Молашар. — Възползвах се по определен начин от трупите на убитите. Това, което ти предстои да видиш може и да те отврати, но то е единственият начин да си възвърна талисмана. Всъщност има и други начини... но за момента не са подходящи.

Куза бе искрено се съмняваше, че онова, което Молашар е сторил с мъртвите немци би му въздействало по какъвто и да е начин.

Двамата влязоха в една подземна галерия, чийто таван бе покрит с ледени висулки, а подът бе невъобразимо мръсен. В средата на галерията имаше дълбок изкоп. Стържецият шум тук бе почти оглушителен. Откъде ли идваше? Куза се огледа, лъчът от фенерчето блесна по стените и тавана, озарявайки галерията с многобройни отражения.

Забеляза някакво движение в краката си и по края на изкопа. Множество дребни помръдващи фигури. Плъховете! Куза затаи дъх. Стотици плъхове бяха наобиколили изкопа, бутеха се и се гърчеха нетърпеливи... възбудени... чакащи...

Куза съгледа нещо много по-едро от плъх да пълзи нагоре по стената на изкопа. Той пристъпи напред и насочи светлината надолу — и едва не я изпусна. Все едно, че бе надникнал в някой от кръговете на ада. Почувствал се внезапно отмалял, Куза протегна ръка и се облегна на близката стена. Затвори очи и задиша тежко, като куче в августовска жегга, мъчейки се да възстанови изгубеното си самообладание, да удържи надигащата се в стомаха му вълна и най-вече да възприеме онова, което бе видял.

Долу в изкопа имаше десет мъртъвци, всички облечени в немски униформи — сиви и черни и всички те се движеха — дори обезглавеният!

Куза отвори очи. В озарената от призрачно сияние подземна галерия, той впери поглед в един от пълзящите нагоре трупове, който миг преди да стигне ръба се подхлъзна и срина обратно на дъното.

Куза се отблъсна от стената и приближи края на изкопа, за да разгледа по-ясно сцената.

Изглежда те нямаха нужда от очи, защото не поглеждаха ръцете си, докато копаеха в студената, твърда земя. Мъртвите им стави се раздвижваха вдървено, несръчно, сякаш се съпротивляваха на силата, която ги движеше, но въпреки това работеха неуморно, в пълна тишина и крайниците им бяха изненадващо ефективни с механичните си жестове. Ботушите им тъпчеха калта, а пръстите им се забиваха в тъмния слой земя, разширявайки и задълбочавайки изкопа... а шумът от движенията им отекваше злокобно в стените и тавана на подземното помещение. Изведнъж шумът изчезна, сякаш не го е имало. Всички долу замряха неподвижно.

Молашар заговори до него.

— Моят талисман е лежи долу, под не повече от десетина сантиметра пръст. Ти трябва да го извадиш от земята.

— А защо не те... — Куза почувства, как стомахът му се свива при мисълта, че трябва да се спусне долу.

— Твърде несръчни са.

Куза погледна Молашар умолително и попита:

— А не можеш ли ти да го изровиш? Ще го занеса където пожелаеш... след това.

В очите на Молашар блесна нетърпение.

— Това е част от задачата ти! И то най-лесната! Нима се страхуваш, да не си изцапаш ръцете, когато ни чака толкова работа?

— Не! Разбира се, че не! Аз просто... — той хвърли поглед на труповите.

Молашар проследи погледа му. Не каза нищо, не даде никакъв сигнал, но труповите се раздвижиха отново, обърнаха се и едновременно излязоха от изкопа. После се подредиха по края, а плъховете пълзяха в краката им. Молашар втренчи настойчив поглед в Куза.

Без да чака повече наставления, Куза приседна на края и се свлече във влажната пръст. После закрепил фенерчето на един камък и започна да копае рохката почва в най-долния край на изкопа. Ръцете му не чувстваха нито студа, нито влагата. След като преодолел първоначалното отвращение от факта, че трябва да копае там, където до скоро са ровили труповите, професорът откри, че дори му е приятно отново да се захване за физическа работа, макар и толкова мръсна. А и беше длъжен да се отплати на Молашар. На моменти почти изпитваше удоволствие да заравя пръсти в хладната земя. Постепенно увеличи усилията си и заработи трескаво.

Малко след това пръстите му докоснаха нещо в калта. Дръпна го и в ръцете му се озова малък пакет, дълъг не повече от една стъпка и дебел само няколко сантиметра. Пакетът беше тежък — много тежък. Той разкъса изгнилата хартия и след това разви парцаливото парче плат, служещо за вътрешна обвивка.

Вътре имаше нещо блестящо, металическо и тежко. Куза затаи дъх — в първия миг си помисли, че е кръст. Не, това бе невъзможно. Предметът приличаше на кръст, доколкото приличаха и стотиците странни метални изображения, вградени в стените на крепостта. Ала нито едно от тях не можеше да се сравни напълно с него. Защото без съмнение, това бе оригиналът, шаблонът по който бяха моделирани всички останали. Горният му край бе заоблен, почти цилиндричен, а на самия връх се виждаше тъмно и дълбоко отвърстие, покрито със злато. Напречната част изглежда бе излята от сребро. Куза разгледа

внимателно предмета, търсейки някакви надписи или инкрустации, но не откри нищо.

Значи това бе талисманът на Молашар — ключът към силата. Предметът пробуждаше в Куза неясна тревога. В него се таеше сила — чувстваше я как се прелива в ръцете му. Той го вдигна високо, за да го покаже на Молашар и изведнъж забеляза някакво сияние около талисмана — или може би това бе само отражение от светлината на фенерчето?

— Открих го!

Не можеше да види къде е Молашар, но когато вдигна талисмана над главата си, труповете се отместиха назад.

— Молашар! Чуваш ли ме?

— Да — гласът сякаш идеше от тунела. — Силата ми сега е в ръцете ти. Пази го внимателно докато го скриеш така, че никой да не го намери.

Въодушевен, Куза стисна по-здраво талисмана.

— Кога трябва да тръгна? И как?

— До един час — веднага щом приключа с германските негодници. Всички до един трябва да платят за това, че дръзнаха да влязат в крепостта ми.

Някой заблъска по вратата, крещейки името му. По гласа реши, че е подофицер Остер... изглеждаше на ръба на истерията. Но майор Кемпфер не желаше да рискува. Той скочи от леглото и сграбчи люгера.

— Кой е? — постара се да прикрие яда в гласа си. За втори път през тази нощ го будеха. Първия път заради безплодната разходка отвъд моста, по идея на евреина. Той погледна часовника си — почти четири часа! За какво ли го будеха в този час? Дали не са открили поредната жертва?

— Подофицер Остер, господин майор.

— Какво има този път? — тросна се Кемпфер, отваряйки вратата. Един поглед по преbledнялото лице на подофицера и Кемпфер разбра, че се е случило нещо ужасно. Нещо повече от обикновена смърт.

— Намерихме капитана... господин майор... капитан Вьорман...

— Значи и него е спипало? Вьорман? Убит? Един офицер?

— Самоубил се е, господин майор.

Кемпфер загледа подофицера в безмълвен шок, неспособен да възприеме случилото се.

— Чакай тук — той затвори вратата и се заоблича трескаво. После излезе навън и нареди: — Заведи ме при него.

Докато следваше Остер през лабиринта от коридори, Кемпфер осъзна, че мисълта за самоубийството на капитана го тревожи далеч повече, отколкото ако го бяха намерили убит като всички останали. Просто не беше в стила на капитана. Вярно, хората се променят, но Кемпфер не можеше да си представи, че юношата, който собственолично бе обърнал в бягство цял британски взвод по време на предишната война, би сложил край на живота си, независимо от обстоятелствата.

И въпреки това... Вьорман беше мъртъв. Единственият човек, който би могъл да вдигне ръка към него и да го нарече „Страхливец!“ беше замлъкнал завинаги. Ето това си заслужаваше всички страдания, които бе изтърпял Кемпфер откакто пристигнаха в това проклето място. Изпитваше дори удоволствие от края, който бе избрал за себе си Вьорман. Нищо няма да бъде скрито в окончателния доклад — капитан Клаус Вьорман, приключил службата си със самоубийство. По-лошо дори от дезертъорство. Какво ли не би дал Кемпфер да зърне лицата на жена му и двете момчета, с които Вьорман така се гордееше — и какво ли ще си помислят те, когато научат за края на техния баща, техния герой?

Вместо да го поведе към стаята на Вьорман, Остер сви вдясно по коридора, в дъното на който бяха затворили селяците през първата нощ след пристигането им. Тази част на крепостта бе почти разрушена от войниците. Направиха още един завой и тогава видяха Вьорман.

Увиснал на дебело въже, тялото му се полюшваше леко сякаш от вятър, но в коридора въздухът бе неподвижен. Въжето беше праметнато през една оголена греда на тавана и после завързано. Наоколо не се виждаше никакъв стол и Кемпфер се зачуди как ли се е покатерил там капитанът. Може би е стъпил на онази купчина от разтрошени камъни и после...

... очите. Очите на Вьорман бяха изскочили от орбитите. За миг, докато се приближаваше, Кемпфер си помисли, че се движат и го следват, после се досети, че това е само игра на светлината, идеща от единствената крушка на тавана.

Той спря пред тялото на полюшващия се офицер. Вдигна поглед към подутото, ливидно от застоялата кръв лице...

... отново тези очи. Сякаш гледаха право към него. Кемпфер извърна лице и съгледа сянката на Вьорман на стената. Очертанията ѝ бяха същите — съвсем същите — като сянката на трупа, която бе открил на Вьормановата картина.

Побиха го ледени тръпки.

Предчувствие? Нима Вьорман бе предвидил своята смърт? Или идеята за самоубийството е лежала в подсъзнанието му?

Настроението му още повече се влоши, когато си даде сметка, че той е единствения офицер в крепостта. Сега цялата отговорност падаше върху него. Нещо повече — беше се превърнал в мишена за следващото покушение. Какво трябва да...

... изстрели откъм двора.

Кемпфер се извърна уплашен. Остер погледна назад по коридора и после се обърна към него. Ала изненадания вид на лицето му мигновено се смени с ужас, когато подофицерът вдигна втрещени очи към нещо зад Кемпфер. Есесовецът направи крачка в страни и погледна зад себе си, за да види какво е предизвикало подобна реакция, но в същия миг почувства че в гърлото му се впиват ледени пръсти и дъхът му секва.

Кемпфер се задърпа отчаяно, помъчи се да ритне онзи зад него, но краката му се мятаха безпомощно във въздуха. Отвори уста да изкрещи, но от гърлото му излезе само мъчително хъркане. Дърпайки, дращейки пръстите, които неумолимо го отдалечаваха от живота, той се изви трескаво за да погледне нападателя си. Вече знаеше кой е — дълбоко в едно мрачно кътче на съзнанието си. Но трябваше да го види! Сгърчи се още, зърна ръкава на нападателя, сив войнишки плат, после плъзна поглед нагоре... нагоре... към лицето на...

... Вьорман!

Но той е мъртъв!

Завладян от неистов ужас, Кемпфер се мяташе и късаше плътта на мъртвите ръце, които бяха стиснали гърлото му. Безполезно. Бавно и неумолимо ръката го повдигаше нагоре, докато накрая само пръстите на краката му докосваха пода. Сетне и те се отлепиха. Кемпфер протегна ръце за помощ към Остер, но подофицерът се беше вцепенил. На лицето му беше замръзнала маска на ужас, той отскочи назад,

подпря се на стената и започна да отстъпва — да се отдалечава — от него! Изглежда дори не виждаше Кемпфер. Погледът му бе фиксиран по-нагоре, към неговия доскорошен командващ офицер... мъртъв... и същевременно сеещ смърт.

Безпорядъчни картини изплуваха в замъгления ум на Кемпфер, парад от видения, звуци, които се сливаха и размътваха с всеки удар на блъскащото му сърце.

... откъм двора продължаваха да отекват изстрели, примесени с писъци и болезнени викове... Остер направи още една крачка към вратата, но все така обърнат към него. Не видя двамата мъртъвци, които излязоха иззад ъгъла — единият от тях, есесовецът редник Флик, убит през първата нощ в крепостта... Остер най-сетне ги зърна, но твърде късно и не знаеше на къде да побегне... още изстрели... този път стреляше Остер, насочил шмайзера си към пристъпващите трупове, куршумите разкъсваха униформите им, отблъснаха ги, но не можеха да ги спрат... Остер закрепя, труповете го сграбчиха за ръцете у го блъснаха в каменната стена... гласът му секна с глух удар и пращането на разтрошения му череп...

Погледът на Кемпфер се замъгли... звуците идваха някъде отдалеч... а той неспирно повтаряше една и съща кратка молитва:

О, Боже! Моля те, остави ме да живея! Ще направя всичко, което поискаш, само, моля те, дай ми живот!

Изпрацяване... краката му блъснаха пода... въжетото на обесения се бе скъсало под тежестта на двете тела... ала пръстите, стинали гърлото му не отслабваха своята хватка... мислите му постепенно се забавиха... в бледата светлина на коридора той видя как трупът на сержант Остер се надига и тръгва след убийците си... краят е близо, но миг преди да се спусне мрака Кемпфер зърна за последен път разкривените от смъртта черти на Вьорман...

... и видя, че той се усмихва.

В двора цареше хаос.

Навсякъде крачеха трупове, нахвърляха се върху войниците — часовой и почиващи. Куршумите не можеха да ги спрат — те вече бяха мъртви. Ужасените им доскорошни приятели изстрелваха пълнител след пълнител, но труповете продължаваха да настъпват към тях. И най-страшното бе, че убият ли някого, пресният труп се надигаше и се присъединяваше към редовете на атакуващите.

Две ужасени, облечени в черни униформи фигури дръпнаха резето на портата, но преди да побягнат навън бяха сграбчени и съборени на земята. Само след миг се изправиха отново и застанаха на пост до вратата, за да попречат на останалите живи войници да избягат.

Внезапно всички светлини изгаснаха. Генераторите замряха, поразени от автоматен откос.

Един есесовец скочи в джипката и завъртя ключа, надявайки се да си пробие път навън. Но когато подаде прекалено рязко газ, студеният двигател заглъхна. Издърпаха го от седалката и го задушиха преди да успее да повтори опита си.

Редник със сива куртка се сгърчи под тежестта на един обезглавен труп, принадлежал някога на Лутц.

Изстрелите постепенно затихнаха. Чуваха се само отделни откоси, после изчезнаха и те. Утихнаха и писъците на войниците, остана само един самотен вой откъм помещенията. Скоро и той секна. Настъпва тишина. Трупове бяха застинали неподвижно в двора, сякаш очакваха по-нататъшни нареждания.

Изведнъж, те започнаха да се свличат безшумно на земята и останаха да лежат там. Двама от мъртвците поеха към входа на подземията. На сред двора стоеше само една-единствена черна фигура — безспорният господар на крепостта.

И когато през полуотворената порта откъм клисурата нахлу мъгла, той се обърна и закрачи надолу, към подземната галерия.

Магда се стресна в съня си, дочула изстрелите откъм крепостта. В първия миг си помисли, че немците са научили за предателството на баща ѝ и го екзекутират. Но тази ужасна мисъл не продължи повече от секунда. Изстрелите не приличаха на обичайната стрелба по команда. Бяха объркани и хаотични, като при битка.

Боят не трая дълго.

Свита на влажната земя, Магда забеляза, че звездите започват да избледняват в посивялото небе. Ехото на изстрелите не след дълго заглъхна в студения, утринен въздух. Някой или нещо вече бе взело победата горе. Магда бе сигурна, че това е Молашар.

Тя се надигна и се приведе над Глен. Лицето му бе покрито с едри капки пот, дишането му бе ускорено. Когато дръпна чаршафа за да огледа раните, от устните ѝ се откъсна слаб вик — тялото му бе окъпано в синкава светлина, извираща от острието. Протегна ръка и го докосна предпазливо. Сиянието не я изгори, но почувства на дланта си приятна топлина. Под разкъсания плат на ризата му, Магда опипа нещо твърдо и дребно. Бръкна за да го извади.

В утринния здрач ѝ трябваша няколко секунди преди да разпознае това, което държеше в ръка. Излято бе от олово. Куршум.

Магда отново плъзна ръка по тялото на Глен. Не след дълго напипа още куршуми — имаше ги почти навсякъде. И раните му — бяха толкова малко. Повечето кървави отвърстия бяха изчезнали, оставяйки след себе си едва забележими белези. Тя разтвори окървавената риза, оголвайки корема му, където под кожата се виждаше неголяма подутина. Пред очите ѝ подутината нарасна и изведнъж се разтвори, изхвърляйки още един куршум. Гледката бе едновременно ужасяваща и чудесна — острието на меча и неговото сияние изваждаха куршумите и изцеляваха раните! Магда не можеше да откъсне очи.

Сиянието започна да отслабва.

— Магда...

Тя подскочи от изненада. Гласът на Глен звучеше далеч по-уверено и силно. Зави го отново с чаршафа. Очите му бяха отворени, вперени в крепостта.

— Почини си още малко — прошепна тя.

— Какво става там?

— Имаше стрелба — доста дълго.

Глен изпъшка и направи опит да седне. Магда го прегърна и внимателно го положи на земята. Беше толкова слаб.

— Трябва да отида в крепостта... трябва да спра Рашалом.

— Кой е Рашалом?

— Онзи, когото баща ти нарича Молашар. Нарочно е обърнал името си наопаки... истинското му име е Рашалом... трябва да го спра!

Той отново се надигна уморено и Магда обгърна раменете му.

— Зазорява се вече. Вампирът няма къде да отиде след изгрев слънце, така че...

— Изгрев слънце на него му влияе точно толкова, колкото и на теб!

— Но нали вампирите...

— Той не е вампир! И никога не е бил! Ако беше, — в гласа на Глен за пръв път се долови отчаяние, — нямаше да си губя времето с него.

Завладя я неистов ужас, по гърба ѝ се плъзна хладна ръка.

— Не е вампир?

— Той е първоизточника на легендите за вампири, но онова, за което жадува не е кръв. Този мотив се е прокраднал допълнително в легендите, защото хората могат да виждат кръвта и да я докосват. Онова, с което се храни Рашалом не може да види или докосне никой.

— Искаш да кажеш, че е вярно това, което ми разказа снощи, преди войниците да... да се появят? — тя не желаше да си припомня предишната нощ.

— Да. Той черпи силата си от човешката болка, страдание и безумие. Може да се храни с агонията на умиращите от ръката му, но укрепва много повече от безчовечността на едни хора към други.

— Това е невероятно! Нито едно същество не е в състояние да живее от подобни неща! Те са твърде... нематериални!

— И слънчевата светлина ли е „нематериална“ за растението, което зависи от нея? Повярвай ми — Рашалом се храни с неща, които

не могат да бъдат докоснати или видени — и всички те са лоши.

— Говориш за него, сякаш е самият Дявол!

— Искаш да кажеш Сатаната? Лукавия? — Глен се усмихна отпаднало. — Забрави религията, сега не е моментът. А и тя нищо не значи. Защото също служи на Рашалом.

— Не мога да повярвам...

— Той е наследник на Първата епоха. Представя се за петстотин годишен вампир, защото това съвпада с историята на крепостта и на този район. И защото така всява по-лесно страх — и получава удоволствие. Но всъщност е много, много по-стар. Всичко, което е казал на баща ти — всичко — е лъжа... с изключение на това, че е слаб и трябва да набере сила.

— Всичко ли? Ами това, че ме защити? И че излекува татко? А какво ще кажеш за селяните, които майорът бе взел за заложници? Щяха да ги екзекутират, ако не беше ги спасил!

— Никого не е спасил. Ти ми каза, че той убил двамата войници, оставени да пазят селяните. Но дали Молашар ги е освободил? Не! Не само е уплашил, но и унизил майора, като е накарал мъртвите войници да маршируват до стаята му. Рашалом се е опитал да предизвика майора сам да екзекутира жителите на селото. Именно от подобни жестокости черпи сили той. И след близо хилядолетие на затворничество, има нужда от много сила. За щастие, събитията се обърнаха против него и селяните избягаха.

— Затворничество? Но той е казал на татко... — гласът ѝ затрепери. — Още една лъжа?

Глен кимна.

— Рашалом въобще не е издигал тази крепост. Нито се е крил в нея. Крепостта беше построена като клопка, за да го задържи тук... вечно. Кой би могъл да предвиди, че проходите Дину и това място някой ден ще предизвикат интереса на военните? Или че някакъв глупак ще разруши стената на неговата килия? А сега, ако избяга на свобода...

— Но той вече е на свобода.

— Не. Още не. Това е поредната му лъжа. Той иска баща ти да повярва че е свободен, но инак все още е прикован към крепостта, с помощта на другата част на това — Глен придърпа чаршафа и показа долния край на острието. — Дръжката на това острие е единственото

нещо на земята, от което Рашалом се страхува. И единствената вещ, която притежава власт над него. Тя може да го окове. Дръжката е ключът. Ключът, който го държи затворен в крепостта. Острието е безполезно без нея, но съединени, двете части са в състояние да го унищожат.

Магда разтърси глава, опитвайки се да схване по-ясно. С всяка измината минута, историята ставаше все по-невероятна!

— Но тогава... къде е дръжката? И как изглежда?

— Виждала си изображението ѝ хиляди пъти по стените на крепостта.

— Кръстовете! — умът на Магда изригна като вулкан. Значи това въобще не са били кръстовете! Били са модели на дръжката на меча — нищо чудно, че напречните им части бяха толкова високо! Години на ред ги бе гледала и нито за миг не ѝ бе хрумвало дори! И ако Молашар — или може би е по-правилно да го нарича Рашалом — наистина е източник на вампирските легенди, това обяснява защо страхът му от меча, в легендите на хората е прераснал в страх от кръста. — Но къде...

— Заровена дълбоко в подземията. Докато дръжката остава в пределите на крепостта и Рашалом е прикован към нея.

— Но той би могъл да я изкопае и да се отърве от нея.

— Не може да я докосва, дори да се приближава до нея.

— Значи е във вечна клопка!

— Не — отвърна с отпаднал глас Глен, гледайки право в очите на Магда. — Той има баща ти.

Магда почувства, че ѝ прилошава, искаше ѝ се да закрепци с всичка сила „НЕ!“, но не можеше. Беше се вкаменила от думите на Глен... думи, чиято достоверност за нищо на света не можеше да отрече.

— Нека да ти кажа какво според мен се е случило — заговори той след продължителна пауза. — Рашалом е бил освободен още през първата нощ, след нанасянето на германците. Имал е сила да убие само един. След това си е отдъхнал и нахранил. Първоначалната му стратегия, мисля, е била да ги убива един по един, да се храни от агонията им през деня и от страха, който е растял сред живите, след всяка поредна жертва. Внимавал е да не прекалява с убийствата и най-вече — да не избива офицери, инак е щял да ги прогони. Сигурно се е

надявал да последва една от трите възможности: германците изпадат в паника и взривяват крепостта, с което го освобождават; докарват допълнителни подкрепления, с което го снабдяват с нови жертви за храна; или сред хората открива някой, склонен към сътрудничество.

Магда едва чуваше собствения си глас.

— Баща ми.

— Или теб. По думите ти заключих, че вниманието на Рашалом първоначално е било съсредоточено върху теб. Но сетне капитанът те изгони тук, извън пределите на крепостта. Ето защо Рашалом се е спрял на баща ти.

— Но той би могъл да използва някой от войниците?

— Той черпи силата си най-вече от разрухата на онова, което е добро у хората. Подкопаването на ценностите дори при един единствен достоен човек го обогатява повече от хиляди убийства. За Рашалом това е празник! Войниците за него са безполезни. Ветерани от Полша и други кампании, те с гордост са убивали за техния фюрер. Нищо ценно няма в тях за Рашалом. Ами подкрепленията им — есесовци от лагерите на смъртта! Същества изпаднали на най-ниското стъпало! И така — единствената полза, която е имал от немците, освен страхът и агонията, която им е всял, е че са можели да копаят вместо него.

Магда не можеше да повярва на чутото.

— Да копаят...?

— Да изкопаят дръжката. Предполагам, че „шумът“, който си чула в подземията, след като те е прогонил баща ти, е идвал от групата мъртъвци, отпредила се към изкопа.

Крачещи трупове... тази мисъл ѝ се стори гротескна, повече от фантастична, но тя си спомни за разказа на майора — как в стаята му влезли двама мъртви войници.

— Но щом разполага със сила да накара мъртвите да ходят, защо не накара някой от тях да махне дръжката?

— Невъзможно. Дръжката анулира силата му. Всеки труп ще се върне към безжизненото си състояние в мига, когато я докосне — той пое дъх. — Баща ти ще е онзи, който трябва да я изнесе навън.

— Но в мига, когато татко я докосне, няма ли Рашалом да изгуби власт над него?

Глен поклати печално глава.

— Трябва да си осъзнала вече, че той помага на Рашалом доброволно... въодушевено. Баща ти ще може да я носи без затруднение, защото ще действа според собствената си воля.

Магда почувства, че нещо в нея замира.

— Но татко не знае! Защо не му го каза?

— Защото това е негова битка, а не моя. И защото не можех да рискувам Рашалом да узнае, че съм тук. Така или иначе, баща ти нямаше да ми повярва — той предпочита да ме мрази. Рашалом е изпитал майсторски работата с него, разрушавайки малко по малко характера му, обелвайки слой по слой нещата, в които вярва, оставяйки само сърцевината, жизнената му същност.

Това бе самата истина. Беше се случило пред очите на Магда и тя не бе посмяла да го признае пред себе си, но беше вярно!

Ти можеше да му помогнеш!

— Може би. Съмнявам се. Баща ти воюваше не толкова против Рашалом, колкото срещу себе си. А срещу злото трябва да се изправяме сами. Баща ти съзнателно си затвори очите пред тъмните страни на Рашалом, които виждаше и не след дълго съзираше в него решение на всички свои проблеми. Рашалом започна с религията на баща ти. Той не се страхува от кръста, но се престори, че го е страх, за да накара баща ти да подложи на съмнение цялото му интелектуално наследство, подкопавайки вярата и ценностите, които извличаше от това наследство. След това Рашалом те спаси от потенциалните ти изнасилвачи — още едно доказателство за неговата находчивост и хитрост — поставяйки баща ти в дълг пред него. Рашалом продължи, като му обеща унищожение на нацизма и спасение за вашия народ. А след това — последният удар — премахването на всички симптоми на болестта, която измъчва баща ти от години. Едва тогава Рашалом се сдоби със своя верен роб, готов да направи всичко, каквото поиска се от него. Не само обезличи човека, когото наричаш свой баща, но и го моделира като инструмент, който ще помогне на най-големия враг на човечеството да бъде освободен от крепостта.

Глен с мъка приседна.

— Трябва да спра Рашалом веднъж и завинаги!

— Остави го — прошепна сразено Магда, мислейки за онова, което бе останало от баща ѝ по негова воля. Чудеше се, дали тя или някой друг би издържал на подобен натиск? — Може би така и баща

ми ще бъде освободен от въздействието на Рашалом и всичко ще се върне по местата си.

— Ако Рашалом излезе на свобода никой от нас няма да види бял ден!

— В този свят на хитлеровци и железни гвардии, какво повече би могъл да стори един Рашалом?

— Ти въобще не си ме чула! — ядоса се Глен. — Веднъж излязъл на свобода, Рашалом ще направи от Хитлер играчка за бъдещото ти дете.

— Нищо не може да бъде по-лошо от Хитлер! — възкликна Магда. — Нищо!

— Рашалом може. Не разбираш ли, Магда, че колкото и да е зъл Хитлер, при него все още има някаква надежда? Хитлер все пак е човек. Той ще умре, или някой ден ще го убият... може би утре, може би след тридесет години, но той ще умре. Той контролира само една малка част от света. И въпреки, че в момента изглежда непобедим, тепърва му предстои да се изправи срещу Русия. Англия също не се е предала още. Да не забравяме и Америка — ако американците решат да преустроят усилията си във военна насока, нито една страна, пък било това и Германия, не би издържала дълго срещу тях. Така че виждаш сама, че и в този момент все още има надежда.

Магда кимна бавно. Думите на Глен съвпаднаха със собствените ѝ мисли — досега не бе изгубвала надежда.

— Но Рашалом...

— Рашалом, както ти казах, се храни от човешката деградация. И никога досега в историята на човечеството не е имало толкова изобилие на деградация, каквото има в настоящия момент в Източна Европа. Докато дръжката е закопана в подземията, Рашалом е не само затворен, но и изолиран от събитията навън. Премахне ли се пречката — и всичко ще потече към него — смъртта, мизерията, кланетата в Бухенвалд, Дахау, Аушвиц и всички останали лагери на смъртта, ще нахлуе ужасът на войната. А той ще го абсорбира като гъба, ще му се радва и ще расте все по-силен. Мощта му ще се стигне отвъд всякаква представа.

Но и това няма да го задоволи. Той ще иска още. Ще се придвижва бързо из света, ще избива глави на правителства, ще хвърля цели държави в хаос, ще превръща народа в безпощадна тълпа. Коя

армия би издържала срещу легионите от мъртъвци, които е в състояние да вдигне насреща ѝ?

Не след дълго хаосът ще цари навсякъде. И тогава ще започне истинският ужас. Нямамо нищо по-лошо от Хитлер ли казваш? Представи си целия свят като един голям лагер на смъртта!

Умът на Магда се замъгли от рисуваните от Глен картини.

— Това не може да се случи!

— Защо не? Да не мислиш, че няма да има достатъчно доброволци, които да служат в лагера на Рашалом? Нацистите доказаха, че не малко човешки същества горят от желание да избиват събратята си. Но нещата ще стигнат по-далеч. Видя ли какво стана днес със селяните? Всичко най-лошо в тях изплува на повърхността. Реакцията им към света бе редуцирана до гняв, омраза и насилие.

— Но как?

— Под въздействие на Рашалом. Вътре в крепостта силата му расте, подхранвана от убийствата и страха и от бавната деградация на характера на баща ти. Не само че той набира сила, но и войниците рушат стените на крепостта. С всеки изминат ден те демонтират по някоя част от съоръжението, нарушавайки неговата цялост. А по такъв начин и влиянието на Рашалом стига все по-далеч отвъд пределите на крепостта.

Крепостта бе построена по един древен план, изображенията на дръжката бяха разположени по строго определен начин в стените, за да прекъснат връзката на Рашалом със света, да отнемат силата му и да го изолират. Сега тази подредба е нарушена и първи заплащат за това селяните. Ако Рашалом избяга и започне да се храни от лагерите на смъртта, тогава ще плаща целият свят. Защото Рашалом няма да е така избирателен като Хитлер, когато става дума за жертви — всички ще се превърнат в страдащи. Раса, религия — нищо няма да има значение. Ще има равенство в мъката. Богатите няма да могат да откупят свободата си, нито вярващите ще получат опрощение, или пък изобретателните ще намерят своя шанс за бягство. Ще страдат всички. Най-вече жените и децата. Хората ще се раждат в мизерия, ще прекарват дните си в отчаяние и ще умират в агония. Поколение след поколение, всички ще страдат, за да нахранят Рашалом. — Той спря, за да си почине и продължи: — Но най-лошото от всичко, Магда, е че няма да има надежда. И няма да има край! Рашалом ще бъде

недосегаем... непобедим... безсмъртен. Освободи ли се сега, няма начин да бъде спрян. В миналото, мечът е съумявал да го удържи. Но сега... когато светът е такъв... той ще стане прекалено силен дори за меча — обединен от острието и дръжката. Рашалом не бива да напуска крепостта!

Магда видя, че Глен се готви да поеме към укреплението.

— Не! — извика тя и протегна ръце да го задържи. Не биваше да го пуска. — В състоянието, в което си, той ще те унищожи! Няма ли кой друг да го стори?

— Само аз. Никой друг не е в състояние. Също като баща ти, трябва да се изправя срещу злото сам. В края на краищата, вината е моя, че Рашалом още съществува.

— Но защо?

Глен не отговори. Магда потърси друг начин.

— Откъде идва Рашалом?

— Беше време, когато той беше... човек. Но се отдаде на тъмната сила и бе променен завинаги.

Магда преглътна болезнено.

— Но щом Рашалом служи на „тъмната сила“, на коя сила служиш ти?

— На друга.

Тя почувства съпротивата му, но продължи да настоява.

— Силата на доброто?

— Може би.

— И за колко дълго.

— За цял живот.

— Защо да е... — страхуваше се от отговора. — Защо да е твоя вината, Глен?

Той погледна встрани.

— Името ми не е Глен — то е Глекен. Аз съм стар колкото Рашалом. Аз построих тази крепост.

Куза не беше виждал Молашар откакто слязоха в подземие то за да намерят талисмана. Молашар бе споменал нещо за немците и за това, че трябва да си платят за нахлуването в крепостта, сетне бе изчезнал. Трупите го последваха, подреждайки се в колона зад мистериозното същество, което ги управляваше.

Куза остана сам, сред студения мрак, плъховете и талисмана. Съжали, че и той не е тръгнал. Но всъщност, това едва ли имаше някакво значение, след като съвсем скоро те всички щяха да са мъртви — офицери и войници. Щеше да му е приятно, да присъства на смъртта на майор Кемпфер, да го гледа как страда в мъките, които е причинявал на безброй невинни и безпомощни жертви.

Но Молашар му бе наредил да чака тук. И едва сега, когато отгоре се носеше безпорядъчна стрелба, Куза разбра защо: Молашар не искаше да излага на риск от раняване човека, комуто бе поверил източника на своята мощ. Не след дълго стрелбата утихна. Оставяйки талисмана зад себе си, Куза взе фенерчето и се покатери до края на изкопа, където замря сред плъховете. Те вече не го плашеха, цялото му внимание бе съсредоточено върху завръщането на Молашар.

И не след дълго чу стъпките му. Бяха повече, отколкото очакваше. Той насочи светлината от фенерчето към входа на подземната галерия и в същия миг иззад ъгъла се появи майор Кемпфер, приближавайки се към него. От устата на Куза се откъсна уплашен вик и той едва не се строполи в изкопа. Ала веднага забеляза изцъклените очи, безжизненото изражение и осъзна, че майорът от SS е мъртъв. Зад него крачеше Вьорман, в същото състояние, а от врата му висеше разкъсано въже.

— Помислих си, че ще ти е приятно да видиш тези двамата — произнесе Молашар, който вървеше най-отзад. — Особено този, който трябваше да вдигне лагера на смъртта, за нашите сънародници — власите. Сега ми остава да намеря Хитлер и да ви отърва от него, също както постъпих с неговите слуги. Но първо — талисмана. Ти трябва да се погрижиш той да бъде скрит в планината. Едва след това ще мога да посветя цялата си енергия на ликвидирането на нашия общ враг.

— Да! — възкликна Куза, усещайки, че сърцето му бие. — Талисманът е тук!

Той се плъзна надолу в изкопа и сграбчи талисмана. Докато се катереше нагоре, забеляза, че Молашар отстъпва назад.

— Увий го — промълви той. — Иначе безценният метал ще привлече нежелано внимание върху себе си.

— Разбира се — отвърна Куза и протегна ръка към натрупаните наблизко парцали. — Като излезем горе на светло ще го загърна грижливо. Не се тревожи. Ще се погрижа да бъде на...

— Увий го още сега! — заповедта проехтя в галерията.

Куза замря, поразен от злобата в гласа на Молашар. Не разбираше защо се държи по такъв начин. Но в края на краищата, може би това бе типично за нрава на един боляр от петнадесети век.

Той въздъхна.

— Е, добре — приклепна в края на изкопа и уви талисмана с няколко ката парцали. Най-отгоре постави хартия.

— Чудесно! — отбеляза гласът някъде зад и над него. Куза вдигна глава и забеляза, че Молашар е застанал в далечния край на галерията. — А сега — побързай. Колкото по-скоро науча, че талисманът е в безопасност, толкова по-бързо ще се отправя към Германия.

Куза пое с трескава крачка. Насочи се към тунела, който щеше да го изведе навън, в новия ден — не само за неговия народ, но и за цялото човечество.

— Това е дълга история, Магда... от една друга епоха. Страхувам се, че нямаме достатъчно време, за да ти я разкажа.

Гласът му звучеше така, сякаш идва от далечния край на дълъг и тъмен тунел. Той й бе обяснил, че Рашалом е по-стар дори от юдейството, а сетне бе споменал, че той е на възрастта на Рашалом. Но това не беше възможно! Мъжът, който я обичаше, не би могъл да е останка от отдавна отминала епоха! Той беше истински! Беше човек! От плът и кръв!

Някакво движение привлече вниманието й и я върна в настоящия момент. Глен се опитваше да се изправи на крака, използвайки острието за подпора. Почти успя да застане на колене, но бе твърде слаб за да продължи.

— Кой си ти? — запита го, гледайки право в него. Имаше чувството, че го вижда за пръв път. — И кой е Рашалом?

— Началото е твърде далеч — заговори той, покрит с пот, олюляващ се на лишеното от дръжка острие. — Далеч преди фараоните, преди Вавилон, дори преди Месопотамия. В онази епоха, когато имаше друга цивилизация.

— Първата епоха — промълви Магда. — И друг път си го казвал — идеята не беше нова за нея. Беше попадала на подобни сведения в някои исторически книги и археологически списания, които бе преглеждала, помагайки на баща си. Според тази теория, цялата

позната история представляла само Втората епоха на Човека, но много, много отдавна е имало могъща цивилизация, разпростираща се на територията на Европа и Азия и дори отвъд нея — в земите на Атлантида и Му — един огромен свят, за който се смятало, че е изчезнал след гигантски по сила катаклизъм. — Тази идея отдавна бе опровергана — рече с разтреперан глас Магда. — Всички историци и археолози са на мнение, че е плод на нездрав разсъдък.

— Да, зная — кимна Глен с подигравателна усмивка. — Също като онези „специалисти“, които се присмиваха на предположенията, че Троя е съществувала, докато Шлиман не им натри носовете. Но не смятам да споря с теб. Първата епоха наистина е съществувала. Аз бях роден през нея.

— Но сега...

— Остави ме да свърша. Нямаме много време, а аз бих искал да разбереш някои неща, преди да потърся Рашалом. Всичко беше различно през онази Първа епоха. Тогава този свят бе бойно поле на две... — той затърси подходяща дума. — Не бих искал да кажа „божества“, защото ще получиш погрешната представа, че се касае за строго определени персонажи. Това бяха две огромни, непонятни... сили... могъщества, владеещи тези земи. Едната, Тъмната сила, наричана още Хаос, се претворяваше във всичко враждебно на човечеството... А другата сила беше...

Той поспря за миг и Магда не се сдържа да подхвърли:

— Имаш предвид Бялата сила... силата на Доброто?

— Не е толкова просто. Наричахме я Светлината. Важното беше, че се противопоставя на Хаоса. И така Първата епоха бе разделена на два лагера — онези, които търсеха превъзходство посредством Хаоса и другите, които се възправиха срещу им. Рашалом бе некромансерът на своето време, брилянтен ученик на Тъмната сила. Той ѝ се отдаде напълно и с времето стана водач на Хаоса.

— А ти избра да си водачът на Светлината — на Доброто — надяваше се, да ѝ отвърна с „да“.

— Не... не бих казал, че съм правил избор. Не мога да твърдя и че силата, на която служа е добра, или светла. Аз бях... призован. Обстоятелствата бяха твърде сложни, за да ги обяснявам сега, а и с времето са изгубили значението си за мен — но така или иначе, те ми позволиха да застана в редовете на армията на Светлината.

Постепенно осъзнах, че не бих могъл да я напусна, а с времето се превърнах в неин преден отряд, водач. Получих меча. Острието и дръжката бяха изковани от един древен народ, отдавна изчезнал от лицето на Земята. И този меч бе създаден с една едничка цел — да унищожи Рашалом. А след това дойде време за последната битка между враждуващите сили — Армагедон, Рагнарок, всички съдбовни сражения, събрани в едно. Последвалия катаклизъм — земетресения, огнени бури, огромни вълни — изтри всички следи от Първата епоха на човечеството. Само шепа хора оцеляха, за да започнат всичко отначало.

— Ами силите?

Глен вдигна рамене.

— Все още съществуват, но след катаклизма интересът им една към друга намаля. Почти нищо не бе останало за тях в този разрушен свят, чийто обитатели се бяха върнали към първичен начин на живот. Вероятно са насочили вниманието си някъде другаде, докато Рашалом и аз воювахме през времето и пространството и никой от двамата ни не бе в състояние да наложи волята си над другия, нито пък бе повален от болест или старост. И някъде по този път ние изгубихме нещо...

Той погледна надолу, към парчето от огледало, което бе изпаднало от калъфа и се въргаляше в краката му.

— Поддръж го пред лицето ми — помоли я.

Магда вдигна парчето и го доближи до бузата му.

— Как изглеждам? — запита той.

Магда надникна в огледалото... и го изпусна с писък. Огледалото беше празно! Също както баща ѝ бе разказал за Рашалом!

Мъжът, когото обичаше, нямаше отражение!

— Отраженията ни бяха отнети от Силите, на които служим, може би за да напомнят на мен и Рашалом, че животът повече не ни принадлежи.

Мислите му за миг отплуваха надалеч.

— Странно е да не виждаш лицето си в огледало, или във застинала вода. Човек никога не може да привикне — той се усмихна тъжно. — Всъщност, предполагам, че вече съм забравил как изглеждам.

Сърцето на Магда се сви.

— Глен...

— Но нито за миг не спрях да преследвам Рашалом — продължи той, разтърсвайки глава. — Винаги когато научавах за клане или убийства, отправях се натам и го намирах. Ала с течение на времето цивилизацията започна да се възражда, хората се струпваха на все по-големи групи, а Рашалом ставаше все по-изобретателен. Сееше наоколо си смърт и страдание, а когато през четиринадесети век пое от Константинопол за Европа, във всеки град по пътя си пускаше заразени с чума плъхове...

— Черната смърт!

— Да. Ако не беше Рашалом, това щеше да е неголяма епидемия, но както сама знаеш, се превърна в най-страшната катастрофа на Средните векове. Именно тогава ми хрумна как да го спра завинаги, преди да е измислил нещо още по-ужасяващо. И ако си бях свършил работата както трябва, сега нямаше да сме тук.

— Но как можеш да се виниш? Защо Рашалом да е избягал заради твоя грешка? Германците бяха тези, които го пуснаха.

— Той трябваше да е мъртъв! Можех да го убия преди половин хилядолетие, но не го сторих. Дойдох тук, за да се срещна с Влад Наколвача. Чул бях за жестокостта му и тя ми напомни за похватите на Рашалом. Очаквах Рашалом да се представя за Влад. Но грешах. Влад беше само един безумец, изпаднал под влиянието на Рашалом, подхранващ мощта на Рашалом чрез мъките на хиляди невинни. Ала дори той не би могъл да се сравни с онова, което всеки ден става в лагерите на смъртта. Аз издигнах крепостта. Аз примамих Рашалом да влезе в нея. Аз го оковах със силата на дръжката и го зазидах в стената на подземиято, където трябваше да остане вечно — той въздъхна. — Или поне си мислех, че ще остане вечно. Можех да го убия тогава — трябваше да го убия тогава — но не го направих.

— Защо?

Глен затвори очи и потъна в продължително мълчание.

— Не е лесно да са каже... но се страхувах. Разбираш ли, бях съществувал дълго време като противотежест на Рашалом. Но какво би станало, ако най-сетне го победя и го убия? Изчезне ли веднъж заплахата му, какво ще се случи с мен? Зад себе си имах хилядолетия, но така и не изпитвах умора от живота. Може би ти е трудно да повярваш, но винаги откривах по нещо ново — той отвори очи и погледна замислено Магда. — Винаги. Страхувам се, че двамата с

Рашалом сме свързани, че в съществуването си зависим един от друг. Че аз съм ян, а той — ин. Още не съм готов да умра.

Магда трябваше да знае истината.

— А можеш ли да умреш?

— Да. Доста е трудно да бъда убит, но не съм безсмъртен. Ако не беше ми донесла острието, раните от тази нощ щяха да ме довършат. Стигнал бях предела на силите си и щях да го премина... ако не беше ти — очите му надникнаха за миг в нейните, после се впериха в крепостта. — Рашалом сигурно ме мисли за мъртъв. Това може само да ми е от полза.

Магда жадуваше да го притисне в прегръдките си, но не смееше да го докосне. Сега вече разбираше защо на лицето му понякога се изписваше мъка.

— Не отивай там, Глен.

— Наричай ме Глекен — поправи я тихо. — Толкова отдавна не са ми казвали истинското име.

— Добре... Глекен — думата прозвуча приятно, сякаш го свързваше още по-здравно с нея. Но имаше още толкова незададени въпроси. — Ами онези ужасни книги? Кой ги скри там?

— Аз. В нечестиви ръце могат да бъдат опасни, а нямах сили да ги унищожа. Познанието от какъвто и да е характер — дори за злото — трябва да бъде съхранено.

Имаше още един важен въпрос, който Магда не смееше да зададе. Беше открила, че не отдава значение на истинската му възраст, след като тя не променяше с нищо мъжа, когото познава. Но какво изпитваше той към нея?

— А аз? — запита най-сетне тя. — Не си ми казвал... — искаше да узнае, дали не е само поредното му завоевание, спирка по пътя. Беше ли любовта, която грееше в очите му измама? И въобще, способен ли бе той да обича? Не смееше да изрази на глас мислите си. Дори произнесените й причиняваха болка.

Глекен сякаш надникна в нея.

— А би ли ми повярвала, ако ти кажа?

— Та нали вчера...

— Обичам те, Магда — рече той и протегна ръка. — Толкова дълго живях затворен в себе си. Ти ме докосна. Никой не беше способен да го стори — от толкова дълго време. Може би съм по-стар

от всичко, което познаваш, но все още съм мъж. Това никой не можа да ми отнеме.

Магда бавно постави ръце на раменете му и се притисна нежно към него. Искаше да го задържи на това място, да го закотви далеч от опасната крепост.

След известно време той прошепна в ухото ѝ.

— Помогни ми да се изправа, Магда. Трябва да спра баща ти.

Магда знаеше, че трябва да му помогне, макар да се страхуваше за него. Сграбчи ръката му и го дръпна, но коленете му се подкосиха. Накрая той се стовари на земята и я блъсна със свит юмрук.

— Трябва ми още време!

— Аз ще отида — произнесе Магда, без да знае от къде са дошли думите. — Мога да посрещна баща ти при портата.

— Не! Твърде опасно е!

— Ще поговоря с него. Той ще ме послуша.

— Баща ти не е на себе си сега. Ще слуша само Рашалом.

— Трябва да опитам. Нима имаме друга възможност?

Глекен мълчеше.

— Тогава тръгвам — искаше ѝ се да изправи гордо глава, за да покаже, че не се бои. Но трепереше от страх.

— Не пресичай прага — предупреди я Глекен. — Каквото и да правиш, не пристъпвай в крепостта. Там сега е царството на Рашалом!

Зная, мислеше си Магда, докато тичаше към крепостта. Но няма да позволя и на тате да премине от тази страна — ако носи със себе си дръжката на меч.

Куза се бе надявал, че когато стигне подземие, няма да се нуждае от фенерчето, но всички светлини бяха угаснали. Въпреки това забеляза, че коридорът не тъне в непроницаем мрак. По стените се виждаха светещи петна. Вгледа се и откри, че блестят изображенията на кръстове, които приличаха на талисмана. Сиянието им се усилваше, когато ги доближаваше и постепенно отслабваше, след като ги подминаваше, откликвайки на предмета в ръката му.

Теодор Куза крачеше по централния коридор завладян от страхопочитание. Никога досега не бе се доближавал така непосредствено до свръхестественото. И никога вече нямаше да гледа на света и мястото си в него по начина, по който го правеше доскоро. Замисли се затова, колко заслепен е бил, когато мислеше че знае

всичко, ала не виждаше дори капациите пред очите си. Сега завесата бе вдигната и около него имаше цял един нов свят.

Той притисна увития талисман към гърдите си, чувствайки близостта на свръхестественото... но и пропастта, дяляща го от неговия Бог. И какво бе направил този Бог за своя народ? Колко хиляди, милиони бяха загинали през последните години, зовейки името му, без да получат отговор?

Скоро на молбите им щеше да бъде отвърнато и Теодор Куза беше съпричастен в приближаването на този миг.

Докато се изкачваше към двора, завладя го неясно безпокойство и той спря някъде по средата на пътя. Проследи с поглед спускащата се надолу пелена на мъглата, а мислите му се гонеха объркано.

Наближаваше кулминацията на неговия живот. Най-сетне ще може да направи нещо, да заеме активна позиция срещу нацистката заплаха. Защо тогава не можеше да се отърве от усещането, че нещо не е наред? Трябваше да признае, че го ядат съмнения за Молашар, макар да нямаше нищо конкретно. Всички детайли съвпадаха...

Съвпадаха ли? Имаше нещо много странно във формата на талисмана — толкова напомняше онзи кръст, от който Молашар се боеше. Но може би това бе молашаровият начин за прикритие — придал му е форма, подобна на свят предмет, за да хвърли прах в очите на преследвачите си — също както бе сторил с крепостта. Ами нескритото нежелание на Молашар да се доближава до талисмана, настояванията му Куза незабавно да го изнесе от крепостта? Ако талисманът наистина бе толкова важен за Молашар, ако в действителност той бе източника на неговата сила, защо сам не му намери скривалище?

Бавно, механично, Куза изкачи последните стъпала към двора. На върха примижа, за да свикне със сивкавата светлина на предизгревното утро и веднага намери отговора на всички въпроси. Дневната светлина! Разбира се! Молашар не можеше да се придвижва през деня на открито и затова се нуждаеше от помощта на друг! Какво облекчение да забрави всички съмнения — дневната светлина обясняваше всичко!

Докато очите му се адаптираха към сиянието на утрото, той погледна към отвъдния край на потъналия в руини двор и забеляза, че някой го чака при вратата. В един ужасяващ миг си помисли, че един

от часовете е избягнал кланицата, но веднага забеляза, че фигурата е твърде дребна, за немски войник.

Беше Магда. Изпълнен с радост, той забърза към нея.

От входа на крепостта, Магда плъзна поглед из вътрешния двор. Цареше пълно мълчание и пустош, навсякъде се виждаха следи от снощната битка — брезентът и вратите на камионите бяха надупчени от куршуми, стъклата им бяха изпочупени, дупки по стените на крепостта, над разбитите генератори се виеше дим. Нищо не помръдваше. Ниско над двора се стелеше непрогледна мъгла и Магда си помисли, че тя скрива засъхналата по земята кръв.

Зачуди се какво ли прави тук, потръпваща в утринния хлад, очакваща баща си, който би могъл да държи в ръцете си съдбата на света. Едва сега, когато за пръв път бе получила възможност да обмисли онова, което ѝ бе разказал Глен — Глекен — в душата ѝ започна да се прокрадва съмнение. Думите прошепнати в мрака, губеха тежестта си на дневна светлина. Толкова лесно бе да повярва на Глекен, докато чуваше гласа му и го гледаше в очите. Но сега, далеч от него, останала сама и чакаща... тя изпитваше несигурност.

Струваше ѝ се безумие — необятни, невидими, непознати сили... Светлина... Хаос... в схватка за власт над човечеството! Абсурдно! Това бе присъщо по-скоро за приказките, трескав сън на наркоман!

И въпреки това...

... имаше Молашар — или Рашалом, или както се наричаше в действителност. Той не беше сън, но не беше и човек, нито пък каквото и да било, познато или срещано от нея. И със сигурност беше олицетворение на злото. Знаеше го още от първия миг, когато я бе докоснал.

А освен това — имаше и Глекен — ако това бе истинското му име — който не изглеждаше зъл, но не беше изключено да е умопобъркан. Беше реален и притежаваше острие от меч, което излъчваше сияние и изцеляваше смъртоносни рани. И тя го бе видяла с очите си. На всичко отгоре той нямаше отражение...

А може би тя е обезумяла?

Не, не е обезумяла. Ако наистина светът е изправен пред гибел, тук, в този затънт планински проход, тогава на кого да повярва? На Рашалом, прекарал близо пет века зазидан в стената и сега заканващ се

да сложи край на хитлеровото господство и неговите жестокости? Или на червенокосия мъж, любовта на нейния живот, който я бе излъгал за толкова много неща, дори за името си? И когото собствения ѝ баща обвиняваше, в сподвижничество с нацистите?

Защо всичко това се струпа на мен?

Защо именно тя трябваше да направи избора, когато всичко е толкова объркано? На кого да повярва? На баща си, комуто е вярвала цял живот, или на непознатия, успял да вдъхне живот в нея на чувства, за чието съществуване не бе предполагала дори? Не беше честно!

Тя въздъхна. Никой не обещава животът да е честен.

Трябваше да реши. И то бързо.

Спомни си за последните думи на Глен: Каквото и да правиш, не пристъпвай в крепостта! Там сега е царството на Рашалом.

Но тя знаеше, че трябва да пресече прага. Зловещият ореол, обгърнал крепостта, правеше невероятно трудно дори само доближаването до нея. Трябваше да почувства сама какво е вътре. Това ще ѝ помогне да реши.

Тя вдигна крак, после се поколеба. Пот се стелеше по тялото ѝ. Всичко в нея се съпротивляваше, но друг избор нямаше. Стиснала зъби, тя затвори очи и прекрачи прага.

Злото избухна насреща ѝ, отне дъха ѝ, сви стомаха ѝ на възли и я накара да се люшне. Беше по-силно, по-интензивно отвсякога. Тя замря, жадуваща да се обърне и побегне. Успя да се пребори с това желание, а след това почувства, че е готова да се изправи срещу бурята от зла прокоба, която бушуваше около нея. Дори въздухът, който поемаше потвърждаваше онова, което вече знаеше — нищо добро няма да се роди в тази крепост.

И именно тук, отвъд прага трябваше да срещне баща си. Да го спре, ако носи със себе си дръжката на меча.

Погледът ѝ бе привлечен от движение в двора. Баща ѝ бе излязъл от входа към подземие. Спря, огледа се за миг, сетне я забеляза и забърза към нея. Необходими ѝ бяха няколко секунди за да възприеме гледката на тичащия през руините инвалид и едва след това тя забеляза, че дрехите му са покрити с кал. В ръцете си държеше набързо увит в парцали пакет.

— Магда! Получих го! — извика той и спря задъхан пред нея.

— Какво получи, татко? — гласът ѝ прозвуча уморено. Но вътрешно трепереше, очакваща отговора.

— Талисманът на Молашар — източника на неговата сила!

— Откраднал си го от него?

— Не. Той ми го даде. Трябва да го скрия на безопасно място, докато той е в Германия.

Магда почувства, че изстива отвътре. Баща ѝ се готвеше да изнесе нещо от крепостта, точно както бе предположил Глекен.

Трябваше да знае как изглежда.

— Искам да го видя.

— Сега няма време. Трябва да...

Той понечи да я заобиколи, но Магда застана на пътя му, задържайки го в границите на крепостта.

— Моля те! Покажи ми го!

Той се поколеба, втренчил питащ поглед в лицето ѝ, след това дръпна парцалите и ѝ позволи да надникне.

Онова, което видя вътре накара дъха и да секне. О, Боже! Очевидно беше много тежък, по всяка вероятност изкован от злато и сребро — съвсем като вградените в стената кръстове. На върха си имаше отвор, отговарящ по размери на клина в долната част на острието, което носеше Глекен.

Това бе дръжката на неговия меч. Дръжката... ключа към крепостта... единственият предмет, който прегражда Молашар от света. Магда разглеждаше талисмана, баща ѝ каза нещо, но тя не го чу. Думите не можеха да стигнат до нея. Всичко което чуваше, бе разказа на Глекен за онова, което ще стане със света, ако Рашалом бъде пуснат на свобода. Всяка нейна клетка се противеше на това, което ѝ предстоеше, но нямаше друг избор. Трябваше да спре баща си, на всяка цена.

— Върни се обратно, татко — рече тя, търсейки в очите му поне искрица от онзи, предишния човек, когото бе обичала през целия си живот. — Остави талисмана в крепостта. От самото начало Молашар те е лъгал. Това не е източникът на неговата сила — талисманът е единственото нещо, което е в състояние да издържи на силата му! Молашар е враг на всичко добро в този свят! Не бива да го пускаш на свобода!

— Глупости! Та той вече е свободен! И е на наша страна — виж какво направи с мен! Аз мога да вървя!

— Но само до там, докъдето си тръгнал. Само за да изнесеш талисмана от крепостта — защото докато дръжката е зад стените и той не може да си тръгне!

— Лъжи! Молашар ще убие Хитлер и ще премахне лагерите на смъртта!

— Той се храни от лагерите на смъртта, татко! — все едно, че разговаряше с глух. — Веднъж в живота си ме послушай! Повярвай ми! Направи това, което ти казвам! Не изнасяй талисмана от крепостта!

Той продължи напред, без да ѝ обръща внимание.

— Пусни ме да мина!

Магда опря ръце в гърдите на човека, който я бе отгледал, възпитал и дал всичко от себе си за нея.

— Послушай ме, татко!

— Не!

Магда напрегна мускули и го блъсна назад с всички сила. Мразеше се затова, но нямаше друга възможност. Трябваше да престане да мисли за него, като за инвалид — той беше здрав и силен — и изпълнен с решимост също като нея.

— Вдигаш ръка на баща си? — запита той с дрезгав, злобен глас. На лицето му пламтеше гняв и изненада. — Това ли научи след прекараната нощ в прегръдките на твоя червенокос любовник? Аз съм твой баща! Заповядвам ти да ме пуснеш!

— Не, татко — отвърна тя със сълзи на очи. Никога досега не беше дръзвала да му противоречи, но трябваше да го стори — не само заради тях двамата, но и заради целия свят.

Гледката на сълзите ѝ го смути. За миг чертите му се смекчиха и той отново бе предишния човек. Отвори уста да заговори, после я хлопна. Ръмжейки яростно, Куза се хвърли напред и замахна с дръжката към главата ѝ.

Рашалом чакаше неподвижно в подземната галерия, обгърнат в мрак. Тишината се нарушаваше единствено от шума на лазещите по труповете на двамата офицери пльхове, които бе запратил в калта веднага, след като недъгавия бе отнесъл прокълнатата дръжка. Скоро тя ще е въвн от крепостта и той отново ще е свободен.

И тогава гладът му ще бъде утолен. Ако наистина е вярно онова, което му бе казал недъгавият и което бе научил от немските войници, тогава Европа отново се бе превърнала в средище на човешкото страдание. А това означаваше, че след дълги години на борба и тежки загуби от Глекен, съдбата му най-сетне приближаваше звездния си миг. Беше решил, че всичко е загубено, когато Глекен го бе зазидал в крепостта, но в края на краищата, победата щеше да е негова. Човешката алчност го бе освободила от тясната килия, която бе обитавал близо пет века. Човешката омраза и жаждата за власт щяха да го дарят със сила, за да стане властелин на планетата.

Той чакаше. Но гладът му бе все така незадоволен. Не идваше очакваният прилив на сила. Нещо не беше наред. Недъгавият досега два пъти да е излязъл от крепостта. Три пъти дори!

Нещо никак не беше наред. Той разшири зора си, докато почувства присъствието на дъщерята на недъгавия. Тя ще трябва да е причината за забавянето. Но защо? Едва ли би могла да знае...

... освен ако Глекен ѝ е разказал всичко за талисмана, преди да умре.

Рашалом махна едва доловимо с ръка и зад него труповете на майор Кемпфер и капитан Вьорман се изправиха на крака и зачакаха, неподвижно.

Завладян от хладен гняв, Рашалом се отправи към изхода на галерията. Нямахше да е трудно да се справи с дъщерята. Двата трупа провлачиха крака след него. Следваше ги цяла армия от плъхове.

Магда гледаше ужасена как над главата ѝ с убийствена сила се спуска сребърно-златната дръжка. Нито за миг не бе предполагала, че баща ѝ е в състояние да ѝ причини зло. Но ето че сега се опитваше да я убие. Спаси я инстинктът за самосъхранение — в последния миг тя отстъпи назад, сетне се хвърли в краката му и го събори. Стовари се върху него, вкопчаха пръсти в металната дръжка, изви я и я изтръгна от ръцете му.

Той заби нокти в кожата ѝ, драскайки като обезумяло животно, мъчеше се да докопа отново дръжката и крещеше:

— Дай ми я! Дай ми я! Всичко ще развалиш!

Магда скочи на крака и отстъпи назад, стиснала с две ръце излятата от злато ръкохватка. Намираше се ужасно близо до прага, но

въпреки това бе успяла да задържи талисмана в пределите на крепостта.

Баща ѝ също се изправи на крака и се втурна към нея, разперил ръце. Магда отскочи встрани, избягвайки директното стълкновение, но той успя да я хване за лакътя и я завъртя. В следния миг скочи отгоре ѝ, удари я в лицето и закрепя неистово.

— Татко, спри! — извика тя, но той сякаш не я чуваше. Беше като побесняло животно. В мига, когато свиваше изкаляните си нокти пред очите ѝ, тя замахна с металната дръжка без да мисли какво прави — движението беше почти автоматично. — Спри!

Призля ѝ, когато чу звука от съприкосновението на метала с черепа му. Изумена, тя се отдръпна назад, а баща ѝ се строполи, изчезвайки в мъглата под нея.

Какво направих?

— Защо ме принуди да те ударя? — изпищя тя над неподвижното му тяло. — Не можа ли поне този път да ми се довериш? Поне веднъж?

Трябваше да го изведе навън — поне на няколко крачки отвъд прага. Но преди това да се освободи от дръжката, да я остави някъде в крепостта. Сетне ще се помъчи да изнесе баща си навън, в безопасност.

Отвъд двора чернееше входът към подземие. Би могла да я хвърли долу. Тя се втурна към него, но замря по средата на пътя. Някой се изкачваше по стълбите.

Рашалом!

Изглеждаше сякаш се носи над стълбите, приличаше на огромна мъртва риба, надигаща се от дъното на езерото. При вида ѝ, очите му се превърнаха в пламтящи сфери от ярост, които я пронизваха. Той оголи зъби и се плъзна над мъглата към нея.

Магда не отстъпи. Глекен ѝ бе казал, че в дръжката се крие сила, по-голяма от тази на Рашалом.

Нещо се раздвижи зад гърба на чудовището. От входа излязоха две човешки фигури, с отпуснати, мъртвешки бледи лица. Магда ги разпозна незабавно — капитанът и ужасният майор. Не се нуждаеше от по-внимателен поглед за да установи, че са мъртви. Глекен ѝ бе разказал за ходещите мъртъвци и тя донякъде бе подготвена, но

въпреки това кръвта замръзна в жилите ѝ при вида им. Ала колкото и да бе странно, все още се чувстваше в безопасност.

Рашалом спря на десетина крачки от нея и бавно вдигна ръце, като че ли разперваше крила. Първоначално нищо не се случи. След това Магда забеляза раздвижване в мъглата, която покриваше двора на крепостта и се виеше около краката ѝ. Навсякъде около нея се надигнаха ръце, сграбчвайки във въздуха, последваха ги глави и сетне тела. Подобно на злокобни и страховити гъби разцъфващи над мочурливата земя, възкръсваха мъртвите немски войници.

Магда видя опустошените им тела, разкъсаните им гръкляни, но дори сега не отстъпи назад. В ръцете си стискаше дръжката. Глекен ѝ бе казал, че само тя е в състояние да неутрализира растящата сила на Рашалом. И тя му вярваше. Нямахше друг избор!

Трупове се подредиха от двете страни на Рашалом. Никой не помръдваше.

Може би се страхуват от дръжката! — помисли си с разтуптяно сърце Магда. — Сигурно не ще посмеят да ме доближат!

И тогава тя забеляза странни дребни вълни сред мъглата, около краката на трупове. Погледна надолу. Там където млечнобялата пелена се разсейваше, виждаха се пълзящи дребни фигури — сиви и кафяви. Плъхове! Отвращение се надигна в гърлото ѝ и заля цялото ѝ тяло. Магда започна да отстъпва. Те се приближаваха към нея, не в плътна редица, а в хаотично движение от прибягващи и пресичащи пътя си тела. Би могла да издържи на всичко — дори на ходещите мъртъвци — но не и на плъхове.

Забеляза, че на лицето на Рашалом разцъфна усмивка и разбра, че реакцията ѝ е била точно, каквато той е предвиждал — да крачи назад и назад, все по-близо до вратата. Опита се да спре, да наложи на краката си да застанат неподвижно, но те продължиха да отстъпват пред плъховете.

От двете ѝ страни я заобиколиха черни стени — намираше се в арката. Още няколко крачки и ще е отвъд прага... и Рашалом ще получи свободата си.

Магда затвори очи и спря.

До тук, рече си тя. Нито крачка назад... нито крачка... нито крачка... — повтаряше тя отново и отново, докато нещо докосна крака ѝ и сетне отскочи. Нещо малко и покрито с козина. Още едно. И още

едно. Тя прехапа устни за да не изпищи. Дръжката не действаше! Плъховете я атакуваха! Скоро ще я покрият цялата.

Завладяна от паника, тя отвори очи. Рашалом бе съвсем наблизил, вперил бездънните си очи в нейните през раздрипаната мъгла, зад него бе настръхнал мъртвешкият легион, а всичко наоколо бе покрито с телата на гадините. Той ги тласкаше напред, принуждаваше ги да се катерят по краката ѝ. Магда чувстваше, че всеки миг ще изгуби контрол над себе си и ще побегне назад... вътре в нея се надигаше все по-неовладяем ужас, готов да погълне всичко, на което бе решена... дръжката не ме защитава! Тя понечи да се втурне назад и после замря. Плъховете я докосваха, но не я хапеха, нито пък дращеха. Допираха се в нея, сетне побягваха. Сигурно заради талисмана! Той беше в ръцете ѝ и Рашалом губеше контрол върху плъховете в мига, когато я достигаша. Магда пое дълбоко и направи опит да се успокои.

Не могат да ме ухапят. Не могат да ме докоснат за повече от един миг. Най-много се страхуваше да не използват нагоре по краката ѝ. Сега вече знаеше, че не ще го сторят. И стоеше неподвижно и уверено.

Рашалом трябва да го е почувствал. Той се намръщи и направи знак с ръка.

Трупите отново се размърдаха. Заобиколиха го, сетне оформиха плътна стена от движеща се мъртвешка плът и провлачиха крака напред, приближавайки я сантиметър по сантиметър. Очите им бяха широко отворени, гримасите им озъбени и страшни. В движенията им не се долавяше никаква особена заплаха, нито омраза или дори конкретна цел. Не бяха нищо повече от мъртва плът. Но се приближаваха! Ако бяха живи, дъхът им вече щеше да я стига. Някои от тях миришеха така, сякаш са започнали да се разлагат.

Тя отново затвори очи, борейки се с проклетата слабост, сковала краката ѝ и притисна дръжката към гърдите си.

... нито крачка назад... нито крачка... назад... заради Глекен... заради мен... заради онова, което е останало от татко... заради всички... нито крачка назад...

Нещо тежко и хладно се отпусна върху нея. Тя се люшна назад, надавайки вик на изненада и отвращение. Най-близките до нея трулове един по един се отпуснаха и падаха върху ѝ. Още един се стовари отгоре ѝ и тя отстъпи. Извъртя се, позволявайки му да се плъзне покрай нея. Магда осъзна какво е намислил Рашалом — щом не може

да я изплаши та сама да избяга от крепостта, той възнамеряваше да я изблъска, хвърляйки в атака своята армия от нежива плът. И успяваше. Деляха я само няколко сантиметра.

Още няколко трупа се стовариха отгоре ѝ и тогава Магда се реши на отчаян ход. Стисна златната ръкохватка с две ръце и я завъртя в широк полукръг пред себе си, допирайки я в мъртвата плът на труповете пред нея.

Ослепително ярки блясъци и съскащ звук изригнаха при допира с труповете, кисел, жълтобял дим подразни ноздрите ѝ... а труповете потрепериха в конвулсии и се строполиха като марионетки с прерязани конци. Тя направи крачка напред, замахвайки с дръжката, отново блеснаха светлини, чу се познатото съскане и звукът на падащи трупове.

Дори Рашалом отстъпи крачка назад.

Магда си позволи едва доловима, мрачна усмивка. Най-сетне пространството наоколо ѝ бе достатъчно за да си поеме свободно дъх. Имаше оръжие и осъзнаваше как трябва да го използва. Забеляза, че погледът на Рашалом се измества вдясно и се обърна, за да види какво е привлякло вниманието му.

Татко! Беше дошъл на себе си, изправил се на крака и се подпираше на стената на арката. Магда почувства, че ѝ прилява при вида на шуртящата по челото му кръв — от удара, който тя му бе нанесла.

— Ти! — извика Рашалом, сочейки баща ѝ. — Вземи талисмана от нея! Тя е на страната на врага!

Магда забеляза, че баща ѝ поклаща глава и сърцето ѝ се изпълни с внезапна надежда.

— Не! — гласът на баща ѝ бе слаб и дрезгав, но въпреки това отекна в каменните стени наоколо. — Видях всичко! Ако това, което държи в ръцете си наистина е изворът на твоята мощ, едва ли се нуждаеш от моята помощ, за да си го получиш. Вземи си го сам!

Магда знаеше, че никога досега не е била толкова горда с баща си, както в този момент, когато той се бе изправил срещу чудовището, опитало се до го лиши от душа. И почти бе успяло. Тя отри сълзите си и се усмихна, като едновременно поемаше и му даваше сила.

— Неблагодарник! — изсъска Рашалом, с лице, изкривено от гняв. — Ти ме излъга! Добре тогава — кажи добре дошла на болестта

ти! Потопи се в своята болка!

Баща ѝ се строполи на колене, с мъчителни стенания. Държеше ръцете си изпънати напред и ги гледаше как побледняват и се вдървяват отново в закривена хватка, която до вчера ги правеше безполезни. Гръбнакът му се изви и се сгърчи напред. Бавно, с агония извираща от всяка пора на кожата, тялото му се смали до предишните размери. Когато всичко свърши, той остана да лежи, хленчейки в гротескна пародия на ембрионална поза.

Магда коленичи до него, надавайки вик на ужас.

— Татко!

Струваше ѝ се, че долавя физически болката му.

Но въпреки всичко преживяно, баща ѝ не помоли за милост. Това изглежда разгневи още повече Рашалом. Надавайки пронизителни писъци, плъховете се втурнаха напред и заливайки като вълни тялото на баща ѝ и го разкъсваха с дребните си зъби.

Магда забрави всичко и замахна с дръжката към плъховете, покосявайки редиците им. Но за всеки десет, които отблъскваше, нови сто впиваха резци в плътта на баща ѝ. Тя заплака, обливайки се в сълзи и призовавайки за божията намеса на всички езици, които знаеше.

Единственият отговор дойде от Рашалом, подигравателно пошепване в ухото ѝ:

— Хвърли дръжката през вратата и ще го спасиш! Запрати това нещо отвъд стените и той ще живее!

Магда си наложи да не му обръща внимание, но дълбоко в себе си чувстваше, че Рашалом вече е победил. Не можеше да позволи на ужаса да продължава — гадините щяха да изядат баща ѝ жив! А тя беше напълно безпомощна. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се откаже от всичко.

Все още не. Плъховете не хапеха нея, а баща ѝ.

Тя се хвърли към него, прикри го с тялото си и пхна дръжката по между им.

— Той ще умре! — шептеше омразният глас. — Той ще умре и за всичко ще бъдеш виновна само ти! Вината ще е твоя! Само твоя...

Гласът на Рашалом внезапно секна, после се разнесе нечовешки крясък — изпълнен с гняв, страх и недоверие.

— ТИ!

Магда изви глава и видя Глекен — слаб, блед, покрит със засъхнала кръв, подпрял се на стената на арката, само на няколко крачки от тях. Никой на този свят не би желала да види повече от него тъкмо сега.

— Знаех, че ще дойдеш.

Но ако се съдеше по външния му вид, цяло чудо бе, че е успял да пресече моста. В състоянието, в което се намираше, беше направо невъзможно да издържи срещу Рашалом.

Но въпреки това бе дошъл. В едната си ръка стискаше острието на меча, а другата протягаше към нея. Думите бяха излишни. Тя знаеше за какво е дошъл и знаеше какво се иска от нея. Отдръпна се от баща си и постави дръжката в ръката на Глекен.

Някъде зад нея, гласът на Рашалом прерасна във вой:

— Неееееее!

Глекен я надари с отпаднала усмивка, сетне с едно единствено ловко движение обърна меча с острието надолу и постави дръжката върху клина. В мига, когато дръжката хлопна на мястото си с отчетлив, плътен звук, блесна ослепителна светлина. По-ярка от лятно слънце, тя започна да се разширява като кълбо от Глекен и меча му, за да бъде уловена и отразена от вградените в стената на крепостта негови изображения.

Светлината удари Магда сякаш бе плътна като полъх от пещ, едновременно добра и чиста, суха и топла. Сенките изчезнаха от всичко наоколо, което бе погълнато в ослепителното сияние. Мъглата се стопи, сякаш никога не я е имало. Плъховете се разбягаха с уплашени писъци. Снопове светлина пронизаха изправените наоколо трупове, поваляйки ги като изсушени дървета. Дори Рашалом се люшна назад, прикрил очите си с ръце.

Беше се завърнал истинският господар на крепостта.

Светлината постепенно избледня, прибирайки се в меча и не след дълго Магда можеше да вижда отново. Първото което забеляза бе Глекен — облечен в същите парцаливи и разкъсани дрехи, но променен до неузнаваемост. Изчезнала бе и последната следа от умората, слабостта и болката. Отново пред нея стоеше мъж изпълнен със сила, излъчващ страховита мощ и непоколебима решителност. А очите му горяха така яростно, така неумолимо и заплашително, че я накараха да почувства облекчение от факта, че е приятел, а не е враг.

Това бе мъжът, който бе предвождал силите на Светлината срещу Хаоса преди хилядолетия... мъжът, когото обичаше.

Глекен изправи сглобения наново меч пред себе си, а руническите знаци се мятаха в бесен танц по металното острие. Сините му очи блеснаха, когато се извърна към нея и я поздрави.

— Благодаря, милейди — произнесе почти нежно той. — Знаех, че си смела, но не предполагагах, че си толкова безстрашна.

Магда разцъфна от благодарност. Милейди... той ме нарече своя дама.

Глекен махна към баща ѝ.

— Изведи го през вратата. Ще ви пазя, докато пресечете моста.

Магда почувства, че коленете ѝ треперят, докато се изправяше. Огледа се, за да забележи наоколо разхвърляни в безпорядък трупове. Рашалом бе изчезнал.

— Къде е...

— Аз ще се погрижа за него — прекъсна я Глекен. — Но първо трябва да се убедя, че си в безопасност.

Магда се наведе, вдигна баща си, чието тяло бе възвърнала предишната си болнава лекота и го изтегли отвъд прага, на моста. Дишането му бе съвсем повърхностно. Кървеше от дузина малки рани. Тя се зае да попива кръвта с полата си.

— Сбогом, Магда.

В гласа на Глекен се долавяше страшна нотка на безвъзвратност. Вдигна глава и видя, че той я гледа с безмерна тъга.

— Сбогом? Къде отиваш?

— Да сложа край на една война, която трябваше да приключи в друга, отдавна отминала епоха — гласът му потрепери. — Бих искал...

Ужас скова тялото ѝ.

— Ще се върнеш при мен, нали?

Глекен се обърна и пое в двора.

— Глекен?

Фигурата му се изгуби в разкритата паст на кулата. Викът ѝ отекна в стените.

— Глекен!

В кулата цареше мрак. Много по-плътен от обикновена сянка, той бе черен и непроницаем, какъвто само Рашалом можеше да спуска. Мракът обгърна Глекен, но червенокосият не беше напълно безпомощен срещу него. Руническият меч започна да сияе с бледосиня светлина, още щом бе пристъпил в кулата. Изображенията на дръжката, вградени в стените откликнаха незабавно на присъствието на оригинала и се озариха в жълтобял пламък, който пулсираше бавно, сякаш под ритъма на исполинско, далечно сърце.

Магдиният вик бе последвал Глекен вътре, той спря в основата на кулата и се помъчи да приглуши болката, която се бе пробудила в сърцето му, уверен че ако се вслуша, силите му ще намалеят. Трябваше да прекъсне тази нишка, също както бе прекъснал всички останали връзки със света извън крепостта. Сега бяха само той и Рашалом. Идеше краят на хилядолетния им конфликт. И той щеше да се погрижи за това.

Остави силата, която извираше от блестящият меч да проникне до всяка клетка на тялото му. Колко хубаво бе да го стиска отново — сякаш си е възвърнал изгубена част от тялото. Но дори силата на меча не можеше да разреже възела на отчаянието, стегнат дълбоко в душата му.

Днес нямаше да спечели. Дори и да убие Рашалом, победата щеше да му коства всичко... защото щеше да го лиши от смисъл на продължителното му съществуване. Силата, на която бе служил, повече не ще се нуждае от него.

Ако успее да срази Рашалом...

Той избута мислите си на заден план. Не можеше да си позволи колебание преди началото на схватката. Трябва да запали в себе си желанието за победа — само така изходът ще е благоприятен. А победата бе единственият изход.

Глекен се огледа. Почувства, че Рашалом е над него. Но къде? В тази посока не можеше да избяга.

Глекен изтича по стълбите на втория етаж, спря се там, огледа се предпазливо, изострил сетивата си докрай. Все още усещаше, че Рашалом е над него, но дори и тук черният въздух бе наситен със заплаха. Кръстовете по стените пулсираха равномерно, като фарове в непрогледна мъгла. Вдясно от него се виждаха неясните очертания на стълбите за третия етаж. Нищо не помръдваше.

Той пое натам, после спря. Изведнъж около него всичко се раздвижи. Огледа се, за да открие че е наобиколен от тълпа черни сенки, едни се надигаха от пода, а други се прокрадваха откъм ъглите. Глекен завъртя меча, покосявайки дузина немски трупове.

Значи... Рашалом не е бил сам в отстъплението си.

Трупове отново се нахвърлиха върху него, а Глекен застана така, че стълбите към горния етаж да са отзад. Не се страхуваше от мъртъвците — познаваше добре възможностите и мащабите на рашаломовата сила и бе запознат с всичките му трикове. Тези възкръснали парчета месо не можеха да му причинят вреда.

И все пак го изненадваха. Какво се надяваше да спечели Рашалом с подобно смешно представление?

Без някакво видимо усилие тялото на Глекен се приготви за схватката — той разтвори крака, извърна се полу-наляво и изпъна меча пред себе си, стиснал дръжката с две ръце — а труповете се приближаваха. Не се налагаше да влиза в бой с тях, знаеше, че може да пресече редиците им и да ги накара да се строполят само с едно докосване. Но това не беше достатъчно. Инстинктът му на боец го подтикваше да влезе в схватка с тях. И Глекен съвсем съзнателно се поддаде на този призив. Жадуваше да нанася удари срещу всичко, свързано с Рашалом. Тези мъртви германци ще подхранят огъня, от който се нуждаеше за последната среща с техния господар.

Трупове бяха набрали инерция и все повече свиваха кръга около него, с разперени ръце и извити като нокти пръсти. Глекен изчака да го наближат, после завъртя меча в кръг, а зад него започнаха да падат ръце и глави. Острието си озаряваше с ярко бяла светлина по цялата си дължина всеки път, когато влизаше в допир, а сетне пронизваше без съпротива мъртвата плът, съпроводено от съскацият звук и виещият се нагоре жълтеникав дим, докато труповете се свличаха един по един на пода.

Глекен се въртеше и удряше, въртеше и удряше, а лицето му бе изкривено в мъчителна гримаса от кошмарната сцена. Не бледите изображения на идващите към него лица го тревожеха, нито смрадта лъхаща от тях. Причината беше в тишината. Нямаше никакви команди от офицери, нито викове на болка или гняв, нито кръвожадни крясъци. Само влачене на крака, шумът на собственото му дишане, и съскането на меча, всеки път, когато влизаше в действие.

Това не беше битка, а клане на плът. Но редиците продължаваха да напират към него, неумолимо, безспирно, задните изблъскваха пред себе си предните и кръгът се свиваше все повече.

Когато половината от трупите се въргаляха в краката му, Глекен отстъпи назад за да си поеме дъх. Кракът му се закачи в един от падналите зад него и той се залюля, изгубил равновесие. В същия миг почувства някакво движение над и зад него. Изненадан, Глекен погледна нагоре, за да открие че върху му от горния етаж падаха два кадавъра. Нямаше време да отскочи. Двата трупа го удариха едновременно и го повалиха на стълбите. Още преди да ги разблъска, нахвърлиха се и останалите, притискайки го под близо половин тон мъртва плът.

Глекен запази самообладание, макар с труд да си поемаше дъх под тежестта им. Оскъдният въздух, стигащ до него бе пропит с вонята на разложена плът, изгоряло месо, засъхнала кръв и екскременти от трупите с разпорени черва. Задавен, полудзадушен, той напрегна сетни сили срещу неподвижната купчина тела.

Когато се изправяше на колене, Глекен почувства, че каменният под под краката му се разтърсва. Не знаеше какво би могло да означава това или каква е причината — единственото, в което не се съмняваше бе, че трябва час по-скоро да се измъкне от тук. С последно, конвулсивно движение той разблъска телата и се изправи на стълбите.

Отзад се чу оглушително стържене и драскане на камък в камък. Погледна надолу за да открие, че мястото на стълбите, където преди миг лежеше притиснат бе изчезнало. Каменната плоча се пропука и се срина надолу, а заедно с нея полетяха и трупите. От удара с долния етаж в сградата отекна приглушен тътен.

Глекен се подпря разтреперан на стената и пое дълбоко дъх, за да прочисти гърдите си от вонята на разложено. Имаше някаква причина да го забавят — Рашалом никога не вършеше нещо просто така — но

каква бе тя? Глекен пое към третия етаж и погледът му бе прикован от някакво движение. Откъм края на дупката, една откъсната ръка бе започнала да се влачи към него, вкопчвайки пръстите си в пода. Глекен поклати слисано глава и продължи нагоре, като същевременно се опитваше да отгатне какво ли е намислил злокобният Рашалом. Някъде по средата на изкачването, Глекен усети че по лицето му се стеле сипещ се отгоре прах. Той вдигна глава и се притисна до стената, тъкмо на време за да избегне един падащ каменен блок. Отломъкът се стовари точно на мястото, където стоеше преди миг.

Само един кратък поглед му бе достатъчен, за да определи, че каменният блок се е откъртил от вътрешния край на стълбата. Пак работа на Рашалом. Дали Рашалом не бе намислил да го премаже или осакати? Трябва да знаеше, че по този начин само може да забави неизбежната схватка.

Но изходът от тази схватка... за него не можеше да се каже, че е неизбежен. Сред силите, които и двамата владееха, Рашалом досега бе имал преимущество. Най-важна от силите му бе властта над светлината и мрака и силата да кара животни и бездушни предмети да се подчиняват на волята му. И най-вече — Рашалом бе недосегаем за каквото и да е оръжие. С изключение на едно единствено — руническият меч на Глекен.

Глекен не беше чак толкова добре въоръжен. Макар да не остаряваше, нито пък боледуваше и да притежаваше бушуваща жизненост и свръхестествена сила, той можеше да бъде сразен, ако получи смъртоносни наранявания. И бе само на косъм от това, когато падна в клисурата. Никога през изминалите хилядолетия, той не бе усещал така близо мразовития дъх на смъртта. Успял бе да ѝ се изплъзне, но благодарение помощта на Магда.

Сега везните бяха изравнени. Съединени в едно бяха дръжката и острието — и мечът лежеше в ръцете на Глекен. Рашалом владееше по-голяма сила, но бе прикован в стените на крепостта, не можеше да отстъпи и да потърси среща с Глекен в по-удачен ден. Трябваше да стане сега! Сега!

Глекен внимателно изкачи третия етаж. Беше пуст — нищо не помръдваше, нищо не се спотайваше в тъмното. Докато пресичаше площадката към четвъртия етаж, той почувства, че кулата се разтърсва. Площадката под него се разтресе, напука се и се срина, оставяйки го

притиснат до стената, стъпил на малък праг. Той надникна над върховете на обувките, за да види как масивните каменни блокове се сриват сред облак прах на долния етаж.

Близо беше, помисли си Глекен и пое дълбоко дъх. Но не съвсем.

Той се огледа. Само площадката бе паднала. Стаите на третия етаж бяха непокътнати. Обърна се и пристъпи по тесния праг към стълбите за четвъртия етаж. В мига, когато пресичаше една врата, тя внезапно се отвори и срещу Глекен се хвърлиха мъртвите тела на двама германски войници. Макар да замръзнаха неподвижно в мига, когато го докоснаха, силата с която летяха бе достатъчно, за да го отхвърли назад. Само вкопчените му в ръба на портала пръсти го спасиха от падане, когато тялото му се завъртя назад.

Неспособни да се хванат за каквото и да било, трупите се стоварили в мрака и разрухата долу.

Глекен притегли тялото си вътре и си позволи кратък отдих. Този път бе съвсем близо.

Едва сега започна да се досеща, какво бе намислил неговият вечен враг — да го тласне в пропастта, а след това да стовари отгоре му вътрешната част на кулата. Дори и да не го убият тоновете от каменни блокове, щяха поне да го приковат под себе си.

Виж това би свършило работа, помисли си Глекен, докато се оглеждаше за още спотаени трупове. Успее ли веднъж, Рашалом ще разполага с достатъчно трупове, за да му изровят сабята. След това ще му е необходим някой минаващ наблизо пътник или селянин — някой, когото да накара да пренесе меча през прага. Това би свършило работа, но Глекен усещаше, че Рашалом е намислил нещо друго.

С ужас и отчаяние проследи Магда изчезването на Глекен в кулата. Искеше да се втурне след него и да го дръпне назад, но баща ѝ се нуждаеше от нейната помощ — повече от когато и да било. С мъка откъсна сърцето и мислите си от Глекен, наведе се и са зае с раните на Куза.

Раните бяха ужасяващи. Колкото и да се мъчеше да спре кръвта, тя продължаваше да шурти, докато под него се образува цяла локва. Изведнъж клепачите му се повдигнаха и той я погледна иззад снежнобялата маска на лицето си.

— Магда — промълви той. Едва го чуваше.

— Не говори, татко. Пази си силите.

— Няма какво повече да пазя... съжалявам...

— Шшшт! — тя прехапа долната си устна. Няма да умре — аз не ще му позволя!

— Трябва да го кажа сега. Друга възможност едва ли ще имам.

— Не това е важно...

— Исках само всичко да се оправи. Нищо повече. Не исках да те нараня. Искам да знаеш, че...

Гласът му бе заглушен от страхотен тътен, идещ от вътрешността на кулата. Мостът се разтресе. Магда видя облаци от прах да изригнат от прозорците на втория и третия етаж. Глекен...?

— Бях глупак — продължи баща ѝ с още по-отпаднал глас. — Обърнах гръб на нашата вяра и на всичко, пред които се прекланях — дори на моята собствена дъщеря — заради неговите лъжи. Заради мен убиха и човека, когото ти обичаше.

— Всичко е наред — успокой го тя. — Човекът, когото обичам все още е жив! Точно сега е в крепостта. И ще сложи край на целия този ужас — веднъж и завинаги.

Баща ѝ направи опит да се усмихне.

— По очите ти виждам какво чувстваш към него... ако имаш син...

Последва нов тътен, по-силен от първия. Този път всички отвори на крепостта бълваха прах и пепел. Някой се изправи самотно върху покрива на кулата. Когато се обърна към баща си, очите му бяха застинали, а гърдите не помръдваха.

— Татко? — повика го тя. Заудря, с юмруци гърдите и раменете му, не желаше да повярва в онова, което ѝ казваха нейните чувства и инстинкт. — Татко, събуди се! Събуди се!

Спомни си колко го бе мразила предишната нощ, как бе желала смъртта му. А сега... сега искаше да върне всичко обратно, да го накара да я чуе поне за минутка, да помоли за прошка, да му каже, че го обича и че нищо не се е променило в действителност. Не можеше да я напусне, преди да му каже всичко това!

Глекен! Глекен ще знае какво трябва да правят! Вдигна очи към кулата и видя, че на покрива сега има две фигури, застанали една срещу друга.

Глекен изкачи на един дъх последните два етажа до пето ниво, прикри се от един падащ камък и избягна няколко внезапно отворили

се дупки по пътя. От тук до покрива го делеше само една вертикална стълба.

Откри, че Рашалом се е изправил на парапета в далечния край на покрива, а плащът му виси неподвижно, в предизгревния покой. Зад и под Рашалом се простираше потъналия в мъгла проход Дину, а далеч зад източните стени върховете бяха огрени от първите лъчи на слънцето.

Вперил поглед напред, Глекен се изненада от спокойствието на Рашалом, в подобна рискована позиция. Едва когато покривът се разтресе и започна да пропада под краката му, той узна причината. Почти рефлексивно, Глекен се хвърли надясно и успя да преметне ръка през парапета. Докато се вдигне и приклепне върху него, покривът и цялата вътрешна структура на третия, четвъртия и петия етаж се бе сгромолясала с такъв тътен, че кулата се разтърси из основи. Тонове от изпотрошен камък погребяха под себе си първия етаж, оставяйки Глекен и Рашалом да балансират върху тесния ръб на един огромен и кух цилиндър от камък. Но Рашалом вече беше безсилен да стори нещо повече на кулата. Изображенията на кръстове, вградени във външните стени я ги защитаваха от силата му.

Глекен пое по ръба, очаквайки Рашалом да отстъпи.

Но той не отстъпи. Вместо това заговори на Забравения език.

— И така, варварино, отново ще се решава между двама ни, така ли?

Глекен не отговори. Подхранваше омразата си, разпалваше огньовете на гнева си с мисли за мъките, които Магда бе понесла заради Рашалом. Глекен имаше нужда от този гняв, за да нанесе последния удар. Не можеше да си позволи никаква мисъл, чувства или колебание. Трябваше да удари. Беше проявил слабост преди пет века, зазиждайки Рашалом вместо да го убие. Не можеше да си позволи повторна слабост. Сблъсъкът по между им трябваше най-сетне да приключи.

— Хайде, Глекен — поде с тих, заговорнически глас Рашалом. — Не мислиш ли, че е време да сложим край на войната по между ни?

— Да! — прецеди Глекен през стиснатите си зъби. Погледна надолу към моста и забеляза миниатюрната фигура на Магда, край падналия ѝ баща. В него се надигна старата разрушителна ярост и го хвърли в атака, с вдигнат високо меч, готов за главоотсичащ удар.

— Мир! — изкрещя Рашалом и се сви надолу, забравяйки за надменната си осанка.

— Никакъв мир!

— Половината свят! Предлагам ти половината свят, Глекен! Ще го разделим по равно и ти ще задържиш в твоята част когото искаш! Другата половина за мен.

Глекен спря, после вдигна наново меча.

— Не! Никакви полумерки този път!

Рашалом разпозна таящият се дълбоко в Глекен страх и го запрати по него.

— Убий ме и ти самият ще бъдеш обречен!

— Къде е писано това? — устремът на Глекен бе прекъснат от колебание.

— Не е необходимо да бъде писано! Очевидно е! Ти продължаваш да съществуващ само за да ми се противопоставяш. Унищожил ли ме, ще унищожил и причината за твоето съществуване. Убиеш ли ме, ще убиеш себе си.

Това беше очевидно. Глекен се бе страхувал, че този миг ще настъпи, още от онази нощ в Тавира, когато за пръв път бе осъзнал, че Рашалом е напуснал килията си. Но въпреки това, през цялото време в него трептеше надеждата, че убийството на Рашалом няма да се окаже акт на самопогубване.

Напразна надежда. Трябваше да погледне истината в очите. Изборът бе ясен — или мир или край на всичко.

А защо не мир? Половината свят е по-добре, отколкото смърт. Поне ще остане жив... и ще има до себе си Магда.

Рашалом сякаш долови мислите му.

— Май харесваш това момиче — рече той и погледна към моста.
— Можеш да я задържиш. Защо ще я губиш? Тя е едно храбро малко насекомо, нали?

— Това ли сме ние за теб? Насекоми?

— „Ние“? Толкова ли си романтичен, че се смяташ още за един от тях? Ние сме далеч отвъд всичко, което някога могат да бъдат те — и толкова близо до боговете, колкото не биха могли и да си представят! Вместо да се чудим какво да правим, по-добре просто да заемем тази роля.

— Никога не съм се чувствал отделен от тях. През цялото време се опитвах да живея като нормален човек.

— Но ти не си нормален човек и не можеш да живееш като такъв! Те умират, а ти продължаваш да живееш! Не можеш да бъдеш един от тях. Не се опитвай! Бъди какъвто си — техен повелител! Присъедини се към мен и двамата ще ги управляваме. Убий ме и двамата ще умрем!

Глекен се двоумеше. Ако имаше поне малко време за да реши. Искаше да се отърве от Рашалом веднъж завинаги. Но не желаше да умре. Особено след като току що бе открил Магда. Не можеше да понесе мисълта, да се разделят. Искаше да живее с нея.

Магда... Глекен не смееше да погледне надолу, но чувстваше погледа ѝ върху себе си във всеки момент. На гърдите му легна непоносима тежест. Само преди минути тя бе рискувала всичко, за да задържи Рашалом в крепостта и да му даде време. Можеше ли да я предаде и въпреки това да я заслужава? Спомни си пламтящите ѝ очи, когато му подаваше дръжката. Знаех, че ще дойдеш.

Потънал в объркани мисли, Глекен неусетно бе свалил меча. Виждайки това, Рашалом се усмихна. И тази усмивка се превърна във финалния подтик.

За Магда! — помисли си Глекен и вдигна острието. В този миг слънцето изскочи зад далечните върхове и го удари в очите. През ослепителната светлина, той видя, че Рашалом се хвърля към него.

Едва сега Глекен осъзна, защо Рашалом е бил толкова приказлив, защо така упорито се бе старал да печели време и бе позволил да се доближат до него — очаквал бе слънцето да изгрее зад гърба му и да блесне в очите на Глекен. и сега Рашалом бе предприел своя ход, последен, отчаян опит да премахне Глекен и дръжката от крепостта, като го блъсне от ръба на кулата.

Той се появи ниско под острието на меча, с протегнати напред ръце. Глекен нямаше накъде да отстъпва — нито да се отдръпне встрани. Единственото, което можеше да стори бе да стегне мускули и да вдигне меча нагоре, докато ръцете му се изправиха над главата. Глекен знаеше, че така равновесието му зависи само от една малка точка, но бе отчаян също като Рашалом. Всичко трябваше да свърши тук и сега.

Когато ударът дойде — и ръцете на Рашалом го блъснаха със страшна сила в гърдите — Глекен почувства, че отхвърча назад. В този миг събра сили и заби острието в незащитения гръб на Рашалом, пронизвайки тялото му. Гневен писък излетя от устата на Рашалом, той опита да се изправи, но Глекен не пускаше меч, докато падаше назад.

Двамата се отлепиха от ръба и се понесоха надолу.

Глекен откри, че е неестествено спокоен, докато летяха към клисурата под тях, вкопчени един в друг пред неизбежния край. Той беше победил.

И бе загубил.

Писъкът на Рашалом секна. Огромните му, черни очи се изцъклиха в Глекен, отказвайки дори сега да повярват в предстоящата гибел. И изведнъж той започна да се сбръчка — руническият меч поглъщаше тялото и същността му, докато падаха. Кожата на Рашалом изсъхна, обели се, напука се и се разпадна. Пред очите на Глекен, неговият древен враг се превръщаше в прах.

Когато наближиха слоя мъгла, Глекен погледна встрани. Зърна за миг ужасеното лице на Магда, която все още бе на моста. Понечи да вдигне ръка за последен поздрав, но мъглата го обгърна.

Магда гледаше към двете фигури на върха на кулата. Бяха съвсем близо, почти се докосваха. Видя как се озарява в пламък червената коса на Глекен, когато върху нея попадна светлината на изгряващото слънце, зърна и блясъка на метал, сетне двете фигури се сблъскаха. Извиха се в ужасяващ танц на самия ръб. А след това се понесоха надолу.

От устата ѝ се откъсна писък, който се сля с вопъла на едната от двете падащи фигури, които след миг се изгубиха в мъглата.

В продължение на няколко безкрайно дълги минути Магда стоеше неподвижно. Не можеше дори да си поеме дъх. Глекен и Рашалом бяха паднали заедно и бяха погълнати от мъглата в клисурата. Глекен беше паднал! И тя бе проследила безпомощно неговият предсмъртен скок.

Замаяна, Магда пристъпи до парапета и се загледа в мястото, където бе изчезнал мъжът, значещ толкова много за нея. Умът и тялото ѝ бяха напълно безчувствени. Мрак забулваше периферното ѝ зрение, заплашвайки да я скрие в пелената си. С усилие на волята тя прогони ужасяващата летаргия, желанието да се надвеси напред и по-напред

през парапета, да полети отвъд и да се съедини с Глекен. Тя се обърна и затича по моста.

Не е истина! — блъскаха се мислите ѝ в такт със забързаните ѝ стъпки. — Не е възможно да загубя и двамата! Първо татко, а сега и Глекен — не е възможно да изгубя и двамата наведнъж!

Тя напусна моста и сви вдясно, към задънения край на клисурата. Глекен бе оцелял след първото падане в пропастта — може би ще оцелее и сега! Нека е така! Но този път беше паднал от много по-високо! Тя се плъзна надолу по камъните, без да обръща внимание на изранената си, изподраскана кожа. Слънцето, макар и недостатъчно високо за да освети клисурата, вече стопляше въздуха в прохода и прогонваше мъглата. Тя затича по дъното на клисурата, препъваше се, падаше, ставаше и отново се втурваше напред, с максималната скорост, която ѝ позволяваше пресечената местност. Докато минаваше под моста, трябваше да прогони мисълта за безжизненото тяло на баща ѝ, лежащо някъде над нея. Пресече реката и се отправи към подножието на кулата.

Задъхана, Магда замря и бавно се завъртя, търсейки с трескав поглед сред камънаците за някакъв признак на живот. Не забеляза никой... нищо.

— Глекен? — гласът ѝ прозвуча уплашено, пресипнало. Тя повика отново: — Глекен?

Никакъв отговор.

Трябваше да е някъде тук!

Нещо проблесна недалеч от нея. Магда се втурна натам. Беше мечът... или това, което бе останало от него. Острието бе разтрошено на безброй парчета, сред които се въргаляше дръжката, лишена от златно-сребърното си покритие. Магда бе завладяна от усещането за невъзвратима загуба. Тя вдигна дръжката и плъзна ръка по изподраната ѝ мътносива повърхност. И дръжката бе станала жертва на обратимата алхимия, превръщайки се в олово. Магда се стараяше всячески да не се поддава на вътрешната си увереност, но дълбоко в себе си знаеше, че дръжката е изпълнила целта, заради която е била изработена.

Рашалом бе мъртъв, а следователно и от дръжката вече нямаше никаква необходимост. Нито от човека, който я носеше.

Този път няма да има чудо.

Магда изплака от мъка, безформен звук, който се откъсна от устните ѝ неволно и продължи докато имаше въздух в дробовете ѝ. Звук пропит с отчаяние и страдание, отекващ в стените на крепостта и клисурата, ечащ надалеч в планинския проход.

И когато и последната следа от него изчезна, тя остана неподвижно със сведена глава и хлътнали рамене, жадуваща да заплаче, но изплакала всичко в себе си, жадуваща да се нахвърли върху онзи или онова, което е виновно за случилото се, жадуваща да закрепци от гняв и сляпа несправедливост за всичко това, но изпепелена отвътре докрай за да стори каквото и да било, освен едно — да стене с пресъхнал, кънтящ глас направо от сърцевината на своето същество.

Незнайно колко дълго остана Магда там, търсеца някаква причина, която да я накара да си тръгне и да продължи да живее. Нищо не ѝ бе останало. Всичко, на което държеше в този свят и бе отнето. Не можеше да измисли дори една едничка причина...

Все пак трябваше да има. Глекен бе живял толкова дълго, но никога не бе губил волята си за живот. Той се бе възхищавал от смелостта ѝ. Дали щеше да е проява на смелост, ако сега се откаже от всичко?

Не. Глекен сигурно би искал тя да живее. Всичко което бе той, всичко заради което дишаше бе в името на живота. Дори смъртта му бе посветена на живота.

Тя притисна дръжката към гърдите си, докато плачът ѝ секна, после се обърна и тръгна без да знае къде отива и какво ще прави, но вече уверена, че все някак ще открие причината да продължава.

А дръжката ще задържи. Тя бе всичко, което ѝ бе останало.

ЕПИЛОГ

Жив съм.

Седеше в мрака и опипваше тялото си, за да се увери, че все още съществува. Рашалом бе изчезнал, превърнал се в шепа прах, която вятърът разпръсна. Най-накрая, след безкрайно дълго време, Рашалом вече не съществуваше.

А аз все още живея. Защо?

Беше пронизал мъглата и се бе стоварил върху назъбените камъни със сила, която би трябвало за изпотроши всички кости в тялото му. Острието се бе счупило, дръжката отлетя встрани.

Но въпреки това беше жив.

В мига на удара бе почувствал, че нещо го напуска, а после бе зачакал смъртта.

Но тя не идваше.

Десният крак го болеше нетърпимо. Но можеше да вижда, да чувства, да диша. Но можеше да чува. Когато долови през мъглата приближаващите се стъпки на Магда, той успя да се довлече до каменната плоча в подножието на крепостта, вдигна я и се претърколи вътре. Затаи дъх, докато викаше името му, запушил уши, за да не долови болката и отчаянието в гласа ѝ, борещ се с желанието да ѝ отвърне, но неспособен да го стори. Не още. Докато не е напълно сигурен.

Ето че тя пресече обратно потока. Той избута каменната плоча и опита да се изправи. Десният крак отказваше да поеме тежестта му. Дали бе счупен? — никога досега не беше чупил кост. Неспособен да върви, той запълзя към реката. Трябваше да погледне. Трябваше да знае, преди да предприеме каквото и да било.

На брега се поколеба. Виждаше отражението на яркосиньото небе в спокойната вода под него. Дали ще види нещо повече, когато се надвеси над нея?

Моля те, обърна се в мислите си към Силата, на която бе служил и за която може би вече не съществуваше. Моля те, нека това да е

краят. Остави ме да изживея остатъка на дните си като обикновен човек. Нека остарея поне с тази жена, вместо да виждам как лицето ѝ се набраздява от бръчки, докато аз оставам млад. Нека това да е краят. Изпълних задачата си. Пусни ме на свобода!

Той стисна зъби и се надвеси над водата. Отдолу го гледаше изтерзан червенокос мъж с блестящи сини очи и мургава кожа. Неговото отражение! Можеше да се вижда! Бяха му върнали собственото му отражение!

Радост и облекчение нахлуха в душата му. Всичко свърши! Най-сетне, всичко свърши!

Той вдигна глава и погледна бавно отдалечаващата се в клисурата фигура на жената, която обичаше както никоя друга през целия си дълъг живот.

— Магда!

Опита се да се изправи, но проклетият крак отказваше да му служи. Сега вече можеше да разчита само на собствените си сили, за да оздравее.

— Магда!

Тя се обърна и цяла вечност стоя неподвижно. Той вдигна ръце и ги размаха над главата си. Готов бе да заплаче на глас, ако знаеше как. Редом с безброй други неща, предстоеше му и да се научи да плаче.

— Магда!

Нещо падна от ръцете ѝ, нещо, което приличаше на дръжката на неговия меч. А после тя се затича към него, колкото ѝ държаха краката, а на лицето ѝ се сменяха радост и съмнение, сякаш едновременно искаше той наистина да е там и не можеше да повярва, че ще го докосне отново.

Глекен беше там и чакаше да бъде докоснат.

А високо над тях, синекрила птица с човка, пълна със сламки кацна на един от прозорците на крепостта и се огледа къде да свие гнездо.

Источник: <http://sfbg.us>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.